

 Edebiyat Defteri

Den(iz) -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
12 Nisan 2021 Pazartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

ÖLÜ BEBEKLERDE AĞLAR....

Her şey kötü giderken bir iyilik olmalıydı... Çok bekledim seni çok istedim Hiç kimse için izin vermeyeceğim işkence gibi tedavilerden geçip sana kavuşmak için bildiğim bütün şekillerde dua edip seni diledim.....

Ve evet mucizem gerçekleşmişti... Bana mide bulantılarıyla merhaba dedin. Sen meleğim, kızım, bir tanem sonunda ikimiz bir oluvermiştik.. Benim kalbimdeki kan seni beslerken senin sıcaklığının sevgisi beni besliyordu... Her şeyinle hissediyordum seni.. Ve kalbinin sesini duyduğum o an ... Minik kızım Ezgim Seni duyduğum o gün diğer her şey silindi..... Meleğim minicik kalbinle yaşama şarkılar söylüyordun....

Ve 5 ay geçti.. Artık biliyordum senin kızım olduğunu.. Sana ne hayaller büyüttüm daha doğmadan.... Doğdun ... büyüdün.... Okudun..... Kocaman bir genç kız oldun düşlerimde.... Seni çok seviyordum ..Yooo küsme hala çok seviyorum minik yüreğim.... Yaşadığım cehennem de açan kardelenimdin benim... Sen ve ben artık tek gerçektik.... Sen tutunamadığım mutluluğum ...Sen çocukluğum Sen anne oluşumdun ...Sen var ya sen küçücük varlığıyla kocaman dünyamdın....

Sana ellerimle patikler yüreğimle sevgiler örüyordum...Sana hazırlanıyordum tüm enerjimle.... Ve evde şiddet bitmiyordu.... Korkma diyordum sana seni seviyor... O sadece beni üzmeyi de seviyor.. Korkma sen güvendesin Sen benim bedenimde güvende kalacaksın... Ve hiç üzülme ki o seni gördüğünde bütün öfkesi dinecek... O seninle birlikte değişecek.... O sevmeyi öğrenmemiş...Sen kızım küçücük kalbinle ona avuç avuç sevgi taşıyacaksın....Onun karanlık yüreği senin ışığınla aydınlanacak... Sen bizim huzurumuz olacaksın....

O gece o katran karası lanet gece.... Ne olduğunu bile anlayamadan kendimi yerde bulduğum o an..... Hatırlıyor musun birlikte koşup banyoya kilitlemiştik kendimizi. Ve ben sana bunun saklambaç diye bir oyun olduğunu anlatmıştım...Sanki konuşuyordun benimle.: 'Bağırın kim anne.?....Kim kırıyor eşyaları anne.... 'Sakin olalım dedim sadece... Sen hiç üzülme... avuç içlerimi öpüyordum sen hisset diye.. Seni öptüğümü hayal et diye.... Uzun bir süre sonra sesler kesilince.... Biz hani teyzene gittik gece gece misafirlige... Biraz korktuk ikimizde... Şimdi bir kez daha özür diliyorum senden o gece kendimi tutamayıp çok ağladım diye...

Bitkin düşmüştük ikimizde... Uyuduk... Ve sen rüyamda güzel bir kız çocuğuydun. Öyle güzeldin ki ...Bana gülümsüyordun.... Sonra gelip bana sarıldın ve yanağımdan öpüp koşmaya başladın... Tedirgin olmuştum... Bende peşinden koşuyordum ..Ama sana bir türlü yetişemiyordum.... Yeşil bir vadi çıktı önümüze... Hiç unutmuyorum o rüyayı gerçekmişçesine. Canım, bitanem son kez dönüp baktın geriye Gittin ve ben kan ter içinde uyandım.. Sonra baktım ki kanıyordum... Teyzene bağıriyordum çığlık çığığa ..Ablaa ne olur yardım et.. Ezgi gidiyor....Ablaaaaaaaaa.....

Ambulans, hastane.....En son hatırladığım sadece acı.... Bedenimi hissetmiyordum... Acıyan yüreğimdi... Günler geçmiş meğer ben hala yoğun bakımdaymışım. Ve doktorum bana doğru eğilmişti...Yarı uyur yarı uyanık onu görmeye çalışıyordum... Bir karar vermemi istedi. Yaşamak mı istiyordum yoksa ölmek mi... ??? Tıbben her şeyi yapmışlardı... Kan ve ilaç veriyorlardı sürekli...Ama ben hala kanıyordum....Fiziki olarak bunun olmaması gerekiyormuş.. Bedenimde bir sorun yokmuş...Ama ben kendimden vazgeçmeyi seçmişim.... Doktorum bana lütfen bizimle kal dedi...Sonra annemin sesini hatırlıyorum...Sen doğmamış kızın için bu haldesin. Sen gidersen ben halde olacağım düşün..... Bilmedikleri şey kanayan bedenim değil ruhumdu....

Bir anne başka bir anneyi hayata döndürmüştü meleğim. Onuncu günün sonunda kanama bitmişti... Savaş bitmişti... Hayatta kaldım..Ama öldüm...

Şimdi eğer beni duyuyorsan ve hissediyorsan bil ki seni asla unutmadım... Ve seni hala çok seviyorum... O gece ve daha sonra her ağladığımda senin de ağladığını hissediyorum... Ben senden nasıl vazgeçemiyorsam ve unutamıyorsam sende bende kaldın bebeğim... Ve ben çok iyi biliyorum ki ölü bebekler de ağlarlar....

ÇARPIŞMA

Yine telaşlı bir güne uyandın be Deniz. Hadiiii kalk bakalım bu gün çok işin var... Hımm dişler tamam ,yüzümüzü yıkadık. Bir salatalık yiyip sanki yer gibi ilk sigaramızı çok lazım ya içtik.. Giyinip aynanın karşısına geçtik. Makyajda tamam ..

Deniz beyaz pantolon ve su yeşili bluzla güzel oldun be valla. Kendime gülücük :)) (Gülme sende okuyucu)
Yol işte anlatmıyorum bile .. İşyerinde bilindik işler.. Öğle yemeği saati geldi ve Rabiş sesleniyor .

Hadi ama çok acıktım hadi yaa

Çıktık yürüyoruz bizim kafeye doğru... Rabiş büfeden sigara alıcakmış .Ben ufak ufak yürüyorum. Ya arkadaş şu AVM midir nedir yapın da bitsin çilemiz yahu.. Her gün aynı terane.. Yolu kapatmışlar neredeyse.. Güvenliğinizi yiyim sizin emi... Kaldırımlar gevşemiş bunların yüzünden .. Topuklularla hadi düş Deniz de günün fıkrası ol gitsin oldu olacak...

Bir araba kornaya basıyor dönüp bakıyorum.. Sırtımdan bir çarpışma.. Hoppala ne oluyoruz ya..

Yüz yüze geliyoruz..... An duruyor.. Tüm gürültü siliniyor.. Her şey yok oldu.. Sarışın yosun gözlü bey sen de kimsin ki ? ..Gözlerimi gözlerinden alamıyorum.. Bu an bile o anda kaldım..

Başında baret, beyaz mavi yakalı bir tişört ve mavi kotuyla ... Hele o yüzüne çok ama çok yakışmış olan düzgün sakalı... 190 vardır kesin... Bu ne endam beyzadem... Sonra fark ettim ki oda beni süzüyor ve hala konuşmuyoruz.. Daha o ilk gün içimden Mavi koydum adını ... Şu mavi yeşil gözleriyle aşk esiri yapar bu adam insanı... Ve işte o an Pardon hanımefendi görmedim sizi.. Canınız yanmamıştır umarım..

Yok şey " Canımı değil de kalbimi fena halde yaktın da neyse " Ben iyiyim...

Şöyle kenara geçelim isterseniz yolun ortasında kaldık gibi

Sese bak ya.. Billur gibi ... Tonlamaları , akıcı tarzı... Ya bu adam neden ellerini bu kadar kullanıyor konuşurken... O uzun ve güzel parmaklarını gözümüze sok öyle sok da iyice unutamayalım . Aşk geldi hoş geldi.....

Yüreğimden ince ince sana doğru akıyorum gör beni.... Bir evrene dönüştün bir an içinde. Şu anda bir bir şiir oluyorsun farkında mısın?... Hey sen Mavi şimdi tutsan elimi nereye dersen oraya...

Hanımefendi iyi olduğunuza eminsiniz değil mi ? Yani ben yukarıdaki işçi arkadaşlara sesleniyordum. Yoksa sizi kesinlikle görürdüm...

Bi dakika bi dakika ne dedi bu şimdi ... ?Kesin görürdüm dedi.. Yani ... Oda beni mi beğendi ? Offf bilemiyorum...

Gerçekten sorun yok.. Sadece bir kazaydı. İkimizde iyi olduğumuza göre .. Şey o zaman ..

Gitme de bana ne olursun.. Yada sende gel ... Aşk suçüstü yakalamışken bizi bırakmasın ne olur.. Tutukla beni... Tut ... tutun... İçimde kopan fırtınaya kapıl hadi.. Savrulalım hiç düşünmeden.. kimliklerimizden sıyrılıp Adem Ve Havva olalım lütfen .. Günahsa günah ,yasak sa yasak her şeyi ezip geçelim .Aşk olsun ..Aşk bizim olsun...

Rabiş geldi.....

Canım ne oldu bir sorun mu var ?

Yok sadece küçük bir kaza .. Beyefendiyle çarpıştık ... Hepsi bu...

Ya bölüyorum ama sanki siz biraz korktunuz... Bir kahve ismarlasam da benim de içim rahat etse diyorum..

Ya ben şimdi ölmezsem sonsuzu görürüm kesin.Hayırlı diyeceğim ama .. Kahraman Tazeoğluna ayıp olacak .. Aklıma yağıyor sözleri "Sevdiğim bütün yüzleri üst üste koyduğumda bile onun yüzü kadar güzel bişey çıkmıyordu ortaya." Diyor usta..

Ezber bozduran sarışın .. Ben hiç sarışın hem de mavi gözlü bir adamı sevmezdim ki .. Tipim değilsin.. Neden sen bu kadar tipim değilken şimdi içimden terk edip gidemiyorum seni..

Aslında Rabiş geldikten sonra olanlar :

Canım bir sorun mu var ?

Yok sadece küçük bir kaza... Beyefendiyle çarpıştık az önce hepsi bu..

Ya bölüyorum ama benim acilen inşaata çıkmam gerek. Tekrar özür dilerim .. . Size iyi günler hanımlar..

Devam edebilir... Siz beğenirseniz :)))

ÇARPIŞMA 2

Aynı sabah ...

Çok uzun merdivenlere geldiğimde ,çok uzun boyuma güvenmez uzaktan basamakları sayardım. Ta ki o merdivenlerden aşağıya ininceye kadar....Nasıl yapsam da onunla çarpışsam ?

Şiir mi yazsam şiir mi okusana ulannnm !

ey rugan ayakkabısına tükürdüğümün sindirellası
her intiharından önce ütlediğim saçlarınla sen
hani öyle hıçkırıklarla altını çizerek
yasal masallar anlatırdın ya bana aşka dair çırılçıplak
gel bak
kûf kusuyor odamın duvarları

hiç görmedin ki bu adam
yüreği serkisof saat gibi sen
kafasına dayamış sığır çenesinden tabancasını
cebinde artist resimleri
gazoz kapakları
toz leblebi
iki bisküvi arası lokum
dudağına saplanmış mısır perçemi sigarası
yani
hiç görmedin ki
bu adam
üç dilek manyağı sihirli bir lambanın picidir
bıngıldaklı serseri bir çocuk
söz cinayetlerinden aranan....

okudum ama duyuramadım kendimi...Bir daha kine çarpışmak için yarı sarhoş yarı deli geleceğim arkadaşş !

Suluk soluğa uyanıyorum... Nasıl bir rüya ki bu bir haftadır her gece görüyorum.. Kızıl saçlı kadın söylesene sen kimsin? Neden her gece rüyalarımda sana sesimi duyuramıyorum? Neden her gün aynı saatte o inşaatın önünden geçip aklımı karıştırıyorsun?

Bir şiir okuyorum sesim çıkmıyor. Koşuyorum yetişemiyorum.. Ünlü şairin dizeleriyle neden seslenmek istiyorum sana ... MeMoNTEMoRe yol göster bana ...
. Neyse ben şu yataktan bir çıkayım da önce ..

Dişlerimi fırçalarken bile senin yüzüne bakıyorum aynada Kimsin sen kızıl saçlı güzel ... Düşüncelerim darmadağın Bazen büyük inşaatların çapraz soluğundan, bazen kalabalıkların nihai trafiğinden, bazen koca koca siren sesinin geldiği yerden, bazen yüzümüze vuran meltem rüzgarın günahından ama bazen gıybet sözlerine g,den sokak aralarından ... Ama en çokta her gün rastladığım kimsesiz kimselerin hayatıma bulaştığı an'larda aklıma gelir bazı şarkılar..

Benzemez kimse sana, tavrına hayran olayım
Bakışından süzülen işvene kurban olayım

Lûtfuna ermek için söyle perişan olayım
Hüsnüne ermek için söyle perişan olayım...

Resmen katlettin oğlum şarkıyı ..Müzeyyen Senar mısın senDağlıyorum yine ... En iyisi bir kahve içip evden öyle ayrılmak. Yoksa bu gün benden kimseye hayır yok.. Kahve içildi. Yanında sigara ..Sanırım biraz kendime geldim .Hadi arabaya.. Geç kalıyorsun Mert .Yine rastgele giyindik be ..Ya kızla karşılaşsaksak .. off ulan of .. Ne yapıcam ben hatunla gitmiyor kafamdan. Çok dalma bak kaza yapacaksın .Dikkat .!!!

Kırmızı ışıkta beklerken yine dalıyorum . Ve bir şimşek çakıyor kafamda. MeMoNTEMoRe' nin yan koltukta duran son kitabına bakıyorum tebessümle... Sağol sağol sağol. Hayatımı kurtardın haberin yok. Şu rüya .. Yahu ben bunu niye

daha önce düşünemedim. Malsin oğlum sen. Yapsana yanarını. İyice salaklaştın son günlerde.. Bir kaza ,bir çarpışma.... İşte bu beee ..

Ve aklıma düştü acaba sen kimleri okumaktan hoşlanıyorsun? Kesin Kahramanı seviyorsundur. Nefret ediyorum şu adamdan.. Bu kadınlar ne buluyor şu kelde ... Bir de Canan var ..Sakın sorduğumda seviyorum deme kızıl güzel...

Cama tıkladınca biri hopladım yerimden.. Bizim Sami hoca emekli öğretmen.. Çok kaliteli şeyler yazıyor. Bilgili bir abimiz. Gel diye işaret ediyorum.

Günaydın abi .Nereye böyle sabah sabah?

Günaydın Mert senin inşaatın yakınında bir klimacı var .Oraya gidiyordum. İyi denk geldik. Nasılsın? İyiyim abi nasıl olalım işte. İş güç devam. Abi klima alacaksın ben sana uygun fiyata hallederim o işi.

Konuşuyorum ama spontan. Ağzımdan çıkan kelimelerin hepsi kızıl sarhoşu. Gözleri geliyor gözümün önüne ..Daha doğrusu gelemiyor. Deli oluyorum. Her gün o kocaman güneş gözlüğünü takmak zorunda mısın gizemli kadın ? Ne renk senin gözlerin ?

Yok klima falan almayacağım .Şu bizim komşumuz var ya Nurhayat abla onun kliması bozulmuş. Gidip görüşeceğim. O mağazadan almıştı. Neyse işte bilirsin bizim ablayı hahahahaha

O gülünce eşlik ediyorum mecburen.

Ama beynimin her zerresi kızıda. Şimdide gülüşü geliyor aklıma. Her gün aynı kız arkadaşıyla geçiyorlar aynı yerlerden.. Bazen koyu bir sohbet halindeler. Bazen çok neşeliler. Çok güzel gülüyorsun ben güzelim..

Ben çok geç kaldım maalesef bu arada .Ama nedense hiç umurumda değil.Geldik sonunda. Vedalaşıp ayrılıyorz değerli abimizle. Arabadan inip yürüyorum .İnşaatın biraz ilerisine park ettim .Yer yok ki hiçbir yerde. Yol üstünde esnafla selamlaşıyorum. Dilek hanım, İpek hanım, İsmail bey derken geldim sonunda.

Biraz iş güç derken sürekli saate bakarak vakit geldi. Ve işte göründüler. Geliyor. Kalbim deli gibi atmaya başladı yine. Uzun boylu kızıl saçlı dilber geliyor. Sıkı dur hanımefendi az sonra benimle tanışacaksın. Az sonra ne olacaksa olacak. Ama tabi ben bu arada buraya yığılıp kalmazsam.

Şu biraz şaşkın hallerine bayılıyorum .Evettt yine aynı yerde tökezliyoruz. 'Niye giyiyorsun ki o topukluları 'deyip gülüyorum içimden. Beyaz pantolon açık yeşil bir buluz ..Hımm yine çok güzeliz küçük hanım. Ama şu saçlarını uzatsan daha güzel olacaksın bence . Kısa saçta çok yakışıyor .Sana her şey yakışıyor ..Arkadaşının yanından ayrılması harika bir şey oldu.

En uygun anı bekliyorum yolun kenarına kadar geldim. Gidip omzuna çarpsam. Yada hızla yürüyormuş gibi yapsam daOfff nasıl olacak .Heyecandan ölmek üzereyim. Korna çaldı. Arkasını dönünce gidip çarpıyorum ona . Kendimi cesaretimden dolayı tebrik ediyorum..

Ve işte yüz yüzeyiz. Sadece bakıyor. Dondu kaldı .. Gülümsüyorum ona gözlerimle. Elini tutmak istedim o an. Tenine dokunmanın en kestirme yolu bu. Şu anda hiç mümkün görünmüyor. İçimdeki son cesaret kırıntılarını toplayıp konuşuyorum.

Pardon hanımefendi görmedim sizi.. Canınız yanmamıştır umarım..

Kendi sesime yabancılaştım. Sanki konuşan ben değildim. Heyecandan elimi kolumu koyacak yer bulamayıp konuşmama dahil ettim.

Direk yüzüne bakıyorum artık. Hiç gözlerimi kaçırmadan .Gözlerini göster bana lütfen. Hafif bir rüzgar esiyor ve kokusunu hissediyorum iliklerime kadar ...Sen cennetten gelen bir meleksin kızıl dilber. Böyle güzel kokulur mu? Çok vicdansızsın. Şimdi beni böyle bırakıp çekip gidecek misin?

Yok şey ..Ben iyiyim.

Derken hafifçe gözlüğüyle oynuyor .Çıkar hadi onu hadiii. Ela mı ? Renkli sanki gözleri... Yeşil olabilir mi? Hadi güzelim çıkar şu gözlüğünü...

Birde bu ne tatlı sesmiş arkadaş. Ne zarif bir kadınsın sen. Çok mahcupsun .Baksana yüzüme. Kaçırma yüzünü başka yöne.

İlk kez bu kadar yakınım sana ve dokunmak için neler vermezdim .. Konuşmayı uzatabilirim diye.

Şöyle kenara geçelim isterseniz yolun ortasında kaldık gibi ...Diyorum.

Hanımefendi iyi olduğunuza eminsiniz değil mi ? Yani ben yukarıdaki işçi arkadaşlara sesleniyordum. Yoksa sizi kesinlikle görürdüm... Diyorum ardından .

Dedikten sonra fark ediyorum. Resmen seni fark etmemek imkansız demiş oldum ..İçimden gülüyorum kendime. Gerçekten sorun yok.. Sadece bir kazaydı. İkimizde iyi olduğumuza göre .. Şey o zaman..

Ne oldu şimdi? Yapacak bir şey kalmadı mı ? Gidiyor mu ? Onu nasıl durdurabilirim? Bak çok telaşlandım şimdi?. Bişey ama ne ? Bu koku ... bu kadar yakınında durmak.. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Başım dönmeye başladı. Ne oluyor bana ya böyle ? Ağzımı açamıyorum.

Konuşurken dudaklarına dikkat ettim en son.. Çok düzgün hatları var. İşte o andan sonra ... İyi değilim.. Eğer yanında kalmaya devam edersem çok saçma şeyler yapacağım..

Arkadaşı geldi. Durumu soruyor. Gitmeliyim. Lafı ağızda geveleyip özür diliyorum ve ayrılıyorum.

Tam her şey yolundayken niye böyle oldu... Sanırım ben bayılıyorum...

İşçilerin sesi geliyor.

Mert bey iyimi siniz ? Ambulans çağırın. Bayıldı.? ...

[italik]

Vicdan.. Bir Anı..

Bulaşıcı hastalıklarla ilgili bir araştırma konusu nedeniyle İzmir Tepecik Genelevinde iki hafta süre ile bulunmuştum. Orada çok fazla şey öğrendim. Çok acı hayat hikâyeleri, çok farklı alışkanlıklar, çok renkli insanlar...

Burada bütün bunlardan bahsetmeyeceğim. Sadece yaklaşık beş dakika süren bir sohbetin bende bıraktığı izi anlatacağım.

Çok yoğun bir şekilde genelev çalışanlarını sağlık taramasından geçiriyorduk. Seri bir şekilde çalışma yaptığımız karavana girip çıkıyorlardı. Çok yoruluyorduk. Ancak çok da eğleniyorduk. Benim bu insanları bir daha görmek ve tanımak imkanım olamayacağından her biri ile konuşmaya çabalıyordum.. Çalıştığım odaya her giren kadın ayrı bir gizemdi. Hepsini anlamak ve çözmek istiyordum. Ancak onlar insanlardan öyle şeyler görüyordu ki bana çoğu güvenmemişi. Sorduğum sorulara çok yüzeysel yanıtlar veriyorlardı. Bir tek ortak noktaları vardı. Yüzlerine taktıkları gamsızlık maskesinin altında kokan hüznün. Hiçbir şey umurlarında değil gibiydi. Bol küfürlü ve bol kahkahalı konuşmalarıyla hem bizi hem kendilerini kandırıyorlardı.

Sıra ona gelmeden önce çok neşeli bir ablamızla gülüştük ve hanımefendi odadan ayrıldı. Kapının önünde bizi izliyordu. Yüzümüzde asılı kalan hafif alaycı tebessümle ona bakıyorduk. Sessizce odaya girdi. Sedyeyi gösterdim. Oturdu.....

- Biliyor musun abla ben size çok kırdım .. dedi.

- Neden ? Dedim şaşkınlıkla.

- Az önce siz beni yerin dibine soktunuz.

- Özür dilerim ama biz seninle hiç konuşmadık ki ?

- Hayır. Az önce çıkan kadının arkasından öyle bir baktınız ki ben hayatımda ilk kez Or...pu olduğumu anladım.

- Nasıl yani ... ?(Çok üzülmüştüm ve onu anlamaya çalışıyordum)

- Siz o kadın odadan çıkınca birbirinize bakıp öyle güldünüz ya .. Ve sonrada sen dudağınızı büzüp başınızı çevirdin ya abla ..İşte öyle yapacağına gelip yüzüme tükürseydin keşke.

Sanırım onu anlamaya başlamıştım. Çok haklıydı .Biz az önce odadan çıkan kadın hakkında hiç iyi şeyler düşünmemiştik. Onu küçümsemiştik .Onu değersizleştirmiştik. Orada ki iki kadın başka bir kadını aşağılayıp 'ucuz'latmıştık. Hiç dedikodu etmemiştik. Ancak gözlerimizle onu çekiştirmiştik. O an hissettiklerimi kelimelere dökemiyorum. Yani aslında yerin dibine girende insan olmaktan çıkan da bizdik. Aslında ahlak yoksunu diye düşünüp aşağıladığımız bu kadın bize insan nasıl olunur öğretmişti. Görmezden geldiğimiz hor gördüğümüz bu insan gibi insan bize çürümüşlüğüümüzü hatırlatmıştı. Bize hakaret etmedi. Bize bağırmadı .Ama biz yerimizden kalkamayacak halde ağır bir vicdan azabıyla ezilip kalmıştık. En acısı ve kötü olanı da bu kadına kendini bu kadar basit ve ucuz hissettiren yine başka kadınlardı. Biz kimdik ? Kendimizi ne sanmıştık ? Ne değerimiz vardı? Biz kendimizi neye, kime göre değerli saymıştık ? Kendimizi bu kadınlardan üstün görmemiz için sebep neydi?

Biz o anda bütün ahlak değerlerini çöpe atıp insanlık suçlarının en ağırını işlemiştik. Çünkü biz sadece kısa bir an içinde bir insanın gururunu, ruhunu, hislerini yaralamıştık. Utandım. Utandık. ... Özür bile dileyemedik.... Söz yoktu ki... Bu koca yürekli kadın odadan çıkarken yutkunarak ona sadece 'Affet lütfen ' diyebilmişim.

Affet lütfen Fatma hanım.....

'Birinin kalbini kırmak isteyen insan, kesinlikle vicdanını susturacak bir sebep bulur; ama sonra vicdanı onu susturur. - François-Marie Arouet Voltaire'

Sevgi ve saygılarımla....

[italik]

KATİL MELEK

Alıntı-bilgi: Atipik kadın seri katile örnek hemşire Jane Toppan cinayetlerinden yargılandığı duruşma esnasında öldürmenin onde cinsel tahrik uyandırdığını belirtmiştir.Seçtiği hasta kurbanlarına özel karışım bir ilaç vermiş ve öldükleri esnada yatakta yanlarına yatıp vücutlarına yakinen temas etmiştir.

Asansöre nefes nefese yetişmişti.. Asansörün duvarındaki aynadaki aksine bakıyordu.. Yine sesler.... 'Şu haline bak. Tıpkı bir *ok çuvalına benziyorsun. Yağlı ve incecik saçlarınla ve ineğe benzeyen vücudunla tıpkı bir hilkat garibesisin. Sen kadın bile sayılmazsın. Bütün erkekler senden tiksiniyor. Yattığın iki adam da ertesi sabah yüzüne bakmadan çekip gittiler. Zaten onlarda aynı sana benziyordu. Senin gibi bir pisliği kim ister ki'

Gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. Şişman karnını sıkıyor; eline gelen vıcık vıcık yağ kitlelerinden nefret ediyordu. Zayıflamak için her yolu denemişti. Oda Nermin gibi güzel bir kadın olabilirdi. Nermin bir sürtüktü.. Hastane deki bütün erkekler onu görünce başkalaşıyordu. Nermin aslında yaşamayı hak etmiyordu. Şimdilik bununla ilgilenmiyordu. Meleğin ilgilendiği hastalarıydı. Onların en çok ölü yüzlerini seviyordu. Bugün Hakanla evlenecekti. Bütün gece bunu hayal etmişti. Yine aklına gelince kalbi heyecandan deli gibi atıyordu. 'Sakin ol Melek' diye telkin etti kendini ..Yoğun bakım katına geldiğinde asansörden inerken yine o iğrenç sevimli tebessümünü yüzüne yapıştırıp yürümeye başladı. Deskin önündeki hemşirelere selam verip hal hatır sordu. Bu canım cicimli sohbet midelerini bulandırmıştı. Hepsinden nefret ediyordu. ... Günlük rutin işlerini yaparken gözü hep Hakanın üzerindeydi...Onun monitördeki kalp ritimlerini takip ediyor ve o ritmin duracağı anı hayal ediyordu. Hakanla planladığı düğün seremonisi için sabırsızlanıyordu.

Ve gece olmuştu. Beraber nöbet tuttuğu sürüngenini sevimli ifadelerle uyumaya göndermişti. Ağzında iğrenç bir tat ...Gidip ağzını çalkaladı. Aynaya baktı.. Gözlerinden çıkan şeytani ateşi gördü. İşte bu anlarda kendisini çok çekici buluyordu. Bütün vücudu gerildi. Hakanı deli gibi istiyordu. Onun soğuk tenine dokunmak için sabırsızlanıyordu.

Hakan geçirdiği kafa travması sonucunda bir operasyon geçirmişti. Kafa içi basıncını düşürmek için bazı narkotik ilaçlarla bilinçli olarak uyutuluyordu. Bütün gün Hakanın ne kadar genç bir adam olduğundan , iyileşmesinin bütün çalışanları ne kadar mutlu edeceğinden bahsedilmişti. Daha otuzlu yaşlarda ki birinin şu anda ölmemesi gerekiyormuş. 'Çok konuştunuz pislikler. Ama o bu gece benim olacak '

Temizlik personeline

- -Gülsüm hanım hadi gidip bizim gece kahvaltılarımız getir . Çok acıktım
- Melek hemşire adın gibi meleksin de biraz az yesen senin için daha iyi olacak biliyon mu ..?
'Acaba öldürmeye bu geri zekâlıdan mı başlasam ' dedi içinden...
- Haklısın bir tanem de elimde değil ki .. Yemezsem halsiz kalıyorum. Sana zahmet olmazsa alıp gelir misin yemekhaneden.?

-
- Tabi hemşire hanım hemen gidip geleyim ben o zaman .

-
- Sonunda defolup gitti .

Hakanın yattığı yatağın başucuna kadar gitti. Biliyor musun sevgilim buluşmamıza çok az kaldı. Senin ölü teninle sevişmek için yanıp tutuşuyorum.

Hakanın ellerini tutup kendi elleriyle buluşturdu. Kendi başını hafifçe yana eğip Hakanın bedenindeki tüm hatlara dokunup inceliyordu. Onu sıcakken pek çekici bulmamıştı .Yinede

Hakanın gücenmesini istemediğinden bunu ona söylememişti.

-Aşkım çok çekicisin. Kalp atışlarını duymamak duymaktan daha tahrik edici ama olsun.

Eliyle hastanın bağlı olduğu solunum cihazının hortumunu gevşetti. Solunum cihazı alarm

vermesin diye alarm düğmesini kapattı. Ve solunum cihazının olan entübasyon tüpüne (hastaları solunum cihazına bağlamak için soluk borusuna yerleştirilen boru benzeri aparat)tutturulmuş olan hortumunu çıkardı.

Hasta soluksuz kalmıştı ve can çekişiyordu. Onunla bu yolla sevişiyordu. Onun soğuk ellerini kendi vücudunda gezindiğini hayal ediyordu. Göğüslerine dokunduğunu düşünüyordu.

-Ahh aşkım beni çıldırtıyorsun. Sana deli oluyorum.

İsterikli bir kahkaha atıp solunum cihazının bağlantılarını yeniden eski haline getirdi. İlaç dolabının yanına gidip bir insanın verilebilecek dozun çok çok üzerinde potasyumu enjektöre çekip yeniden Hakanın yattığı yatağın başucuna gitti.

- Sevgilim söylesen ben güzel miyim ?Söyle hadi...

Hastadan bir ses çıkmayınca sinirlendi.

- Sende diğerleri gibisin değil mi ? Beni beğenmiyorsun. Bana bakınca acıyor yada iğreniyorsun. Hepinizi öldüreceğim. Şimdi seni ölürken izlerken zevkin doruklarına çıkacağım. Seni iğrenç sperm torbası sonun geldi. Bu gece benimle evleneceksin ve asla beni aldatamayacaksın. Başka bir kadın için beni terk edemeyeceksin. Avuçları terlemişti. Ellerini formasıyla silip cebine koyduğu ölüm ilacının çekili olduğu enjektörü serum setinin enjeksiyon kanalına itti. Yüzünde ki korkunç gülümseme ile hastanın çıplak vücudunu bir kez daha süzdü. Çok yakışıklı bir kocası olmuştu. Adama bakmaya doyamıyordu. ...

-Ve işte EVET deme anımız geldi sevgilim. Hazır mısın? Hadi bana evet de..

Soluk alıp veriş sıklaşmıştı. Tüm bedeni bir sevişme anı yaşıyordu ve zevkin doruklarına doğru ilerliyordu. .

-Hemşire hanım ne yapıyorsunuz ? Gece viziti için gelmiştim .

Gelen nöbetçi doktordu ...

Not: Bu temayla bir yazı pek sık yazmadım. Lütfen bu deneme yazımı değerlendirip yol gösterecek eleştirinizi ve yorumlarınızı ekleyerek bana yardımcı olun. İkinci bölümde sizlerin desteği ile daha iddialı bir yazı çıkarmak istiyorum.

Sevgi ve Saygılarımla

Deniz...

BEYLER LÜTFEN ..!!!!!!

Biraz öfkeyle kaleme alıyorum yazımı yanlış bir cümle geçerse şimdiden özür dilerim.Sabah yaşadığım tatsız bir olayı aktaracağım.

Her zaman ki gibi işe gelmek üzere otobüse bindim . Tabi ki yine çok kalabalık. Şansım yaver gidiyor . Bir yer boşalıyor ve ben oturuyorum.Yada ben bunun aslında şanssızlığımın başlangıcı olduğunu henüz farkında değildim demeliyim. Yanımda bir beyefendi var.Aslında daha otururken başladı her şey ama ben fark edemedim . Beyefendi cam kenarına yanaşmıyor kendini yana çekip yer gösteriyor. Onun yanından sürtüne sürtüne güç bela cam kenarına oturuyorum. Ve işte başlıyoruz.

Beyefendi birkaç dakika içinde bacaklarını pergel gibi açıp beni köşeye sıkıştırıyor. Kendimi biraz çekiyorum.Temas etmek istemiyorum. Beyefendi durmuyor. Biraz daha açıyor . Ben biraz daha sıkışıyorum .Biraz daha açınca kendimi öne itiyorum ve koltuğun ucunda oturuyorum. Ters bir bakış atıyorum beyefendiye.Hiç ama hiç umurunda değil.

Biraz daha ve artık sonuna kadar açıyor bacaklarını.Ben cenin pozisyonuna gelmişken pes ediyorum.

Ayağa kalkıyorum ve 'beyefendi burası ancak size yetiyor.Ben kalkmak istiyorum' diyorum..Adam hiç istifini bozmuyor ve bana' geç' diyor.

Ben bu kişiyle tartışayım diye elinden geleni yapıyor. Biraz toplanırsa bulunduğum yerden çıkabileceğimi söylüyorum .' Ha pardon ' diyerek ağır hareketlerle toplanıyor...

Hem sinirden hem de sıkıntıdan kan ter içinde adamın yanından kurtuluyorum. Beyefendinin tüm bunları dalgınlıkla yaptığını varsayıyorum.

Şimdi bunu okuyan beylerden rica ediyorum. Lütfen toplu taşıma araçlarında daha dikkatli olunuz. Gerçekten bu hareket kadınlar için çok rahatsız edici. Sizleri bu konuda duyarlı olmaya davet ediyorum.

Saygı ve sevgilerimle..
Deniz..

KATİL MELEK-2

O anda ışıklarla aydınlatılmış olan yoğun bakım servisi kararmaya başlamıştı sanki. Serumların bağlı olduğu infüzyon pompalarından , monitörlerde, respiratörlerden (solunum cihazı) ve diğer bütün tıbbi cihazlardan çıkan sesler durmuştu. Sekiz tane hastanın inleme ve nefes sesleri de yok olmuştu. Hastaların aralarına çekilmiş paravan perdeler hareketlenmiş havalanıyor gibiydi. Melek nefesinin kesildiğini hissediyordu. Yaşadığı panik onu savunmasız bırakmıştı. Yerdeki yeni silinmiş parlak gri taşlarda aksini görüyordu. Allak bullak olmuştu.

Kendini toparlamaya çalışıyordu. Elindeki ilaçlı enjektörü saklayarak arkasını dönmeden

-Aaa doktor bey siz mi geldiniz? Hastalarla uğraşıyorum işte . Geliyorum hemen

Bu arada doktor hasta başı deskine oturmuş hasta dosyalarını inceliyordu. Dosyaların üzerlerinde yatak numaraları yazıyordu. Hastaların yataklarının ayak uçlarında da aynı numaralar yazıyordu. Bu şekilde hastaların isimlerini kullanmadan kimden bahsettiklerini anlıyorlardı. Hakanın yatak numarası 5 di.

Melek 5 numaraya yatan bütün erkek hastalarla evlenmeyi istiyordu. Bunu birkaç kez başarmıştı. Melek için beş rakamı çocukluğundan gelen bir yaraydı. Üvey babası ona ne yapıyorsa beş kez tekrar ederdi. Beş tokat, beş tekme ,beş kamçı

-Melek gel buraya . Sen neden bana yalan söyledin.

Çocuk Melek korku ve dehşetle babasının yüzüne bakıyordu. Elleri ayakları titreyen on yaşındaki Melek az sonra başına gelecekleri hayal ederken ağlamasına engel olamıyordu.

- Baba ben sana yalan söylemedim.

- Kes ... diye bağırırdı babası .. Bana yalan söylemenden ve söylemedim demenden de bıktım usandım artık. Sen iğrenç bir yaratıksın be. Hayatımda gördüğüm en çirkin kız çocuğusun.

Melek karşısında iri gövdesiyle üzerine doğru yürüyen insan azmanı üvey babasına bakarken donup kalmıştı. Adamın tüm vücudu kıllarla kaplıydı ve öyle kiloluydu ki sadece gıdısından beş kilo et çıkardı. Kocaman ellerini ona doğru uzatıp ağzından salyalar saçarak gülüyordu. İğrenç sararmış dişlerini görünce Melek' in midesi fena halde bulanmıştı. Zavallı kız istemediği halde halının üzerine kusmuştu.

-Melekkkkkkkkk ne yaptın sen.

Melek evin uzun koridoru boyunca koşup koridorun en sonundaki odasına ulaşip kapısını kilitlemişti. Üvey babası annesinin bütün gece vardiyalarında bu küçük kızı önce bir bahaneyle dövüyor .Sonrada farklı şekillerde taciz ediyordu. Melek artık buna dayanamıyordu. Ondan kurtulmanın planını yapmıştı. Önce odasında sakinleşti .Sonra kapısının önünde ayı gibi bağırarak babasına kapıyı açtı. Onun kendisine son kez istediği her şeyi yapmasına izin verdi.

Adam istediğini aldıktan sonra elindeki bira şişesiyle koltuğun üzerinde sızıp kaldı. Melek ise karşısındaki kanepede onu izledi bütün gece. Biranın içine koyduğu yüksek dozdaki uyku ilaçları sayesinde yavaş yavaş ölüşünü izliyordu. O gün büyüdüğünde hemşire olmaya karar verdi Melek. Böylece ilaçlar hakkında daha çok şey öğrenebilecekti... İlk şeytani gülümsemesi üvey babasının soğuk eline dokunduğunda yüzünde belirmişti. O gün aldığı haz onun bağımlılığı haline gelmişti. Ölü erkekleri çok ama çok seviyordu.

O gece sessizce sabahı bekledi. Sabah olduğunda oturduğu kanepeden kalkıp yatağına gidip uzandı. Az sonra annesi gelip üvey babasını ölü olarak bulacaktı .Polis asla küçük Melekten şüphelenmeyecekti. Adamın bilinçsiz şekilde alkolle birlikte uyku ilacı alıp öldüğünü düşünecek dava dosyasını kapatacaklardı.

-Hemşire hanım 5 yatağın bu saatte ne tedavisi vardı ki. Order da ben göremedim.

Melek hastaların arasından kocaman gövdesini geçirip servisin bir ucundan doktorun yanına yavaş adımlarla ilerliyor bir yandan da yüzüne yerleştirdiği o şeytani gülümsemesiyle neler yapacağını düşünüyordu.

- Doktor bey ben gelip göstereyim.

- Size de zahmet verdik Melek hemşire ,deyip güldü doktor.

- Ne demek ...dedi Melek alaycı bir şekilde.

Doktor başını evraklardan kaldırmadan konuşuyordu. Oturduğu döner koltukta hafifçe kendini sağa sola çevirip yazılanları okuyordu. Başına gelecekler habersizdi.

Melek elindeki enjektörü arkasına saklayıp doktora doğru ilerlerken yepyeni bir heyecan duyuyordu. Bu bir hasta değildi. Kendisiyle konuşuyordu. Adama yaklaşırken alıcı gözüyle inceliyordu. Orta yaşlarda hafif kırılmış saçları kısa

kesilmişti. Gözlüğü yüzünün yarısını kaplayacak kadar büyüktü. Başı önüne eğik olduğundan tepesindeki hafif açıklık dikkati çekiyordu. Tıknaz bir adam olduğu için onunla başa çıkabileceğini düşünüyordu. Elleri üvey babasının ki gibi kalın parmaklıydı ve bundan iğrenmişti.

Artık ona çok yaklaşmıştı. Bu heyecana bayılmıştı. Az sonra onunla evlenecekti. Hakan bekleyebilirdi. Elleri yine terlemeye başladı. Kalbinin sesi kulaklarında çınlıyordu. Onun ölü tenini hayal ettikçe zevkten deliriyordu.

Artık doktorun oturduğu koltuğun dibindeydi. Adam başını ona doğru kaldırıp

-Melek hemşire ne sürdün sen ? Bence bu kokuyu değiştirmelisin.

Not: Sayın okuyucu lütfen yine yapıcı eleştirilerinizi esirgemeyiniz.

Saygı ve sevgilerimle.

Deniz....

[italik][ikiyanayasla]

DÜŞ..??

Kadın gecenin karanlığında koşuyordu. Nefese nefese bir takip. Kadın bembeyaz elbisesiyle karanlık geceyi delerek ormanlık arazide hiç durmadan koşuyordu. Ciğerleri deliniyormuş gibi nefes alıyordu... Çok korkmuştu. Arada arkasına bakıyor yeniden koşmaya başlıyordu.

Defalarca tökezleyip düşmüştü. Elbisesi dallara takılıp yırtılmıştı. Karanlığı yaran bir ışık gördü. Seçemediği bazı gölgeler .. Durdu.... Kalbi deli gibi çarpıyordu. Acaba bu onlardan biri olabilir miydi ? O yöne giderse kurtulacak mıydı ? Yoksa yoksa Donup kalmıştı. Bir kurt sesi Tanrım bu uluma... Artık dayanamıyordu. Oradan bir an önce kurtulmalıydı.. Işığın güvenli olup olmadığını bilemediğinden aksi yöne koşmaya devam etti..

Korkunç bir çığlık yankılandı sessizlikte... .Artık hem korkudan hem yorgunluktan gücü tükeniyordu. Sürekli düşüyor yeniden toparlanıp koşmaya devam ediyordu. Her yeri yara bere içinde kalmıştı. Canı çok yanıyordu.. Arkasına baktığında uzakta seçemediği gölgelerin hala takip ettiğini görüyordu. 'Ohh Tanrım .Gelmeyin artık ' dedi soluk soluğa. Bir tanesi onun gölgesiydi... Öyle miydi? Dikkatle bakmaya devam etti ardına. Artık emindi birisi oydu gölgeler arasındaki ve diğer insan figürleri seçemediği..

Ağaçların arasında bir çift gözü fark etti ona doğru bakan . Tiz bir çığlık... Ağzını kapattı kendisi.. Bir baykuşla burun burunaydı... sürünerek geri hareket etti.. Elleri çok acıyordu. Kan her yerinde.. Kesikler ve diğer yaralar ..

- Katrina bir yere kaçamazsın . Hahahhaah . Hadi ama yeterince uğraştırdın.. Katrinaaaa (yarı alaycı bir seslenme) Hadi güzelim gel babana...

Artık emindi. O buradaydı ve ondan kurtulması neredeyse imkansız. Fişek gibi fırladı yerinden. Korku onu güçlendirmişti sanki. Hiçbir yarasını hissetmiyordu. Eskisinden daha hızlı koşuyordu. Uçurumsal yollar , çalılar kurtlar Hiçbir şey umurunda değildi. Sadece koşuyordu. Nefesi gece de yankılanıyordu. Öyle çok koştu ki Ormandan çıkıp bir göl kenarına ulaştığını sonradan far ketti.

Burası çok güzel bir yerdi.. Göl kenarından bir yol uzanıyordu. Yolun iki yanında kavak ağaçları sıralanmıştı. Göle yansıyan ayın görüntüsü şiir gibiydi.. Rüzgar hafif hafif esiyordu. Uğuldayan çayırlarSanki bir mandolin sesi geliyordu kulaklarına.. Kısa bir an bu doğa harikası yerin güzelliğinde kayboldu.. Tıpkı tablo gibiydi...

Ayın yansımasını gözleriyle takip ediyor. .Gölün ışıklarla dansına hayranlık la eşlik ediyordu. Birden bir şeyi far ketti. Evet evet bu bir evdi. Küçük bir bağ eviydi ... Uzaktan seçebildiği kadarıyla Gitmeliydi... O yöne doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.. Kavak ağaçları arasından geçerken vücudunu yalayıp geçen rüzgar onu rahatlatmıştı. İçinde garip bir huzur vardı. Sanki her şeyi geride bırakmıştı. Artık onu asla bulamayacaklardı.

Koşmaya başladı yeniden. Hızlandı. Evet evet çok yakındı artık. Ama ... Gülümsedi yaklaştığı şeyin ev değil de bir değirmen olduğunu görünce. Acaba kimse var mıydı ? Belki de iyi insanlar vardı burada ve ona yardım edeceklerdi .. Kapının önüne geldiğinde durdu. Elleri ve tüm bedeni titriyordu.. Heyecan ve korku birbirine karışmıştı.

Tüm cesaretini topladı ve kapıyı çaldı. Ses yoktu. Burada hiç kimsenin olduğunu sanmıyordu. Kapıyı açıp içeriye doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Kapının gıcırdaması yeni bir korku dalgası başlattı içinde... Artık içerdeydi ve geri dönüş yoktu. Karanlıkta ay ışığının yardımıyla etrafı görmeye çabaladı. Ahşap bir masa ve üzerinde mumlar vardı. El yordamıyla bunları bulabilmişti. Peki bu mumu neyle yakacaktı. Aslında yakmasa daha mı iyi olacaktı ?

Üst katta bir ışık belirdi. Eski ahşap merdivenler gıcırdıyordu. Biri aşağı doğru iniyordu. Artık bu korku ve heyecana dayanamayan bedeni yığılıp kaldı. .

-Madam Katrina .. Madam Katrina.. Madam uyanın lütfen...

Gözlerini araladığında kendini yatağında buldu. Başında duran hizmetçisi ona şaşkın şaşkın bakıyordu. Gözlerini iri iri açmış onu seyrediyordu.

-İyisiniz ? Sabah çoktan oldu ve siz sanırım yine kabus gördünüz. Çığlıklarınızı duyunca odanıza izinsiz girmek zorunda kaldım.

-Tamam ... Şeyy... Evet iyiyim.. Bana bir bardak su getirir misin ?

Yerinden doğruldu ve bedenini inceledi .Ne kan ne de bir yara belirtisi vardı. Yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdü. Narin bedeni çok yorulmuştu. Ama neden ? . Gür sarı saçlarını toplayıp tepesinde sıkıştırdı. Camdan bahçesini seyretti. Yemyeşil di. Çiçeklerle ağaçlardan figürlerle dizayn edilmiş bu bahçeyi çok seviyordu. Ve işte en sevdiği şey de ordaydı. Beyaz atı şımarık şımarık kişniyor ona ait koşu alanında seyisle beraber bir o yana bir bu yana koşuşturuyordu. Koltuğun üzerindeki sabahlığını üzerine geçirdi.

Hizmetçi suyu getirmişti. Teşekkür ederek suya uzandı. Suyu biraz içip elindeki bardağı inceliyordu. Sonra tırnaklarını fark etti. Elindeki bardağı yere düşürdü. Dehşet içinde ellerine bakıyordu. Tırnaklarının arasında çamur ve çimen....

Deniz....

[italik]

KATİL MELEK-3

“ Ne sürdün sen Melek ? Ah canım beğenmedin mi kokumu ? Hımm sana bir hediyem var tatlım bakalım beğenecek misin ? ” der içinden.

Adamın yüzünü kendisine doğru kaldırmasını fırsat bilip çenesinden kavrayıp ani bir hamle ile enjektörü doktorun şah damarına batırır ve ilacı verir. Adamın kendisiyle mücadele etmesi ona apayrı bir zevk verir. Adamın ellerinde can vermesinin heyecanı hiçbir şeyde yoktur. Melek nefes nefese doktorun solğunun kesilmesini izler.

İşte sonunda dehşetle açılan gözleri öldüğü sırada öylece kalmıştır. Yüzünde donup kalan bu kan donduran ifade Melek te aşırı bir seks isteği doğurmuştur. Ölü adamın dudaklarından uzun uzun öperek ona aşkını anlatır. Kocasına deli gibi aşık olur. Adamın yüzünü defalarca yalar. Akan salyalarını silerken kendini toparlamaya çalışır.

Şimdi akıllı davranıp bir senaryo bulması gerekmektedir. Birden bağırmaya başlar

- Doktor bey doktor bey ... ! Eyvahn yetişin, koşun .Doktor ölüyor ...!!!

Nöbetteki diğer hemşire uykundan sıçrayıp gözlerini ovuşturarak servise gelir .Bir yandan Siyah saçlarını tepesinde toplamaya bir yandan ayılmaya çalışır. Esmâ hemşire gözlüğünü de gözüne takıp merakla ve telaşla sorar.

-Melek abla ne oluyor Allah aşkına ?

-Esmâ koş defibrilatörü getir. Acil ekibini çağır .Resüsitasyona başlıyoruz.

O sırada yemekhaneden gelen Gülsüm hanım servise gelir.

-Ne oluyor burada hemşire hanımlar..?

-Gülsüm hanım koş Esmâya yardım et. Doktor öldü.

-Nee ..? Abooo ne yapcaz şimdii .Yazıkkkk...

-Aptal aptal konuşup durma da hadi koş .

Bu arada Melek doktorun cesedini yakınındaki boş yatağa taşımıştır. Enjektörlere Atropin ,

Adrenalin ve özellikle Sodyum bikarbonatı çekmiştir. Eğer canlandırma sırasında bu ilacı verirse otopsi sırasında kanında çıkması hiçbir anlam ifade etmeyecektir. Çünkü canlandırma sırasında kullanılan üç ana ilaçtan biridir.

Bu arada acil ekibi gelmiştir. Acil doktoru hemen yatak başına geçip hastası entübe etmiştir. Ve resüsitasyon başlamıştır. Defibrilatör bir iki deneme sonuç vermeyince 360 jule getirilmiştir. Doktor seslenir.

-Açılın .Çakıyorum. (yatak kenarları metal olduğunda defibrilasyon sırasında hiç kimsenin temas etmemesi gerekir. Aksi takdirde elektrik çarpması olabilir)

__ Doktor bey 1 mg dan beş atropin , 1 mg dan 7 adrenalin, 2 sodyum bikarbonat İ.V. (damar yolu) yoldan verilmiştir. Şimdi ne yapıyoruz.

Bunu diyen Melek içindeki heyecanı bastırmak için sürekli işiyle meşgul olmaya çalışır. “ Sen benim kocacığım .Asla geri dönemezsin. Zavallı beynin gereğinden fazla oksijensiz kaldı. ” diye içinden konuşmaya devam eder.

[italik]-Melek gel buraya

-Baba lütfen bana zarar verme. Ben bu gün hiçbir şey yapmadım.

-Evet Melek bu gün çok uslu bir kızdın ve ben seni ödüllendireceğim

-Baba ne olursun ..!!

Melek salya sümük ağlarken üvey babası keyifle sırtarak küçük kızın tenini okşuyordur.

-Melek bugün seninle yeni bir oyun oynayacağız

Ağlamaktan ve korkudan hali kalmayan küçük Melek sessizce

-Ne oyunu .?

İri yarı vücudunu iyice Melek’ e dayayan üvey baba onu kendine iyice bastırarak

-Sen benim gelinim olacaksın. Bak sana bir gelinlik aldım.

Elinde tuttuğu beyaz dantelli elbiseyi kıza kahkaha atarak uzatır.

-Hadî bunu çabuk giy. Karşımda soyunmanı istiyorum.

Melek söyleneni titreyerek yapar. Ağlamasına engel olamayan küçük kız yalvarmaya devam eder.

-Baba bunu giyince bana zarar verme. Beni dövme yalvarırım.

-Ağlamayı kes ve bana kocacığım de. Seni seviyorum de. Çok yakışıklısın de

Zavallı Melek dudaklarını öyle ısırır ki ağlamasını durdurmak için kanar. Zorlukla babasının dediklerini yapar. O gece üvey baba o gelinlikle Melek’ e defalarca tecavüz eder. Melek o geceyi diğerlerinden ayrı bir yere koyar. Çünkü en

çok aşığılandığı dövüldüğü ve canının yandığı gece o gecedir.[/italik]

-Melek hemşire nereye daldın ?

Acil doktoru Mehmet bey ona şaşkın bir ifadeyle bakıyordu.

-Şey çok üzüldüm doktor bey. Ahmet beye baksanıza Ağlamaya başlar.

-Ekip dağılmak yok; der doktor. Haydi bakalım arkadaşımızı yaşatacağız.

Tam bir saat süren Canlandırma çabası sonuçsuz kalmıştır. Melek artık yeni kocasıyla evlenecektir. Ekipteki herkes ağlar. Yoğun bakım hastane personelinin akınına uğrar. Melek bu kadar ilgiden tedirgin olur. Yanlış eş seçtiğinin düşünmeye başlar. Sabaha kadar başhekim ,polisler, savcı herkes hastaneye gelip gitmiştir. Ahmet bey morg da her ziyareti kabul etmiştir. Ertesi gün nöbet çıkışı Melek morga kocasını ziyarete gider. Ortalıkta kimse yokken buzluktan Ahmet'in cesedini çıkarır Onu öper koklar bütün teninde elleriyle gezinir.

-Bekle beni geleceğim der kulağına fısıltıyla....

Birkaç gün sonra tüm yasal işler bitince Melek her zaman ki gibi cesedi hastaneden çıkarmayı başarır. Geniş bagajı olan aracıyla evine getirir. Özel garajına aracını sokup Ahmet'i bodrumda ki düğün evine götürür. Bu oda tıpkı bir hastane morguna benzemektedir. Burada bir otopsi için gereken her şey vardır. Cesedi özel olarak tasarladığı metal yatağa yatırır.

Önce cesedin çıplak teninin her noktasına dokunur. Okşar , sever... Sonra kendisi de soyunup onunla kendince çılgınca sevişir.

-Hadi sevgilim hadi sev beni . Aşkım sana deli oluyorum. Birazdan bütün uzuvlarını kesip seni parçalara ayıracağım. Sevgilim senin bütün parçalarınla ayrı ayrı sevişeceğim. Dilini ve penisini kesip pişireceğim. Artık içimde senden bir parça olacak. Sen hücrelerime işleyeceksin ve beni asla terk edemeyeceksin.

Cesedin üzerinde çıplak bir şekilde yatarken bunları anlatıyor ve histerik kahkahalar atıyordu. Melek artık kendinden geçmiş bir şekilde inliyor orgazmın doruklarında geziyordu.

-Aşkım.. ooh hadi ama bu halde bana vuramıyorsun değil mi? Canımı yakamıyorsun değil mi? Ben senin gelininken yaptığın işkenceleri artık ben yapacağım.

Çıplak şekilde odanın içinde gezinip bir sigara içer ve cesedin üzerinde söndürür. Sonra özel aletlerle adamın derisini yüzmeye başlar .Derinin altında kan ve et göründükçe heyecanı daha da artar. Artık bu işte öyle uzmanlaşmıştır ki bütün deriyi yüzmesi sadece yarım saat sürer.

Kendi üzerine sıçraya kana bakar. Çıplak göğüslerindeki kanı parmaklarıyla sıyrır ve yalar.

-Himm tadın da çok güzelmiş sevgilim. Pişirince daha lezzetli olacaksın eminim.

Melek cesedin ellerini üvey babasına benzettiği için onları kesmeye koyulur. Özel aletler yardımıyla önce ellerini sonra bacaklarını , ayaklarını derken bütün vücudunu saatlerce uğraşarak parçalar.

Çıkan kemik sesleri. Ortaya dağılmış organlar ,kan ve koku onu zevkin en doruğuna çıkarır.

Eline aldığı kalbe bakarak

-Bak sevgilim artık kalbin benim. Hani derler ya sonsuza dek kalbim senindir. İşte bu öyle bir şey. Biz biriz. Bu bizim düğünümüz bitanem.

Melek bütün iç organlarını mıncıklar, sever, bazılarını parçalara ayırır. Vücudun her yerinden bir parça alıp küçük parçalara ayırıp doğrar. Bu özel bölümde duş alması içinde bir banyosu vardır. Duşunu alır . vücut parçalarını bir tabağa koyar ve üst kata çıkar. Kalan parçalarla ne yapacağına daha sonra karar verecektir. Çok yorulmuştur. Neredeyse sabah olmuştur. Elindeki tabağı gülümseyerek buzdolabına koyar ve gidip yatar.

Kapıyı her kim çalıyorsa neredeyse kıracaktır. Daha bir saat bile belki uyumayan Melek çok sinirlenir. Üzerine sabahlığını geçirip kapıya doğru yönelir. Ama ya onlarsa ... ???

[italik]

NOT: Eleştiri ve yorumlarınızı hiç esirgemeyiniz ...

Saygı ve sevgilerimle

Deniz ...

KATİL MELEK-4

Kapının önünde kısa bir an durup derin bir nefes alır. Aslında hem korkmuş hem de tedirgin olmuştur. Ancak sesinin titremesini kontrol edip gayet kendinden emin..

- Kim o ?
- Melek hanım benim Hasan. Çok önemli şeyler oldu. Lütfen kapıyı açın. Melek “ Kendi ayağıyla gelmiş ölüme salak” dedi içinden .
- Gel bakalım Hasan .

Kapıyı açınca Hasan’ın zayıf yüzünün bembeyaz olduğunu gördü. Gereğinden fazla zayıf, avurtları çökmüş, gözleri çukurlarına kaçmış bu adam hepsinden fazla midesini bulandırıyor Melek’in. Ancak bunca zamandır onu ceset kuryesi olarak kullandığı için bir türlü öldürme zevkini yaşayamamıştı.

Zavallı Hasan’ı tıbbi deneyler için cesetleri kullandığına hastane nöbetlerinde ikna etmişti. Bir temizlik personeli olan ve üstelikte bu kadar çirkin bir adam olan Hasan Melek’in ilgisinden öyle memnundu ki ne dese inanıyordu. Üstelik normal bir insanın algı seviyesine göre biraz daha az olan algısı yüzünden Melek gibi yüksek zekâsı olan bir kadın için çok kolay bir hedefti. Onu ikna etmek çocuk oyuncağıydı. Melek Hasan’ı bu araştırma, deneyler sonucunda Tarihe geçeceğine inandırmıştı. Yüzyılın buluşunu beraber yapacaklardı (!)...

Melek Hasan’ı cesetler morga gittikten sonra onları oradan çıkartıp aracına taşımaları için kullanıyordu sadece. Evinde neler yaptığını hiç görmedi Hasan. Cesetleri dolaptan alıyor büyük tıbbi atık poşetlerine koyup tıbbi atık kovalarıyla taşıyordu. Hastanenin otoparkına götürüp Melek’in kameraların görmediği bölüme park ettiği aracının bagajına bırakınca görevi bitiyordu.

Bu doktor olayı ile Melek çıtayı çok yükseltmişti. Risk artmıştı. Doktorun cesedinin kaybolmasıyla ortalık fena halde karışacaktı. Hastane kameralarının görüntüleri incelendiğinde eninde sonunda Hasan’ a ulaşacaklardı. Ondan acilen kurtulması gerekiyordu. Kıt akıllı Hasan ilk sorguda her şeyi anlatırdı.

- Hasan hadi ne bekleyip duruyorsun girsene içeri.
- Şey! İçeri mi ? Ayıp olmasın hemşire hanım size ?
- Aa! Hadi ama gir artık . Gel kahvaltı yapalım birlikte. Sende olup biteni anlatırsın bu arada.
- Melek hanım hastanenin her yeri polis kaynıyor. Ahmet doktorun cesedi kaybolduğu için herkese sorular soruyorlar. Seni de çağırırlar birazdan. Ben önceden haber vermek için geldim.
- Peki buraya gelirken seni bir gören oldu mu ?
- Hayır olmadı.
- Buraya geleceğini birine söyledin mi ?
- Hayır Hemşire hanım hiç söyler miyim?.
- Aferin Hasan. Sen çok akıllı bir adamsın

Mutfak kapısına kadar yürüyüp durdu adam. Hasan sırtarak bakıyordu Melek’ e.. Kendisiyle gurur duyarak kocaman burnunu ve sivri çenesini öne doğru uzatıp göğsünü kabartınca Melek gülmeye başladı.

Hasan utançtan kızarmış yüzünü saklamak için arkasını dönünce Melek eline geçirdiği çaydanlığı Hasanın kafasına geçirdi. Hasan ne olduğunu anlayamadan yere yığıldı. Başından akan kanları gören Melek muşamba masa örtüsünü başının altına koydu. Daha fazla mutfağının kirlenmesini istemediği için hemen dolaptaki insülin iğnelerinden birini aldı ve yüksek dozda Hasan’ın damarına zerk etti.

Hasan yüksek doz yüzünden komaya girer ve hareketsiz yerde kalakalır.

-Az zamanın var Hasan veda et dünyaya..

Yerde yatan Hasan’ın başucuna oturdu ve zavallı adamı dondurma gibi yalamaya başladı. Melek ölü bir adam görmeye dayanamıyordu. İlk defa şeker hastası olduğuna sevinmişti. Hasan için bir ölüm planlasa bu kadar keyiflisini yaratamazdı. Melek şeytani bakışlarını adamın üstünde gezdirirken yine o iğrenç kahkahasını attı.

-Çok çirkinsin be adam .. Ama ölünce sen bile harikasin.

Adamı bodrumdaki özel bölüme taşıdı. Bağırsaklarından kendi çıplak vücuduna kemer yaptı. Oyduğu gözlerini birbirine dikerek kendine düğün kolyesi yaptı. Adamın bütün organlarıyla oynayıp derisinden kendine taç yapmak için hatıra aldıktan sonra mutfaktan getirdiği kıyma makinesi ile işe koyuldu..

Hem doktorun hem Hasanın bütün etlerini kemiklerinden sıyrıp kıyma makinesinden çekti. Kalan kemik parçalarını elektrikli testere ile ufak parçalara ayırıp poşete doldurdu. Bir çocuk gibi eğleniyordu. Kendi kendine konuşuyor ve gülüyordu. O anda yaptığı şeyden çok daha fazla kan donduracak planları, beyninden geçenler onu oldukça keyiflendirmişti.

Kıyma haline getirdiği iki adamı mutfak dolabına uğurlar.

-Hey bakıyorum da pek sıkı fıkı oldunuz. Hadi bakalım siz burada uslu uslu iyice kaynaşın... Hahahhahah ... !!

Duşunu alır ve üzerine sıradan bir kot ve tişört geçirip kemik torbalarını arabaya atıp yola çıkar. Kemik parçalarını evinden kilometrelerce uzakta ara sokaktaki bir çöpe atar. Evine doğru yola çıkmışken cep telefonu çalar.

-Efendim Serap .

-Melek abla acilen hastaneye gelmen gerek. Sizin nöbette ölen Ahmet beyin cesedi morgdan çalınmış

-Ne diyorsun ! Nasıl ya! Kim , niye bir cesedi çalmak ister ki. ? Çok şaşırdım.

Melek sinsi sinsi gülümser arabanın dikiz aynasına ...

-Bilmiyorum abla. Ama polisler ve idareciler seni bekliyor.

-Neden sadece beni... ?

-Yok abla sadece seni değil. Bütün nöbet ekibini aradık.

Tam iki gün boyunca yoğun sorgular , adliye, savcı derken koşuşturma bitmişti. Melek hiç renk vermeden bu beladan da kurtulmuştu. Sadece Kenan komiser onun çok canını sıkıyordu. Oldukça akıllı bir adamdı. Sorduğu sorular ve şüpheli bakışları onu çok rahatsız etmişti.

Melek sabah gayet mutlu bir şekilde uyanıp bir şeyler yedikten sonra buzluaktaki kıymaya dönmüş adamları mutfak masasına koydu. Bir yandan pide içi hazırlıyor bir yandan da kendi kendine konuşuyordu.

- Hasanın hiç kimsesinin olmaması çok işime yaradı. Arayıp soranı olsaydı bir de onunla uğraşacaktım. Hastanede de yarım akıllı Hasan polisten korkup kaçmış diye söylenti yayılmasına ne demeli.. Her şey mükemmel ilerliyor. Artık bu iş bitti.

Melek kıyma olmuş adamlardan gidip pide yaptırıp yola koyuldu. Ahmet beyin taziye evine kucağında pidelerle gitti. Ailesine baş sağlığı dileklerinde bulunup onlarla beraber ağladı.

En kötüsü de Melek tüm bu yaptıklarını normal kabul ediyordu. Kocalarına son göreviymiş gibi görüyordu. İçi kıpır kıpır dı. Şu son günlerde yaşadıkları onu mutluluktan çılgına çeviriyordu. Yaşadıklarını düşününce gece bile uyumuyordu. Melek yavaş yavaş kontrolünü kaybediyordu. Hayalle gerçeği karıştırmaya başlamıştı. Sık sık geçmişe gidip üvey babasının kendisine yaptıklarını düşünüyordu. Daha fazla hırslanıp daha dengesiz davranmaya başlamıştı.

Yatağında kocalarını düşünüp onlarla yeniden yeniden sevişiyordu. Kanlarının kokusunu düşünüyordu. Soğuk tenlerini, iç organlarını hayal ediyordu. Onlardan aldığı deri parçalarıyla yaptığı takıları yatağın üzerine serdi. Hepsini sevdi. Üzerlerine yatıp bir kez daha zevkin doruklarına çıktı. Saatler sonra uykuya dalabildi.

Seslere uyandı. Sabah olmuştu. Kapının zili çalıyordu. Yok birisi kapının ziline yapışıp kalmıştı demek daha doğru olurdu. Sersemlemiş bir şekilde zor zahmet kapıya vardığında seslendi.

-Kim o ?

-Melek hanım ben komiser Kenan kapıyı açar mısınız..?

-???.....

[italik]

Deniz.[/italik]...

SIR..!!!

Yağmur camları neşeyle çalıyordu. Bu senfoni doğadan onlara romantik bir armağandı. Adam kadının sarı saçlarını kavrayıp kibar fakat erkeksi bir hareketle yüzünü kendininkine yaklaştırdı. Bir mucizeye bakar gibi bakıyordu güzel sevgilisine. Ela gözlerinin derinliğinde kayboluyordu. Düzgün yüz hatlarını ezberlercesine inceliyordu. Dolgun dudaklarını bir kez daha bir kez daha ve defalarca uzun uzun öptü..

İpek gibi teninde uzun bir yolculuğa çıkıp hem kendisini hem kadını mutlu ,heyecanlı, zevk dolu uzun anlara götürüyordu. Kadına her dokunuşu kah kırılacak kadar narinmiş gibi ürkek kah kendini kaybedercesine hoyratçaydı. Kadın sevgilisinin güçlü kollarında hiç olmadığı kadar mutlu, hiç olmadığı kadar çılgındı. Adamın maharetli uzun parmaklarının vücudunda gezinmesi esmer teninin onunkine değmesi onun susuzluğunu geçirmiyor daha da artırıyordu.

Aralarındaki şey sevişmenin çok ötesinde şiirsel bir tören gibiydi. Adamın zeytin karası gözleri kadının üzerinde gezindikçe kadın mısra mısra , dize dize sevdiğine akıyordu. Birbirlerine bu mahrem anda bir kez daha ait olmanın keyfini kelimelerle değil dokunuşlarıyla anlatıyorlardı. Birbirlerine tapınır gibi sevgilerini göstermek de yarışıyorlardı sanki

-Az önce burada yaşadıklarımızın gerçek olduğuna inanamıyorum bir kez daha

-Sevgilim sen öyle bir kadınsın ki her seferinde yeni bir soru gibi karşındasın. Sevdikçe derinleşiyorsun. Dokunduğça çoğalıyorsun. Sana aşık olmak tamam da seni bana böyle bağlayan nedir ?

- Ben ... Şey... Bunun cevabını bilmiyorum... Sadece seni görmezsem nefessiz kalacağımı hissediyorum. Öyle tatlı ,öyle iyisin...

Adam işaret parmağıyla kadının dudaklarına dokundu .Çarşafın altından belini kavrayıp kendisine doğru çekerek kendi vücuduna yasladı kadını. Artık tek bir vücut gibiydiler.

- Böyle şeyler söyleme. Bir gün bu sözleri söylediğine pişman olacaksın. Aslında beni gerçekten tanıdığında bana çok farklı davranacaksın. Ben seni yine çok seveceğim .Ancak sen benden uzaklaşacaksın. . Belki de benden çok korkacaksın.

Kadın yerinden doğrulup dirseğini yastığa dayayıp yüzü adama dönük öylece bakıyordu. Şaşırılmış olmasına rağmen adama sevgiyle bakmaktan kendini alamıyordu. Elini adamın göğsüne koydu. Parmaklarını tüylerinin arasında gezdirirken derin bir nefes aldı.

-Sevgilim katil falan mısın ? Azılı aranan bir suçlu musun? Nedir gizemin.. ? Aramızda geçen bunca şeyden sonra hala sırların var. Bense hem bedenem hem ruhen çırılçıplak karşıdayım. Evli olduğumu ilk günden beri gizlemedim. Bak artık öyle pervasız davranıyorum ki evimdesin. Senin ve benim dışındaki her şey önemsizleşti. Artık bana her şeyi anlatma zamanın geldi bence.

Adam; kadın konuşurken gülümsüyordu. Gülümseyen yüzüyle, düzgün bembeyaz dişleriyle, kömür karası boynuna kadar uzun saçlarıyla tarifsiz çekicilikteydi.

-Aşkım bu öyle bir şey değil ki .. Suçlu falan değilim. Ayrıca ben birini öldürmedim. Ama benim yüzümden katil olan bazıları var.

- Nasıl yani ? Ne diyorsun canım sen ya ... ? Lütfen daha açık konuşur musun ? Yoksa beni böyle meraklandırıp gizemine mi çekiyorsun. Bu bir oyun mu yakışıklı ..

- Bak şimdi sana bir hikaye anlatacağım.

[italik] Bundan çok uzun yıllar öncesinden. Savaş zamanıydı . Kıtık artık köylere kadar inmişti. Ne bir inek ne de ekin kalmıştı. İnsanlar çaresizlik içinde ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Kıtık artık insanların yamyamlık boyutuna ulaşmıştı. Açlıktan ölen aile fertlerini önceleri gizli gizli sonra hiç çekinmeden uluorta yemeye başlamışlardı. Bu köyde yaşananlar anlatılacak en korkunç hikayelerden bile korkutucuydu. Ancak en dehşet verici tarafı hepsini gerçek oluşuydu.

Artık aileler çocuklarını dışarı çıkarmıyorlardı. Bir başkasının onları öldürüp yemelerinden korkuyorlardı. Hal böyle iken burada yaşayanlara artık yamyam demek hiç de yanlış olmazdı.

İnsanlar bir süre sonra yaşadıklarını kanıksayıp normal hayatlarını bu şekilde sürdürür olmuşlardı. Günler böyle devam ederken herkes ölüleriyle beslendiği için artık ölümler eskisi kadar çok olmamaya başladı. Bazıları ölmediği için yaşayanlar oldukça fazla acıkmaya başlamışlardı. Bazı geceler bir aileden birisi ortadan kayboluyor. Hiç kimse onu yediğini kabul etmiyordu. Yani senin anlayacağın ölüleri beklemeyip artık birbirlerini canlı canlı yiyorlardı.

Bir gün köye on tane asker geldi. Ani bir saldırı sırasında tüm arkadaşlarını yitirmişlerdi. Ne yöne gideceklerini bilemezken yollarını kaybedip zor zahmet bu köye ulaşmışlardı.

Bütün köylü onları abartılı bir neşe ile karşıladılar. Ellerinde avuçlarında ne varsa onlara ikram ettiler. Yatacak yer gösterdiler. Aşırı denebilecek bir misafirperverlik göstererek askerlerden birini oldukça şüphelendirdiler. Bu asker arkadaşlarını garip şeyler döndüğü konusunda uyardıysa da diğerleri onu dinlemediler.

O gece olanlardan şüphelenip ormana kaçıp saklanan asker dışındaki dokuz askerin başına gelenler tarif edilemez şeylerdi. Taze et yiyebilmek için askerleri bağlayıp etkisiz hale getirdiler. Köy meydanında ateşler yakıp askerleri kurulan dar ağaçlarında baş aşağı sallandırıyorlardı.

Askerlerin etlerini onları öldürmeden parça parça kesip kaynayan kazanlarda pişirdiler. Yiyebildiklerini yediler yiyemediklerini kavurup sakladılar.

Bütün olan biteni ağlayarak izleyen son asker onlar için bir şey yapamamasının vicdan azabının ağırlığında ezildi. Çaresizliğin bu kadar ağır bir şey olduğunu öğrendi. Gecenin karanlığın da güç bela ormanın içinde ilerledi. Çok soğuktu. Hem üşüyor hem de yaşadıklarının acısıyla gücünü yitiriyordu.

Yoluna daha fazla devam edemeyerek bir ağaç kovuğuna sığınıp uyuyup kaldı. Rüyasında arkadaşları için hiçbir şey yapmadığı için Tanrı tarafından cezalandırıldığını gördü. Ona rüyasında o gece öleceğini söylediler. Ölecekti ama sonsuza dek araf ta kalacaktı. ...

[/italik]

Kadın adamın göğsüne başını koymuş hikayeyi soluksuz bir şekilde dinlemişti. Anlatılanların onun sorduğu soruyla ne ilgisi olduğunu anlayamamıştı. Ancak sevgilisinin kadife gibi sesiyle bu kadar çarpıcı bir öyküyü dinlemeyi seçmişti.

- Sevgilim bu bir hikayeden çok korkunç bir masala benziyor. Yani belki bir yamyam köyü vardır da askerin Tanrı tarafından cezalandırılması çok saçma.

- Öyle mi diyorsun ? Adam bunu söylerken bir yandan da gülüyordu.

- Sen bana bunu anlatıp başından savıyorsun demek .? Bir de gülüyor ya.

- Sevgilim kızma hemen . Öyle masumsun ki ... Neyse boş ver.

- Boş ver ne ..? Offf bana sırlarını ne zaman açacaksın ?

- Aslında... Bir anda durdu adam. Sevgilim bak heyecanlanmanı istemiyorum ama eşin eve girmek üzere.

- Sen bunu nereden biliyorsun ? Sesler mi duydun ?

- Öyle diyelim. Bak şimdi kalk giyin ve gayet normal davran. Lütfen biraz sonra olacaklar sırasında kontrolünü kaybetme.

- Ne diyorsun anlamıyorum ki ..

- Hadi aşkım lütfen giyin ve hızlı ol.

Kadın şaşkın ifadelerle adama bakarak yataktan hızla çıktı. Giyinmesini bitirmişti ki kocası yatak odasına daldı. Kadın bir yandan yataktaki sevgilisine bakıyor bir yandan kocasına bakıyordu.

- Söyler misin bu saatte evde ne işin var karıcığım.

- Bak her şeyi açıklayacaktım. Lütfen sakın ol tamam mı ..!

- Ne anlatıyorsun sen .?

Adam kadınla konuşurken bir yandan şifonyerin çekmecesinde bir şey arıyordu.

- Ne arıyorsun sen ? Yoksa silahın falan mı var ? Bak canım sonradan pişman olacağın şeyler yapmadan önce bir kez beni dinle.

Yatakta hiç istifini bozmadan yatan sevgilisine dönüp.

-Sen de bir şeyler söylesene. Yardımcı olsana. Bu ne rahatlık böyle ya.

Kocası :

-Ne anlatıyorsun bilmiyorum ama lütfen bu konuşmayı akşam yapalım olur mu ?

Nasıl yani ..? !!!!

-Hah buradaymış.

Kocası elinde bir Flash bellekle mutlu bir ifadeyle bakıyordu.

-Bütün sunumu buna yüklemiştim. Eğer bulamasaydım işim bitmişti. Ya ben bunu ne diye burada sakladım ki ? Neyse canım bak çok acelem .Akşam erken gelirim .Sorun neyse konuşuruz olur mu ?

Kadın odanın ortasında ayakta tepkisiz bir şekilde yatağa bakıyordu. Kocası yanağına bir öpücük kondurup çıkar.

Kadın dakikalar sonra

- Seni görmüyordu...

DENİZ...

AŞK VE FELAKET.

Ne oluyoruz arkadaş. Yer gök sallanıyor. Destur bismillah Ayakta duramıyorum ... Gardırobun üzerinde ne varsa üzerime yağıyor. Zangır zangır ev uçuyor gibi bir şey.. Ayakta duramıyorum.. Bu ne şiddetli gürültü. Kıyamet koptu kesin. Yer ayaklarımın altındaki bir su yatağı.... Ne oluyoruz ulannn...!!!!

Aynı gece...

Gelin arkadaşlar bu göçüğün altında sesler var. İnleme gibi. Hadi el atalımda kurtarırız inşallah....

Elim , kolum ,bacağım hareket etmiyor.. Ölmeden beni kim gömdü buraya... Acıyor mu bir yerlerim.. Sanırım evet... Ağzımdaki toprağı çıkarabilsem az nefes alacam sanki ..

-Tüüüü Tüüü hah tüüü... Allah'ım yardım et... Bu yaşına kadar etmediğin duaların tekmilini say bakalım şimdi. İnliyorum ben be... Ben evet ... Yok yok ben değilim... Kim var orada ? İnleyen kim.. ?

Ciğerlerim, boğazım hep çamur... Elim evet bu benim elim sanki.. Evet evet ... Oynatıyorum.. Ama yüzüme getiremiyorum nedense.. Neredeyim ki ben ...? En son ... ?Hiçbir şey hatırlamıyorum kii .. Offff ..

-Ya öldüysem de biri desin ki evet... Bak yine inleme... Kimsin ? ... Bağırıyorum ki ... !
Ne kadar zamandır buradayım acaba ? Anlamaya başlıyorum .Depremdi bu.. Ben göçükteyim. Bu betonlar o yüzden .. Sanırım burada öleceğim... Ağlamanın en ayıp olmadığı andayım.. Ama gücüm yok.. Boğazım acıyor.. Kolumu ,bacaklarımı hissetmiyorum... Tek elim... İyi ki elim ..Hiç olmazsa elim..

Karanlık ... !!!

-Arkadaşlar inleme sesi burada ..Biraz sessizlik ...
Herkes nefesini tutmuş bir halde .. Çıt yok..

-Hey orada kimse var mı ? Sesimi duyan varsa ses versin. Sesin çıkmıyorsa vur bir şeye. Vur hadi duyalım seni..

Bana diyorlar sanki.. Işık bu .. Birileri var..

-Ben buradayım.. ben... öhhö öhöö ... Hahh tühh ... Kan mı bu .. Tükürük kanlı.. (ağlıyorum çokça) .Ağladıkça boğazım acıyor.. Elim boştaydı evet.. Taş gibi bir şey.. Hah buldum sanırım olur bu.. Nedir ki bu .. ? Göremiyorum.. Terlik mi.. ? Ne bilmiyorum... ? Sert bir şey ?

-Hah arkadaşlar vuruyor..

Sevindi ekip .. Gülüşmeler ...

-Tamam seni duyduk .Dayan kurtaracağız seni .. Dayan lütfen ... !

Bana diyorlar.. Dayan ..!! Dayan kızım hadi ... Ben ölmeyeceğim ..Daha değil.. Henüz değil.. (Yine bir ağlama krizi) ..

Kan ..Balgam.. Köpük köpük ... Bana ne oldu ki ? Bu kan niye köpürüyor .. ? Uykum var ..Göğsüm de bir acı .. Offf ..Çok acıyor artık..

-Hey..! Vurmaya devam et.. Gücünü topla ses ver. Vur hadi.. Sakın uyuma .. Uyanık kal..
Kurtarma çalışmaları devam ederken göçükten kol ,bacak ,ceset parçaları.. Herkes çok üzgün. Küçük bir kız ayakkabısı.. Oyuncak bir bebek şimdi.. Bu küçük kız nerede ..? Ekip viran durumda.. Beş kişi bu sesin başındalar.. Bazıları diğer göçüklerin..

Hakan başını kaldırdı bir an. Bomba düşmüş sanki.. Tek bir sağlam bina yok.. Her yer enkaz.. Gözünden birkaç damla yaş geldi.. Burası cehennem .. Kıyamet bu değilse nedir. ? Hakan gözlüklerini düzeltti.. Kirli sakalını hafiften sıvazlayıp kaşdı. Ağlamak istemiyordu.
Saatler geçmişti. Göçüğün altındaki kişiye ulaşmak an meselesiydi." Lütfen Tanrım yaşasın " dedi sessizce. Yeniden eğildi göçüğe

-Hey .! Beni duyuyorsan vur bir şeye.

Ses geldi Gülümsedi Hakan..

- Uyuma diye sana bir hikaye anlatacağım .Her sorduğumda vuracaksın .Yoksa devam etmem. Anlaştık mı ? Vur hadi..

Ses yine geldi.. Bir yandan canlarını dişlerine takıp ağır betonları kırıyor bir yandan aşağıdakini uyanık tutmak istiyorlardı. Kesif yanık kokusu ve diğer kötü kokular her yeri sarmıştı.. Duman ve toz çok rahatsız ediciydi. Ancak kimsenin durmaya ve pes etmeye niyeti yoktu.

-Dinle şimdi beni .Adım Hakan . Çıktığında burada olacağım .. Sana anlatacağım öyküye dikkat et. Uyanık kal. Bana öykü anlatacağım ..Kurtar oğlum beni buradan.. Başlayacağım öyküme de sana da ..

Ben burada ölüyorum ..Adam öykü diyor arkadaş.. Ol çıktığımda orada.. Kızmiyorum tamam hadi anlat bari .. Yine öksürüyorum ben ... Bu kan işi hiç iyi değil.. Keşke annemi son kez görebilseydim.. Keşke onlarla bende Bodruma gitseydim..

-Başlıyoruz dinliyorsan vur hadi..

Ses geldi..

-Benim eskiden bir sevgilim vardı. Çok ama çok güzel bir kız. Kumral saçları , en güzel tonundan kahverengi gözleri, bembeyaz bir teni vardı. Vardı dediğime bakma .. Hala çok güzel ve alımlı ..Ama artık benim sevgilim değil..

Neyse biz onunla tatilde tanıştık . onların yazlıkları varmış . Bende koca bir yazı o tatil cennetinde geçirdim iş gereği. Harika bir yazdı. Biz onunla tuvalette tanıştık. Gülüyorsun biliyorum.. Tuvalette derken tuvalet sırası yani .. Herkes kendi sırasını bekliyordu. Kuyruk uzun .. Bardaydık .. Birayı içen tuvalete işte... Ben hemen tavladım onu.. Çok tatlı gülümser ayrıca..

Neyse o gece sabahlar olmadı.. Müthiş bir sabahı ..Sahilde kahvaltı yaptık en son.. Hiç ayrılmak istemedik birbirimizden. Ama uyku ve yorgunluk yüzünden mecburen ayrıldık. Hey! Ses ver bakalım..

Ses yine geldi..

-Sonra bildiğin müthiş hareketli yaz aşkı.. Ama gel gör ki ben deli gibi aşık oldum hatuna.. Matmazel derdim hep... Çok fena bir asaleti vardı. Saygı duruşuna geçersin yani önünde. Bana zaafı vardı.. O kadar ciddi, sert bir kızdı.. Yine de çaldım kalbini..

Her şey mükemmeldi. Çok iyi anlaşıyorduk. Kelime oyunları oynardık peçetelerden .. Beş kelime ver şiir yap gibi bir şey. En sonuncuyu unutmuyorum hiç . Onun bana verdiği kelimeler;

Kahve

resim

Us

kıranta

çaçaron du. Benim yazdığım şiir ise ;

[italik]kokusu usulca usumda bir çığlıktı
bir fincan kahvenin kırk yıl bir öpüşün kırk bin yıl hatırı olduğuna inanırdım hep
eskiyen her şeyi resimlere sığdırıp
çaçaron ağızlarına laf olmuşuz kime ne
kıranta ve ama yaşamak geçiyor önümüzden.[/italik]
Bu şiiri hala saklıyorum peçeteye yazılı..

Bu arada ses ver hadi .. Bileyim dinlediğini...

Ses yine geldi.

-Sonra bir hiç yüzünden bıraktı beni bu güzellik. Bir kız vardı ..Beni seviyormuş .. Bilmiyordum.. Ben benim hatunu kafede beklerken ki o gün ona evlenme teklif edecektim. Yüzük falan ambiyans her şey hazır. Sürprizin kralı yani.. Bu beni seven kız benim hatunu köşede görünce geldi dudağıma yapıştı. Tam o anda bizim ki kafeye geldi. Bana bir tokat patlatıp ağlayarak gitti. Ne yaptıysam inandıramadım. Benim bu olay yüzünden gidip yüzük alıp evlenme teklif ettiğimi bile sandı.

Sonra ondan hep haber aldım. Arkadaşlara sürekli sordum. Onun da burada olduğunu geçen hafta öğrendim. Öğretmen olmuş sonunda. Ataması bizim memlekete çıkmış. Yeni bir şans .. Daha nerede oturduğunu bilmiyorum .Bak deprem oldu. Evini bilseydim ilk ona koşardım yalan yok. Bu depremden sağ çıkmış olmasını öyle çok istiyorum ki anlatamam..

Elini gördüm.. Sensin ..

Ekipte coşku anlatılamaz .. Artık ulaştılar .. Son hamleler.. yarım saat kadar süren çaba sonucunda enkazdan kurtarılan bir enkaz.

Biri.

-Abi bir kız bu . Hiii bacak kopmuş sanırım..

Diğeri

-Göğüs kafesine metal bir şey girmiş . Nasıl alıcaz oradan kızı.. ? Hakan bak bakalım yaşıyor mu ?

-Hakan kızın saçlarını iterek boynuna ulaşmaya çalışıyordu. Boynundaki damardan nabızı var mı diye bakıyordu. Bu arada son gücüyle kız başını kaldırdı.

Hakan bir anda donup kaldı.. Gözleri dehşetle açılmıştı. Enkazdan çıkarmaya çalıştıkları ölmek üzere olan kız sessizce

-Hakan uyan... !! Hakan ... Hadi sevgilim uyansana ... kurtulduk ..

O çok sevdiği kızla evlenip balayına giderken geçirdikleri trafik kazası sonucu kendinden geçen Hakan'ı eşi uyandırmaya çalıştı.

-Bak biz iyiyiz. Sanırım sen başını çarpmışsın. Şimdi sağlık ekipleri seninle ilgileniyorlar. Sakın korkma ben yanıdayım..

Deniz..

[/italik]

ÇERİZ NİYETİNE ..

Madem sanal ortamdayız.. Sanal ortam gelenek göreneklerine göre gelişen ilişkiler ve sonucunda oluşan iletişimlerden içinden dalga geçen bir yazı yazmalı dedim. Asla ciddiye almayın ..Hatta mümkünse dalga geçe geçe okuyun. Yorumlarınızda asla ciddiyet görmek de istemiyorum. Bu yazımı yazarken herhangi bir edebi kaygı da gütmüyorum.. Sadece şu an bunu yazarken eğleniyorum. Sizde okurken azıcık bile tebessüm ederseniz tamamdır.

Aslında kendi başıma da sık sık gelen cep telefonlarında yazışırken kendinden tamamlama programı sonucu gelişen komik diyalogları konu içine dağıtacağım.. Bunların bir kısmını oradan buradan alıntı yaptım .Sonra karşıma geçip” bu Pablo Neruda’ nın dizesidir” demeyin .. Biliyorum nerden ne çalmışım ..Defterimizin güzide halkına duyurulur. :))

İki genç sevgili yazışıyor. Kız sevgilisini fena halde kıskanıyor . Çocuk maça gidecek .Bunun bilgisini vermeye çalışıyor sevdiği kıza.

-Akşam maça gideceğimi söylemiştim değil mi canım?

-Hımm git oldu . Orada çok kız olur mu ?

-Kime kızayım :))

-Ya maçta çok kız olur mu ?

- Bebeğim kime kızayım :))

- Ya salak ..!Kız var mı çok diyorum. Avrat, hatun, kadın...

Şimdi burada da gördüğünüz üzere Türkçemizin azizliğine uğramış bir çift görüyoruz. Ancak durumlar her zaman yazdığının anlaşılmasında şekline gelişmiyor. Siz ekrana yazmadan gönder tuşuna basarsanız içinden çıkılmaz durumlara düşebilirsiniz ..

Yine iki sevgili konuşuyor mesaj yoluyla. Erkek kıza bir sürü güzel söz sıralıyor. Senin gözlerine bakınca yıldızlar bana bakıyor sanıyorum. Sen benim uyanırken gördüğüm düşümsün. Sevgilim seni severken bütün insanlığı sevmiş kadar çoğalıyor.. Artık bu zembereği boşalmış romantizmin yaz yaz bitmez sahneleridir. Adam durmadan yazar da yazar. Kız artık öyle mesuttur ki sevgilisine iltifat etmek ister.

-Sevgilim senin bu hareketlerin beni çok etkiliyor .

Ekrana bakmadığı için yazdığı şeyin otomatik tamamlanmış hali

-Sevgilim senin bu hıyarların beni çok etkiliyor. (gülmek serbest)

-? ? ? :)))

-Yok yani hareketlerin yazmıştım ben..AAA bu nasıl çıkmış buraya.

Birde banka, kullandığımız telefonların ,onların hatlarının ne bileyim bir marketin sürekli otomatik mesajları vardır. Bazılarımız bunlara cevap veriyor .. !!!

- Değerli müşterimiz 75 gündür telefonunuza kontör yüklediniz. Hattınızın aktif kalmasını istiyorsanız 3 gün içinde TL yüklemeniz gerekmektedir .

- Hiç sormuyorsun demi paran var mı yok mu diye .. Ayıp be birde gün saymış hayvan.

Çok büyük zahmetler sonucunda derleyip size ulaştırdığım bu kültür değerini hiç atlamadan okuyunuz. Her kelimesine sizin bilgi hazinenizde ne çığrılar açılacak göreceksiniz. Yok yani Tarih, Siyaset, Edebiyat alanında da derleme yapardım . Ancak mesela Tarih konusunda Sami Hocamız duruyorken ben hiç uğraşmak istemedim. Yoksa başka ne sebebi olabilir ki ? Sen ,sen sarışın çok gülüyorsun da sorsak Ata’ nın ilk şiir yazdığı tarihi bilemezsin .Ama Sami Hoca biliyor işte arkadaş.

Neyse konuyu dağıtmayalım biz. Çünkü konu mühim ve derin. Yahu ne yapalım yani Türkiye bir ateş topu olmuşsa.. Ne yapalım yani meczuplar Kabe’ye türbe deyip dolaşıyorsa biz bunu konuşalım bençe. Dedim size içinden dalga geçiyor. Hiç kimseye fırsat vermem .Hem yazarım hem de dalgasını geçerim. Siz değerli okuyucuya zahmet olmasın maksat. Siz sadece okuyun geçin işte.

Hızlı çapkın küçük bey sevgilisinin evde olmayacağı geceyi farklı değerlendirmek istemektedir. Ancak gelin görün ki bir çuval inciri berbat etmektedir. Mesaj hanesinde hala sevgilisinin sayfasının açık olduğunu unuttur ve.....

- Hişt fıstık. Mine annesine gitti .Bütün gece yalnızım .Gelsene hadi .

- Kime attın bu mesajı CenK...? Çabuk ara beni.

- CenK kim ? .. Sizi tanımıyorum..!!! (Ah dostum bu hamle hiç söker mi ?)

Birde kendini sevdiği kıza bilmem kaç süredir ifadeyi edemiyor. Bir anda gelişen diyalogla bakın neler oluyor .. ?

- Ahh Furkan bilmiyorsun .Çok mutsuzum. Düşün ki sen el bebek gül bebek seviyorsun. Kıyamıyorsun ...Ayının biri gelip elinden alıyor.

- Hoş değil. Biliyorum .Daha söyleyemedim kıza bende yaşadım. Geldi ayının biri aldı. Ama kıza kendimi bir türlü anlatamadım. Kız da mal.

- Mal mış o kız boş ver kanka...
- MAL sın evet. ...!!!

Değerli arkadaşlar örnekler say say bitmez. Yelpazemiz çok geniş .. Ohh ne iyi oldu böyle incir çekirdeğini doldurmadan yazmak yahu. Vallahi çok doldurunca sodalık oluyorsun arkadaş. Bazen bir şiir okuyorsun. Yükü omuzlarında .Bir yazı okuyorsun yükü yüreğinde. Bak size bir iyilik daha bunu okuyunca yükü buhar . Püfff Ve işte en marjinalinden bir konuşma kesiti. Mideniz bulanabilir biraz . Artık kusura bakmayın . Gülünce geçer.

- Yerim bak seni kız.
- Yemeeee....
- Yerim ben ..!!!
- Ama aşkım sen beni yersen ben hiç kalmam biterim ki.
- Yok yerim ben yine de seni (arkadaş kızın ahvalini anlamayınca)
- Ama canım ben o zaman miden de olurum .Sonra ne olurum biliyor musun ?
- Ne..?

- Aşkım *ok olurum *ok.... ! Sonra sen beni nasıl öpeceksin ,yiyeceksin ?
- Aşkım şu an da hayattan soğudum yemin ederim. ..!

Sırada kız tavlama turunda kıt akıllı zat ve cin akıllı kız diyalogu ... Kısa ve öz. Ben çok sevdim bunu ..

- Ama sadece seni tanımak istiyorum ben. Hep ters yapıyorsun . Mesela bir erkekte ne ararsın konuşmak için ilk önce ?
- Beyin ..!!!
- Yani ne demek istedin.? Bu konuyu biraz açar mısın ?
- İşte bu yüzden seninle konuşmuyorum Mehmet .. :)))

Uzun bir ayrılık sonrası uzun süre geçer ve bir tarafın kini hala geçmemiş anlaşılır.

- Nasılsın.. ?
- İyiyim .Yani şey .. Sen uzun zaman sonra yazınca şaşkınım tabi biraz.
- O kadar beddua nereye gidiyor anlamıyorum ki ?
-????

Ve kaypak arkadaş. Böylesiyle asansöre binilmez yemin ederim ...

- Tavşanım akşam yemeğe çıkıyoruz unutma .Eve geç kalma bak.
- Tamam merak etme canım .Eve geçiyorum birazdan
- Ha tamam yollarda merak ediyorum. Sahiplendim kızım ben seni.
- Ayy çok tatlısın sen salçalı ekmeğim benim ..
- Aşkım ben gelemiyorum : (((Abim bizi öğrenmiş.. !!!
- Biz kim ?
- Aşkım şakamı yapıyorsun ? Sen ve ben ... !!!
- Sen ..Ben .. kim... ?
- Nasıl yani .?
- Sizi tanı mıyorum hanımefendi ...
- ..????

Yolun sonuna geldik arkadaşlar. Son konuşma .Anne ve kızı arasında geçiyor .Açıklayacak bir şey yok. Sohbetin kendisi yeterince açık ..

- Kızım baban soruyor Barsenal maçı hangi kanaldaymış Gogle (Google) dan bak bakalım.
- Anne o Arsenal olmasın ?
- Yok Barsenal
- Anne öyle bir takım yok ki. Barselona olabilir mi ?
- Barsenal.
- Anne bir de babama sor ya lütfen deli ettin ..
- Sordum
- Hangi takım ?_
- Barsenal ..

Ülke olarak oldukça zor zamanlardayız. Bir küçük tebessüm olması adına yazımı paylaştım. Sevgilerimle

[italik]DENİZ....[/italik]

HOVARDA SORU SORMAK ...

Heyy basın mensupları "HOVARDA" röportajlar yapmayın.. İyİ insan olun belediye başkanına soru sormayın. Çıkan yangının ve yangın merdivenlerinin kapısının kilitli olmasının Belediye başkanı ve itfaiye ile ne ilgisi var. Hem biliyor musunuz ki siz Adana 'da kaç tane bina var. Denetim ne ya zaten.. Basın mensubu akıllı ol akıllı. Akılsız sorular sorma. Tövbe tövbe ..

Hovarda soru sormak nedir ? .. En çok bunu merak ettim ..!!!

Ölen çocuklar ölmüş zaten dokuzunu birden tık ambulansa götür morga. Kömür zaten .. Saygıya gerek mi var cenazeye.. Vay arkadaş ne Müslüman (!) ülkeyiz. Başkanın acısı büyük..

Acılı baba diyor ki ...

-Benim çocuğum kayıp.. Anlayabiliyormusun bunu.. Ölüsü bile yok.. KAYIP.. !!!

Süleymancılardan mış yurt.. Duayla koruyorlardı ahşap döküntü yurdu.. Denetim ne arkadaş ?

En sona nokta nokta..... Dilediğiniz küfürleri yerleştiriniz...

KATİL MELEK-5

Melek eli ayağı karışmış bir halde kalakaldı. İlk kez bir polisten korkmuştu. Komiser Kenan oldukça zeki bir adamdı .Bu Melek için oldukça riskliydi.

- Çok kısa bekleteceğim sizi .Çünkü kıyafetim pek uygun değil.
- Sorun değil de yine de uzamazsa sevinirim.
- Tabi beş dakika lütfen
- Bekliyorum Melek hanım

Adam hem akıllı hem kibar. Melek kendine gel. Yaşayan bir erkek sana çekici mi geldi yani? Saçmalık . Gidip bir bardak su içmeliyim .Yüzümü yıkayıp kendime gelmeliyim . ' Melek böyle kendi kendine söylenerek ve dediklerini yaparak sakinleştikten sonra kapıyı açtı.

- Buyurun komiserim.
- İçeriye gelebilir miyim ? Size bazı sorular sormam gerek.
- Ah şey aslında evim çok müsait değil .İsterseniz ben şubenize geleyim .
- O kadar vaktimiz yok . Bu soruların cevaplarını hemen bulmalıyım .
- Hayırdır inşallah... ? Cevapların bende olduğundan da çok eminsiniz .
- Lütfen sadece on dakikanızı alacağım . Konuştuğumuzda anlayacaksınız.

Melek baktı ki kurtuluş yok .Mecburen...

- Peki madem . Buyurun ama kısa olsun . Çünkü işe gitmem gerek.
- Evet tabi ki anlıyorum .

Melek Kenan'ı salona buyur etti. Kanepeyi ona göstererek kendisi de karşısında ki tek kişilik koltuğa oturdu. Soran gözlerle Kenan'a bakarken bir yandan da heyecanını kontrol etmeye çalışıyordu .Oldukça sakin bir ses tonuyla;

- Buyurun komiserim sizi dinliyorum .
- Melek hanım sizin ifadenizi aldığımı biliyorum .Ancak benim hala anlayamadığım bazı yerler var.
- Nedir ? (Melek hem korku hem de heyecanıyla savaş verirken sakin kalmaya devam ediyordu)
- Siz doktor bey öldüğünde yanında olan tek kişiydiniz. Ve ifadeniz de siz hastalarla meşgul iken doktorun masada çalıştığını ,onun öldüğünü geç fark ettiğinizi söylemişsiniz .
- Evet tam olarak böyle oldu .
- Ama doktorun otopsisinde tırnak aralarında deri örnekleri bulundu . Soruşturma sırasında o geceki bütün nöbetçi personelden aldığımız kan örnekleriyle yaptığımız DNA testine göre bu deri kanıtı size ait .
- Yani ? (Melek kalp atışlarının ne kadar hızlandığının farkındaydı. Şimdi bu kendini zeki sanan salağı burada öldürse ne olurdu ki . Hem çok yakışıklı bir adam. Kocasını çok istiyordu Melek . Kafasını toplaması gerekiyor. Doktorun ölürken kendisiyle mücadele ettiğini hatırladı. Nasıl yapmıştı bu hatayı . ..!)
- Bakın Melek hanım . Siz doktoru öldükten dakikalar sonra gördüyseniz zaten ölmüş bir adamın tırnak aralarında doku örneklerinin olmasını nasıl açıklayacaksınız ?
- Hım şey... Aslında çok basit. Doktor vefat etmeden önce bir hasta için kendisinden yardım istedim . Temizlik personeli yemekhane ye göndermiştim ve hastayı yan çevirip pozisyon verdirmem gerekiyordu. Doktor bey bu konuda yardımcı olmuştu. Sanırım bu sırada temas ettik .
- Öyle mi ? Peki Melek hanım elinizin üzerinde ki çizik böyle mi oluştu ?
- Ha elim mi ? Ah evet ...Sanırım ...

Melek timsah gözyaşlarına sığınıp devam etti.

- Çok iyi bir insandı Ahmet bey. Hiç kibri yoktu. Her konuda yardımseverdi.. Ah Ahmet bey nasıl bırakıp gittiniz bizi .

Komiser Kenan sessiz bir şekilde Meleği izledi. Bekledi .. Melek ağlayıp zırlayıp hem zaman kazanıyor hem de Kenan'ın kafasını karıştırıyordu. Yada Melek böyle yaptığını sanıyordu.

- Sizi anlıyorum . Daha fazla sizi üzmem ve yormak istemiyorum ama bir iki sorum daha var . İzin verir misiniz ?

Melek oldukça şaşkın bir halde Kenan' a baktı. İlk kez bir adam karşısında hiçbir numarası işe yaramıyordu. Karşısında oturan adamı ilk kez oldukça dikkatle inceledi. Kenan kumral ve yakışıklı bir adamdı. Ela gözlerinden zeka ve hırs fıskırıyordu. Spor giyim tarzıyla oldukça çekici görünüyordu. Ama onda gizemli bir şeyler vardı. Kenan sanki Melek'i çok iyi tanıyor gibi davranıyordu. Bütün hamlelerini önceden biliyormuş gibi hiçbir şeye şaşırıyordu.

- Komiserim beni daha önceden tanıyor musunuz ? Sizi bir çocukluk arkadaşına çok benzettim de lütfen yanlış anlamayın .

Kenan gülümsedi. Gülümsediği anda yanağında minik bir gamze belirdi ve düzgün beyaz dişleri bir kez daha ortaya çıktı. Melek sorgu sırasında da o dişlere bayılmıştı. Ne kadar güzel şeyler yapabiliyordu o dişlerden .Taki yada ev süsü

için dekor malzemesi..

- Hayır Melek hanım sizi daha önce den tanıdığımı sanmıyorum. Şimdi sorumu soracağım .Siz hasta başında çalışırken eldiven kullanmıyor musunuz ?

Melek bir anda afallamıştı. Adamın büyüüne kapılıp saçmalamıştı. Elinde eldiven varken doktor onun eline nasıl temas edecek ti ? Şimdi çok fena köşeye sıkışmıştı.

- Şeyy takk takıyorum tabi ki.. Ama o anda unuttum sanırım. Bende farkında değilim ki komiserim.
- İlginç..! Sizin gibi bu işe yıllarını vermiş bir hemşire bu önemli detayı nasıl atlamaş ki ?
- Ya komiserim ne demeye çalışıyorsunuz siz ? Açık konuşursanız ikimizde zaman kaybetmemiş oluruz.

Kenan ayağa kalkıp odanın içinde kısa süre dolaştıktan sonra Melek'e iyice yaklaşıp gözlerinin içine baktı. Yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle önünde diz çöktü.

- Melek beni de öldürmek istiyorsun değil mi ? . Şimdi burada beni öldürsen kimsenin ruhu duymaz. Diğer cesetleri yok ettiğin gibi benim de icabıma bakarsın sen. Öyle zekisin ki bu işten de bir şekilde sıyrılırsın kesinlikle. Ama benim sana başka bir teklifim var.

Melek şaşkınlıkla donakalmıştı. Ne yapacağını ne diyeceğini bilemiyordu. Yüzünde şapşal bir ifade ile komiserin bakışlarına esir olmuştu. Onun gözlerinde tanıdık bir vahşet görmüştü. Bu ifadeyi nerede görse tanırdı. Her aynaya baktığında kendi gözlerinde gizlediği bu tutkulu öldürme arzusu şimdi komiserin bakışlarından ona göz kırptıyordu.

- Ne ..? Ne saçmalıyorsunuz siz ? Ben şey.. Çok şaşırttınız beni.. Çok ironik ama sanırım polis çağıracağım. Beni korkutuyorsunuz ..
- Hahahahaha . Gerçekten mi ? Melek hala oyun mu oynayacaksın ? Çok merak ediyorsun değil mi teklifimi ? Seni nasıl sobelediğimi çok merak ediyorsun ? Bunca merak içinde şimdi buradan çıkıp gideceksin öylemi ? Sen bunu yapamazsın ki...
- Bakın komiserim . Siz nasıl bir hastasınız bilmiyorum ama benden uzak durun. Lütfen derhal evimi terk edin .
- Peki Melek o zaman bana söyler misin şu holdeki kitaplığın neden tekerlekleri var ve neden sıklıkla yerinden oynatıyorsun ? Yerdeki parkelerin aşınmış ışığına bakınca bunu inkar edemezsin. Ben onun arkasında senin gizli cennetin olduğuna eminim. Madem ki ben her şeyi uyduruyorum sadece o kitaplığın arkasında ne olduğuna bakıp gideceğim . Söz veriyorum . İzin veriyor musun ?
- Bana baksana sen elinde arama iznin bile yok ve beni evimde sorgu adı altında taciz ediyorsun . Derhal defol git .
- Himm demek ki doğru iz üzerindeyim Melek. Sen kontrolünü öyle kolayca kaybedecek biri değilsin. Hatta etrafındaki herkesi yıllardır gerçek bir Melek olduğuna inandırmışsın. Zekana ve kontrollü oluşuna hayranım .Hatta senin tüm yeteneklerine hayranım ben .

Melek yavaş yavaş kendine gelmişti. Artık gözlerini hiç kaçırmadan Kenan'ın gözünün içine bakıyordu.

- Ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı mı sanıyorsun ? Madem ki zekamın farkındasın sence ben bu kankalı itiraf oyununa gelir miyim tatlım .. Sence ben bir seri katil olsam sana burada her şeyi itiraf eder miyim ? Ben dediğin kadar tehlikeli bir seri katilsem sen buradan bunca konuşma sonrasında sağ olarak çıkabilir misin ? Ha komiser yakışıklı ne dersin ?

- Melek işte bu sensin .. İşte kendin olmaya başladın. Sıyrılmış bütün kimliklerinden artık. Hadi kendimiz olalım. İnan bana ve yeni maceralara bir takım olarak yelken açalım. Bende sana kendi karanlığımı göstermek istiyorum. Belki senin kadar başarılı değilim henüz ama senden öğrendikçe çok daha vahşi işlere imza atabiliriz. Bir tarzımız olur. Melek hadi senin ortağın olmak için can atıyorum.

Çalan telefonla ikisi de irkildiler. Bir büyüünün içine çekilmiş gibiydiler. Melek kendini toparlamaya çalışarak telefonunu eline aldı. Arayan hastaneden sorumlu hemşire idi.

- Bak gördün mü işe geç kaldım . Arıyorlar .. Onlara ne dememi istersin komiser ?
- Benim burada olduğumu söyleme istersen ? Öldürmek zorunda kalırsan benim yüzümden hapse girmeni istemem. Senin gibi bir yetenek parmaklıklar ardında harcanmamalı ..

Bunları söylerken Kenan'ın yüzünde hem çapkın hem de sinsi bir gülümseme vardı. Melek bir tanrıçaymış gibi bakıyordu ona.

- Delimi dir nedir ya .. Alo efendim .
- Melek neredesin Allah aşkına . Nöbet ekibi çok yorgun .Eğer gelip nöbeti almazsan düşüp bayılacaklar.
- Hatice abla çok üzgünüm . Ben nöbete yetişeyim derken evde ayağımı incittim. Evde acı içinde telefonu arıyordum ki sen arayınca yeni buldum. Ben gelemeyeceğim ablacım. Durum fena. Bir doktora gideceğim .
- Tamam ablam geçmiş olsun. Rapor falan alırsan haber ver ama. Ona göre yeniden nöbet listesini düzenlemem gerek . Haber ver bana olur mu ? Ya kız çok fenaysa ambulans göndereyim evine.
- Yok ablam çok sağ ol. Ben hallederim. Bir taksiye binip yakındaki polikliniğe gideceğim. Ararım ben seni .

Telefonu kapatıp Kenan'a baktı anında. Kenan onu hayranlıkla izliyordu. İlk kez bir erkek ona böyle hayranlıkla bakıyordu ve bu onun gerçekten çok hoşuna gitmişti. Bu kadar yakışıklı bir adam onu nasıl beğenmişti aklı almıyordu. Ama olmuştu işte.

- Melek sen morgdan ceset taşıdığına göre ölü seviyorsun. Bense kadınları kendime aşık edip seviştikten sonra onları diri diri dikmeyi ve kesmeyi seviyorum. Eğer ölü kadınları da seviyorsan onları öldükten sonra sana hediye edebilirim.

Gerçi elimden geldiğince onları canlı tutmaya çalışıyorum ama senin için acılarına biraz erken son verebilirim dedi canı bir gülümsemeyle..

- Sen nasıl bir manyaksın be . Hem nereden çıkarıyorsun ki benim morgdan ceset topladığımı falan?

- Bak güzelim çözdüm ben seni. Senin nöbetinde ölen bütün cesetler morgdan bir nedenle uçmuş . Dersimi çalışıp geldim .Geçmişte de az ceviz kırmamışsın hepsini araştırdım. Kendim gibi bir manyak görünce tanırım ben. Sen şimdi beni kendine yakın hissetmedin mi ? İşte bende anlıyorum farklı olanları. Biz üstünüz .Diğerleri çöp .. Ben bir ölüm tanrıçası ilk kez buluyorum ama. Diğerleri sadece amatördü. Melek ama tek bir şeyi anlamadım. Yani sana ters bir olay var geçmişinde.

- Ha öyle mi ? Diğer her şeyi ben yaptım da sence neyi ben yapmadım çok merak ettim hadi söyle bakalım .

- Sen önce Adana Sağlık Meslek Lisesi'nde yatılı okumuşsun. Sonra üniversiteye gitmişsin. İşte Adana da okurken yatakhane de bir yangın çıkmış ve on iki kız öğrenci ve nöbetçi öğretmen yanarak can vermişler. Nasıl olmuşsa sen yanan öğrencilerle aynı koğuşta olmana rağmen sağ kurtulmuşsun. Bunu açıklarsan çok sevineceğim. İlk merak ettiğim şey bu.

- Hahahahaha .. Delirmişsin sen . Ne yani onca insanı ben mi yaktım? Yok daha neler. Bak bir seri katil olsam bile toplu katliam yapmazdım. Böyle bir şeyi ancak katil devletler yaparlar. Bu beni bile aşar komiser. Denetimsiz bütün yurtlarda böyle bir olay yaşanması muhtemeldir ve katil kesinlikle bir kişi değildir. Kurumlardır..

- Melek sana bayılıyorum ben . Sen hayalimdeki kadınsın. Hadi kır zincirlerini ve bir takım olalım. Birbirimize geride bıraktığımız eserlerimizi anlatalım. Hadi Melek ... Hadi çözümler artık.

- Çözülelim .. !!! Yahu seni akıllı bir adam sanıyordum ben de. Sence bir seri katil iki kelimeyle çözülür de tüm yaptıklarını bir çırpıda itiraf eder mi ?

- Aslında hepimizin içinde yakalanma arzusu yok mu Melek ? İçten içe tüm yaptıklarımızı ,Eserlerimizi, üstünlüklerimizi diğer bütün zavallılara bildirmek istemiyor muyuz? İşte sana fırsat. Hem bu itiraflar sadece ikimizin arasında kalacak hem de sana hayran bir ortak sahibi olacaksın.

Melek ayağa kalktı. Pencerenin yanına gitti. Pencereden dışarıya uzun uzun baktıktan sonra geri döndü. Kenan'a doğru yaklaşıp onu yerden kalkması için işaret etti. Şimdi ikisi de ayakta ve göz göze idiler. Melek yine sinsi ve iğrenç gülümsemesini yüzüne oturtmuştu. Çok iğrenç planlar yaptığı ve bunun hayalinin bile onu heyecanlandığı oldukça belliydi.

Kenan soran gözlerle Melek'e bakıyordu. Melek sonunda konuşmaya karar verdi.

- Sana bir teklifim var komiser. .!!!

Deniz....

YETER ULAN YETER BE .. !!!

Sabah sabah televizyonu açıyorum .Haberlerde yine neler canımı sıkacak merak içindeyim. Bir hayvanın haberiyle güne başlıyorum. Şimdi bunu okuyan hiç kimse kusura bakmasın. Hiç lafımı esirgemeye niyetim yok. Yeter ..!!!

Kadın sadece parkta spor yapıyormuş be vicdansız. Üstelik hamileymiş hayvan. Birde zavallı kadın ağzından salyalar saçan bu yaratıktan kurtulmak için parkta spor yaptığı için özür dilemiş. Var mı böyle bir dünya arkadaş ?

İyi ya tecavüz edin ,taciz edin ,öldürün, dövün... Yok bunlarda yetmiyorsa sokaklara meydanlara işgencehaneler falan kurun. Bize ne yaparsanız tatmin olacaksınız anlamadım ki.

‘Yalvardım’ diyor ya kadın. ‘Hamileyim ne olursun karnıma vurma’ dedim diyor . Bu nasıl bir mahluk. İnsan denebilir mi ? ayağındaki ayakkabıyı çıkarıp kadını onunla dövmüş. Yetmemiş tekme tokat girişmiş. Bütün hayvani dürtüleriyle saldırmış ...

Bizim üzerimizden kararlar veriyorsunuz. Namusun dandik bir zarla hesabını yapıyorsunuz. Yahu arkadaş kadın genital organının yapısı gereği bebekken içeriye kaka çış kaçmasın diye Allah tarafından dizayn edilmiş bir durum. Kız çocuk tuvalet eğitimini aldıktan sonra artık hiçbir anlamı kalmayan bir zarcık. Haa ama bu zarın varlığını erkekler fark ettikten sonra bütün hayatımız buna endekslendi . Yahu ne kıt akıllı bir zihniyettir bu anlamadım ben . Eğer hormonlarını takip ederse bir kız yasak diye bir o işi yapmaz. Allah ne verdiyse her türlü tatmine ulaşır. Meslek yaşantımda neler gördüm inanamazsınız . Zar yerindeyse namus işi tamam.Namus bu mu ?Gençlerimizi bu durumlara itende işte bizim bu iğrenç namusçuluk anlayışımız.

Biz kendimizi kocamıza saklayalım değil mi ? Niye arkadaş niye ?. Siz evlenirken bakir misiniz ? Benden bunu isteme hakkını kim veriyor sana ? Namus cinayeti dediğiniz kendini tatmin yönteminizle bir kadını öldürmekle temizlediğiniz nedir ? Kendi aptal vicdanınız bile temiz olamayacak. Hangi beyinle bir erkek kardeş ablasına kıyar ? Benim bedenimde hak iddia etme yetkisini nereden buluyorsun sen ?Günahsa benim namus sa benimdir. Sen kendi erkek egonu şişireceksin diye benim özgürlüklerime kıyamazsın. Artık buna izin vermeyeceğim.

Bir sürü iğren adamın tecavüz ettiği kız çocuğunun rızası vardır diye karar çıkartan, Ayşegül’e tekme atan hayvanı salıveren hödükler sizde adamsınız be.. Çocuk denecek yaşta kız çocuğuyla nikah yapan midesiz sen de adamsan eğer yansın bu dünya ...

Evde kocam bana türlü işkenceler yaparken sesler bütün sokağı doldurmuşken kulaklarını tıkayan kadın ve erkekler ölün hepiniz. En çok da tam yumruğu yediğim sırada karşı daire de göz göze geldiğim Hatice abla perdeni kapattın ya ... !!! Önce sen öl...

Sonuç olarak kişiye özel bir yazı değildir bu... İçinde burada yazdığım ve türlü belalar okuduğum karakterlerden her hangi biriysen üzerine fazlasıyla alına bilirsın. Eğer yazmayı unuttuğum başka hayvan türleri varsa lütfen hiç çekinmeyin sizde üzerinize alınınız. Bunun dışında seyirci kaldığımız bütün kadına şiddet olaylarında kendi çocuklarımızın geleceğini şekillendirdiğimizi unutmayalım.

Sürçü lisan ettikse hiç dee affolmaya ...

Deniz....

BOMBA PATLARKEN BEN ORADAYDIM..

Bu sabah inanılmaz soğukmuş be.. Saçım bozulmasın diye bere takmadığıma çok pişmanım. İyi ki eldivenlerim var. Şu durağın kuytu bir yeri de yok ki arkadaş sığınsam. İliklerime kadar donuyorum ama ben ya. Acaba elbise yerine pantolon mu giyseydim ? Gerçi çizmelerim var ama bilemedim ki.

- Yasemin günaydın .Ne zamandır bekliyorsun ? Otobüs geçmedi mi ?

- Salak salak soru sorma Meltem sabah sabah . Otobüs geçse niye binmeyeyim buz gibi havada.

Meltem can arkadaşım benim. Sarı kıvr kıvr saçlarıyla yine yeryüzündeki tüm olumsuzluklara inat olsun diye sevimli gülücüğüyle karşımda. .Bak sen bak şuna kadife pantolon, bere ,kaban ne varsa geçirmiş üstüne uyanık. Biz donalım böyle iyi valla ya.

- Ay ne bileyim belki beni bekliyorsundur . Hayırdır tersinden mi kalktın ? Ters yapıyoruz şekerim..!

- Ya soğuktan sinirim bozuldu canım .Kusura bakma. Aa baksana yanında ki kız çocuğuna maviş maviş bakıyor. Senin gibi sarı bir şey bu ya.

- Ay canım sen bu saatte, bu havada nereye gidiyorsun bakalım.

- Okula gidiyom ben. Annem götürüyo ki

- Hımm peki bakalım cimcime.. Kıyamam ki sana ben.

Meltem anneye dönerek ;

- Çok küçük yaşta hayatı öğreniyorlar ne kötü değil mi ? Çalışıyorsunuz sanırım siz ?

- Evet maalesef işe giderken başka seçenek yok . Daha dört yaşında ama elden ne gelir. Ondan ayrı olmak beni de çok üzüyor ama yapacak bir şey yok.

- Anlıyorum haklısınız.

- Kız Yasemin dilini mi yuttun ?

- Evet aynen öyle . .Soğuktan dilim dondu yahu..

- Hahahahaha. Çok nane mollasın be kuzum .

Otobüs geldi ve binebildik sonunda . Bugün yine çok kalabalık. Nefes alamıyoruz sıkışıklıktan. Otobüsün içi bin bir insan. Küçük kıza gören kimse annesine yer vermedi. Çok bozuldum . Neden böyle olduk ki biz ? Bunu düşünürken yanımda ki kadının hamile olduğunu fark ettim.

- Pes artık ya. !

- Ne oldu Yasemin ?

- Ya kızım baksana kadın hamile ve ayakta . Meltem biz ne biçim insanlar olduk Allah aşkına ?

- Üzüldüm bende şimdi. Yazık kız rengi de sararmış . Midesi falan bulanıyordur belki .

- Bilmiyorum ki .. Offf . Şey pardon bakar mısınız beyefendi . Tepenizde dikilen bir hamile bayan var. Eminim fark etmediniz . Yoksa yer verirdiniz değil mi ?

- Ha evet tabi ki . Buyurun siz .

Senin o taktığın kravata bıraktığın bıyığa tüküreyim ben . Baksan adam diye geziyor işte. Tipe bak ya. Kelli fellı adamsın bıraksana hamile otursun.

Hamile kadın bana döndü ve

- Çok teşekkür ederim .

- Sorun değil .

Otobüs içinde ilerledik . Yeni gelenlerle insan istifi durumundayız. Duraklarda bir iki binen oldu. Yaşlı genç bir insan yığını olarak devam ettik yola. Otobüs durağa yakın bir yerde durdu. Haydaa ..! Bozuldu mu yani ? İnanmıyorum ya. Yanımda iki genç kız var. Biri öne bakarak seslendi .

- Şoför bey bozuldu mu otobüs ?

Ses yok

-Hey şoför otobüs mü bozuldu ?

Başka bir adam bağılıyor bu kez

- Kardeşim bozulduysa aç kapıları da inelim . Neden cevap vermiyorsun ?

Otobüsün içinde homurdanmalar arttı .Herkes kapıları zorladı ama açılmıyorlar. Ne oluyor ki ? Şoför neden cevap vermiyor. Homurdanmalar bağırmağa dönüştü

- Açsana şu kapıları be adam. Ya da bir cevap ver.

Şoför bir zahmet yerinden kalkmadan yanıt verdi. Gürültüden çok az duyuldu. Herkes birbirine ne olmuş diye soruyor . İnsanlar tedirgin oldu. Bir adam yüksek sesle konuşuyor.

- Kapılar arızalanmış . Yardım geliyormuş . Öyle dedi şoför.

Sesler , konuşmalar Herkes tedirgin . Hepimizin canı sıkıldı. Otobüs içinde ilerlerken tam da şu göbekte ki akordeon bölümde sıkışıp kaldım . Meltem de yanımda huzursuz bir şekilde söylenip duruyor. Biraz ilerlemeye çalışınca camın yanında bir yer buluyoruz kendimize. Buna bile şükrettik Meltem' le.

Camdan bakarken askeri servis aracını gördüm. Kısa bir anda gördüğüm yüzler ne kadar gençti. Yanımızdan geçiyorken bir ses. Bu nedir ? Büyük bir gürültü . Karanlık.... Kulaklarım duymuyor . Çınlama sesi ... İğrenç bir ses bu .. Ne oluyor ya ? Gözlerimi hafifçe aralıyorum . Kıyamet koptu sanırım .. Yanık et kokuyor . Çok keskin .. ! Midem bulanıyor. Bana ne oldu ki ? Etrafıma bakınmaya çalıştım. Başım müthiş ağrıyor. Birileri koşuşturuyor. Hafifçe başımı

döndürdüm sağıma doğru. Gördüğüm manzara ya inanamadım. Gözlerimi yeniden açtım. Etrafıma bir sürü insan parçası var. Eller , gövde , kol, askeri üniformalı bacaklar... Kabus olmalı bu.

Bir adam eğildi bana doğru. Dehşeti gözlerinde gördüm. Karnını tutuyordu. Kan var. Her yerde kan var.

- Yaşıyorsun çok şükür. Sakin olmaya çalış. Bak sanırım bomba patlattılar. Cehennemdeyiz. Ağrın çoksa kımıldama.
- Ben ... ! Şey bilmiyorum Kalkmayı deneyeceğim bir daha.
- Dene .. Kalkabilirsen birilerine yardım et.

Adam bunları söylerken gözleri kaydı ve yığıldı yanıma. Yerimden biraz doğrulup elini karnından çektim. İç organlarını görünce kasmaya başladım. Çok sıcak. Daha kısa bir süre önce soğuktan yakınırken şimdi hava ne hızla ısındı böyle ? Korkuyorum . Çok korkuyorum. Ağlamaya başladım. Artık oturmayı başardım. Etrafımı daha iyi görebiliyorum. Bir insan pazarı .. İleme, bağırma ve ağlama sesleri. Biraz ilerimde bir asker var. Çok inliyor. Sürünerek yanına yaklaştım. Yüzü kan içinde . Vücudu yanmış. Beni gördü.
- Abla yardım et. !

Ne yapabiliyordum bu asker için. Düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Beynim durmuş gibi. Elini tutmak istedim. Kendi elimi o anda fark ettim. Elim parçalanmış benim . Parmaklarım sallanıyor. Yeniden kustum. Şimdi yeniden üşüdüm. Çok üşüdüm hem de. Kan kaybediyorum muhtemelen. Hiç canım acımıyordu. Şimdi elimin ağrısından duramıyorum. Benim inlemelerim de diğerlerine karıştı.

Biraz daha sürünüyorum. Uzaklaşmak istiyorum buradan. Çok korkuyorum. Hamile kadının bedeninin yarısı yok. Gözleri dehşetle açılmış yatıyor. Ölmüş .Allah'ım bu nasıl bir felaket. Biraz daha ileriye bakıyorum. Mavi gözlü kız bu .. Küçük kız kanlar içinde. Annesi parçalanmış ama hala kollarıyla sımsıkı küçük kızı tutuyor. Kız annesini kaldırmaya çalışıyor.

- Canım gel benim yanıma. Bak annen derin uykuda. Biraz dinlensin

- Ama bana sarılmış ki. Uyanır şimdi. Gitmemi istemiyor annem.

Ağlayarak cevap vermeye çalıştım. Tek elimle kurtarmayı denedim.

- Bitanem bak ben yardım ediyorum sana çık annenın kolları arasından. Hadi gayret et.

- Hayır annemi bırakmam ben.

Ben de onu bırakmadım. Birlikte parçalanmış annenın başında kalakaldık. Daha ne kadar dayanırım bilmiyorum. Çok üşüyorum ve çok halsizim. Küçük kız için uyumamaya çalışıyorum. Meltem nerede ? Canım arkadaşım seni nasıl unuttum ben. Meltemi aradım gözlerimle. Yok ..! Lütfen Allah'ım Meltem ölmesin.

Sonunda ambulanslar geldi. Bir sürü insan var. Bize yardıma gelmiş olmalılar. Ayakta koşuşturanlar yaralı değil. Küçük kız ve benim yanıma bir sağlık ekibi geldi. İki bayan görevli. Ağlıyordu onlarda. Önce kızı gördü birisi . Ağlayan gözlerle gülümsedi ona .Sonra anneyi fark etti. Daha çok hıçkırarak ağlıyordu şimdi.

- Bunu yapan insan olamaz. Ayfer şu insanların haline bak. Askeri araç ta karşı tarafa savrulmuş. Paramparça bütün insanlar yola saçılmışlar. Kim neden yapmış bunu ? Neyi savunmak bunca ölen insanın bedeli olabilir ? İnsan katliamı yapmak hangi haklı nedene sığabilir ?

Sağlık görevlisi bunları ağlayarak konuşurken bir yandan bana serum takıyordu. Sonra yüzünü bana çevirdi.

- İyisin üzülme . Her şey daha iyi olacak. Elin ve ayağın için en iyisini yapacaklar. Ölmedin .! Bunu düşün ve dua et.

Saçlarımı geriye itti ve düzelitti. Yüzümü sildi sonra. Ayağın mı dedi ? Ayağım da ne vardı ki ? Bakmaya korkuyorum ayağıma .. Derin bir nefes alıp ayağıma baktım ki ayağım yanmış benim. Ben o yüzden sürünüyordum demek. Ayağa bir türlü bu nedenle kalkamıyordum . Çığlık atmaya başladım. 'Ayağım yanmış benim ?' diye bağıryordum.

- Sakin ol canım . Yani ben ayağınızı gördün sanmıştım. Çok özür dilerim. Bak şimdi oraya dezenfektan döküleceğim .

Biraz yakacak ama enfeksiyon kapmasın diye yapmak zorundayım.

Bir serumu açtı ve ayağımın üzerine boca etti. Şimdi daha çok bağıryordum . Canımın acısından beynim yerinden fırlayabiliirdi. Görevli hem ağlıyor hem de beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir sedye geldi sonra. Beni sedyeye almaya çalışırlarken hala çırpınıyordum. Sonra bir an Meltem aklıma geldi.

- Durun.! Diye bağırdım. Lütfen durun bir şey söyleyeceğim.

Sedyeyi kaldırmadan beklediler ve bana baktılar. Sabırsız görünüyorlardı.

- Benim arkadaşım vardı yanımda .Meltem adı .Sarışın yeşil gözlü. Siyah bir kaban var üzerinde. Gördünüz mü lütfen söyleyin ?

Erkek olan başucumda ki oldukça genç sağlık görevlisi tebessümle baktı yüzüme.

- Hayır görmedim .Ama görür görmez sizin yaşadığınızı ona söyleyeceğim. Eminim oda yaşıyordur ve belki de çoktan ilk giden ambulanslarla hastaneye ulaşmıştır. Lütfen şu anda sadece kendinizi düşünün. Endişelenmeyin her şey daha iyi olacak.

Kendimi düşünüyem . Zaten toplum olarak sürekli olarak yaptığımız şey bu değil mi ? Hiç zorluk çekeceğimi sanmıyorum. Bencilliklerimiz yüzünden bir bombayla yollara paramparça saçılmadık mı biz bu gün. Hırslarımız yüzünden birilerinin uşağı olup bir sürü insanın ölümünden sorumlu olmadık mı yani ?

Şu anda sağ elimden yoksun ve sol ayağımsa yanmış bir halde en çok kendimi düşünmem gereken durumdayken neden bunu başaramıyordum ? Bizlerin insan olduğumuzu hatırlamamız için bir felaket yaşamamız şart mı ?

Görevliler sedyeyi kaldırdılar ve yürüdüler. Etrafıma baktıkça hıçkırıklarına engel olamıyorum. Sivil ve askeri kıyafetli bir yığın et parçası her yerdedi. Canlı kalan bazıları acı içinde kıvranıp bağıryorlar. Bazıları yaşıyor mu bilmiyorum. Parçalanmamışlar ama öylece hareketsiz yatıyorlar . Bir anda onu görüyorum .

- Meltem işte Meltem orda yerde yatan . Ne olursunuz ona bakalım . Yalvarıyorum yaşıyor mu diye bakın .
- Tamam ablacım sakın ol bak sedyeden düşeceksin. Yanına doğru gidiyoruz bak. Ama senin de en kısa zamanda hastaneye yetişmen gerekiyor. Yaşıyorsa başka arkadaşlar ilgilenecekler.

Yanına vardığımızda sedyeyi bıraktılar ve ayak ucumda ki bayan görevli Meltem'e yöneldi. Yüzüstü yatıyordu. Çevirdi usulca. Umutsuzca yüzünü döndü bize doğru. Başını olumsuz anlamda sağa sola salladı ve yere eğdi sonra. Başka bir söze gerek yoktu. Can arkadaşım ölmüştü . Buna inanamıyordum .Daha kısa bir süre önce ona durakta *oktan bir sebepten bağırıştım. Neymiş efendim soğukmuş .! Artık azarlayabileceğim bir Meltem yok . Bu gerçek olamaz. Artık ağlayacak gücüm bile kalmadı ki benim.

Ambulansa bindirilirken sesler uzaklaşıyordu. Sanırım bayılmak üzereyim...

Deniz....

YITIŞ...

Son düzlüktesin Murat az daha sık dişini. Şu kırmızı ışığı da geçince kahven seni bekliyor olacak. Sıcacık, davetkar kokusuyla hemen şu karşı kaldırımda. Off başım da öyle kötü ağrıyor ki . Ama suç bende arkadaş. Hafta içi o kadar çok içecek ne vardı oğlum ya ? Aşk acısı ..!! Ha evet sahi Serap beni dün terk etmişti ve ben derin bir acı çekiyordum. İyi de şimdi neden kendimi baş ağrım olmasa bu kadar iyi hissediyor olabilirim ? Bir rahatlamışım abi ben ya. Kız haklıymış *oktan bir adamım ben. Sevmemişim ki kızı ben. . Ya da artık sevmiyorum sanırım. Hah yandı ışık. Arkadaş karşıdan silahlanmış gelen bir ordu var sanki. Nedir bu asik suratlar ? Herkesin acelesi var. Ha evet benim yok sanki ?

Yolun ortasında kalakaldım . Freni mi patlamış bu otobüsün ? Üzerime geliyor . Çıglıklar vardı az önce . Sessizlik ... ! Ne oldu şimdi ?

Hiç farkında değilim karşı kaldırıma ulaştığının. Zincirleme kaza olmuş . Ben kazanın şokuyla olsa gerek hiçbir şey hatırlamıyorum ki. Koşuşturan , bağırp çağırın insanlar. Teneke kutusuna dönmüş araçlar. Otobüs yan yatıp jilet gibi kesmiş önüne ne gelmişse. Berbat görünüyor burası. Kaç kişi öldü acaba ? Acaba kaç yaralı var? Gidip yardım etsem mi acaba ? Hiç gücüm yok ki neden se ?

Tam da kafenin önündeyim .Ama bir dakika bu kafenin girişi böyle miydi ya ? Dekor mu değiştirmişler ? Çok otantik olmuş burası ? Yahu ne saçmalıyorum ben ? Az önce ölümden döndüm aklıma gelen şeylere bak. Şok devam ediyor abicim .. Şu camdaki kadının güzelliği .! Simsiyah saçlar , yemyeşil gözler .. Gözlerini iki kat ortaya çıkararak yeşil elbisesi ve bembeyaz teni ile bir huri ile karşı karşıyasın oğlum Murat. Yanlış görmüyorsam oda bana bakıyor. Evet bana bakıyor ama bakışları neden böyle acıklı ? Göz göze geldik ve işte tebessüm . Gülümsemesinde bile bir hüznün var .. Tabi ya az önce gözünün önünde bir felaket gerçekleşti. Nasıl bakmasını bekliyorum ki ? Şu dünyadaki en duyarsız ve işe yaramaz adam benim . Hiç üzüntü duymuyorum şu anda.

Bu el hareketi bana mı ? Arkama bakayım .. Kimse yok . Evet beni davet ediyor içeriye . Nasıl yani ? Ölümden dönmenin ödülü bu her halde. .Gözlerimi gökyüzüne çevirip teşekkür ettiğimi görmemiştir umarım. Böyle bir davete nasıl hayır diyebilirim ki . Ve işte içerideyim.

- Merhaba Murat ben . Ve sizde... ?
- Elif . Memnun oldum efendim.
- Elif hanım bende çok memnun oldum . Şöyle oturalım mı isterseniz ?

Tokalaştığımız anda çok garip hissettim. Normalde bu kadar güzel bir kadınla tokalaşırken kesinlikle etkilenirdim . Şimdi bir boşluk. Ten uyumsuzluğu dedikleri bu mu acaba ya ?

- Kazayı gördüm ve çok müteessirim efendim.
- Ha şey oldu evet.. Üzüldünüz yani .! Ben şu an olayın etkisindeyim hala ve sanırım kurtulmuş olmam tek sevdiğim taraf.
- Ah şaşkın çocuk .! Tabi ki tesiri devam edecek bir hadisedir. Bir şeyler içme arzusunda iseniz garsona ısmarlayalım derseniz.
- Pardon da siz niye böyle garip konuşuyorsunuz. Reşat Nuri'nin kitaplarından çıkıp gelip karşıma oturmuş gibisiniz. Gülüşüme engel olamıyorum çok af edersiniz .
- Hımm ne münasip bir benzetme oldu efendim. Pek severim eserlerini. Tesiri altında kalmış isem de mesut olurum ancak. İnanınız elimden geldiğince size uyum göstererek sade bir dil seçiyorum . Lisanı münasip nasıl ise öyle yaklaşıyorum şahsınıza. Anlaşılamıyorsam hicap duyarım efendim .
- Duymayın bir şey anlıyorum dediklerinizi . O kadar kitap okumuşluğumuz var küçük hanım. Derdim o değil de bu devirde ne diye eski Türkçe konuşuyorsunuz? Garip geldi valla doğrusu.
- Bakınız efendim Reşat Nuri dediniz ya " Acımak" romanında ki şu sözleri geldi aklıma :

[italik]'Ben zannediyordum ki ömürlerimizin teknesini istediğimiz sahile çekmek için yalnız onun dümenini ele almak kâfidir...

Anlıyorum ki değilmiş... Yollar görünmez kayalarla doluymuş... Onlara çarpmamak lazımmiş...

Daha fenası gizli akıntılar varmış ki insan onlara kapıldığı zaman yolun değiştiğini, gittikçe yoldan uzaklaştığını fark edemezmiş...

Ta kendisini başka sahillere düşmüş görünceye kadar... "[italik]

- Konumuzla ilgisi ne şimdi bu sözlerin ? Bakın güzel bayan az önce bir kaza geçirdim. Epeydir uğramadığım bu kafenin dekoru değişmiş. Kırmızı kadife masa örtüleri, şakırtılı abajurlar, tavandaki eski ama çok şık avize, oturduğumuz koltukların şekli ve en çok da siz 1950 'lerden kalmış gibi her şey. Nedir anlamıyorum... Bir alacakaranlık kuşağına mı düştük ? İçimde bir ürperti var . Serap kesin bana beddua etti ve ben şimdi bu haldeyim.
- Korkmayınız küçük bey . Malumunuz üzere yeni bir başlangıç yaşıyorsunuz.
- Neye başladık acaba birde onu söylerseniz hanımefendi ?
- Bilemiyorum ki şu anda bunu duymaya hazır mısınız ?

- Hazırım ben her şeye. Ne halt olacaksa olsun. Ne duyacaksam duyayım ablacım ya. Başımın ağrısı bile geçti yemin ederim.

Elif güzel yeşil gözlerini manalı manalı yüzüme dikip bütün kafeyi çınlatan şuh bir kahkaha attıktan sonra sevimli bir yüz ifadesi takınıp konuşmaya başladı

- Şöyle ki küçük bey bazen insanlar "keşke biraz ölsüm" derler . İnsan ölümü hep özler aslında farkında olmadan. Ruhumuza iyilik yapıp huzura erdirmek isteriz en nihayetinde . Arayışımız bizi malum sona götürdüğünde ise makul olmamız gerekir bu haliyle.

Siz ki anladığım kadarı ile duygularınıza ehemmiyet vermeyip mantık çerçevesinde bencil bir hayat idame ettirmişsiniz. Kadınları çok ciddiye almadan aşk ortağınız yapmışsınız. Serap dediğiniz biçare hanımefendi ile aranızda ne geçti ise pek uygunsuz olduğu aşikar. Üzmüşsünüz fikrimce. Şimdi ise farkında olmadığınız vicdanınız size sesleniyor. Serap hanım vicdanınız olmuş ve acı çekiyorsunuz. Yine Reşat Nuri'nin bir eseri olan "Çalılık" romanında der ki ;

[italik]"Her şeye rağmen sen bir parça benimdin.
Ben bütün ruhumla senin." [/italik]

İşte aşk eskiden böyle tutkuyla yaşanan bir şeydi. Şimdi bir ömrün nihayetinde olduğunuza göre içinizi dökmenizde bir beis göremiyorum efendim. Anlatınız çürüttüğünüz kısa ömrünüzü ve huzura eriniz.

Aniden yerimden fırlayıp kendimi çimdikledim. Etrafıma bakındım. Yeni fark ettim ki kafede bizden başka müşteri yoktu ve ortam çok sessizdi. Loş ışıklar her yeri net şekilde görmemi engellese de dekorun gerçekliği korkuttu beni. İnanmakta zorlanıyorum şu an. Ben daha 33 yaşında gencecik bir adamım ve ölmüş olamam. Daha yapacağım, yapmak istediğim çok şey var. Elif el hareketiyle oturmamı işaret ederken oldukça sakin görünüyordu. Ağlamaya başladım.

- Şimdi sen bana öldün ne günahın varsa say dök bizi uğraştırma diyorsun sanırım.

Derin bir nefes alıp ağlamaya devam ederken başımı önüme eğdim.

- Ben ... Ben öldüm yani ..? Mezar sorgusunu hiç böyle hayal etmemiştim. Şaşkınım ve çok korkuyorum. Ben öyle çok günah işledim ki anlatamam. Kırdığım kadın kalbinin sayısını bilmiyorum. Annem ve babam için görünüşte iyi bir evlattım. İyi bir üniversiteyi bitirdim ve güzel bir işim var. Ancak tüm bu yolları kat ederken onları gereğinden fazla üzdüm. Hiç kardeşim yok ve en çok da bu yüzden sanırım çok bencil bir insanım. Her şeye sahip olmak isterim .Ama kimseye kendimden vermeyi sevmem. Düşünmeden karşıdakini üzerim ,kırarım , ezerim..... Hiç umurumda olmaz ve dönüp arkama bile bakmam. Çok arkadaşım vardır . Hepsisi eğlence içindir. Kimseyle duygusal bağ kurmam ... Şimdiye kadar hiç kimseye bu kadar içten içimi dökmedim ben. Çok mutlu görünürüm ancak yalnızlığım ve duygusuzluğumdan bazen yok yok sıklıkla nefret ederim. Bildiğin zengin, ukala, şımarık tiplerden biriyim işte. Ne komik Hala şimdi ki zaman kullanıyorum . Şu yüzüne yapıştırdığın masum tebessüm sinirimi bozuyor Elif. Sen sorgu meleği falan mısın ?

Elif gözlerimin önünde puslu bir hal almaya başladı ve buharlaşıp uçuyor gibi silüete dönüştü. Aynı anda bir müzik gelmeye başladı kulağıma. Bu ... "Black Label Society - My Dying Time "

Gözlerimi aralıyorum ve çalan benim telefonum .Yerimden hızlıca kalktım ve yatağım benim .. Evim benim evim .. Ohhh be.. Kendimi yokluyorum.. Yuhhh be ..!! Ne acayip rüyaymış.. Doğruca banyoda aldım soluğu ve aynada ki aksime bakınca gözlerimin kan çanağı olduğunu fark ettim . Çok içtiğim için olduğundan eminim de yanağımdaki bu tuzlu ıslaklık ne ki ? Kadınlar gibi ağladım mı yani ben rüyam da ? Gidip camı açtım ve buz gibi havayı ciğerlerime çektim. Kendime gelmem gerek. Oldukça afallamış bir haldeyim.

Gördüğüme inanamadım ve gözlerimi ovuşturup yeniden karşı kaldırıma bakınca olduğum yerde kalakaldım. Yeşil elbisesi ve yeşil gözleriyle Elif bana hüznü bakışıyla el sallıyor. Bu ne şimdi ? Has.. tir. Öldüm mü ölmedim mi ? Ne oluyoruz ya ? Arkamı dönüp onu görmek istemiyorum. Yeniden geri dönüp bakınca ... Ohhh neyse ki hayalmiş. Gördüğüm manyak rüyanın etkisi. Bir daha bu kadar içerse adiyim.

Salondan sesler geliyor. Yahu benim evimde ne sesi.. ? Koşarak salona geçtim. Annem ve bir sürü eş dost ... Ağlıyorlar..

[italik]Deniz.... [/italik]

Edebiyat Defteri Dergisi

YAPIM AŞAMASINDA :)))

CÜZZAM VE TERÖRİZM

[italik] Hiç cüzzam hastalığını düşününüz oldu mu ? Yada hiç cüzzamlı birini gören var mı ? İzmir’de burnumun dibinde yaşanan çılgınlıktan , Kahraman Fethi ,bizim Fethi, Şehit Fethi ,üç çocuk babası Fethi büyük bir felaketi önlemek için hayatından olduktan sonra beynim kendisini beklemeye aldı .

Şimdi bunun Cüzzamla alakası ne diyeceksiniz . Bugün insanlığın vahşice bir çılgınlığın içinde olma sebebinin bir virüs yada bakteri olabileceğini düşündüm. Bir zamanlar yüzlerce insanın oldukça kötü bir şekilde ölmesine neden olan “Hansen” Basili nin neden olduğu Lepra gibi çılgınca yayılan bir salgın var. Biz insanlık olarak hala bunun bulaşıcı olduğunu kabul etmemekte ısrar ediyoruz. Tıpkı Lepra’ nın korkulan ama bulaşıcı olduğunu uzun süre anlayamayan insanlar gibiyiz.

İnternet ortamında okuduğum bir paylaşım ise tüm bunları düşünmeme neden oldu . Bir bayan “İzmir’ de neden patlama olmuyor” diye sormuş . Kendisi gibi virüsten etkilenmiş bazıları da Gavur olduğumuzu , it iti ısırmasız tabiri ile teröristlerle eş değer olduğumuzu vurgulamışlar. Ülkenin üçüncü büyük kenti İzmir ,Egenin incisi İzmir, Medeniyeti temsil eden İzmir ve içinde yaşayan binlerce günahsız bizler Ölmeliyiz hepimiz .. Çünkü bir bayan biz bir patlamaya kurban gidersek mutlu olacak. Çünkü biz bir Şehir dolusu insan beş para etmez “GAVUR” larız. Bizler çoluk çocuk, genç yaşlı hepimiz ölmeyi fazlasıyla hak ediyoruz. Terör saldırıları bulaşıcı bir virüs ve tüm insanlık tehdit altındadır. Ancak bazılarımızın sığılığı içler acısı. Terör çiğ gibi bulaşmaya devam ediyor ve biz neyle karşı karşıya olduğumuzu hala anlamış değiliz.

İşte Cüzzam da böyle bir şey arkadaşlar. Aslında M.Ö yıllara dayanan bir geçmişi olmasına rağmen tam tanımlanamamıştır. Haçlı seferleri yani yine bir savaş nedeniyle alevlenmiş ve oldukça yıkıcı kayıplara neden olmuştur. İnsanlar başa çıkamadıkları bu hastalığa yakalanan herkesi lanetli olarak görmüşlerdir. Onları önce dışlamışlardır. Sonraları insanoğlu vahşi dişlerini bir kez daha gösterip bu hasta insanları canlı canlı yakmışlardır. Aslında yakmak hastalığın yayılmasına önlem olması açısından uygun düşmüşse de insanlık dışı bir uygulamadır. Kaldı ki bu uygulama yayılmayı ortadan kaldırmak için değil lanetli ruhları cezalandırmak için yapılmıştır. Biz de sadece lanetliyoruz ve üzülüyoruz. Ancak nasıl tedavi olacağımızı hala bilen yok. Terör masum canları yok etmeye devam ediyor.

Lepra hastalığı etkeni vücuda girdikten sonra belirtilerin ortaya çıkması 2 ila 20 yıl arasında bağışıklık sistemine bağlı olarak değişiklik göstermektedir. Bir teröristin ya da vatan hainin son halini alması da neredeyse bu sürelerde oluşur. Zehir vücuda girmeye başladıktan sonra kişinin ruhsal olarak en savunmasız anında net bir şekilde ortaya çıkar. Asla milli duygularla, vatan sevgisiyle yetişmiş bir çocuk 20 yaşına geldiğinde terörist olarak karşımıza çıkmaz. Zehir salınımı çocuk yaşta verilmeye başlanmıştır. Çevresel etkenlerle birlikte kişi yoğrulup bir teröriste dönüştürülür. Cüzzam etkeni de sinsi sinsi yayılır ve bağışıklık sistemi çöktüğü anda deri ve sinirleri etkilemeye başlayarak ciddi organ kayıplarına ve ölümlere neden olan tehlikeli bir hal alır.

Lepra iki ana tip ve iki ara tip olarak gruplara ayrılır. Şimdi açıkladığımda terörist ve destekçilerine ne kadar benzediğine şaşıracaksınız :

Lepramatöz Tip Cüzzam: En ağır tabloların görüldüğü tiptir. Organ kayıplarının görüldüğü , Bağışıklık sisteminin tamamen yok olduğu , meme başı , yüz, ense ve üreme organlarının tutulduğu bir tiptir. Kırmızı lekelerin olduğu bölgelerde zamanla duyu kaybı oluşur. İç organ kayıpları da yaşanır. Deride tutulan bölgeler tedavi olsa bile mutlaka kalıcı bir iz bırakır. Özetle böyledir.

Şimdi Teröriste bakalım : En ağır tabloları duyu kayıpları yaşamış , beyin ve kalp başta olmak üzere organ hasarlarının yanı sıra ruhsal bağışıklığının tamamen çöktüğü insan vasfından uzaklaşmış kişilerdir. Yaşadıkları duyu kaybı öyle derindir ki bir kişi tek başına bir silahla onlarca insanı katledip elini kolunu sallayarak olay yerinden ayrılabilir. Yada kendi canını bile hiçe sayacak derece uyuşup canlı bomba olabilir. Ellerinde roket atarlarla devlet dairelerine saldırıp katliam yapmayı hedefleyebilirler. Orada öldürdükleri yada öldürmeyi düşündükleri insanlar için vicdanı bir sorumluluk hissetmezler. Bu kişiler pişman olduklarını söyleyip bir takım yasalardan faydalansalar da illaki kalıcı hasarlar meydana gelmiş olan insanlıkları yüzünden asla bizler gibi davranamazlar. Kendileri aktif olarak eylemlere katılmasalar bile mutlaka sempatizan olarak kalırlar yada maddi ,manevi destek verirler.

Tüberküloit Tip Cüzzam : Çoğunlukla çevresel sinir sistemini etkileyen bir tiptir. Yüz felci görülebilir. Deri de bazı bölgelerde kahverengi lekeler görülebilir. El kaslarındaki hasarlar sonucu eller pençe görünümünü alır. Ter bezleri kurduğundan deri zaman içinde dökülür.

Şimdi Teröriste bakalım: Çoğunlukla çevresel etkenlerle insani değerlerini yitirmişlerdir. Ailesel etkenler onların daha ağır tablolarda görülmesini engellemiştir. Çocuklarına sahip çıkan ebeveynler bu tipteki terör destekçilerinin topluma kazandırılmasına yardımcı olabilirler. Vücudun bağışıklık sistemi gibi etkili olan aile bu terör belasına çocuğunu kaptırmamak için yeterince savaşırsa bazı hasarlar alınsa da normal insan vasfına dönüştürülebilirler. Ter bezleri gibi duyguları kurumuş olan bu insanlar toplum arasında olsalar da aldıkları lokal provokasyon hasarları yüzünden duyuları pul pul dökülüp en azından sempatizan hasarlı olarak yaşarlar. Yüz felci geçirmiş Cüzzamlı gibi ruh felci geçiren bu kişiler ölen masum insanlar için bir türlü üzülemezler.

Borderline Tipi Cüzzam : Lepramatöz ve tüberküloit tip arasında kalmıştır. Gelişim olarak zaman içinde bir tipe daha yakın olur ve ilerler.

Şimdi Teröriste bakalım: İnsan öldürmek ve öldürenleri desteklemek arasında bir yerlerde gidip gelir . Zaman içinde yaşadıkları, çevresel etkenler, ailesel etkenler sonucunda bir yöne doğru gelişim gösterir.

İndetermine Tip Cüzzam : Genellikle tek bir leke şeklinde gelişir ve bu leke de his kaybı da görülür. Bu leke etrafına doğru yayılabilir yada ortası iyileşebilir.

Şimdi Teröriste bakalım: Genellikle az duygusal hasarlı olan bu kişiler eğer zamanında topluma kazandırılabilirse iyileşebilirler. İnsani davranışlar sergileyebilirler. Ancak aile ve toplum üzerine düşeni yerine getirmezsse hem kendisine hem de çevresine zararlı bireyler olarak karşımıza çıkarlar.

Sonuç olarak bireysel değil toplumsal zararlar görmezden geldiklerimiz yüzünden başımıza gelmiştir. Bomba bizde patladı sizde patlayın . Neden patlamadılar hala ? İşte bu yaklaşımların tamamı hasar görmüş ruhların güncelidir. Bireysel değil de toplumsal bakış açılarını yakaladığımız zaman terör denilen beladan kurtulmanın kapısını aralayabiliriz.

En son sözüm ise bir İzmir li olmaktan ve Atatürk'ün torunu olmaktan dolayı gururluyum. Bizler İzmir' de bir felaket yaşanmadan önce de her terör kurbanı sivil ,asker ve polis için gözyaşı döktük. İşte Kemal'in itleri dediğiniz bizler Mustafa Kelam Atatürk'ü anlayıp fikirlerini yaşam biçimimiz haline getirdiğimiz için ölen her insan için üzülmei biliyoruz. İnsanları dindar, dinsiz, doğulu batılı diye ayırmadığımız için türbanlı yada şortlu tüm bayanlar şehrimizde özgürce yaşarlar. İnsanlar isterlerse barlarda içerler isterlerse ibadethanelerde dini görevlerini yerine getirirler. Asla insan yaşamını tenkit eden aşırılıkların yaşanmadığı şehrimizde herkes barış içinde yaşar. İşte İzmirli olmak bu sebeple bir yaşam biçimidir. Tüm diğer illerde yaşayan insanlara Atatürkçü kafalar nasip etmesini dilerim . Zira Atatürk bir büst den çok daha fazlasıdır. Bunu anladığınız da demokrasi ve özgürlük ne kadar değerli anlayacaksınız.

Yukarı hitap ettiğim kitlenin kendilerine seslendiğimi anlayabilecek kapasitede olmasını diliyorum . Zira yazdıklarımın boşuna olması üzücü olurdu.

Sevgilerimle....

Deniz... [/italik]

14 Şubat (!)

Bir sevgililer günü daha gelip çattı... !! Nedir bu gün ? Nereden gelmiştir ? Yada hangi düzenin dayatmasıdır? Eminim pek çoğumuz merak edip kısa araştırmalar yapmıştır bu konuda. Benim kendi çapımda yaptığım incelemeler sonucunda vardığım tek bir sonuç var. Etnik ya da dini açıdan bizim kültürümüzle hiçbir ilgisi olmayan bu günü de pek çok gün gibi bağrımıza basmış durumdayız. Eminim biz yakında Paskalya falanda kutlarız. Adına yumurta bayramı deriz olur biter.

Düşündükçe bana komik gelen şeyleri sizlerle paylaşmak istiyorum. Antik Yunan takvimine göre "Gamelyon" kutlaması yapıyorsanız yanlış yapıyorsunuz .. Onlar böyle hediye alışverişinde bulunmazlarmış. Ocak ayının ortasından Şubat ayının ortasına dek geçen zamanı Zeus ve Hera'nın evlilikleri için adanmışlar. Okuduğum metinlerde herhangi bir kutlamadan bahsedilmiyor.

Eğer ben Antik Roma geleneğini sürdürüyorum diyorsanız yine yanlış yapıyorsunuz arkadaşlar. Onlar 15 Şubat, bereket tanrısı Lupercus'un onuruna "Lupercalia" günü olarak kutlanmaktaydı. Eğer sizde bu günü kutluyorsanız kalpli hediyeler alıp vermek yerine bereket tanrısı na keçi kurban etmelisiniz. Din adamı tayin ettiğiniz kişinin de bir parça keçi derisini kafasına koyup sokaklarda koşması gerekmektedir. Genç kızlarında sokağa çıkıp gördüğü herkese koşarken dokunan bu görevlinin kendisine dokunması için çaba harcaması gerekir. Bunu başaran kadınlar doğurganlıkla ödüllendirilecekler. Manzarayı hayal etsenize ... !!! Şaka gibi ...

Ama Antik Roma' da kutlamalar bununla sınırlı kalmıyor elbette. "Lupercalia" bayramı arefesi olan 14 Şubat günü genç kızların ve erkeklerin isimlerinin yazılı olduğu kura çekilişi yapılmış. Gençler bu yolla eşleşip bayram boyunca çift olarak yaşarlarmış. Yani bu gençler ne yapsın ki ? O devirde internet yok ,cep telefonu yok . İmkanlar minimum düzeyde iken kendilerince en mantıklı yolu bulup topu bereket tanrısı na atmış uyanıklar..

İşte bu gayri dini törene Papa bir dur demek zorunda kalmış. Gidin sanal alemde takılın biraz çok ayıp ediyorsunuz böyle gözümüze soka soka . Olmuyor böyle ama deyip kuralarda genç kızların isimlerini kaldırtıp yerine Azizlerin isimlerinin konulmasına izin vermiş. Eee hal böyle olunca işin tadı tuzu kalmamış tabi ki. Zaman aşımına uğramış bir gelenek olarak tarihte ki yerini almış .

Bir Aziz Valentine günü diye bir kavram var ki oda ayrı bir muamma. Bazı tarihçilere göre efsanenin ötesinde bir şey değil. Bazılarına göre ise romantik aşk gününü başlatan olayların kahramanı . Ortaçağa kadar herhangi bir tarihi kanıt bulunamazken bir anda Aziz Valentin adında ki din adamının kural dışı hareketleri ile tarihe geçtiği söylenmiş. Şöyle ki idamından bir gün önce gardiyanın kız kardeşine" Valentine" imzalı bir mektup bırakmış . Olamaz mı yani ? Adam Aziz diye aşık olmasın mı ? Bence hiçbir sakınca yok ama işte inançlarına göre yasakmış arkadaş .Bizim Valentine bununla da kalmamış üstelik. Evlenmeleri yasak olan Romalı askerlerin gizlice evlenmelerine yardımcı olmuş . Bunun idam için geçerli bir suç olduğunu düşünmüyorum . Ancak ne yazık ki çalıp çırpıp, halkı soyma konusunda çığır açmış olan Ortaçağ Kilisesi hırsızlığı değil bunu suç kabul edip asmış garibanı.

Peki eğer bu Valentin'le uzaktan yakından bir bağımız yoksa ne demeye 14 Şubatı kutluyoruz biz kardeşim. ...??? Ben çözemedim ... Hem ayrıca tarih boyunca her dönem de sevgilisiz kalmışlara ,evlenmek isteyenlere yönelik bir uygulama olan 14 Şubat etkinlikleri günümüze sevgilisi olanların günü olarak gelmiş ki ? Senin zaten sevgilin var ne diye gözümüze sokuyorsun dimi ama ?

Günümüze geldiğin de kutsal keçi töreni yerini kalpli pompış ayıcıklara ve kalpli yastıklara bıraktı. Ağlamak istiyorum ben ya.. Nefret ediyorum o aylardan ben. Saçmalık Hem çok ağır hem de hadi sevgilin yüklendi aldı getirdi diyelim bu koca ayıyı evde nereye koyacaksın düşün bakalım... Ha bir de çiçek piyasası var ki dudak uçuklatan cinsinden. Bir gün önce" A be abla demeti beş liradır adi alsana be yaaaa" olan güller 14 Şubat günü tanesi en düşük 10 lira dan satılıyor .Saçmalık .. Bakın beyler eğer sevgilinizin bu özel (!) günde mantığı devreden çıkıyorsa siz o gülü bir gün önceden demeti 5 Liradan alın buzdolabına koyun .Ertesi gün sevgilinize verirsiniz. İnanın bozulmazlar ... Yazıyı okuyanlara böylece bir ekonomik tüyo da vermiş olayım ki okuduğunuza değsin bari ..

Sonuç olarak Kapitalizm dayatmasından başka bir şey olmayan" 14 Şubat Sevgililer Günü'nü " boykot ediyorum .. Buradan "Sevgili"ye duyurulur :

1. Sevgililer günü diye bana değerliyim gibi davranma . Ben zaten senin için her zaman önemli olmalıyım. Bunu hissettir yeter.
2. 14 şubat dışında bütün günlerde çiçek alabilirsin . Ben o güne karşıyım çiçekler her zaman kabul edilir. :))
3. Bana en pahalısından hediye almana gerek yok. En çok sevdiğin kitabı okurken ben aklına geleyim ve her aklına gelişim de kitabına bir not yaz. Gelirken o kitabı bana hediye et. Ömür boyu saklanası bir hediye olacaktır benim için.
4. Yine de kitapla hiç olur mu diyorsan kuyumcuya uğradın diye seni suçlayacak değilim .
5. Olması muhtemel sevgili gelecekte bir gün sayfama girip bu notu okursan okumamış gibi yapma. İlla ki okuman için bir konu açarım .

6. Yaratıcı ol . Çiçekle böcekle beni kandıramazsın . Onlar sadece yan ürün...

7. Romantik olmak için şiir yazabilirsin . Ancak şairlere güvenilmeyeceğini tarih defalarca kez kanıtladı. O nedenle güvenilir bir romantik olduğunu göstermen gerek.

8. Aslında tüm bu maddelerin çok önemi yok . Yüreğinle konuşmayı biliyorsan , gözlerinde kendimi görebiliyorsam tamamdır. Yine de öyle değilmiş gibi çaba harcıyıp ego mu poh poh larsan hiç fena olmaz.

Yukarı daki maddelere itirazı olan bayan var mı ? Sanmam ki hatta eksik yazmışsın bile diyeceklerdir. Bu gün keyifli bir günümdeyim . Kalem mi boş amaç için kullanmak istedim . Belki yarın referandum konulu bir yazı yazarım . Cık yazmıcam . Çok fazla şey yazıldı zaten . Bence biraz kafaları boşaltmaya ihtiyacımız var. İrfan Değirmenci 'yi bile kovdular valla. .. Düşün artık .. !!!

Akademisyenler yıllarca okuyup dirsek çürüttükten sonra kapı önüne koyulabilen ,Hocasız kaldığı için kapısına kilit vurulan üniversitelerimiz olabiliyorken bence şimdi "Sevgililer Günü" üzerine yazma zamanıdır .

Kadına şiddetin çığ gibi büyüdüğü ülkem de Belediye eliyle evlilik el kitabı adı altında kadınları Allah ne veriyse dövün buyruğu içeren kitapçıklar dağıtılıyorsa hadi gelin 14 Şubat'ı konuşalım .

Mülteci gençlerimizin bizim sokaklarımız da kız tavladığı , bizim askerimizin onların ülkesinde öldüğü bir ortamda şimdi biz Ayıcıklı pompışli Aşk ları konuşalım..

Bu yazı protesto amaçlı bir yazı değildir. Gündem gereği yazılmıştır. Maksadım okuyucu kitlesi çekmek ve çok okunanlar listesinde en başa adımlı yazdırmaktır. Güne gelmek ise asla hedeflerim arasında değildir. Çünkü güne gelen yazıların özellikle bazılarını okudukça iyi ki güne gelmiyorum diyorum sayın okuyucu.

Herkese laf sokuşturduktan sonra daha yazacak çok şey olmasına rağmen devlet memuru olmam vasfıyla çenemi kapatıyorum.

"Aziz Valentine" gününüz kutlu olsun Sevgili sevgililer....

Sevgilerimle....

Deniz....

BİR GÜN BİR GÜN BİR ÇOCUK (DENİZ'CE)

Bir yazı yazdı olricx samimi ,sıcak... Ancak bende ki çağrışımı yazının beklentisinden çok farklı oldu. Önce gülümseyerek okudum çocukluğun masumiyetini. Sonra kendi çocukluğumu düşündüm.. Türlü yaramazlıklarımı , masum dünyamı, arkadaşlarımı

En çok neyin hayalini kurduğumu anımsayınca tebessüm yüzümde asılı kaldı. Yeniden anlatmayacağım yaşananları. Sonra mektubu okuyunca değerli dostlar; unutmadıklarımla bir kez daha selamlaştık.. Niye yazıyorum şimdi bunları bilmiyorum. Sanırım yazmak ruhum için iyi bir tedavi yöntemi. Yazdıklarımı her zaman paylaşıyorum .. Bazen su kabına sığmıyor işte.

Yaşamak ve ölmek bizim seçimimizmiş gibi durur. Aslında insan olarak öyle çok dürtümüz var ki hayatta kalmak için bizim sandığımız bedenimiz asla bizim yönetimimizde değil. Yaşama tutunma arzusunu tetikleyen pek çok şey aynı zamanda yaşamdan vazgeçmek sebebi de olabiliyor.

Dibe vurduğumu hissettiğim zamanlarda aklıma üşüşen pek çok yaşamsal dürtüler arasında bir çocukluk anımda var.

Hemen aktarıyorum :

Yedi yaşlarında falandım. Evimizin küçük ,sevimli bir bahçesi vardı. Bir kaç ağaç ve çiçekler güzel bir ortam yaratmıştı. Ben bahçede oynarken bir serçenin ağaç dalları arasında sürekli kanat çırpıtığını fark ettim. Zaten öyle çok ses çıkarıyordu ki fark etmemek imkansızdı. Bir sorunu var gibi duruyordu. Bütün dikkatimi kuşa vermiştim. Babamın da beni izlediğini görmedim bile.

Kuş dakikalarca uğraşmasına rağmen tutunamayıp ağaçtan düştü. Yanına kadar gidip yanına diz çöktüm. Ona yardım etmek istiyordum ama dokunmaya korkuyordum. Gagasıyla bana zarar verecek diye tedirgin oldum. Kalkmaya çalıştı .. Yeniden.... Denedi.... En sonunda bir kanadında bir sorun olduğunu anladım. Öyle üzüldüm ki ağlamaya başladım. Ama yine de zavallı kuşa yaşam mücadelesinde sadece elimi galalayacak diye yardımcı olmadım.

Ben kuşa öyle yoğunlaşmışım ki sarı renkli acımasız kedinin sinsi sinsi yaklaştığını hiç görmedim. Kuşun telaşını görüyordum ama benden korktuğunu sanıyordum. En sonunda kedi kuşu bir iki hamlede ağzına alıp hızlıca yanımdan uzaklaştı. Ben artık çığlık çığlığa ağlıyordum.

Babam tüm olanları sadece izlemiş. Benim sakinleşmemi bekledi ve konuşmamız gerektiğini söyledi.

- [italik]Kızım az önce yaşadıkların senin için zordu .Ancak asla unutmayacaksın. Bu gün olanlardan öğrenmen gerekenler var.

Öncelikle eğer sen korkmayıp o kuşu eline alsaydın kediye yem olmazdı. Demek ki başka birine yardım edebilmemiz için cesur olmalıyız.

Şimdi çok üzülüyorsun . Demek ki kendimiz içinde güçlü olmalıyız. Elimizde olmadan birine yardım edemediysek bile kendimizi çabuk toparlamalıyız. Belki çok kısa bir süre sonra yeniden kendimize ya da bir başkasına iyilik yapmak zorunda kalabiliriz. Eğer yaşadığımız olumsuz şeylere çok fazla üzülürsek güçlü olamayız. Şimdi olduğu gibi gereken dersi alacağız . Gerekirse üzüleceğiz. Ancak kendimizi en kısa sürede daha iyi hissetmenin bir yolunu bulacağız. [/italik]

Bu anı beynime kazınmış olanlardandır. Yine de bu nasihatleri uygulayacak gücü bulmam zaman alıyor kimi zaman. Hayat asla adil değil . Hele benim için çoğu kez değil. Aldığım yanlış kararların sonuçları için kendimden başkasını hiç suçlamadım. Bir insanın kendine verebileceği en ağır ceza bu bence.

Bak şimdi de aklıma Balzac geldi. Bilirsiniz 'Tılsımlı Deri ' isimli eserini. Antikacının verdiği derinin her küçülmesiyle hissettiklerini okurken yazara defalarca kez hayran oluyorsun. Ölümü istemek mi yoksa ölümü beklemek mi daha ağır ?

Elimden alınmış bir canla ölmeyi çok kez düşündüm. Sonra benim de bir tılsımlı derim oldu . O büyürken benim yaşamım eksildikçe telaşlanıyorum şimdilerde. Eksilen bensem aynı zamanda kaybetme korkusunu da taşıyan neden benim ? Eğer bana ihtiyacı kalmadığı güne kadar yanında olamazsam diye korkuyorum. Neyse ki onu çok sevdiğimi söylemekle ömrümden eksilmiyorum. Bu bir nimet. Birine aşık olduğunuzu ve onu istediğinizi söylemek, ya da sadece sevdiğinizi söylemek (dostça, sevgili gibi , evlat gibi....) ömrünüzden eksiltmiyorken gidin ve bunu hemen yapın...

24 saat hiç tanımadığın biri için üzüntü duyup uyumayacak bir kalbe sahipsen bu yazımı sana ithaf ediyorum sevgili orlicx

Sevgilerimle...

[italic]Deniz...[/italic].

SADECE BİR (1) SAYI ... !!!

Gamze bulaşıkları yıkarken iki yaşındaki kızı Elif mutfak halısının üzerinde bebekleriyle oynuyordu. Geleceğin anne modelini yaratmak için şimdiden eli alışmalıydı. Aslında kız çocuğa bebek ,erkek çocuğa kamyon, silah gibi oyuncaklar almak sıradan bir şeydir. Ama tamamının öğrenilmiş davranışların sonuçlarından başka bir şey olmadığını bilmek sinir bozucu.

Erkek gücü temsil eder. Dışarı da olmalı ve kamyon ,araba , silah gibi materyaller ona dış ortam da gerekmektedir. Bunun için çocukluğundan itibaren erkek adam olması için hem şiddeti hem de gücü öğrenmelidir. Kadın dediğin evde lazım . oyuncak tencere ,tava bebek ,makyaj ürünlerinin oyuncak olanlarıyla görevlerini öğrenmeye başlamalıdır. Elif annesi gibi her şeyi sineye çekmeyi öğrenmeli ,kocasını mutlu etmek için hem becerikli hem de bakımlı bir kadın olmalıdır. ...

Gamze kızını izlerken aklından neden bunların geçtiğini anlamasa da o anda kızının o bebekle oynamasından nefret etmişti. Dikkatini kızından uzaklaştırmaya çalışarak mutfak bankosunu neredeyse kazıyormuş gibi temizledi. Ellerini yıkarken pencerede ki aksine gözü takıldı. "Yaşadığın onca şeye rağmen hala nasıl bu kadar güzel kalabildiğine şaşırıyorum Gamze " dedi gülümseyerek.

İşlerini bitirince kızıyla vakit geçirip onu seve okşaya uyuttu. Salonda biraz kitap okuduktan odasına gidip yatağına uzandı. Gardırobun aynasındaki aksinde kendini inceledi. Sarı saçlarının biraz yıprandığını, yeşil gözlerinin biraz donuklaştığını düşündü. Elini karnına götürüp "hala göbeğim yok . Buda bir şeydir" dedi . 37 yaşında olmasına rağmen çok daha genç gösterdiğini söyleyen dostlarını anımsayıp gülümsedi. Yerinden kalkıp kızını bir kez daha kontrol ettikten sonra yatağına gelip derin bir uykuya daldı.

Gamze evdeki seslere uyandı. Saate baktığında gecenin üçü olduğunu gördü. Bir süre yattığı yerde sesleri dinledi. Duyduğu şeye inanmadı. Bir kadın onun adını sesleniyordu. Salonun ışığı yanıyordu. Yatarken kapattığını sanıyordu. Ya unutmuştu ya dabirisi salondan ona sesleniyordu.

- Gamzeeee Gamzeeee hadi gel .. Gamzeeee hadi amaaa... Daha fazla bekletirsen kızacağıım bak.

Nefes nefese salona doğru gitti. Heyecan ve korku soluk alış verişini bozmuştu. Zaten son yaşadığı olaydan sonra panik atak hastası olmuştu. Şimdi bu kadar heyecanla bayılmamaya çalışıyordu. Sürekli küçük kızını düşünerek sakinleşmeye çalıştı

- Kim var orada ?

Sesinde ki titremeye engel olamıyordu. Salona vardığında kanepede oturan kadını görünce masadan destek alarak ayakta durmaya çalıştı. Koca salonun bütün ışıkları yanıyordu. Gözü dış kapının yanında duran şemsiyeye ilişti. Sivri baş kısmı ile bu kadından kendini koruyabilirdi.

- Kimsiniz ve evime nasıl girdiniz?

Konuşurken bir yandan da dış kapıya doğru ilerlemeye çalışıyordu. Ayakta durmak bile zorken bir de yürümek gerçekten onu çok yormuştu.

- Ah bebeğim hala çok unutkanısın. Beni içeri alan sensin. Sonra da gidip yattın. Aşk olsun ama çok canım sıkıldı burada .

- Ben mi aldım ? ne saçmalıyorsun sen ? Seni tanımıyorum bile . Benden ne istiyorsun ?

- Bak güzelim beni çağıran sensin. Şimdi uslu bir kız ol ve dediklerimi yap bakalım.

- Bana bak kim olduğunu bilmiyorum derhal evimi terk et yoksa polis çağıracağım.

Kadın oturduğu yerden fırlayıp bir anda Gamzenin dibinde belirdi. Çok hızlı hareket ediyordu. Artık bir nefes ötesindeydi. Kadının yüzündeki derin yara izi onu çok korkunç gösteriyordu. Sarı saçlı ,yeşil gözlü Fiziki özellikleri kendine benziyordu ama o çok çirkin bir kadındı. Saçlarının yarısı dökülmüş , yüzünün sol yanında şakağından dudığına kadar uzanan oldukça derin bir yara izi vardı. Üstelik çok kaba saba bir üslubu vardı.

- Hayırdır epey inceledin beni ? Beğenmedin değil mi ? Senin gibi bir lolita değilim çünkü. Bebek yüzlü dilber hadi düş önüme bakalım.

- Nereye ... ?

- Yürü dedim.

Kadın Gamze'yi saçlarından kavrayıp sürüklemeye başlamıştı. Çok acımasız ve korkunç biriydi. Gamze bu kadından öyle korkmuştu ki kendini savunmak için hiçbir şey yapamıyordu. Kadın onu kızının yatak odasına doğru sürüklüyordu. Elinde ki bıçağı ise henüz fark etmişti. Ağlamaya başladı. Hıçkırarak ağlarken yalvarıyordu .

- Ne olursun kızıma zarar verme . Ne olursun ona dokunma . Ne istersen veririm .

- Kes sesini sürtüğ. O zaten hiç doğmamalıydı. Bunu sende çok iyi biliyorsun.

- Ama onun hiçbir suçu yok . Olanlarda ki tek masum şey o.. Ne olursun, yalvarıyorum bırak kızımı .

Elif'in odasına vardıklarında onun yatağında en masum haliyle uyuduğunu gördüler. Gamze kadının dizlerine kapanarak hem çılgın gibi ağlıyor hem de yalvarıyordu.

- Bak kaç para istersen veririm . Yeter ki kızıma dokunma. Beni öldür istersen ama ne olursun ona dokunma . Organ mafyası falan mısın sen ? Bak kim kaç para verdiyse ben beş katını hatta bütün varlığımı veririm . Bırak kızımı .
- Ne kadar zavallısın Gamze . Zaten hep öyleydin. Asla kendini savunmayı beceremedin. Sadece çok güzel bir ev eşyası olmaktan öteye gidemedin. Adam senin gibi sürüngenini görünce elinden geleni ardına koymadı tabi ki . Bak şu anda kızını öldürmek üzereyim ve sen yalvarmaktan fazlasını yapamıyorsun. Geri zekâlı sürtük .

Kadın Gamze'yi öfkeyle halının üzerine fırlattıktan sonra Elif'in yatağına koştu. Elifin yüzüne yanında duran yastığı kapatıp elindeki bıçağı defalarca sapladı. Artık yastık kıpkırmızı kan gölüne dönmüştü. Yastığı çocuğun üzerinde bırakıp isterik kakhahalar atarak yeniden Gamze'nin yanına geldi.

Ağlamaktan ve yalvarmaktan bitap düşmüş olan kadını bir kez daha saçlarından yakalayıp çenesine bir yumruk indirdi. Gamze dengesini kaybedip yeniden halıya kapaklandı. Kadının elindeki Elif'in kanıydı ve şimdi Gamzenin yüzünden sızıyordu. Ağzına gelen kan tadı Gamze'yi yeni bir ağlama krizine sokmuştu. Kadın şimdi Gamze'yi ensesinden sürüklemeye başlamıştı. Gamze kadına son kalan gücüyle engel olmaya çalışırken bir yandan da çılgılık çılgınlığa beddualar ediyordu.

Gözünü araladığında kendi odasında olduklarını gördü. Kadın Gamze'yi kollarından kaldırıp arkasına geçti ve başını kolunun arasına sıkıştırdı.

- Şimdi son sözlerini haykır dünyaya Gamze . Son saniyeleri yaşarken bir *oka yaramadığın şu hayata bırakmak istediğin bir notun var mı ?
- Hep senin kadar güçlü bir kadın olmak istedim. Ancak şimdi senden ve gücünden tiksiniyorum. Bitir artık lanet pislik.
- Aferin bak ölürken bari bir böcek gibi davranmıyorsun. Güle güle Gamze

Kadın tüm gücüyle elindeki bıçakla Gamze'nin boğazını keserken yüzünde huzurlu bir tebessüm vardı.

Gamze yerde can çekişirken son kez aynada kendini gördü. Yüzü kim olduğunu bilmediği ,kızının ve kendisinin katili olan kadının yüzüne dönüşmeye başlamıştı. Elini aynaya uzatırken son sözü ' Bilmeliydim' oldu.

Sabaha karşı bağırışma sesleri yüzünden komşuların haber vermesi üzerine polisler o evdeydi. Olay yeri inceleme ekibinden memur Samet ve haberi alan gazeteci İlhan arasında geçen diyalog her şeyi anlatıyordu.

- Samet abi ne olmuş burada Allah aşkına ?
- Çok kötü ya İlhan hiç sorma . Bir kadın cinnet getirip önce 2 yaşındaki kızını defalarca bıçaklamış .Sonra da nasıl becerdiyse kendi boğazını keserek intihar etmiş.
- Sebep belli mi abi ?
- Bu kadın eski eşinden şiddet gördüğü için boşanma davası açmış . Dava süresince korunma talep etmiş. Ama bu bile adamı durdurmamış ve bir gece gelip kadının hem yüzünü kesmiş hem de tecavüz etmiş. Şimdi adam hapiste ama iş işten geçmiş tabi ki. İşte o tecavüz olayından sonra kadın gebe kalmış. Bebeği aldırılmak istemiş. Ancak halen evli oldukları için eşin rızası olmadan kürtaj olamamış .Psikopat adamsa zaten bu izni vermemiş. Mahkemeye başvurmuş ve kürtaj hakkını kazanmış kadın .Gel gör ki bu kez de kürtaj yasasına göre 10 haftayı geçen gebelikler sonlandırılmıyormuş. Kadın el mahkum bebeği doğurmuş. Birkaç kez düşürmeyi evde denemiş se de başaramamış.
- Vah ki vah ..!!! Tabi ki kadın bu kadar çok travmayı atlatamayınca da delirip bu hale gelmiş öyle mi ?
- Aynen öyle İlhan kardeşim .
- Tamam abi teşekkür ederim .Size kolay gelsin.
- Sağ ol. Bak bu olayı haber yapacaksın belli. Ancak bu zavallı kadına saygılı bir yazı yaz.
- Eyvallah abi .

Aynı sabah Gamze'nin dramı neredeyse tüm gazeteler de tam sayfa haber oldu. Yaşadıklarını hayatta iken kimseye dinletemeyen bu kadın ölünce sür manşetten haber olmuştu. Hatta konu hakkında siyasilerden akademisyenlere kadar herkesin bir fikri ve yorumu olmuştu. Ancak bunlardan en dikkat çeken yorumlardan birisi Bir belediye de kalem müdürü olan zatın ki olmuştu. Kişi bilirkişi edasıyla ekranlara çıkıp ;

- Kadın ölmüş , ölsün de zaten sorun o değil keşke çocuk ölmeseydi . Devlet o çocuğa bakardı dedi.....

Sevgilerimle...

Deniz...

[italik]

YÜZLEŞ... (8-MART)

Dünya Kadınlar Günü nedir ? :

Tarihi verilere hiç gerek duymuyorum. İnternet diye bir şey var. Yada kütüphaneler ! Dünya kadınlarının çığlık çığığa , yumruk yumruğa , yanarak , ölererek , dövülerek ,yerlerde sürüklenerek , her türlü zorluğa göğüs gererek bileklerinin hakkıyla elde ettikleri birey olma , var olma hakkını söke söke aldığı sürecin sonunda aldığı madalyadır. Madalyanın resmi tanımı : Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, 16 Aralık 1977 tarihinde 8 Mart'ın "Dünya Kadınlar Günü" olarak anılmasını kabul etti.

Meraklısına link : (https://tr.wikipedia.org/wiki/D%C3%BCnya_Kad%C4%B1nlar_G%C3%BCn%C3%BC)

Türkiye de ise bu işi bizim yerimize Mustafa Kemal Atatürk yapmıştır. Önce şehir şehir gezip Türk kadınına göklere çıkaran veciz sözleriyle halkı yapacağı köklü değişikliğe hazırlamıştır.

İşte o tarihi sözlerden bir örnek :

1923 yılının Ocak ayında, Cumhuriyetin ilânından dokuz ay önce, Atatürk, İzmir’de halkla konuşurken kadın konusundaki düşüncelerini cesaretle açıklamıştır:

“... Bir toplum cinslerden yalnız birinin yüzyılımızın gerektirdiklerini elde etmesiyle yetinirse, o toplum yarı yarıya zayıflamış olur.. . Bizim toplumumuzun uğradığı başarısızlıkların sebebi kadınlarımıza karşı ihmal ve kusurun sonucudur... Bir toplumun bir uzvu faaliyette bulunurken öteki uzvu atâlette olursa, o toplum felce uğramış demektir.

Sonra işte o an gelmiştir. Türk Kanunu Medenisi, Türkiye'de 17 Şubat 1926'da İsviçre Medeni Kanunu örnek alınarak TBMM'de kabul edilen ve 4 Ekim 1926 tarihinde yürürlüğe konulan 743 sayılı kanundur. Daha sonra ise 1 Ocak 2002 kabul tarihli Türk Medeni Kanunu'nun yürürlüğe girmesiyle yürürlükten kalkmıştır. Biz kadınlara kattıkları ise ;

- Ailede kadın-erkek eşitliği sağlandı.
- Evlilikte resmî nikâh zorunluluğu getirildi.
- Tek eşle evlilik esası getirildi.
- Kadınlara, istedikleri mesleğe girebilme hakkı tanındı.
- Mahkemelerde tanıklık yapma, miras ve boşanma konularında kadın-erkek eşit hale getirildi.
- Patrikhanelerin, din işleri dışındaki yetkileri kaldırıldı.

(Bkz: https://tr.wikipedia.org/wiki/T%C3%BCrk_Kanunu_Medenisi)

Öncesinde durum nasıldı ? :

Osmanlı döneminde kendi dönemi içinde değerlendirirsek kadınların zaman içinde bazı haklar elde ettiklerini söyleyebiliriz. Evliliklerin kadı önünde gerçekleşmesi ve evlenecek kızın kesin rızasının olması gibi yasalar doyurucu olmasa da yanan ateşe bir bardak su niyetine olmuştu denilebilir. Yine kadınların mehir ve nafaka hakkından vazgeçtiğinde boşanma hakkı elde ettiği de görülmüştür. Tabi ki bunları sadece o dönem içinde değerlendirir isek olumlu gelişme olarak kaydedebiliriz.

Sarayda ise kölelik kuralı ile alınan cariyelerden kurulan haremle kadının bir eşyadan farksız hale getirildiğini söylersek hiç de abartmış olmayız. Şimdi diyeceksiniz ki o fakirlik içinde cariyeler hallerinden memnun idiler. Üstelik dini ve ilmi eğitim alıyor idiler diyeceksiniz . O zaman bende derim ki saray onca refah içinde iken halk neden fakirdi ? Ayrıca onca eğitimin iki nedeni vardı. Cariyenin doğuracağı şehzade için bilgili bir anne gerekiyordu. İkinci sebep ise hünkarın karşısına cahil, iki lafı bir araya getiremeyen , görgü kurallarından habersiz bir kadını nasıl çıkaracaklardı. Hünkarın sadece cinsel arzularını değil yârenlik ihtiyaçlarını da karşılaması için bu kadınların bir şeyler biliyor olmaları gerekli idi. Kadına verilen değerle bir ilgisi yoktu. Ama kadın dediğimiz bir eşya olmadığı için öğrendikleri ile değişik zamanlarda Osmanlı'nın dahili ve harici işlerine burnunu sokmaya başladı. Ufku açıldıkça saray içinde hem kendi şehzadesini korumak için hem de güç sahibi olmak için bilgilerini kullanmayı da öğrendi. Saray kadınları öğrendikçe güçlenmişti.

Aslında sarayda yada değil , o devirde yada bu devirde korkulan tamda budur. Kadının öğrendikçe güçlenmesi. Bildikçe çoğalması. Hem kendinin hem de her şeyin farkına varması. Bu tüm dünyada her alanı özgürce kendisi için kullanan erkeklerin işine hiç mi hiç gelmedi. Kadınların ihtiyaç malzemesi olmaktan çıkıp ben bir bireyim demesi, çığıklar boyu uyanışa geçmesi erkek iktidarının sonu demek ti.. Bunu istiyorlar mıydı ? Hayır. Şimdi istiyor musunuz ? Bilmem !!!

Kadın o devirlerde sadece biz de değil tüm dünyada aynı değerde idi. Savaş ganimeti sayılabilecek kadar insan sayılmaktan uzaktı. Bir asker fethedilen bir yerde bulduğu kadın için “Bu benimdir” dedikten sonra ona kimse el sürmezdi . O kadın artık o askerin kölesi olurdu. Cinsel ihtiyaçlar başta olmak üzere tüm isteklerini yerine getirmek

zorunda idi. Ayrıca bu köle kadınlar sahipleri tarafından bir nedenle öldürülür ise sahip hiçbir ceza almıyordu. Sonuçta insan evde kırılan vazosu için suçlu sayılmıyorsa buda aynı şeydi.

Zamanla kadınlar büyük sıkıntılar yaşayarak kendilerine toplumda yer açmaya çalışmışlardır. Evdeki köle olmak dışında çalışma hayatına atılmışlardır. Ancak yine de çile ve dert bitmek bilmemiştir. İşyerinde taciz ,tecavüz, yasal haklarına el koyma, erkeklere göre daha fazla çalışıyor olsalar bile aynı ücreti alamamak gibi sayısız eşitsizlik ve travmayla savaşmışlardır.

Şimdilerde pek çok kadının haberinin bile olmadığı bu günü yaşatmak için yapılabilecek bir sürü şey varken sanki elde edilmiş haklar yok sayılırcasına bu gün de kadının kendisi gibi önemsizleştirilmeye çalışılmaktadır. İşyerlerinde bu günün önemini vurgulamak amacıyla hizmet içi eğitimler yapılabilir. Şiddet gören kadınlara yönelik yapılan çalışmalardan bahsedilip şiddet mağduru kadınların nereye başvuracağı hakkında bilgilendirme yapılabilir.

Sonra sinema, tiyatro, konser gibi ücretsiz sosyal etkinliklerle Kadınlar Günü'nün önemine dikkat çekilebilir. Hem bu tür etkinlikler sosyal olmayan, olamayan kadınlar içinde bir adım olabilir. Hiç değilse bir günü gülümseyerek geçirebilirler. Çok mu zor ? Farkındalıkların artırılması adına pozitif ayrımcılık konulu paneller düzenlenebilir..

Yardım dernekleri daha aktif bir şekilde ruhu ve bedeni yara almış kadınların kendilerini böyle günlerde göstermeleri için yüreklendirebilirler. Yapamaz mıyız ?

Kadın haklarının siyasi, dini, etnik çıkmazlarda eritilmesine izin vermeyerek bir insanlık suçunun işlenmesinin devam etmesine seyirci kalmayarak bir adım da sen atabilirsin. Atamaz mısın ?

Saymakla bitmez kadın sorunlarına kendi hemcinslerimiz bile yeterince duyarlı değilken bazen erkeklerden göremediğimiz destek için fazla mı tepkiliyiz diye düşünüyorum. En azından etrafınızda gördüğünüz şiddet olaylarına başınızı çevirmeyin. Kadın ya da erkek olarak mutlaka yapabileceğiniz bir şeyler vardır. Şiddeti uygulayan kişiye hiç kimse bir şey demez se ona vahşetini devam ettirmesi için oldukça geniş ve özgür bir alan bırakmış oluyoruz.

Şiddet mağduru kadınlar genellikle yaşadıkları ortamı terk etmedikleri sürece yaşadığı süreci kanıksadığı için normalleştiriyor. Onun bu cehennemden çıkması için uyarıcılara ihtiyacı var. Lütfen bunları unutmayın. Şiddeti uygulayan kişi (!) yaptığı şeyi zaten normal kabul ettiği , kadını bir mülk olarak gördüğü için yaptıklarının yanına kalmaması adına önce müdahil olun ve gerekirse adli süreç te cesaretle görüp duyduklarınızı dile getirin. Bunu yapmazsanız şiddeti uygulayan kadar suçlusunuz demektir. Bu aile meselesidir gibi saçma repliklerle kirli vicdanlarınızı temizleyemezsiniz.

Şiddet mağduru kadınlar biliniz ki bunu kendisine uygulayan kadar seyirci kalanlara da fazlasıyla öfkeli olurlar. İster Ahiret inancınız olsun , ister insan haklarına inancınız olsun yada neye inanıyorsanız inanın eğer şeytana tapmıyorsanız suçlu ve günahkarsınız .

Ülkemiz CEDAW sözleşmesine imza atmış olmasına rağmen yıllardır atılması gereken adımları , çıkarılması gereken yasaları yapmış olmak için yapıyormuş gibi davranmaktadır.

CEDAW nedir ? : BM'nin kadınlara karşı ayrımcılığın tüm biçimlerinin ortadan kaldırılmasına dair düzenlediği uluslararası sözleşmenin kısa adı. Açılımı "Convention On Elimination Of All Kinds of Discrimination Against Women"dir. (tr: Kadına Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Önlenmesi Bildirgesi)

İslam Ülkelerinin CEDAW'a çekince koyarak imza atması kadar komik bir şey olamaz . Bu şartlar şeriat yasalarına uyarıya uygularız abicim biz. Kadın bizim için dinen şuramızda buramızda diyerek imza atınca ne kadar anlamlı oldu ki bilemezsiniz. Haa sadece İslam ülkeleri değil ki .Brezilya, Kanada ... Sayıları azımsanmayacak kadar ülke çekinceleri koyup koyup imzalarını bastılar. Ve böylece oy birliği ile Kadın Hakları Savunmacı lığı oynadılar. Yaşasın pipisel faaliyetler

Biliyor musunuz yapılan araştırmalar ve istatistikler aslında Avrupa' da da durumun hiç de iyiye gitmediğini gösteriyor. Kadınlar için çember gittikçe daralıyor. Buraya istatistiksel verilerle bir makale yazsam eminim ki pek çok kişi yazının sonunu getirmeyecek. Orada yüzlerce sayıdan bahsedilecek ve siz onların her birinin işkence, acı, şiddet, ölüm olduğunun yeterince farkında olmayacaksınız.

Edindiğim verilerden yola çıkarak size basit yoldan bir çıkarım sunayım. Bir uçak kazası nadiren yaşanır biliyorsunuz. Tüm medya böyle bir olay olduğunda hep bir ağızdan bağıra çağıra haber yaparlar. Trajik kazanın an be an görüntüsünü izleriz. Kara kutuya kadar öğreniriz. Haberin sunumu bazen ertesi güne bile sarkar. Hayatta kalan pek olmaz ve herkes üzüntü duyar böyle bir olayda. Peki size desem ki her gün aslında bir uçak düşüyor ve içinde ortalama 300 kadın ölüyor. Ama sessiz sedasız ve sizin ruhunuz duymadan ölüyorlar. Hem öyle uçak kazası gibi bir anda parmak şaklatır gibi değil ağır travmalarla ,acı çekerek , işkence görerek, tecavüze uğrayarak... vs vs ... Şaşırdınız mı ? Dünyada değil sadece Avrupa ve Türkiye' de üstelik bu çarpıcı sayı. Sanırım dünya geneli dersek günde düşen uçak sayısı üçe çıkacaktır.

Çevrenizde şahit olduğunuz şiddet olaylarında ne yaptınız ?

Bir insan olarak hatırladığınız bu olay yada olaylarda görevinizi yerine getirdiğinize inanıyor musunuz ?

Daha fazlası elinizden mi gelmedi ?

Yoksa şimdi başımı belaya sokmaya gerek yok deyip duymazdan mı geldiniz ?

Eşiniz, kızınız, sevgiliniz , komşunuz, akrabanız, arkadaşınız olan kadınlara olması gerektiği gibi davrandığınızı düşünüyor musunuz ?

Duyumsaymadığınız hiçbir acı için hiçbir şey yapmamışsınız demektir.

Sevdiğinizi söylediğiniz birine bedenen ya da ruhen zarar veremezsiniz. Eğer bunu yapıyorsanız sizce bu eylem sevgi midir ?

Siz vicdanınıza sorun bakalım daha kaç soru üretecek.....

Şimdi hanımlar biraz öne çıkın ve dinleyin :

“Uyanın, harekete geçin, savaşın! Bugünkü büyük tarihi durum sizleri cesaretsiz bulmasın Dünün bilinmeyen milyonlarca köle kadınları, bugünün savaşçıları meydana çıkın ve ileri yürüyün!”- Clara Zetkin-

"Güneş bile benim tutkularımın yanında sönük kalır. Tutkularımın hepsini yaşayamayabilirim ancak onları izlemek, inanmak ve takip etmeye çalışmak pların devamını sağlıyor." - Louisa May Alcott -

"Bir kadın olarak kentim yok. Bir kadın olarak kentim tüm dünya.." - Virginia Woolf –

"Kazanmak için savaşmanız gerekebilir." - Margaret Thatcher –

"Azim 19 kez kaybedip 20'nci de başarıya ulaşmaktır." - Julie Andrews -

Ve beyler :

Deniz ben ...

Sevmeyi seviyorum ve sevmeyi.

Sıradan, içinizden her hangi biri ,

Çiçekleri seviyorum, güneşi ve dalga seslerini..

Çocukları seviyorum bir de ..

Ölü olanları da ... Belki de en çok onları.

Deniz ben tenimden çok yüreğim ve ruhum yaralı.

Belki alt komşunuz ,Belki arkadaşınız Deniz..

Çocuk yaşta evlenmeye zorlanan bazılarımız var.

Yine köyde ki Deniz'ler ırgat hem de dokuz çocuğa ana.

Bazılarımız akademik eğitilmiş.

Ama yaralı Deniz'ler..

Aşkı seviyorum her kadın gibi ...

Dokunmayı ve sevmeyi..

Elbiseleri, ayakkabıları, müziği..

Bazılarımız kitapları çok seviyor ,Bazı Deniz'ler doğayı..

Bir ya da pek çok kez elimizden alınan umutlarımızı seviyorduk.

Size güvenmeyi seviyorduk.

Sizinle yan yana yürümeyi istiyorduk.

Narin ve kırılğan olmam bedenim de hakkın olduğunu göstermez.

Dokunmanı istemediğim sürece dokunma..!

Morlukları, kırıkları, silah ve bıçak yaralı içinde Deniz'ler.

Kaçıncı ölüyüm bu gün Deniz'ler den

Kaçıncı Tecavüz edilmiş Deniz ..

Düşün .. !

Ben senin gibi insanım ve yaşama hakkım senin ellerinde olmamalı.

İnsan olmayı seven bir Deniz'dim sen beni az önce öldürene dek...

Sevgilerimle....

Deniz....

ABİLERİM ,ABLALARIM OKUMADAN GEÇMEYİN ! GERÇEK(!) BİR HİKAYE .

Prenses Ayşe saraydaki hummalı çalışmaların seslerini aynadaki aksine bakarken dinledi bir süre. Mis gibi hamur işi kokuları sarmıştı her yanı. Akşamki davet için saray hizmetkarları duraksız çalışıyorlardı. Temizlik işleri büyük gürültülerle devam ediyordu. Bu kadar çok ses ve koku biraz Ayşe'yi huzursuz etse de yine de akşam olacakları hayal ettikçe içini bir mutluluk kaplıyordu.

Komşu ülkenin prensi ile olacak izdivaçları konuşulacaktı bu akşam. Kral babası uygun görürse yakışıklı prens ile evlenip komşu ülkenin prensesi olacaktı. Pek uzak olmayan bir vakitte de koca bir ülkenin kraliçesi o olacaktı. Altın varaklı aynasında kendini inceledi. Fransız güpüründen el emeği ile 10 terzinin dokuduğu elbisesini üzerine giydi. Simsiyah gür saçlarını tepede toplayıp gülümsedi.

- Evet saray kuaförünü çağırınca kesinlikle saçlarımı topuz yaptıracağım.

Bir bukleyi topuzun arasından çıkarıp parmaklarına dolayıp bıraktı. Hintli bir ustaya yaptırdığı işlemeli tacını başına koydu. Aynadan biraz uzaklaşıp yeniden inceledi kendini.

- Ayy saçlarım böyle çok ama çok güzel oldu. Böyle her yerden bukleler çıkartıp bıraksınlar. Bu topuzun adını dağınık topuz koydum. Tüm ülkeye bildirteceğim ki Prenses Ayşe topuzu dediler mi bu akla gelmeli. Bir prenses halkına öncü ve de yol gösterici olmalı.

Ayşe kendine bir kez daha hayran olmuştu. Bu kadar zeki olmasını sabahları ülkede izlenmesi için ön ayak olduğu programlara borçlu olduğunu düşünüyordu. Her bir program bir zihin jimnastiği oluyordu. İzlenmesini emrettiği evlilik programları olmasa bu kadar kültür sahibi olabilir miydi hiç ! Cık kesinlikle olamazdı. Ayrıca bin bir karışım ve baharatlarla zenginleştirilmiş herkesin evinde kolayca bulabileceği malzemelerle yapılabilecek yemek tarifi programları sayesinde halkın ufkunu açıyordu. Yani kimin evinde somon balığı , Himalaya tuzu , havyar falan bulunmaz ki ? En basit malzemelerle muhteşem tatlar yaratmayı öğreniyordu insanlar.

Ayşe işte tüm bu kültür birikimi ile şimdi komşu ülkeye gelin gidecekti ve oradaki halk böyle bir kraliçeye sahip oldukları için Tanrı'ya her daim şükredeceklerdi. Evdeki malzemelerle geri dönüşüm yapacaklardı. Yeni programlar ile halkın yüreğine seslenecekti. Mesela dibi delinmiş tencerelerden saksı yapmayı öğrenecekler ülke ekonomisine katkı sağlayacaklardı.

Muhteşem elbisesinin eteklerini kendi etrafında dönerek havalandırdı. Kendisiyle gurur duyuyordu. Hem zeki hem de çok güzel bir prenses ti. Sahip olduğu kültür ile bulunmaz bir nimetti. Geçen gün düğününde çalması için görüştüğü müzisyen vardı ya ...? Ya adı neydi ? Hah evet Olricx 'di. İşte bu ecnebi sanatçının elinde bir Türk yazarın kitabı vardı. Oğuz bişey .. ? Sordum ona

- Ne anlatıyor bu yazar?

- Oynadıkları oyunu hiç anlamıyorlardı. Yaşamak istiyorlardı; en çok buna kızıyordum.' Diyor prensesim .

- Ayy ne saçma imiş ?

- Siz öyle diyorsanız ... !

- Evet ben öyle diyorum. Hem ne yapıyorsun sen şimdi ?

- Prensesim gözlerinizi kapatın yada burayı terk edin isterseniz

- Sen bana emir mi veriyorsun küstah ?

- Hiç olur mu değerli prensesim sadece sizi uyarmak istedim

- Nasıl yani ?

- Efendim az sonra çırılçıplak kalacağım ,soyunmak zorundayım. Gitmek istersiniz diye ..

- Ayy ne diye soyunuyorsun sen be ?

- Kültür şoku prensesim ...

- Hiçbir şey anlamıyorum ben senin dediklerinden . Dur ama dur son bir soru soracağım . Düğünüm de çalacağınız müzikleri belirlediniz mi ?

- Aslında öyleydi ama sizi tanıyınca farklı seçimler yapıp yeniden bir repertuar hazırlayacağım.

- Hımm tabi benim kadar kültürlü bir prensese sunamayacak kadar boş bir listeniz vardı değil mi ?

- Yaaa ne demezsiniz ?

- Efendim ?

- Yani şey evet aynen öyle prensesim .

Ne tuhaf bir adamdı diyerek gülümsedi Ayşe. Neyse hangi müzikleri beğenime sunacak çok merak ediyorum gerçekten. Asım Can Gündüz mutlaka olmalı . Müthiş bir ses . Böyle garip anlaşılabilir şeyler olursa hepsini listeden çıkartırım . Mesela " Jose Feliciano – Rain " . Halkın aklını karıştırmaya hiç gerek yok. Mustafa keser herkese yeter ..

- Kız Allah canını almasın emi Ayşe . Ne yapıyorsun sen burada ha ? Şimdi elimde kalacaksın yemin ederim .

Ayşe bir anda neye uğradığını şaşırđı. Altın varaklı ayna daki aksine bakakaldı. Ayna sırrı bozulmuş, sarı işlemeleri yer yer dökülmüş eski bir aynaya dönüştü. Açılan kapının önünde ki annesine bakakaldı. Bir düşten uyanmış gibiydi.

- Kızım sen kaç yaşındasın ? akşam istemeye gelecekler senin şu haline bak. Kız Bu halin ne ?

- Ne var anne ya azıcık hayal kuruyordum .

- Aldırma bak elime terliği zilli . Ben sana o perdeyi yerine as diye verdim sen kıçına dolamışsın. Buruş buruş etmişsin üstelik. Al eline ütüyü çabuk ütöleyip yerine as o perdeyi.

- He oldu başka ?

- Deli misin divanemi sin yavrum sen ? Akşama şurada ne kaldı. Odana kapanmış evcilik oynuyorsun kazık kadar kız . Tühhhh senin suratına emi.

- Ne oldu yine yaa ?

- Başında o şekerliğin ne işi var kız senin ?

- Ne var yaa taç yaptım ben onu .

- Düğün salonundan telefon geldi hem bak Ayşe .

- Eee ne diyorlar ?

- Sen çalgıcıya ne yapmışsan çocuk işten ayrılmış . Yağmurda üstünü başını soyup koşa koşa gitmiş .

- Ben şeyy .. Sanırım kültürüm ona fazla geldi .Aman neyse yenisini buluruz .Benim nişanlım kabzimal ,dünya kadar parası var. Bulur çalacak birilerini ne var ki ?

- İyi kızım, iyi hadi uzatma da yardım et bakalım bana .

- Sen çık anne odamdan .Benim az daha işim var .Gelirim sonra işte.

Anne Gülfidan daha fazla dayanamayıp terliği eline alır veeee. Buradan sonrasını sizin hayal gücünüze bırakıyorum .

Deniz....

KİMİM BEN ?

[italik] İçeriye girer girmez fark ettim onu. Barın en karanlık köşesini bilerek seçmişti. Kapıdan her girene bakıyordu ve bu sayede göz göze geldik onunla. .Karanlıkta gizlenmiş vahşi bir kedinin bakışları gibiydi. Uzun siyah saçlarını toplamış ve kulaklarının yanında duran favorileriyle düzgün çenesi ahenk içindeydi. O gözler ki siyam kedisi. İnsanı şaşkına çeviren derinliğine dalıp gittim. Şaşılık gibi değil , bir başkalık var o bakışlarda. Bana bakıyor gibi ve hatta bakarken beynimi hipnotize ediyor gibi . Ama sanki hiç bakmıyor da orada değilmişim gibi arkamda olup biteni izliyor gibi. Şaşkın bir şekilde barın ortasında kalakaldım.

Oturduğu yerden kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Siyah tişörtü vücuduna dar gelmiş denecek kadar üzerine yapışmıştı. Kaslı kolları ,geniş omuzları.... Sanırım nefessiz kalmak üzereyim . Bana doğru geliyordu ve gözlerini tamda üzerime dikmişti. O gözlerdeki efsunu bir çözebilsem. İki kara göz bir esmer tene bu kadar yakışır ancak.

- Çok geç kaldın. Nerede kaldın ?
- Kim ? .Ben mi geç kaldım ?
- Evet tatlım . İyimi sin sen ?
- Beni tanıyor musun ?
- Şaka mı bu güzelim ?
- Güzelim mi (yüzümdeki şaşkın tebessüme engel olamıyordum) ?

Yüzümü okşadı ve irkildim. Çenemi tutup başımı yukarı kaldırdı. Artık gözlerinde merak ve şefkat vardı ?Soran bir yüz ifadesiyle öylece bana bakıyordu.

- Beni korkutuyorsunuz bayım . Ben sizi tanımıyorum . Eğer bir oyunsa bu hiç komik değilsiniz ?
- Bayım mı ? Hahahhaah. Julia ne kadar içtin sen ?

O anda gerçekten donup kaldım. An durdu. Bardaki yüksek sesli müzik sustu. Etraftaki insanlara tek tek baktım . O kısa an saatler gibi geçti. Herkesin bizi izlediği hissine kapıldım. Nefes alamıyordum sanki. Başım dönmeye başladı. Sendeledim. Kendimi bu gizemli yabancıncının kollarında buldum.

- Julia iyimi sin güzelim ? Hasta falan mısın ? Bak endişelendiriyorsun beni ama .
- Sen kimsin ? Beni nereden tanıyorsun ?

Gözlerimi aralayıp son bir kez gözlerinin derinliğinde kayboldum. Yer ayaklarımın altından kayıyordu. Fondaki metal müzik beynimi çürütüyordu sanki. Çok yüksek ses, gözleri çok keskin ,benim midem bulanıyor.

- Otur bakalım şuraya küçük hanım. Seni kollarımda tutmak çok keyifli ama biraz ayaklarını uzatmamız lazım galiba. Kaldır bakalım ayaklarını şu sandalyeyi de ayak altına koyalım. Sen ne kadar içtin ve nerede içtin bakalım ?
- Bak seni hiç tanımıyorum . Hiç içki içmedim .. Yani henüz içmedim. Şu anda çok korkuyorum. Benden uzak dur lütfen.

- Dur dur dur sakın ol bakalım .
- Şimdi polis çağıracağım ama artık. Kimsin sen ?
- Julia bak sende beni korkutuyorsun gerçekten . Neyin var bebeğim ?

Ayağa kalkmaya çalışırken bayılmışım. Uyandığımda mistik dekoruyla oldukça dinlendirici olan bir yatak odasında buldum kendimi . Yalnızım ve çok tedirginim. O kocaman camların ardındaki manzarayı merak ettim bir an. Yerimden doğrulup boydan boya cam olan duvara doğru yöneldim. Gelen dalga sesleri bir deniz kenarında olduğumuzu düşündürüyordu. Ama zifiri karanlık yüzünden hiçbir şey göremiyordum. Dikkatle baktığımda bir ormanda olduğumu anladım. Tanrım burası neresi ve buraya nasıl geldim ? İçimde çok kötü şeyler olacağına dair berbat bir his var. Hiç ama hiç güvende değilim .

Sanırım ben bir rüyadayım. Sürekli kalbim çarpıyor. Kapılar ,yerler, bu ahşap kokusu ... Her şey çok tanıdık ve bir o kadar da yabancı. Acaba ben hafızamı falan mı kaybettim ? Bir kaza geçirmiş olabilir miyim ? Banyoya girdiğimde bir kez daha şaşıp kalıyorum . Banyo dolabında benim diş fırçam , makyaj malzemelerim ve hatta benim parfümüm ... Ama bu banyoyu tanımıyorum. Mor rengi hiç sevmem ve bu banyoda her şey mor. Bu dekoru ben dizayn etmiş olamam . Kapı açıldı. Korkuyorum çok .

- Julia canım banyoda mısın ? İyi misin ?

Aman Tanırım bu onun sesi. Gece ki gizemli yakışıklı. Peki kim bu adam ? Daha önce böyle bir adamla tanışmış olsam asla ama asla unutmazdım . Benden ne istiyor ?

- Geliyorum bir dakika.

Yüzümü defalarca yıkadıktan sonra aynadaki aksime bir kez daha baktım . Makyajım akmış ve gözlerimin altı

mosmor. Kahverengi gözlerim sanki bana ait değiller. Kendime bile yabancılaşacak kadar ne yaşamış olabilirim ki ? Üzerime giydirilmiş olan geceliğin sabahlığının kemerini iyice sıkıladıktan sonra banyodan çıktım . Onun tam karşısına dek hızlı adımlarla yürüdüm . Yüzüne dek yaklaşım sordum.

- Şimdi bana neler döndüğünü derhal anlatacak mısın ? Yoksa derhal polisi mi arayayım . Bu nasıl bir oyun ? Sen kimsin ? Burası neresi ? ,
- İşte benim kızım . hahahhaha . Ya Julia bence sen bana oyun oynuyor olmalısın . Ne yani gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorsun öyle mi ? Bu evi ,beni , yaşadıklarımızı ...
- Hayır hatırlamıyorum Tanrı'nın cezası. Belki de hatırlanacak bir şey yoktur . Bunların hepsi bir oyundur. Anlat ve ikna et bakalım. Yoksa bu işin sonu çok kötü bitecek ona göre .
- Tamam sakın ol bakalım o halde. Oturalım şuraya .

Oda daki siyah deri koltuğun üzerine oturduk . Derin bir aşkla bana bakıyordu ve ben bu adamdan çok ama çok etkileniyordum . Daha adını bile bilmediğim bu esmer yakışıklı benim hakkımda her şeyi biliyor gibiydi. Bu nasıl olabilirdi ? Ellerimi tuttu ... Kalbim deli gibi çarpıyor. Güzel ve uzun parmaklarıyla saçlarımı düzeltti. Yüzümü derin bir şefkatle okşadı ve yeniden ellerimi tuttu.

- Her şeyi duymaya hazır olduğuna emin misin ?
- Evet lanet olsun evet ..! diye bağırdım ve ağlamaya başladım .

Derin bir acı vardı gözlerinde ve anlatmaya nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi bir hali vardı. Geniş omuzları bir anda düştü. Yüzündeki tebessüm kayboldu. Acı içinde kıvrılıyor ama belli etmemek için çırpınıyor gibiydi. Derin bir nefes alarak yeniden o siyah kedisi gözlerini üzerime dikti.

DENİZ...
[/italik]

SPY... !

Çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi. Burnumun dibine kadar gelmişti. Nefesi ölü bir köpek gibi kokuyordu. Sapsarı dişlerini göstere göstere sırtırken ağzından salyalar saçılıyordu. Hayatımda bundan daha iğrenç yaratıklar görmüştüm ama ilk kez bu kadar iğreniyordum.

- Artık konuşmaya başlasan iyi edersin güzelim. Yoksa bu ana dek yaşadıkların sana istirahat gibi gelecek . Yüzüm gözüm kan içindeydi. Bir gözüm kapandığı için çok net göremiyordum. Başım yeniden önüme düştüğünde yerdeki kan gölünü görünce fazla vaktimin kalmadığının farkına vardım. Biraz daha dişimi sıkacak olursam konuşmadan ölebilecektim. Beni artık yaşatmaya çalışsalar da verimli olmayacağını onlarda biliyorlar.

Tişörtümden kalan parçaları o çirkin kıllı elleriyle parçalayıp göğüslerimi tamamen ortada bıraktıktan sonra bir iki adım geriye gidip yeniden sırtımaya başladı . Yeniden yaklaşım memelerimi ellerken son gücümle kolunu ısırđım. Ona göre hafif sayılabilecek bir yumrukla yüzümün kalanını da dağıtmış oldu. Dudağımın parçalandığını hissediyordum.

- Zaten öleceksin ve zaten yeterince işkence görüyorsun uslu dursan olmaz mıydı sürtük. Kolumu ısırđım da nereden çıktı. Şu çirkin memeler için bu yumruğu yemeye değmezdi.

- Benim için büyük zevkti pislik.

- Hahhahahahaha . O dudaklarla hala konuşabiliyorsun demek . O zaman bana işe yarar bir şeyler söylemeye ne dersin ? Belki artık işkence çekmezsin. Belki artık huzurlu bir ölümü hak etmişsindir ha ne dersin ? Sen bana istediğimi ver bende seni acı çekmekten kurtarayım.

- Senin o aptal Generalin'in bana neler anlattığını mı merak ediyorsun ? Gidip ona sorsana .

Ağzımda yuvarlayarak kelimeleri zar zor çıkarıyordum. Ancak bu hayvanın hakkımda ne kadarını bildiğini öğrenmeden ölmeye niyetim yoktu. Beni sorguya çektiğini sanan bu insan azmanından öğrendiklerim hiçbir işime yaramasa da ölene dek görevimi yapmış olacağım .

- Salak karı benimle dalgamı geçiyorsun sen ? General sadece seni becermek için bir sürü palavra sıkmış . Sende kendini bir numaralı casus sanıp uydurma bilgileri aktaracağım diye yakalandın. Çok komik değil mi sence de ? hahahahahha

- Ahhh ... Yaklaş Mad.. Mademm ihhhh öyle neden bu kadar korkuyorsunuz ?

- Bu korku değil tedbir. Artık konuş yoksa sırada tırnak bakımı var. Senin gibi güzel bir kadının bakımsız görünmesini istemeyiz. Odun kafa birazdan gelip o narin ellerinden başlayarak tırnaklarını tek tek sökecek. Şimdi seni öldürmemek için biraz serum göndereceğiz. Yani artık ölümün eşiğindeyim diye düşünüyorsan çok yanılıyorsun bebek.

Ağzımda biriken kanı tükürüp başımı güçlükle ona doğru kaldırdım. Ellerim oturduğum sandalyeye bağlı olduğundan suratına sağlam bir yumruk atamadığım için çok öfkelenim. Ayaklarıma eğilip baktığımda bağlı oldukları sandalye bacağının yanında mosmor olduklarını görünce istemeden ağlamaya başladım. Onu böyle keyiflendirmek istemezdim ama artık çözülmeye başladığımı gösteren bu ağlama hiç de iyi değildi. Komutanın söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Hatırlamalıydım. Hah evet yüzü gözlerimin önündeydi. Ve bana yapmam gerekenleri anlatıyordu.

- Senin bir kadın olman onlara göre en zayıf halka olduğun anlamına geliyor. İşte şaşırtmaca burada başlayacak. Sen on erkekten daha güçlüsün . Bunu ben görüyorum ve kendini de buna inandıracaksın. On erkeğin dayanamayacağı işkencelere sen tek başına sabredeceksin. Sen o işkence günü gelirse tek kelime sır vermeden ölmeyi başaracak ve tarihe geçeceksin. Senin silahın kadın olmak. Onlardan korkmadığını onlara gösterdikçe daha acımasız olacaklar. Sen konuşmadıkça işkencenin dozunu artıracaklar . Ama sen pes etmeyeceksin. Sen onların bütün bildiklerinin yanlış olduğunu onlara göstereceksin.

İşkenceye maruz kaldığın süre boyunca kendinden uzaklaş. En sevdiğin yemeği ,sevgilini ,aileni yada buna benzer şeyleri düşün. Bedeninden uzaklaş. Sen başka bir yerde iken bırak onlar bedenine istediklerini yapsınlar. Onlara kulaklarını tıka . Sana ne kadar korkunç şeyler söyleyip yapsalar da duyma ,hissetme. İşte şimdi çalışacağın konu bu .

Benimle bu konuşmayı yaptıktan hemen sonra odaya diğerleri girmişti. Günlerce süren işkence dersinden sonra komutanın odadan çıkmadan az önce kulağıma fısıldadığı sırrı asla ama asla söylemedim. O gün söylemediysen bu günde söylemeye niyetim yoktu. O gün komutanın kulağına fısıldadığı şeyi tüm dünya biliyor bile olsa benim saklamam gerekmişti. Gülümseyerek tekrar ettim " veni, vidi, vici.."

Tam o sırada kafamdan aşağıya bir kova buz gibi suyu döktüler. Damarıma gönderdikleri serumu söktüklerine göre sıra tırnaklarıma gelmişti. Ağzımda biriken kanı yeniden tükürüp derin bir nefes aldıktan sonra başımı zorda olsa dik tutmaya çalıştım. Ben tırnaklarıma sökeceklerini düşünürken onlar meme uçlarıma kablolar bağlıyorlardı. Sanırım elektrik seansı başlamak üzereydi.

Oğlumu düşündüm o an. Burada ölüp gidecektim ve oğlum benim onun annesi olduğumu asla öğrenmeden ölüp gidecektim. Onun güvenliği için güvenilir bir aileye emanet etmek çok akıllıca bir fikir gibi gelmişti. Ancak onun büyüdüğünü uzaktan izlemek burada yaşadıklarımın çok daha ağırdı. Yakışıklı bir delikanlıya dönüştüğü ana kadar bana bahşedilmiş tüm anlarını yeniden canlandırmaya başladım .

Bedenimden uzaklaşmayı başarmıştım. Şu anda oğlumun anılarıyla gezintiye çıkmıştım. Vücuduma verilen yüksek voltaj sadece bedenimi sarsıyordu. Hiç acı hissetmiyordum. Öyle güçlü bir akımdı ki çenemin hareketleriyle dilimi ağzımı ısırıp bazı yerlerini kopartıyordum. Bilerek ağzıma koruyucu takmadılar. Ellerinden geleni yapıyorlardı . Ama ben hiç konuşmuyordum . Sağlam bir tokatla kendime geldiğimde o pislğin iğrenç nefesi yine yüzümdeydi. Kendi kan kokum bile daha güzeldi.

- Evet sarışın ne diyorsun bakalım . Tamam mı devam mı ? Aşırdığın haritaları nerede saklıyorsun ? Generalle konuştuklarınızı kime anlattın ? Bizim hakkımızda edindiğin bilgileri kime ötüyordun. Sen kime çalışıyorsun ? Senin kalan parçalarına daha günlerce işkence edebilirim. Hadi güzelim konuş ve hepimiz rahatlayalım. Hahhhahaa en önce seni rahatlatacağım söz veriyorum.

O konuşurken altıma işemeye başladım. Kendimi tutamadığım için çok kızdım. Bacaklarımla arasındaki kesikler çiş yüzünden acımaya başladı. Canım fena halde yanıyordu. Demek ki kesikler tahminimden büyüktü. Peki bunca yarayla ben hala neden yaşıyordum ?

Birden kapı açıldı. Gözlerim artık çok iyi göremediği için net seçemiyordum. Ancak metruk odanın içinde yaşanan arbeye , kesilen boğaz sesi, bıçak darbelerinin sesi çok tanıdıktı. Biri beni sırtına aldı ve hızla koşmaya başladı. Arkasından iki yada üç kişi daha geliyordu. Bu bir kurtarma operasyonuydu. Bir helikoptere bindirildiğimi sanıyorum. Beni sırtından alıp sedyeye indiren adamın kulağında ki kafatası şeklindeki küpeyi gördüm. Sonra bayılmışım....

Bir hastane odasında uyandığımda etrafımda yüzleri tanıdık gibi duran ama aynı zamanda yabancı insanlar vardı. Benim uyanmamdan çok mutlu oldular ve birbirlerine sarıldılar. Tanrı'ya dualar ettiler. Gelip benim ellerimi sevdiler. Defalarca şükrettiler. Odaya giren uzun boylu yakışıklı doktor sakın adımlarla yanıma yaklaştı.

- Geçmiş olsun. Ciddi bir trafik kazasını atlattınız. Birkaç operasyon geçirdiniz ve işte sonunda karşımızdasınız. 20 gündür komadaydınız. Çok zor bir süreç atlattınız. Bazı hafıza kayıpları yaşayabilirsiniz. Zamanla düzeleceksiniz. Hiçbir şey için endişe etmeyin ve sakın kalmaya çalışın.

- Teşekkür ederim ..

Aklım karmakarışıktı. Sadece teşekkür edebilmişim. Ama kendi sesime yabancıydım. Ne yani ben şimdi bir casus falan değilmiydim? Hepsi sadece kötü bir rüyamıydı. Doktorun yanında duran dazlak adam bana gülümsüyordu. Gözlerimi kısıp onu daha net görmeye çalışınca

- Sen kimsin? O kulağındaki küpe....

O anda odadaki herkes bana bakmaya başladı. Hepsinin yüzü bir anda gerildi. Neler oluyordu ?

[italik]DENİZ... [/italik]

HAFIZA-SON

[italik] Hafızamın ön gözünden bilindik olanları çıkarıp sosyalleşiyorum. Üst çekmecedeki statüko maskemi takıyorum. Sıradanlaşan eğrilerimi görmezden geliyorum. Vazgeçişlerimi katlayıp yok ediyormuş gibi yapıyorum peşi sıra. Bir mevzu tutturuyorum sohbetin gelişine, derin bir iç geçiriyorum sahte dostun ardı sıra. Kendimden tiksiniyorum. Tahammülsüz bir durağanlığı yaşamdan sayıyorum. Kalın çizgilerle ayırıyorum zamanda kendime kalan küçük dilimi. Öfkeli söylemler seanslarını kapatalı çok oldu dilim.

Ah elim ...! Arsız, tutarsız ,başına buyruk elim. Yazmaktan vazgeçemeyen...Soluk soluğa ,tutarsız, umarsız kelimeler sağanağında beyime üşüşen cümle tümcelere lanet olsun. Baharın bütün renklerini yiyen umutsuzluğun obur canavarına biri dur desin.

Rastlantısal doğrularımı böbürlenerek satıyorum hayata. Üç kuruşa bez ezber ediyoruz. Ezber bozmak adına beslediğim afilisinden hayallerimi karaborsa gerçek üstü satıyorum .

Elimin baş harfi sona gelince senli bir karmaşa başlıyor bu kez. Onca tanıdık kauçuk tabanlı yeşil çuha üzerine giydirilmiş yeminlerin arasında işin ne ki ?

Şimdi bu ahenkli çiçek solosunun sırası mı ? Ah.. ! O gözlerinde ki mercan ormanlarını yakmasaydın. Ve yine sen çekmecelerini savurmasaydın merdivenlerimin. ... Bende böyle bir istek olmazdı ki göz kapaklarında ki mahkumiyete.

Bir çarmıhın yortusunda mora boyadılar yumurtadan ay dedeyi.....

Boğuyor kendi dalgaları nöronlarımı. Evirilemedikçe eğriyorum teorilerin huzurunda. Onlarca kabusun arasında bıraktığın boşlukta çaresiz kalışım senin eserin. Seni savunmam için nedenler vermelisin. Sonuçlara bağlamalıyım gururla . Dünyamı siyaha bulayan 'substantia Nigra ' cehennemi. Tüm çekmecelere doluşan onca grilik içinde şu baharı yemek kimin fikriydi ?

Bir fetüsün öğretisiz düz ve saydam haline dönse beynim tüm acılarına son verecek aslında . Bilmek esniyor, esnedikçe sinapslarıma hücum ediyor çoğalarak kan. Kana buluyorsun kabuslarımı yüce ağaç. Gyri ve Sulci 'lerdeki parmak izlerimde geliyorum. Kişiselleştikçe toplumsal olmaktan uzağım artık. Kendimsel bir döngü ile cezalandırıyor beni nörotransmitter.Vay be..! Robocop gibi bir şeymiş bu. Ne havalısın iletici. Hiç böbürlenme. Gözlerimi bağladığımdan beri yaratıcı baharı yedik biz. Sadece griyiz. Hiç kusura bakma inhibe edici postalara izin var. Aslında subliminal mesajlardan da yoruldum ya ... Offfff yüce ağaç tüketiyorsun beni.

Bir ceviz kadar olsaydı mesela serebral korteks . Yeter...! Beynimin USB 'si artık dolma ... Bir hafıza kaybı kadar değerlin. Format üstü yeni bir format . Bir dağ köyünde büyümeliydim. Alzheimer bile uğramıyor anasını satayım. Tek ihtiyacım olan şey giyotin... !!!

İşte o bana kalan beş saniye de senin mercan ormanı gözlerine bakmalıyım..
[/italik]

Hepsini okuduktan sonra mercan gözlerini üzerimde gezdirip gözlerimde odaklandı. Yaşamak için tek nedenim olan bu adam bana neden bir yabancıymış gibi geliyor.

- Kimim Ben ? Sky Ve şimdi de bu... Hepsi çok güzel yazılar ama okudukça üzülüyorum bitanem. Ruhunun eziyetini bu öykülerin arasına gizliyorsun. Yaşananlardan dolayı hala kendini suçluyorsun ve buna dayanamıyorum. Seni bu halde görmek beni bitiriyor.

Bak bebeğim o insanların ölmesi senin suçun değildi. Sen görevini fazlasıyla yapan bir doktordun. Yani doktorsun... Kendini toparladığında yine insanlara iyilik yapmaya devam edeceksin. O insanlar toplu intiharı seçmişlerdi ve sen yine de yaşatmak için elinden geleni yaptın .Artık bununla yüzleş lütfen.

- Sevgilim sana bakınca bile tanıımıyormuşum gibi geliyorsun. Her şey bana yabancı. Kendimi çok ama çok garip hissediyorum. Bu yaşadığım hayata orta yerinden başlamış gibiyim. Sanki bu yaşımda yeni doğmuş gibiyim.

- Bu çok normal canım. Bak doktor arkadaşların ne dediler hatırlasana . Hafıza kayıpların sende boşluklar yaratacakmış . Zaman içinde her şey normalleşecek. Sen sadece artık direnme . O insanlar öldüler ve bunu bir ayın sırasında kendi istekleriyle yaptılar. O kadar zehirli gazı soluduktan sonra yaşamaları bir mucize idi. Biz tatil için o kasabada olmayabilirdik bile..

Hıçkırıklarına engel olamıyordum yine. O insanların yüzleri gözlerimin önüne geliyordu. O benim saçlarımı şefkatle okşarken daha çok ağlamak istiyordum. Dünyanın bütün acıları için ağlamak istiyordum....

- Aralarında küçücük çocuklar vardı O yüzler gözlerimin önünden gitmiyor ... Sadece onları hatırlıyorum. Hayatıma dair tek olan biten bu sanki ...

- Her şey yoluna girecek sen lütfen biraz sakinleş ve uyu bakalım şimdi. Uyandığında yeniden konuşuruz. Sevgilim ilacını da al bakalım .İtiraz istemiyorum...

Aynaya ve tüm eve yerleştirilen gizli kamera ve mikrofonlar denek evinde olup bitenleri Hovard ve Anastasia 'ya iletliyordu. Her ikisi de büyük bir keyifle denekleri Camella 'yı izliyorlardı. Ev içindeki görevli olan sevgili rolündeki Melvin işini çok iyi yapıyordu.

- Doktor Anastasia deneğimiz sanırım artık yolun sonuna geldi. Bir mucizeyi başarmış bulunuyoruz. Cahil bir kadından bir doktor yarattık ve onlarca insanın ölümüne tanıklık ettiğine inandırıp suçluluk duygusu aşıladık. Şu sınırlar olmasa işimiz daha da kolaylaşacak.

- Ahh Hovard sen geçen hafta öleceğini sanıp paniklemeden bir ay geriye gitmeyecektik zaten. Lütfen müdahale konusunda bana güven artık. Bak hala öykülerinde seni tarif ediyor. Günün birinde hatırlarsa onu öldürmek zorunda kalacağız . Kulağında ki küpeden tut da dazlak kafana kadar resmini çizdi yazısında. Artık daha dikkatli olursun değil mi ?

- Haklısınız doktor .. Melvin 'den işaret gelmeden asla eve girmem bir daha. Ama ben o geçirdiği nöbetten nasıl sağ çıktığımı hala anlamış değilim.

- Beynini büyütüyoruz kadının ne bekliyorsun ki ? Aptal bir kadından bir dahi yaratmak üzereyiz. Düşünsene insan beynini istediğimiz gibi dizayn etme deneyimiz başarı ile sonuçlanmak üzere ve biz insanlığa büyük bir miras bırakmak üzereyiz.

O sırada Camella dilinin altındaki hapı tükürüp yataktan kalkmadan etrafına bakındı. Odada sevgilisinin olmadığından emin olunca hızla balkona doğru koştu. Genelde kilitli olan balkon kapısı tesadüfen açık unutulmuştu. İşte huzura giden yol oradaydı. Kendini boşluğa bırakırken adının Daisy olduğunu hatırlayıp gülümsedi.....

[italik]

DENİZ...[/italik]

CESET RESİMLERİ....

Sevgili site sakinleri ;

lütfen paylaşımlarınızı duyarlı bir anlayışla yapınız. Bu gün bir kaç yerde gördüğüm çocuk bebek cesetleriyle yapılmış olan şiir ve yazı paylaşımları hakkında eser sahiplerini uyarmaya çalıştım. Bir tanesi yorumumu silerek çok daha büyük bir kabalık yaptı.

Arkadaşlar yorum yazmak şak şakçılık değildir. Olumsuz eleştirilere tahammül edemeyecekseniz paylaşımda bulunmayacaksınız. Eğer eser sahibini şahsına yönelik bir hakaret yoksa ve eleştiri sadece esere yapılmışsa yorumu silemezsiniz. Bu hakarettir.

Ayrıca kendimizi geliştirmemiz için olumsuz eleştirilere daha çok önem vermeliyiz. Acaba gerçekten öylemi yapmışım diye öz eleştiri yapabilmeliyiz. Kendinizi sorgulayamıyor sanız hala kişisel gelişimizi tamamlayamamışsınızdır. Size kötü bir haberim var beyler bayanlar bu yaklaşım içinde iseniz bir kısır döngüye girmişsiniz ve kendinizi dev aynasında görüyorsunuz.

Bu sitede pek çoğumuza göre yaşça oldukça büyük ,bilgili ve donanımlı üyelere eleştiri yaptığım oldu. Kendileri oldukça olgun bir tavırla teşekkür ettiler. İşte böyle davrandıkları için onlara saygın kişiler diyoruz ve hepimiz saygı duyuyoruz.

Üç beş tane şiir yada yazı yazdık diye kendimizi nerede görüyoruz yada kim sanıyoruz anlamış değilim.

Dini değerler açısından bile baksanız küçücük çocukların cesetlerini sayfanızda teşhir etmeniz günah kardeşim günah. Zaten ölmüşler rahat bıraksanıza. başka malzeme bulamadınız mı ? Derdinizi kelimelerle anlatamayacak kadar acizseniz şiir yada yazı yazmayı bırakın arkadaş.

Kimin yazdığı eserin altına olumsuz bir şey yazsak işitmediğimiz laf kalmıyor. Yahu bir de mesajla sen ne demek istiyorsun gibi taciz mesajları cabası .. Ayıp arkadaşlar ayıp...

Daha söyleyecek çok sözüm var ama bu sinirle hakarete varan cümleler kurmak istemediğimden sözümü bitiriyorum.

Değerli arkadaşlar elinizi vicdanınıza götürün ve küçücük bedenleri teşhir etmekten vaz geçin.

Değerli arkadaşlar yapılan eleştirilerin sizin iyiliğiniz için yapılmış olma ihtimalini lütfen göz önünde bulundurun. Saygısızlık yapmadan önce kısa bir an düşünün..

SEVGİLERİMLE...

DENİZ...

Rock Bar

Öğrencilik yıllarımdan bir anı geldi aklıma bu gün sitede gezinirken. Bende sizinle paylaşmak istedim. Bizim de pek çoğunuz gibi küçük bir grubumuz vardı okul dışında görüştüğümüz. Hakan abi (kendisi Emel'in sevgilisiydi. Üst sınıflardan ,zekası ve görgüsüyle hepimizi büyüleyen ,sağlam bir dosttur),Emel (kendisi benim kankam olur) , Mehmet ve Ebru (grubun diğer çifti ,çifte kumruları) ve benDeniz tekil şahıs (uzunca bir süre aşk melanetiyle tanışmamış şanslı kulunuz) 'tan oluşan kendi halinde bir arkadaş çemberi işte.

Bir araya geldiğimizde gençliğinde verdiği çılgın ruhla ülke meselelerinde mangalda kül bırakmazdık. Kitaplarla ilgili ateşli tartışmalar yapmayı çok severdik. Bir diğer ortak yönümüz ise rock müzik ve metal müzik konusunda ki benzer zevklerimizdi. Sakin gitar sololarını da severdik ama deşarj olmak için illa rock gerekiyor gibiydi.

Bir gün Hakan abi toplanıp rock müzik dinlemeye gitmeyi teklif etti. Ben İzmir'de oturup İzmir'deki bir üniversiteyi kazanmış bahtsız bir eziktim. Annem ve babam geceleri çıkmama asla izin vermezlerdi. Belli bir saatten sonra evde olmak zorunda olduğumdan yine aralarında olamayacağımı söylemek zorunda kalmıştım.

Ama bu kez arkadaşlarım çok kararlıydılar. Bensiz gitmeye hiç niyetleri yoktu. Aileme yalan söylemek konusunda çok başarılı değildim. Bu kez bizim için yapacaksın diye ortam baskısına maruz kaldığımdan itiraz edemedim. İyi de ben aileme ne diyecektim. Oturup hep birlikte bir plan yaptık . Şimdi bu yazdıklarımı ailem okusa bu gün bile çok kızarlar eminim :)) .

Ben ailemi bir grup çalışması olduğunu söyleyecektim ve mutlaka Emel'lerin bekar evinde kalmak zorunda olduğuma ikna edecektim (daha planı yaparken beni telaşı sarmıştı hiç unutmuyorum) . Emel'in evinde telefon olmaması büyük bir şanstı. Neyse işte ince ince düşünüp planımızın üstünden geçtikten sonra o Cumartesi adıyla aynı müzikleri çalan Rock Bar'da buluşmaya karar verdik.

Annemi ikna etmek için harcadığım büyük çaba ve duygu sömürüleri sonuç vermişti. Cumartesi akşam üzeri Emel'e gittim. Orada hazırlandık ve bizim çocuklarla Bornova Küçük Park civarında olan Rock Bar'ın önünde buluştuk (o bar hala var) . Heyecanımı tarif edemem. Yüreğim ağzımda atıyordu resmen. İlk kez bir geceyi ailemden uzakta ve dışarıda geçirecektim . Hem de en sevdiğim müziği dinleyecektim. Bu benim için o günlerde ancak rüyamda görebileceğim türden bir mucizeydi. Keşke şimdi de hayata bakışım küçük şeylerden aynı coşkuyu duyabilecek kadar pozitif olsa .

İçeriye girdiğimizde ortam loşdan biraz daha fazla karanlıktı. Sahne canlı ve aydınlıktı sadece. Masalar kokteyl tarzı idi ve herkes ayakta olacak şekilde tasarlanmıştı. Zaten böyle bir ortamda oturmaya neden gerek olsun ki .

Fonda The Rolling Stones, Nirvana falan derken ortam coştukça coşuyor. Müzik ve bira ile artık herkes çakırkeyif olmuş sallanıp duruyordu. Yüksek sesle müziğe eşlik etmekten neredeyse sesimiz kısılacaktı. Ancak küçük bir not düşmeliyim hemen. Ben o zamanlar alkol konusunda da çok acemiydim. Henüz birinci birayı zor bitirmiştım .Ama bildiğin sarhoş olmuştum. Arkadaşlarım ardı arkasına içiyordu ama gayet iyi durumda idiler. Ortamın havasından ne ben nede arkadaşlarım benim sarhoş olduğumun farkında değildik.

İçimdeki canavarın ortaya çıkmasına fazla zaman kalmamıştı. Hem kendim hem de arkadaşlarım için unutulmaz bir gece yaşatacaktım. Bunu kısa zaman sonra hep beraber öğrenecektik. Kendimi nedense çok öfkeli hissetmeye başlamıştım. Aslında sarhoştum hatırlamıyorum falan denir ya bana hiç öyle olmadı. Zihnim oldukça berrak bir hal aldı. O ana dek düşündüğüm devlet meseleleri, okul sorunları ,aile baskısı vs vs gibi takıntılarımın tamamı kaybolmuştu. O anda benim için tek önemli olan şey müzik ve öfkeydi. Tamamen hayvani dürtülerimle hareket ediyordum.

Ben tamda böyle tehlikeli bir ruh halindeyken yan masadan başına bela almak isteyen bir genç önümdeki masaya peçeteye yazılı bir not bıraktı. Yılışık yılışık sırtıp bir de göz kırpinca daha çok öfkelendim. Notta ise bir telefon numarası yazıyordu. Altına da yarın aramanı bekliyor olacağım gibi bir şeyler yazmıştı.

Önce öfkeme hakim olmaya çalıştım. Aslında zavallı sadece şansını deniyordu. Bana hiçbir zarar vermedi. Bense bana büyük bir hakaret etmiş gibi o çocuğu orada tekme tokat dövmek istiyordum. Bir süre sonra dans ederken yakınımaya gelip bana hafiften bir omuz atınca artık günah benden gitmişti. İşte başlıyorduk. Gencin iki elimle yakasına yapışıp bağirmaya başladım.

- Ulan sen kim oluyorsun da bana omuz atıyorsun ?
- Bana bakman için yaptım. (Bunu söylerken çocuğun hala gülümsüyor olması beni iyice çileden çıkardı)
- Geri zekâlı ben ne diye sana bakacaktım?

Bu noktadan sonra bizimkiler devreye girdiler. Hakan abi olayı anlamaya çalışıyor. Gürültülü müzikle kimse kimseyi duymazken ben ortamı daha fazla kışkırtmak için ;

- Abi bu şerefsiz beni taciz ediyor ,dedim.(Normal şartlarda eğer yanımda bir bey varsa böyle bir durum gerçekten

varsa bile asla hissettirmemeye özen gösteren biriydim. Yani bu tutumunda ne kadar hatalı olduğunu büyüdükçe öğrenmişim)

Bu cümlemden sonra ortalık panayıra dönmeye başladı. İki masadaki erkekler birbirlerine girdiler. Artık kimse konuşmaya çalışmıyordu. Bir anda yumruklar birbiri ardına iniyordu. Hakan abi arada bize "kızlar dışarı çıkın" diye bağıyordu. Ama benim buna hiç niyetim olmadığından oralı bile değildim. Emel beni çekiştirip duruyordu çıkmamız için. Ama benim başka bir niyetim vardı. Elime geçirdiğim bira şişesini benim canımı sıkın oğlanın kafasına indirdikten sonra içim ancak soğumuştü.

O anda çocuk dönüp bana baktı ve elini havada gördüğüm anda artık sarhoş değildim. Tanımadığım bir başkası "lan kızlara el mi kaldırıyorsun" deyip çocuğun havadaki elini yakalayıp bir kafa attı . Ben aslında tıpkı Amerikan filmlerinde ki gibi bira şişesinin gencin başında kırılmasını ve yere yığılmasını hayal etmişim .Nedense gerçekte hiç de öyle olmamıştı. Buna da çok öfkelenmişim.

Benim sayemde artık barda herkes kavga ediyordu. Dışarıya kaçanlar bile birbirlerini ite kaka çıkıyorlardı. Emel beni sonunda zorla dışarıya çıkarmayı başarmıştı. Olay yerine polisler gelmişti. Hakan abinin elinden benim çocuğu zor almışlardı. Hepsini toplayıp polis aracına bindirirlerken Hakan abi bana bağıyordu.

- Git Deniz buradan kaç çabuk .. !
- Niyeeee !
- Gittttttt ...!

Biz Emel ve Ebru ile Emel'in evine bir taksi tutup gittik . Sabah bizimkilerden haber almak için karakola gittik. Onları da nezaretten çıkarmışlar o sıralarda. Emel karakola girip bizimkilerle beraber çıkınca hepimiz rahatlamıştık. Hep beraber kahvaltıya gittik. Geceyi çok berbat geçirdiklerini anlattılar. Nezarete benim çocuk sürekli benden şikayetçi olduğunu söyleyip durmuş .Bizimkiler yanımızda öyle biri yoktu demişler. Tanımıyoruz demişler. Olay böylece kapanıp gitmiş.

Yani ben büyük felaketin eşiğinden dönmüştüm aslında. Eğer alkollü bir halde hem de barda kavga çıkarıp ta karakolluk olsaydım ve babam bunu öğrenseydi neler olacağını düşünmek bile istemiyorum. Birde üstüne iki tane pırl pırl insanın başına da benim yüzümden çok daha kötü şeyler gelebilirdi. Hakan abi ve Mehmet beni asla suçlamadılar. Onların bu tutumu nedeniyle karşılarında küçüldükçe küçüldüm. Hakan abi saçlarımı karıştırıp "acemi çaylak olur böyle şeyler" dedikten sonra hüngür hüngür ağlamaya başladım. Yaşadıklarımı daha ancak idrak edip nelere yol açtığımı fark etmişim. Bir süre de beni sakinleştirmek dil dökmek zorunda kalmışlardı hep birlikte.

O sabah ki kahvaltıyı ben ısmarlamış olsam da dostlarımlın hakkını asla ödeyemedim. Emel ve Hakan abi evlendikleri gün bile o günü konuşmuştuk fısır fısır . Öyle çok kahkaha atmıştık ki etraftaki herkes neye güldüğümüzü sürekli sorup durdular.

Mehmet ve Ebru bir zaman sonra sevgili olmaktan istifa ettiler. Ama ben her ikisiyle de görüşmeye devam ettim. Şimdi farklı hayatlar yaşıyorlar ve olması gerektiği kadar mutlular.

Hayatım boyunca toplumsal kurallara göre yaşadım. Çok nadir zamanlarda böyle çıkışlarım oldu. Ama benim tarihimde çok önemli anlardı. Asla unutulmayacak duygular ve izler bırakan anılardır.

Sevgilerimle...
[italik]
Deniz... [/italik]

HIÇLIK...

[italik] Berbat bir gün geçirdim. Seçim sonrası ensemizdeki nefeslerini hissedelim diye tasarlanmış bir denetleme geçirdik kurum olarak. Sağlık sisteminin sadece yazılı evraklardan ibaret muhasebat dükkanına çevrilmek istendiğini yudum yudum öğrettiler. Her şey yazılı olduktan sonra gerçekte bazı şeyleri yapmanın çokta önemi yokmuş aslında.

Biraz karışık oldu toparlamak lazım sanırım. Şöyle bir örnek vereyim . Bir bebek düşünün ve elinizde ona vereceğiniz mamanın dozları var. Siz elinizdeki prosedüre göre tam olarak bebeği besliyorsunuz ve bebekte persentil ölçeğine göre normal sınırlarda büyüme ve gelişme gösteriyor. Hiçbir sorun yok değil mi ? Cık çok sorun var . O bebek mama verseniz de ağlamaya devam ediyor. Belki kilo alıyor kısmen ama yeterince ya doymuyorsa ? Siz o bebeğe mama verirken onu sevip okşuyormusunuz ? Hayır yapmıyorsunuz. Çünkü elinizdeki yazılı metinde böyle bir şey yapmanız söylenmiyor. Yapmadığınız için yasalar önünde suçluda değilsiniz üstelik .Yapmanızı gerektirecek mantıklı bir durum yok bu durumda. Ama mamayı bebekle oyuna daldığınız için yarım saat geç vererseniz suçlu oluyorsunuz. Bu durumda ne yapıyorsunuz ? Bebekle oynamak yada oynamamak sizin seçiminiz olduğuna göre ve kanunen zorunda olmadığınızna göre oynamazsınız olur biter. Hem böylece asıl göreviniz olan mamayı saatinde ve tam dozunda verme işini aksatmamış olursunuz. Risk yok ,çözüm basit. Bu tutumla hem siz rahat edersiniz hem de size bu işi vermiş olan üst makam .

İşte bizden olmamız istenen tam da böyle bir sağlık görevlisi. Her işin bir yönetmeliği ve yönergesi var. Bu sınırlar içinde kalacaksınız ve olarak bu yönetmelikler içinde size tanımlanmamış işleri insani açıdan değerlendirip yapmaya kalkmayacaksınız.

Denetleme sonunda hiçbir eksik yada kusur bulunamamış olması beni hiç ama hiç rahatlatmadı. Bakın cümle de bulunamamış olması diyorum dikkat edin .Eksik aramak için yapılan , yapıcı hiçbir nitelik taşımayan bir denetlemenin hizmet içi eğitim açısından bize kattığı nedir ?

İnsan odaklı bir meslekte olmamız sebebiyle vicdani olarak bizleri hiç ama hiç tatmin etmeyen tüm yönergelerin çöp olduğunu düşünüyorum. Yahu muhatap olduğumuz insan be insan. Hem de hasta insanlar üstelik. Şu evrakı getir, bu dosya nerede... cart curtla sağlık işi mi yapılmış ? Çürüyen bir sistemin neferi olmaktan nefret ediyorum .Ben bu işi yapmaya karar verdiğimde insanlara en çok yardım edebileceğim için bu olduğuna inanmıştım. Şimdi sistemin emir eri olmaktan öteye gidemiyoruz. Eskiden derdimizi anlatacağımız ,anlattığımızda dinleyen makamlar vardı. Şimdi kapı duvar. Mutsuzum..... Mesleki deformasyon yaşamamak için elimden geleni yapıyor olsam da sanırım yavaş yavaş yeniliyorum . Evet efendim sepet efendim le geçen bir günün sonunda ağzımda *ok tadı var.

Denetleme grubu kurumdan ayrıldıktan sonra kapımı kapattım ve kendime on beş dakika zaman verdim . Bu arada ne mi yaptım . Dinleyin o zaman . Ben beş kez dinledim üst üste ...

(<https://www.youtube.com/watch?v=vx2u5uUu3DE>)

Bu arada kişisel yaşamımda da yolunda gitmeyen şeyler oluyor . Tam bir göçük altındayım . Ulan bu benim hayatımsa niye herkesin eli bunun içinde .. Paul Cézanne'nin " The Large Bathers" Tablosu geliyor gözlerimin önüne . Geleneksel değerlere başkaldıran kutsal kübizm yol göster bana .. Offfff geldi mi üst üste geliyor arkadaş. Aslında getiriyorum desek daha doğru olacak. Hayır yani defalarca teşekkür edilip tam puan alınan bir denetim sonrasında neden böyle hisseder ki bir insan. İnsan işte mesele bu . Geometrik şekilleri belli bir düzene oturtmak için bile aynı şekilleri seçmek gerekir. Aynı üçgenden iki tanesi eşit kenarlarını sırt sırta verdiği zamanlarda bile sivri uçları bizi tehdit eder. Bir daire nin hiçbir aralığı olamaz . Ben daireleri sevmiyorum. İçinde bulunduğum yaşam gibi. Eğer bir şekil seçeceksem bu yamuk olmalı. Benzeyen iki kenarımla benzersiz olmalıyım. Benzeyeceksem kendime benzemeliyim. Özgün olmak her yamuğun hakkıdır bence.

İşte böyle ben kendimi kendimden uçurmuş bir halde akşamı ettim . Yemek bulaşık işlerinin arasında bile kelimeler beynimi dövüyordu. Şiirim geldi, melankoli zamanı . Patlat en karanlığından şiiri... Sırt üstü uzanıp tavana dikiyorum gözlerimi .Tüm veriler beynime hücum ediyor. Kutup ayılarını düşünüyorum nedense . Çok üzülüyorum yutkunuyorum. Kürkleri için diri diri derileri yüzülen hayvanları aklıma getiriyorum . Yüzümü ekşitip gözlerimi kapatıyorum. Hala bu dünya niye içindeki insanlara hak ettiği cezayı vermiyor diye düşünüyorum. Milyonlarca çöpten başka bir şey değiliz. Bakıcı vahşetleri geliyor ardı sıra aklıma. Sonra daha kötüsü öz be öz anneleri tarafından işkence gören çocuklar için göz yaşı döküyorum bir ara. Öldürülen binlerce masum canlı içimde dirilip organlarımı kemiriyor hınçla.

Ellerim uzuyor, parmaklarım sakız gibi. Tavana kadar uzuyor en son ve kendi üzerime örtüyorum tüm duvarları. Gözlerim yuvalarından çıkıp kendime dikey bakışlarını. Küçülüyorum gözlerimin çaresizliği karşından . Gözlerim gözlerini yuvalarına dikmiş içindeki karanlığı deliyor. İçimdeki çocuk Deniz'i arıyor tüm gücüyle. Tutunmak için ardı sıra kovaladığım tüm ümit etmelere sin Kafli küfürler ediyorum . Ellerimin arasından kayıp giden tüm yanılığlara inat gülümseyen arsız yüzümden nefret ediyorum .

VahŖi bir hayvan sadece acıktığından bir diğeri ni öldürüyor. Adil bir anlaşma bu. Biz nasıl mahluklarız Tanrım... Heyyyy Tanrım...!!! Uyannnnnnnnnnnnnnnnn Vakti geldiğinde çalar saat gibi çalacak olan Sur vaktine dek istirahat etme lütfen. Benim seninle geçinemiyor olmam diğeri lerinin suçu değıl. Ruhumu öldüren bebekle sen beni sensiz bıraktın. Yeterince acı yok mu ?

Bir insan tüm değıer yargılarından arınırsa, tüm bildiklerinin edinilmiş kazanımlar olduğıunun farkına varırsa, somut olanlardan uzaklaşıp kendi zaman ve mekan sınırları dışında soyut bir bakış açısına geçebilirse elinde kocaman bir hiç olduğıunu görecektir. Duyguların güdümünden edinilmiş mezarlıklar üzerinde tüneyen gölgeleriz başka bir deyişle. Kıvranıp durduğıum sancılardan kurtulmak için yazdığım bu metin sıradan bir serzenişten ötesi değıl. Mana aramayın. Bir boşluğın içinde dönüp dönüştükçe ilk insan kadar bile ederimiz yok. O devasa egolarınızı bir kenara koyunuz ve kendinize bakınız . Sadece sıradan bir hiçsiniz...

Hiçlik küçümsenecek bir kavram değıldir. Bir çok şey olmayı becerememiş olan insanlık hiçlik konusunda bir adım atabilirse belki de diğeri şeyler olmanın anlamsızlığını kavrayacaktır. Elimizde binlerce bilimsel, milyonlarca toplumsal veri ve kaide varken yaptığımız total hata dökümüne baktığınızda zarar verdiklerimizin çğıllıkları kulaklarımızı kanatmalı .

Hiçlik kadar değıerli olabilmeyi diliyorum

Deniz...[/italik]

KISA YAZDIM Kİ BELKİ SONUNA KADAR OKURSUNUZ

Okumayı sevmeyip ,

Sadece sürekli yazan şairler(!) ve yazarlar(!)

Lütfen kalkar mısınız acilen

Üç ayaklı sandalyemden ..!!!

Buraya sessizce sizin için bırakıyorum

... (üç nokta)

DENİZ...

BİR DENİZ HİKAYESİ

Mükemmel bir giriş yapmak için kusursuz bir suya dönüşmeliyim. Oysa ben kendi girdabımda dönüp duruyorum. Milyonlarca yığın içinde o eski beni arıyorum. Dikkatimi dağıtan onca gereksizliğin ortasında boşluktaayım. En çok önemsediklerime üç maymunu oynuyorum.

Şığ bir Deniz'e dönüşüyorum çaresizce . Sırtımda taşıdığım gemi öyle ağır ki... Defalarca dalgalarımda yüzdürmeye çalışıyorum ama gücüm tükeniyor.

İçimdeki girdap bütün suyum emmek istiyor. Damarlarımdaki tüm suyun çekildiğini hissediyorum.

Kıyıya vursun istiyorum gemi .Dalga dalga kusmak istiyorum onu. Nafile bir çaba ...Sırtımda kalmaya devam ediyor ve yükü çok canımı yakıyor.

Uzun zamandır su alıyor bu gemi. Buna rağmen onu yemyeşil ormanlarıyla, taze meyveleriyle ,coşkun akan ırmaklarıyla muhteşem limanlarda buluyordum zaman zaman . Yeni yükler edinip sırtımda gezmeye devam etti hep .

Artık daha fazla su alıyordu uğursuz gemi. Düşüncelerimden çılgın bir tsunami yaratıyorum şimdi. Önüme katıp tüm yaşanmışlıkları plastik çöpler bırakıyorum geçtiğim kıyılara. Ezip geçtiğim tüm hayalleri enkazın arasına terk ediyorum . Ömründen bir gün kalmış olan gemiyi uğurlamak için kıyılarımda yarattığım manzaraya uzaktan bakıyorum. Acısına yaraşır bir felaket yaratmışken bütün gücümü kullanacağım son bir kez bu gidiş için.

Hey gemi bir baksana kendine . Yelkenlerin eskiyip yırtılmış, boyaların dökülmüş ve sadece silik bir yazıyla ismin kalmış ihtişamından . Su aldığı yarıklarından yükünü bırakıyorsun derinlerime. Zamanla diğer batıkların yanında yerlerini alacaklar. Yosun tutup kabuk bağlayacaklar.

Şimdi ellerinde biralarıyla gitar eşliğinde şarkı söyleyen aşık çifte ev sahipliği yapıyorum .Köpük köpük ruhumdan vuruyorum iskeleye. Her çarpışmadaki inleyişlerim romantik dalga sesleri olarak iz düşüyor kulaklarına. Ay ışığında daha bir yakınlaşıp şiiir oluyorlar yakamozlarımda. Suyumdan yansıyan her bir ışık yaralarımın kan phtısı.

Gemi gıcırdayarak yalpalyor üzerimde . Kalbime yatırıyor gövdesini. Off..! Bu ağırlı tarifsiz yorgunluk beni öldürüyorsun.

Tüm rengimi alıyor gece. Karanlık bir izbeye dönüşüyorum sessizce. Tuz ve yosun kokusuyla çağırıyorum kimsesizliğimi.

Bir ara bir hareket beliriyor suyumun yüzünde. Bir yunus balığı oynuyor ötelerimde. Neşesi ve içtenliğiyle gülümsetiyor naçar Deniz'i . Hani şu sol yanım .. Ahh o benim ağrıyan yorgun tarafım ... Heyecan ile diriliyor yeniden. Seyre dalıyorum bu gizemli yunusu . Henüz buralardayken tadını çıkarıyorum her hareketin ve en çok da AN'ın ...

Kaldırıp başınızı gökyüzüne baktığınızda kaç denizin gözbebeklerine temas ettiğinizi düşündünüz mü hiç ? Peki sahile vuran her dalgada gökyüzünün hangi yüzüne baktığınız aklınıza geldi mi hiç ? Onca gökyüzü ve deniz yaşanamamış hayatların kara delikleridir. Uçuşan umutsuzluk renksiz ve kokusuz bir zehir. Hayatlarımıza dahil ettiğimiz her hayalin çıkarımlarından ürettik uçuşup göğe karışan umutsuzluklarımızı biz.

Hey dostum sana kötü bir haberim var. Polyanna öldü ve bir Deniz'e gömüldü.

DENİZ...

Sevgili Olricx'in öyküsü çok güzeldi. Yorumlar arasında kaybolmasa iyi olur dedim ..:

Yaşıtlarıma göre biraz daha iri olsam da küçücüküm, anneme sordum; “anne” dedim, “ben nasıl oldum?” baktı şöyle bir, “seni denizden aldık yavrum” dedi. Onu biliyordum; bir keresinde babamla kıyısında çadır kurmuştuk, demişti ki babam, elindeki ucuna ince bir ip bağlanmış sopayı ona doğru savururken, “deniz bu işte, içinde balıklar yaşar” derken az sonra fırlatıp çektiği oltanın ucundakine garip garip bakarken daha kısık bir sesle eklemişti, “yer yer ayakkabı yaşam izlerine de rastlanabiliyor tabi.” Günlerce düşündüm. Madem denizden almışlar beni , ben özümde ya balıktım ya da ayakkabı. Balıkları da görmüştüm ayakkabıları da. Balıklar kendiliğinden kımıldıyordu, ayakkabılar birinin yardımını olmadan asla... O zaman ben ayakkabı değil balık olmalıydım. O zaman suda yaşayabilirdim. Bir anda fırladım yerimden bahçedeki kuyuya koştum. Kuyunun dibinde su doluydu kova. Soktum kafamı. Nefes nefese çıkardım. Daha büyük bir yer bulmalıydım. Hemen ilerde bir göl vardı, koşa koşa gittim attım kendimi. Çıktığımda saçlarımdan, giysilerimden sular damlıyordu. Hay dedim kovaya da göle de çocuk dilince. Hiç biri bir deniz etmiyordu. Koşarak, zaman zaman takılıp düşerek, tekrar koşarak yarım saat mesafedeydi deniz. Koştum koştum, onu uzaktan görebiliyordum artık. Bana göz kırıyor, dudaklarından ismim fısıldanıyordu. Kollarını açmış beni

bekliyordu. Hızlandıkça hızlanıyordum, artık düşmüyordum. Yamaçtan kendimi tuzlu suyuna attım. Denizde hayat vardı.

BOŞLUK

Müdürü olduğu bankanın odasında işlere öylesine dalmıştı ki zamanın nasıl geçtiğini fark etmedi bile. Derya gözleri ağrıyınca koltuğunda geriye doğru kaykılıp gözlerini ovuşturdu bir süre. Ellerini yüzünden çektiğinde masasındaki japon balığına gözü ilişti.

Balık akvaryumunda seri şekilde hareket ediyordu. Halinden çok memnun görünüyordu. Parlak turuncu pulları onu çok güzel gösteriyordu. Sevimli ve ritmik hareketlerle fanusunun içinde yüzerken dünyaya boş vermiş görünüyordu.

Kolunu başının altına destek yapıp başını masanın üzerine koydu. Balığı seyre devam ederken balığın yüzü kendi yüzüne dönüştü. Küçük turuncu balık oydu. Bir avuç yem için bu akvaryumda kalmaya devam ediyordu. İzleyenlere keyif vermek için bıkıp usanmadan suyun içinde raks ediyordu. Özgürlük sandığı şey sadece bir avuç suyd.

Sahibi isterse onu beslemeyi unutabilirdi. Yada sırf onun sahibi olduğu için onu arada sudan çıkarıp nefes almasını engelleyebilirdi. Ellerinin arasına alıp istediği gibi dokunabilirdi. Pullarına zarar verebilir ,kirli bir suda yaşamaya mahkum edebilirdi. O sahipti...

Ne kadar güzel ve benzersiz görünürse görünsün bir balıktan fazlası değildi. Kimse ondan zeki olmasını beklemiyordu. O kendi doğasına karşı çıkıp öğreniyor ve öğrendikleriyle yapılanıyordu. Aklında tutmaması gerekiyordu. Hatırlıyordu... Küçük turuncu balık o lüks fanusunun içinde muhteşem görünümlü bir fahişeydi. Biraz ilgi ve ihtiyaçlarının karşılanması karşılığında tüm hünerlerini sergiliyordu.

- Müdüre hanım ... Müdüre hanım.. Şeyyy müdüre hanım
- Ha..! şey ... Dalmışım Zuhal Hanım duymadım geldiğinizi
- Bir süre seslendim zaten kapıdan .Siz duymayınca odanıza girmek zorunda kaldım. Bazı imzalar vardı müsaitseniz.

Derya az önce düşündükleriyle aklında mücadele etmeye çalışırken gücünü toplamaya çalışarak Zuhal hanımın getirdiği evraklar hakkında konuşup gerekli imzaları bir rüyada gibi attı. İmza attığı sayfalar da kelimeler yerlerinden hareket ediyorlardı sanki. Yazılar bir zincirin halkalarına dönüşmeye başladı. Zincir Deryanın boynuna dek uzanıyordu. Boğazını sıkan kelimeler sanki nefesini kesiyordu. Aklından sürekli bir dere yatağı geçiyordu. Kelimeler onu boynundan kavrayıp dereye sürüklüyordu. Turuncu balık akvaryumundan ayrılmak istemiyordu. Balık o akvaryumda güvende olduğunu sanıyordu. Okuduğu kitabın kelimeleri derenin içinden ona sesleniyordu.

"Güzellik ya çırpınmalı olacaktır ya da hiç olmayacaktır." Breton'un Nadjası kendi özgürlüğünü akan bir suyla ona hediye ediyordu. Tılsım Nadja'nın yoksul ruhunu yeşertip "Aşk" olabilir miydi ?

- Derya hanım siz iyimi siziz ? Yüzünüz bi sarardı sanki.
- Zuhal masanın üzerindeki telefona uzanıp tuşları çevirdi. Ayşe hanımdan müdire hanımın odasına bir bardak su getirmesini isterken Derya yığılıp kaldığı koltuktan doğrulup ayağa kalktı. Sakin adımlarla kapıya doğru yürümeye başladı.
- Derya hanım nereye ? Yardım ister misiniz ?
- Zuhal ... İyiyim ben merak etme. Sadece biraz midem bulandı. Lavaboya gidiyorum.
- Peki madem ... ?

Derya tuvalete güç bela ulaştıktan sonra yüzünü defalarca yıkadı. Aynadaki aksine bakarken yüzünden akan sular makyajıyla beraber beyaz ipek bluzuna damlıyordu. Kumral saçlarını geriye doğru toplayıp kağıt havlu ile ayna karşısında yüzünü silmeye çalışırken aklı ona yeni bir oyun oynamaya başlamıştı bile. Lanet olası dün gece....

Kocası Mehmet onu saçlarından tutup sürükledikten sonra koridordaki duvara yasladı. Yüzünü Derya'nın yüzüne dayadıktan sonra iğrenç salyalarıyla kadının yüzünü yalayarak öpmeye başladı. Derya kesik kesik nefesler alıyordu korkudan. Ağlamasına engel olamıyordu. Derya ağladıkça Mehmet sanki daha çok keyifleniyordu. Derya'nın çenesini kavrayıp yüzünü kendine çevirdi Mehmet.

- Bana bak küçük fahişe hala neden akıllanmıyorsun sen ? Sen benim bu evdeki en değerli şeyimsin . İstediminde benimle yatacağın. İstediminde yemeğimi hazırlayacaksın. Bu evin içinde benim malımdan başka bir şey değilsin.

Bakkk ..! Dışarıya bak . Sana yardıma gelen tek bir kişi var mı ? Bu dünyada ki herkes biliyor ki sen benim sürtüğüksün ve sana ne istersem onu yaparım. Orda dışarıda hangi görevde olursan ol bu evin içinde ne olduğunu asla unutmayacaksın. Benim için ne anlama geldiğini her an hatırlayacaksın.

- Mehmet dur lütfen .Ne olursun yapma artık. Bak bebeğe bir zarar vereceksin. Yeter ne olursun ...!

Derya aynadaki aksine bakarken kendi güzelliğinden tiksindi. Yüzünü temizleyip elini karnına götürdü. Bu bebek için

oldukça yanlış bir baba seçmişti. Bencilliği yüzünden anne olma dürtüsüne engel olamamıştı. Bu susuzluk Derya'nın ikinci en büyük hatayı yapmasına neden olmuştu. Şimdi bu bebeğin bir cehennemnin ortasında dünyaya gelmesinin tek sorumlusu kendisi idi.

Bağırışma sesleriyle bir an afalladı Derya . Bankanın içinde sanki kıyamet kopuyordu. Yavaş adımlarla kapıya yöneldi. Tam kapıyı açacakken maskeli bir adam ondan önce davrandı ve yüz yüze geldiler. Derya bir anda çığlık attı.

- Kapa çeneni . Bu bankanın müdürü sensin demi ?
- Şey...
- Cevap ver ..! Bu bankanın müdürü sen misin ?
- Evet

Derya bile kendi sesindeki kararlılığa yabancı kaldı. Bir anda tanımlanamaz bir güce sahip hissetti kendini. Hiç bakışlarını kaçırmadan öylece dümdüz maskeli adamın gözünün içine bakıyordu. Adam sanki bakışlarıyla geri adım attı. Derya'nın delip geçen gözleri kesinlikle eli silahlı bir hırsızın beklediği şey değildi. Daha tedirgin bir ses tonuyla

- İyi hadi o zaman bana bütün kasa anahtarlarını ver.
- Odama gidelim o halde
- Düş önüme ..

Soyguncu Derya'nın arkasından başına dayadığı silahla ilerliyordu. Derya hiç olmadığı kadar rahattı. Bu kadar soğukkanlı olması inanılacak şey değildi. Odasına doğru yürürken asma kattan aşağısı gün gibi aşikar görünüyordu. Alt katta sadece bir soyguncu daha vardı. Buna şaşırmıştı. Demek ki bu iki soyguncu maceracı iki salaktan fazlası değildi.

Odaya vardıklarında Derya çoktan planını yapmıştı. Havalanması için açık bıraktığı oda penceresinin yanına doğru ilerledi. Pencere boydan boya açılabilen bir kapı şeklindeydi. Planlı hareketlerle camın yanındaki etajere doğru eğilirken soyguncuyu da camın yanına doğru geçirmeyi başarmıştı .

İşte aradığı fırsat ayağına gelmişti. Yapmayı planladığı şey için çok geçerli bir nedeni vardı artık. O gittikten sonra arkasında kalanlar onu asla unutamayacaklardı ve hep bir kahraman olarak anılacaktı.

Ani bir hareketle adama doğru döndü ve ona sarılıp birlikte cama yöneldi. Bütün ağırlığını adamın üzerine verince soyguncu daha ne olduğunu anlayamadan kendisini Derya ile birlikte boşlukta buluverdi.

Derya boşlukta düşerken elini karnına götürdü. Son hatırladığı bir bebek gülüşüydü.

Deniz...

HANİMİŞ TANRILAR

Ayşemia plastik cerrahiden aldığı randevu günü gelip çattığı için oldukça heyecanlıydı. O bir Amazon kızı idi ve iki meme ile dolaşmaktan utanıyordu. Diğer Amazon kadınlarının onu aşağılayıcı bakışları artık gururunu kırıyordu. Diskoda ,kafede, sokakta en çok da plaj eğlencelerinde iki dolgun meme ile aralarında dolaşmak berbat bir duyguydu.

Grubun lideri Arzurora onu taş binadaki odasına çağırıp Tanrıları utandırdığını söyledikten hemen sonra intihara kalkışmıştı. Ama elini atsan bir Tanrıya dokunduğun için çatıdan atlarken Tanrı Adonis' in bir çapkınlık macerasından dönerken yoluna çıkması kaderini değiştirmişti. Adonis kimseye görünmeden ortadan kaybolmak üzere gökyüzüne çıkarken Ayşemia' ya çarpmıştı.

Ayşemia'nın güzelliği karşısında kayıtsız kalamayıp onun zarif bedenini kolları arasına alıp yavaşça yere indirmişti. Aralarında geçen kısa diyalog süresince kadın Tanrıya düştüğü yalanını söylemişti. Adonis' te boş durmayıp Ayşemia' ya hafiften asılmaya başlamıştı. Amazon kadını bıçağını çektiği gibi Tanrı falan demeyip Adonis' in boğazına dayamıştı.

O günden beri Adonis Eros' a hükümet binasında el altından türlü rüşvetler teklif edip Ayşemia' nın kendisine aşık edilmesi için ricacı olmuştu. Ancak Tanrı hiç birini kabul etmemişti. Ya gerçekten dürüst bir Tanrı olarak Aşk İşleri Bakanlığı' nı yürütüyordu yada rüşvetin çitasını yükseltmeye çalışıyordu.

Neyse biz Ayşemia' ya dönecek olursak intihar teşebbüsü başarısız olan Amazon kadını o kıymetli memesine veda etmek için aldığı doktor randevusunun günü gelip çatmıştı. Bu kutsal günde nedense hiç ama hiç mutlu değildi.

Aslında Amazon kadınlar Emniyet Müdürlüğü artık oku sadece sembolik olarak bulunduruyorlardı. En gelişmiş silahlarla donanmış durumdaydılar. Hatta öyle ki deniz aşırı ülkelere canları isterse ve de çıkarlarına uygun düşerse ürettikleri silahlardan satıyorlardı. Dünya silah ve cephane piyasası Amazon Kadınlar Birliği'nden soruluyordu. İstedikleri örgüte terörist , istediklerine müttefik diyebiliyorlar bir Tanrının kulu da sesini çıkaramıyordu. Hatta öyle ki Tanrıları bile korkutacak güçte teknolojiye sahiptiler. Yine de illa ki o meme kesilecek arkadaş. "Saçmalık" dedi Ayşemia.

O böyle dalgın dalgın yürürken birden cep telefonu çaldı.

- Amazon Ayşemia buyurun
- Ayşemia ben Tanrıça Hera. Duydum ki sen de operasyon kararı almışsın. Biz kadınlar için o memeler çok değerli. Hatta aslında erkekler için de öyle. Gel etme eyleme dişilik için, üremek için, evlilik için çok az kadın kaldı. Bakanlık bünyesinde artık kadından çok gayler var. Ben bunların nikâhlarını onaylamıyorum diye hepsi Hollanda da evlenip geliyorlar. Bana kadınlar lazım Ayşemia. Etme eyleme. Sen bari bize bunu yapma. Bak Tanrı Kairos' a ricada buldum. Sana yeni fırsatlar verecek. Eğer Amazon kadını olmaktan vaz geçersen eşin bile hazır.
- Tüm sözlerinize şaşırdım da en çok şu eşin hazır sözünüz dikkatimi çekti Tanrıçam.
- Ha omu evet. Ortalıkta bir dedikodu geziyor. Bilirsin Efes küçük bir şehir. Tanrı Adonis senin adını ağzından düşürmüyormuş. Hatta Afrodit bile kıskançlığından deliye dönmüş. Persephone neyse ki gönlünü Hades' e kaptırdı. Yoksa kan gövdeyi götürürdü. Baksana Afrodit Suriye'nin bile canına okudu. Suriyeli kadınlar Adonis'e tapınıyor diye koca ülkeyi tarumar etti.
- Sayın Tanrıçam; Afrodit hiç boşuna kıskanmasın Tanrı Adonis o kaslı vücuduyla bile beni etkileyemez. Ben bir Amazon kadınıyım. Hem o Suriyeli mülteciler şimdi bizim şehrimizdeler. Afrodit'in kişisel tamahları ve yanlış devlet politikaları yüzünden hepimiz müşkül durumdayız. Sokaklarda Suriyeli kadınlar adım başı Adonis heykeli dikip dileniyorlar. Getirdikleri salgın hastalıklar, cehalet, katlanmış işsizlik ve açlık da cabası. Şu çıkar için devlet kafasından kurtulma zamanımız geldi de geçiyor bile sayın Tanrıçam. Size iyi günler dilerim.
- Sen yine de bir düşün Ayşemia. İyi günler. .. Bu Ayşemia da hem çok inatçı hem de dili pabuç gibi. Çattık yahu. Elimde hiç kadın kalmayacak böyle giderse.

Ayşemia Başını gökyüzüne öfkeli bir şekilde kaldırıp seslendi.

- Sizi hala duyuyorum sayın Tanrıçam
- Ya öyle mi! Kapat kapat şu telefonun hands_free şeyisini. Bu teknoloji de hep başımı derde sokuyor. Milyon yaşında kadını .Uğraştırmayın beni böyle şeylerle aaaa ...

Ayşemia başını sağa sola sallayıp yürümeye devam etti. Kendisine tahsis edilen son model güvenlik aracına doğru ilerliyordu. Devam ederken içinden geçtiği Efes parkında bir süre soluklanmak istedi. Köşedeki Hassas Kaave' ye uğrayıp bir latte aldıktan sonra bir banka oturdu.

Oturduğu bank havuzun tam karşındaydı ve bir an gülümsedi. Bu havuz antik bir yapıydı ve restore edilmişti. Eskiden ataları tarafından çevresi tuvalet olarak kullanılıyordu. Şimdi oturma yerlerine dönüştürülen ortasında havuz olan bu toplu tuvaletler açık havada idi.

Atalarının bu açık havalı tuvalet adetlerinden vazgeçmeleri hayli zor olmuştu. Bu tuvaletlerde eskiden siyasetten dedikoduya her şey konuşulurdu. Üstelik açık havada olması da kötü kokuların vereceği rahatsızlığı engelliyordu. Şimdi her şey daha lüks ve havalı görünüyordu. Ama insanlar tuvalet dahil her yerde yalnız ve duvarlarla hapsedilmiş sanal bir özgürlük yaşıyorlardı.

Ayşemia etrafına bakınırken şehrin ne kadar geliştiğine bir kez daha şaşırı. Koca koca binalar, gökdelenler, yollar derken gözü epey gerilerde kalan eski Efes'e takıldı. Şimdilerde müzeye çevrilmiş olan antik kent solgun ve üzgün görünüyordu.

Eski ihtişamını kaybetmiş olan eski Efes kırgın ama mağrur duruşuyla Ayşemia'yı her zamankinden çok etkilemişti. Düşüncelerini bir müzik sesi dağıtmıştı. Az ileride gitar çalan adama yöneldi bakışları Bir süre oturduğu yerden onu dinledi. Başka seslerden çok iyi duyamadığı için gitar çalan sokak sanatçısının en yakınındaki banka oturdu. Gitarist çok yetenekliydi. Epeyce bir süre maharetli parmaklarını izledi adamın. Elleri çok güzeldi. The doors-Love Street çalışıyordu güzel ve uzun parmakları. Müziğin ritmine kapılan Ayşemia oturduğu yerde hafif hafif sallanıyordu. Müzik bittiğinde yüzünü kaldırdı. Ve işte o an..! Gitaristle göz göze geldiler. Uzun ve siyah saçları arasından şahin gözleri kadını bir anda delip geçti. Adam saçlarını düzelterek kadına gülümsediğinde ise zaman durmuştu sanki.

Ayşemia midesinde uçuşan kelebeklerin, ellerindeki titremeye ve yüzünün kızarmasına bir anlam veremedi. "Tanrılar aşkına" dedi içinden. "Bana ne oluyor böyle"

Gitarist ve Ayşemia büyülenmiş gibiydiler. Gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı. Gitarist düzgün yüz hatları ve şekilli vücuduyla çok etkileyici bir adamdı. Gülümsemesi sıcacık ve içtendi. Söze ilk adam başladı.

- Sevdin mi ?
- Neyi ?
- Şarkıyı tabi ki ?
- Ha.. Şarkı ..Evet çok güzel çalışıyorsun.
- Üniformana bakılırsa sen Amazonsun
- Gitarına bakılırsa sen de müzisyensin
- Hahhhaha . Çok iyiydi bu .. Haklısın saçma bir giriş oldu. Şöyle düzeltelim o zaman . Siyah ve güzel saçlarına, ela gözlerine muhteşem vücuduna bakılırsa âşık olunacak bir kadınsın.
- Ne..? Nasıl ..? Ne diyorsun sen be küstah.
- Adım Erdenus diyorum. Senin bir adın var mı diyorum?
- Hadsizsin ama sana niye kızmadım bilmiyorum. Adım Ayşemia
- Ahh Ayşemia lütfen beni yanlış tanıma . Ben sadece iltifat etmek ve güzel bir kadın olduğunu ifade etmek istedim.
- Bir Amazon kadına karşı fazla cesursun. Daha önce benimle böyle konuşabilen bir adam olmadı hiç.
- Benim güçlü bir silahım var ama
- Neymiş o ?
- İşte bu gitar. Sen ondan çıkardığım sesi sevdin. Gitmemen için sabahlara kadar çalabilirim istersen.
- Saçmalık. Ben ...Şey... Evet müziğini sevdim hepsi bu .
- Ben sen aslında Amazon kadını olmak istemeyen bir Amazonsun.
- Bunu nereden anladın çok bilmiş ?
- Çünkü hala iki memen var ve muhteşem görünüyorlar. Sende oldukça dalgın ve kararsız görünüyorsun.
- Bence sınırlarını zorlama Erdenus. Kararsız falan değilim . Az sonra hastaneye gideceğim ve ondan kurtulacağım. Randevu saatime pek fazla kalmadı.
- Bunu yapma Ayşemia. Lütfen biraz daha ertele. Ben seni bulmuşken onlara bir kez bile dokunmadan vedalaşmayalım.

Ayşemia öfke ile yerinden kalkıp bir anda adamın yanında oluverdi. Adam da aynı anda ayağa kalktı. Kadın adama tam tokat atacakken adam elini havada yakalayıp tuttu. Sonra elini ağzına götürüp sıcacık bir öpücük kondurdu. Ayşemia afalladı. Bunu hesaplamamıştı. Bir öpücük onu nasıl böyle savunmasız bırakmıştı.

Adam kadının belini kavrayıp kendine doğru çekti. Dudaklarına sakın ve minik öpücükler kondurmaya başladı. Ayşemia hızlı hızlı nefesler alırken adama karşı koymayı hiç denemedi. Nefesleri ve dudakları birbirine karıştı. Bir alev topuna dönen bedenleri hiç ayrılmayacak gibi kenetlendi. Dakikalar süren bu öpüşme anında her ikisi de hiçbir şey düşünmüyordu. Büyü devam ediyordu. Bir kadın ve bir adam o anda o parkta tarifi mümkün olmayan bir şekilde delice âşık oluyordu. Tüm sesler susmuş sadece aşka susayan iki insanın buseleri yeryüzünde çoğalıyordu. Ta ki o ana dek.

- Hey Ayşemia ne yaptığını sanıyorsun sen ?

Deniz...

Devamı var.

Not: Yazımda geçen mitolojik bilgilerin ne anlama geldiğini bilmeyen okurlarımıza araştırmalarını tavsiye ediyorum. Yazılarımda sürekli yapılan bilinmeyen kelimeleri açıklamakla ilgili eleştiriyi kabul etmiyorum. Okuyucudan kendi çabaları ile öğrenmesini bekliyorum.

Sevgilerimle...

HANİMİŞ TANRILAR-2

Erdenus ve Aşşemia bir anda irkildiler. Afallamış bir şekilde başlarını sesin geldiği yöne çevirdiler. Karşılarında duran Tanrı Adonis' ten başkası değildi.

- Hey sana diyorum Amazon kadını duymuyor musun beni? Şu anda bir suç işliyorsun ve sen bir yasa koruyucususun. Karşı cinse bu şekilde yaklaşarak başını fena halde derde soktun küçük hanım.
- Ya öyle mi Tanrı Adonis. Bunu seninle yapmam itirazın olmazdı ama değil mi?

Bunu söylerken Aşşemia hem bağılıyor hem de elini tehditkâr bir şekilde Adonis' in yüzüne doğru sallıyordu.

- O eli bi indirelim ama ayıp oluyor böyle herkesin içinde. Ben bir Tanrı'yım. Sen benim kim olduğumu biliyor musun bakalım? Ohhh be bu repliği bir gün bir yerde söylemeyi çok istemişim. Yüzüm herkes tarafından bilindiği için hiç kendimi tanıtmaya fırsatım olmamıştı. Neyse ya konumuza gelecek olursak bu tip kim ya böyle Aşşemia. Ne yani bana tercih ettiğin adam bu mu? Üstelik bir fani. Siz kadınları anlamak ne zor.

Gökyüzünde önce şimşekler çaktı ve Afrodit tüm hiddetiyle konuşmaya başladı.

- Adonis..! O çifti derhal rahat bırak. Yoksa seni elimden kimse alamaz. Gazabım altında ezilirsin.
- Söz kadınlardan açılmışken Tanrı Adonis Tanrıça Afrodit'e de bir şeyler söylemek ister misiniz?
- Sus sen fani. Yani... Şey... Yüce Tanrıçam ben sadece fanilere kuralları hatırlatıyordum.
- Kes sesini Adonis. Çok yoruyorsun beni. Bak bağırımdan eşsiz sesim kısılacak az kalsın. Beni derhal cepten ara.
- Derhal. Hemen. Ha o zaman ben şey yapayım. Telefon nerde benim ya. Hah evet arıyorum hemen. Alo Afroditim dinliyorum yüce Tanrıçam.
- Bak Adonis yürüdükçe yerlere serpiştirdiğin lale çiçekleri altına gömerim seni. Bir kez daha ölürsen babam Zeus'a da ricacı olmam. Öldüğün yerde kalırsın. Şimdi gençlerin yanından uzaklaş bakalım.
- Hemen tabi ki Tanrıçam. Hem sizin güzelliğiniz karşısında bu fani de kim oluyor. Lütfen üzülmeyiniz. Buna değmez Afrodit'im.

Telefonu kapatan Adonis Süpermen gibi aniden göklere yükseldi. Erdenus ve Aşşemia yine baş başa kaldılar. Bir süre devam eden sessizlik sonrası Aşşemia yavaşça ayağa kalktı. Erdenus'da hemen ardından panikle ayağa kalkıp Aşşemia'nın elini tuttu.

- Lütfen biraz daha kal Aşşemia . Sadece biraz.

Birlikte yürümeye başladılar. Aşşemia bir yandan soran gözlerle Erdenus'un yüzüne bakıyordu. Adam yeniden cesaretini toplayıp konuşmaya başladı.

- Aşşemia biraz önce yaşadıklarımızı ikimizde asla unutmayaçağız. Bir aşkın oluşması için her zaman uzun bir zamana ihtiyaç olmaz. Bizim ruhlarımız iki karşı kıyıda iken birbirlerine âşıkta. Tanrılar bizim bu gün burada karşılaşmamızı ve birbirini arayan bedenlerimizi bulmamızı istediler. Şimdi buluşmuşken aynı kıyıda yürümeye devam edebiliriz. Ne dersin?

Aşşemia başını önüne eğdi. Bir süre hiç konuşmadı. Zaten memelerinden birine veda etme kararını vermek yeterince zordu. Şimdi bu yakışıklı gitarcıda nereden çıkmıştı. Onun yanından ayrılmak istemiyordu. İlk kez yaşadığı bu tatlı sarhoşluktan kurtulmak istemiyordu.

- Yakışıklı abim güzeller güzeli ablamıza bir gül alsana be yea . Tanrılar aşkına bak evde çuluk çucuğum aç bekler. Adi be güzel abim alasin bir gül sevindiresin em ablamı em de beni.
- Ya bi git şimdi sırası mı?
- Emde tam sırası. Al işte be bi çiçek ne var sanki be abim.

Erdenus çiçekçi kadınla savaşımdan mağlup olup bir gül alırken Aşşemia operasyon kararını ertelemeyi seçmişti bile. Çiçekçi kadın yanlarından uzaklaşırken randevusunu bir sonraki haftaya erteledi.

- Aşşemia ikimiz içinde en iyi kararı verdin. Birkaç gün düşünerek en doğru kararı vereceğine eminim. Tanrılar biliyor ya şu anda evrenin en mutlu adamı benim. Bak benim bir fikrim var.
- Nedir?
- Bu hafta sonu yapılacak Balık domuzun ağzında festivaline kadar düşün. Ben o gece bir halk konserinde sahne alacağım. Orada buluşalım ve kararını bana bildir.
- Ya bu güne kadar aldığım bütün eğitimleri çöpe atıp seni seçeceğim ya da zaten yaptığım işe devam edeceğim. Söylerken bile hiçbir mantıklı tarafı yok aslında.
- Olması gerekmiyor. Aşk zaten böyle bir şey canım.
- Peki, buna da tamam. Ben o gece zaten asayişten sorumlu kişiyim. Mutlaka orada olmak zorundayım. O güne dek

hiç görüşmeyeceğiz. Belki sende fikrini değiştirmek isteyeceksin. İkimiz içinde iyi bir süre. Kararımızı bildireceğiz. Anlaştık.

- Ben kararımı sen o yanımdaki banka oturduğunda vermiştim Ayşemia.

Kadın şehrin ortasındaki Artemis heykelinden gözünü ayırmadan konuşmaya başladı yeniden.

- Yüce Tanrıça Artemis lütfen bana yol göster. Ben ne yapmalıyım bilmiyorum. Sen hem bakire, hem kadın, hem de anne olansın. Bana yardım et. Elimdeki oku bırakıp anne mi olmalıyım yoksa avcı mı kalmalıyım.

Ayşemia 'nın telefonu çaldığında kadın ve adam el ele idiler. İsteksizce parmakları birbirinden ayrıldı ve kadın telefona cevap verdi.

- Amazon Ayşemia buyurun.

- Kızım ben Tanrıça Artemis. Bana seslendiğini duydum. Niye cepten aramıyorsun ki. Bu trafik gürültüsünde seni duymam çok zor oldu.

- Eski alışkanlık yüce Tanrıçam özür dilerim. Bana bir öneriniz var mı?

- Ayşemia şu anda çok meşgulüm. Bir dilekçe ile bakanlığa başvur. Ya da dur ben sana mail adresimi göndereceğim. Sen meseleyi anlat. Ben sana en kısa zamanda dönerim.

- Tabi ki Tanrıçam vaktinizi aldım. Teşekkür ederim. İyi günler.

Erdenus Ayşemia'nın yüzünü severek, saçlarını okşayarak ve biraz daha konuşarak aşkını anlatmaya çalıştı. İstemeyerek de olsa sarılıp ayrıldılar.

Festival gününe dek hiç görüşmediler. Her ikisi de sürekli birbirlerini düşündüler. Günler geçmek bilmedi. Kadın gece gündüz hep ne karar vermesi gerektiğini düşünüp durdu. Erdenus'u her düşündüğünde yüzünde kocaman şaşal bir gülümseme belirdi. O mucizevi öpüşme anı her aklına geldiğinde yanakları kızardı. Amazon Kadınlar Müdürlüğü ise hem operasyon kararını ertelediği için hem de duyulan park macerası için savunmasını istediler. Bazı yetkileri elinden alındı. Ama hala festival gecesinin güvenlik sorumlusu idi.

Nihayet beklenen gün gelip çattı. Ayşemia kararını vermişti. Erdenus'un yüzü gözlerinin önüne geldi. Dudaklarının sıcaklığını düşündü yeniden. İçinde beliren tuhaf heyecana engel olamayarak dalıp gitti.

Çalan korna sesiyle direksiyonu refleks bir hareketle sola kırdı. Sert bir çarpışma sonrası açılan hava yastıklarının arasına gömüldü. Çarpıştığı diğer aracın içinde de durum farklı değildi. Yan yoldan gelen araçtan kaçmaya çalışırken büyük bir hata yaparak karşı şeride geçmişti Ayşemia .

En son hatırladığı şey telsizden gelen anonstu.

- Tüm birimlerin dikkatine bu gece yapılacak olan festival Tanrı Zeus'un grip olması nedeniyle iptal edilmiştir. Dikkat dikkat tekrar ediyorum . Bu gece yapılacak olan festival Tanrı Zeus'un grip olması nedeniyle iptal edilmiştir. Yüce Tanrımıza geçmiş olsun dilekelerimizi iletmek üzere acil taş bina önünde toplanılacaktır. Tüm birimler derhal emirleri uygulayınız. Tamam.

Ayşemia gözlerini açtığında buluttan bir yatakta yatıyordu. Kulağına gelen tatlı bir müzik vardı. Başını hafifçe sağa çevirdiğinde Tanrı Apollon'u lir çalarken gördü. Kadın oldukça şaşkındı. Ölmek böyle bir şey miydi? Ne yani şu anda Tanrılar katında mıydı? Yerinden doğrulurken üzerinde üniforması olmadığını fark etti. Beyaz bir elbisenin içindeydi ve elbise altın iplerle işlenmişti. Ayağa kalktığı anda yanına gelen bir melek başına altından yapraklarla süslenmiş bir taç giydirdi. Şaşkınlığı giderek artıyordu. Etrafına bakınırken bir ışık dikkatini çekti. Ve tam da o ışığın olduğu yerden bir ses yükseldi.

- Gel bakalım küçüğüm. Yaklaş yanıma.

- Tanrı Zeus bu siz misiniz?

- Evet Ayşemia hadi ecele et gel yanıma. Seninle artık konuşmamızın zamanı geldi.

Tanrı Zeus'un yanına geldiğinde onu mücevherlerle süslenmiş yüce tahtında otururken buldu. Artık öldüğüne kesin olarak emin oldu. Erdenus'u son bir kez bile göremeden ölüp gitmişti.

- Hayır kızım sen ölmedin ve şu gitaracı çocuk.. Ahhhh Ayşemia ben seni beşik kertmen olan Tanrı Herakles ile evlendirecektim. Sen ise gittin bir faniye âşık

- Pardon anlayamadım. Tanrı Herakles ne alaka ki? Hem ben ölmedi isem sizin katınızda ne işim var.

- Zaten ölmüş olsan burada olmazdın. Yakılmış olurdun ve küllerini de rüzgâra savurmuş olurlardı.

- Bedenlerimiz yakılıyor belki ama ruhlarımız sizlerle buluşmuyor mu yani?

- Bırak şimdi bunları. O işler fanilerin sorunu. Sen bir fani değilsin. Benim torunumsun.

- Ne..... ? Nasıl ?

- Sen oğlum Tanrı Ares'in kızısın. Onun gibi korkak bir savaş tanrısı olma diye seni Amazonlar'ın arasına gönderdim. Tam bir savaşçıya dönüştüğünde senin bir Tanrıça olduğunu sen dâhil herkes öğrenecekti. Ama benim acil bir işim çıktığı sırada meydanı boş bulan Aşk İşleri Bakanlığı bir sürü şeyi berbat ettiği gibi senin Erdenus'la karşılaşmana da engel olmayı gözden kaçırmış. Siz daha önce defalarca kez karşılaştınız. Hep bir yolunu bulup dikkatlerinizi dağıttık. Bir kez göz göze gelmeniz yetecekti. Erdenus'un sana ruhlarınızın âşık olduğunu söylediği anı hatırlıyor musun?

- Çok şaşkınım şu anda. Evet, tabi ki hatırlıyorum.

- Bu gerçektir. Âşık ruhların kavuşmalarına ne yazık ki Tanrılar bile engel olamıyormuş.

- Ne demem gerektiğini bilemiyorum Yüce Tanrım. Peki, şimdi ne olacak?
- Bak bakalım aşağıda kimi göreceksin?

Bulutların arasından dikkatlice bakınca Erdenus'u yolda yürürken gördü Ayşemia. Heyecandan ne yapacağını şaşırıldı.
- Erdenus bak ben buradayım. Heyyy

Daha seslenmeye devam edecekken Zeus kadının ağzını kapattı. Parmağıyla sus işareti yaptı. Bu seslenmeden sonra Erdenus olduğu yerde kalakaldı. Başını gökyüzüne kaldırıp uzun bir süre gözleriyle taradı. Hiçbir şey göremeyince iyice delirdiğini düşünüp başını sağa sola sallayıp yalpalayarak yürümeye devam etti.

Sokağın başındaki çiğ köfteciden dürüm almak için dükkâna girdi. Çiğ köftecide çok içli bir müzik çalıyordu. Tezgâhın arkasında duran esnafa dönerek

- Türkü ne kadar güzelmiş. Aslında hiç tarzım değildir ama kimin sesi bu?
- Hakkın Sesi abicim. Yeni meşhur oldu. O ses Efes yarışmasında birinci olduktan sonra patladı gitti.
- Anladım. İlginçmiş. Ben o yarışmaları da hiç izlemedim ki. Neyse ya sen bana bir dürüm sarsana ordan .

Dürümünü yedikten sonra parkın yolunu tuttu adam. Köşedeki tekel bayiden den üç beş bira daha alıp yine Artemis heykelinin ayakucuna oturup hem gitar çaldı hem sarhoş oldu. Gitarından dökülen tınılar ve söylediği şarkılar gelen geçen herkesi duyulandırılıyordu. Arada sırada Tanrıça Artemis'in heykeline başını kaldırıp birasını uzatıyordu.

- İstermisin Tanrıçam?
- Hayır, fani istemem. Bunu daha kaç kez soracaksın?
- Bilmem. Daha önce sordum mu?
- Evet, salak fani saatlerdir her on dakika da bir bunu soruyorsun. Biraz daha devam edersen seni çarpmak zorunda kalacağım.
- Ayşemia nerede Tanrıçam? Lütfen bana yardım et.

Bütün bunları izlerken Ayşemia gözyaşlarına engel olamadı. Dedesi Zeus'a türlü diller döktü, yalvardı ve işte sonunda yeryüzüne inmesine izin verildi. Eee tabi torun bu kıyılmaz ki.

Ayşemia parkın köşesinden heyecanını bastırabilmek için yavaş adımlarla Erdenus'un yanına geldi.

- Erdenus ...!
- Ayşemia ...?

Kadın ve adam ikinci ateşli öpüşmelerini korkusuzca herkesin gözüne soka soka gerçekleştirdiler. Kumrular gibi uzun süre kokaştılar falan filan işte. Bu anı ölümsüzleştirmek için akıllarına mükemmel bir fikir geldi.

Tabi ki selfiee :))))

Deniz...

HAYALDİ GERÇEK OLDU

Ben bile yazdığım öyküde bu kadar ileriye gidememiştim. Vay arkadaş !

“Türkiye'nin en değerli tarihi alanlarından birisi olan Efes Antik Kent'te yemekli düğün organizasyonlarının yapılması sosyal medyada infial yarattı.”

Bu haberin ardından bla bla bla ... Her zaman ki açıklamalar. Son on yılda tahrip edilen ilk tarihi eser değil sonuçta. Ne olacak canım altı üstü taş kaya ... !

Bakınız bazı örnekler:

Akdeniz Heykeli – İlhan Koman

İsrail Konsolosluğu'na tepki olarak tahrip edilmesi amaçlanmış heykel, bırakın heykelin konuyla alakasını; konum itibarıyla de İsrail Konsolosluğu ile yakından uzaktan alakalı değil. Neden, neden, neden bilmiyoruz açıkçası.

Kuşlar – Kuzgun Acar

İstanbul Manifaturacılar Çarşısı'nda bulunan heykel bakımsızlıktan paslanmış ve epey zarar görmüş durumda.

Taksim Cumhuriyet Anıtı – Pietro Canonica

1928'den bu yana Taksim Meydanı'nı süsleyen heykel şaşırtıcı ama, hala bitmemiş bir şekilde sergileniyor.

Gezi Parkı Heykeli

1992 yılında dikilen, Yves Klein mavisini taşların üst üste bir form oluşturduğu heykel en son 2002 yılında camları kırık vaziyette görülmüş, sonrasında belediye tarafından kaldırılmış. Oysaki müstehcen bile değil.

Periler Ülkesinde – Mehmet Aksoy

Melih Gökçek'in “Ben böyle sanatın içine tükürürüm.” diyerek kaldırttığı heykel, Mehmet Aksoy'un açtığı davayı kazanmasının ardından eski yerine yeniden kavuşmuş durumda.

Orhan Veli – Mehmet Şener

1992'de dikilen heykelin üzerindeki martı kaybolmuş ve yerine orijinali olan bronz martının yerine beyaz bir martı konulmuş. Asıl martının bir evin vitrinini süslediğini tahmin ediyoruz.

İlk Adım ve Atatürk Anıtı – Hakkı Atamalı

Mayıs 1982'de Samsun'da açılmış olan heykel dönemin devlet başkanı Kenan Evren tarafından genç kız ve erkeklerin çıplak olması gerekçesiyle kaldırılmış. 2000 yılında tekrar dikilmiş.

Süheyl Bey Camii

Restorasyonda çığır açan bir garipliğe imza atan Süheyl Bey Camii'nin aslı Mimar Sinan'ın yaptığı, orijinalinde sekizgen planlı olup hani deyim yerindeyse “O eski halinden eser yok şimdi.” Zira bırakın sekizgen olmayı, camii cam cepheli modern bir binaya dönüştürülmüş durumda.

Onno Tunç Heykeli

Yalova'nın Armutlu İlçesi yakınlarındaki Taz Dağı'na, Bursa'dan İstanbul'a giderken kullandığı uçağın çakılması sonucu 14 Ocak 1996'da yaşamını yitiren sanatçı Onno Tunç'un anısına Yalova'da yapılan, ancak tahrip edilen anıt, yerine yenisinin yapılacağı söylemleriyle yıkıldı.

Can Yücel'in mezarı

Kimliği belirsiz kişilerce tahrip edilen mezar, tekrardan yapılacak. Heykeli inşa eden kişi ise yine Mehmet Aksoy.

Açık Sütun – Ayşe Erkmen

1994'te belediyenin yaptığı yarışma sonrası dikilen heykel 2006 yılında birkaç vandal eylem sonucu yakıldı. Büyük zarar gören heykel kısmen tamir edildi.

Surp Haç Kilisesi

İnatla restore edileceği günü bekleyen kilise, Bingöl'ün en eski yerleşim bölgelerinden olan Kiğı ilçesindeki tarihi eserlerin çoğunlukla kaderi olan kaçakçılığa maruz kalmamış olsa da, doğanın ellerine terk edilmiş olması da yeterince kötü.

Pıra Belek Köprüsü

Tarihi köprü, 133 yıldır insan müdahalesi olmadan ayakta kalmasıyla bu çağda inşa edilen yapılara taş çıkarsa da, artık doğanın insafına kalmış durumda.

Güzel İstanbul – Gürdal Duyar
Cumhuriyetin 50. Yılı adına 1923'te yapılmaya başlanan heykel 1974 yılında Karaköy Meydanı'na konulmuş. Eser bir gece yarısı aniden sökülmüş ve Yıldız Parkı'na konulmuş. Neden böyle bir şey yapıldığını eşelemeye çok da gerek yok sanki.

Ulu Camii

Restorasyonu sonrasında yağın yağmurla çatısı direk akan Ulu Camii de ender restorasyon örnekleri arasında.

Heinrich Krippe tarafından yapılan heykel

Gazi Üniversitesi Güzel Sanatlar Eğitim Fakültesi Resim İş Bölümü'nün girişinde yer alan gençlik ve geleceği simgeleyen kadın ve erkek figürlü heykel 30 yıl sonra olduğu yerden kaldırıldı. Müstehcen olduğu düşünüldüğü için böyle bir akıbete uğradığını tahmin ediyoruz.

Süleymaniye Camii

Restorasyon öncesi caminin herhangi bir yerinde ses çıkardığınızda her yöne eşit olarak ses dağılırken, restorasyon sonrası camiye gelenler sesin eşit dağılmadığından yakınmaktaydı

1500 yıl korundu, 10 yılda yok edildi

dana'nın Aladağ İlçesi'ne bağlı Akören Beldesi'nde yan yana bulunan tarihi kiliseler ve kaya mezarlar, bütçe yetersizliği nedeniyle bekçinin işine son verilince, defineler talanına uğradı.

ENTERESAN...!

Aspendos restorasyonuna 'mutfak mermeri' eleştirisi:

Antalya'da dünyanın en önemli kültürel varlıklarından Aspendos Antik Tiyatrosu'ndaki basamaklar ve oturakların orjinal koyu gri yerine beyaz mermer kullanılarak restore edilmesi eleştirilere yol açtı.

'RESTORASYON FACIASI'

Aspendos'taki restorasyonu gördüğünde çok üzüldüğünü belirten Antalya Kent Konseyi Turizm Çalışma Grubu Başkanı Recep Yavuz, son zamanlarda ülkemizde restorasyon faciaları yaşandığını söyledi. Hatta bunların birkaçının, Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın müdahalesiyle tekrar elden geçirildiğini kaydeden Recep Yavuz şunları söyledi:

"Hakikaten dönemi yansıtmayan, biraz karışık, anlamsız restorasyonlarla karşı karşıyayız. Restorasyon bence o dönemi yansıtan ve o eserin korunmasına önyak olan bir çalışma. O dönemi yansıtan derken, üstü fanuslarla kaplanmış bir İshakpaşa Sarayı, sanki sera görüntüsü veriyor. Veya geçtiğimiz günlerde gündeme gelen kalenin restorasyonu var. Kaş'ta tiyatronun içine dökülen betonlar. Bunların hepsi o eserin değerini önemli ölçüde zedeliyor. Tabi ki bunlara müdahil olunuyor, birtakım düzeltmeler oluyor ama Aspendos'ta yaşadığımız da çok üzücü."

Belki de bunların hepsini unuttunuz veya görmezden geldiniz.

Fiyaskonun açıklaması fıkra gibi gerçekten :

Antalya Aspendos Antik Tiyatrosu'nun ardından bir restorasyon faciası da Datça'daki Knidos Antik Tiyatrosu'nda yaşandı. Restorasyondagri-beyaz mermer kullanılması tepki topladı

Antalya Aspendos Antik Tiyatrosu'nun restorasyonunda kullanılan aslı ile uyumsuz taşların ardından Datça'daki Knidos Antik Tiyatrosu'nda da "Mutfak mermeri" görüntülü gri-beyaz mermerler tercih edildi. Yerli ve yabancı turistlerin büyük tepkisine neden olan çalışma, eleştirilere rağmen sürdürülürken restorasyonu yapanlar, uluslararası standartlara uygun davrandıklarını iddia ettiler. Knidos Kazısı Başkanı Doç. Dr. Ertekin Doksanaltı, Datça İlçesi'nde M.Ö. 2'nci yüzyılda inşa edilen 5 bin kişilik Knidos Antik Tiyatrosu'nun bir bölümüne dört sıra 20 blok mermer oturak yeri konulduğunu belirterek "Mutfak mermeri diye bir mermer cinsi yok. Antik dönemde değişik bölgelerden mermerler kullanılmıştır. Afyon mermeri ağırlıklı kullanılan mermer olmakla beraber, Knidos'ta Yatağan bölgesinin mermeri kullanılmış. Yaptığımız incelemeler bunu gösterdi. Bu gri beyaz bir mermer cinsidir. Demir oranı yüksek, sert ve sağlam bir mermerdir. Knidos'taki restorasyonda da gri beyaz mermer kullanacağız" dedi.

BİREBİR YAPARDIK AMA...

Restorasyon çalışmalarında, Venedik Tüzüğü kriterlerinin geçerli olduğunu belirten Doç. Dr. Doksanaltı çalışmasını şöyle savundu:

"Şartlardan biri, var olan malzemenin oranıdır. Belli oranda bu malzemenin bulunması gerekir. Tamamlama yapılacaksa, orijinal malzemenin, örneğin mermerin bir-iki ton farkı olmalıdır. Burada gerekçe, antik dönemde yapılan bir eseri, 2 bin yıl sonra restore ederken, yeni yapılan uygulama ile orijinalinin arasındaki farkı gösterebilmektir. 100 yıl sonra insanlar buraya geldiklerinde, hangisi antik dönemde, hangisi 21'inci yüzyılda yapılmış anlamalıdır. Bire bir yapabiliriz, elimizde bu teknoloji artık var. Birebir yaparsak farklılık yok olur."

Zamanla renk

farkı kapanır

Aspendos Antik Tiyatrosu ile ilgili resmi yetkilerin yaptığı savunmanın bir benzeri Doç. Dr. Doksanaltı'dan geldi:

"Telaşlanmaya hiç gerek yok. Mermer zaten birkaç yıl içerisinde, yağmurun, güneşin, fırtınaların etkisiyle kararmaya başlayacaktır. Antik dönem uygulamasında ilk yapıldığında hatlar keskindir. İnsanlar üzerinde yürüyüp; oturdukça mermerin yüzeyi aşınır. Bu yaşanmışlığı gösterir."

Yukarıdaki örnekler farklı paylaşım ve haberlerden derlenmiştir. Arkadaşlar bu yaşananlara seyirci kalmaya devam

ettiğimiz sürece ,kültürel varlıklarımıza sahip çıkmadığımız sürece ileride torunlarımıza gösterecek hiçbir değerimiz kalmayacak. Bu yaşananların işid terör örgütünün yaptıklarından ne farkı var ? Ben ülkemde ki tarihi eser katliamını izlerken kahroluyorum. Siz orada yerinizde rahatmısınız?

Alıntı linkleri :

<http://gazetedokuzeylul.com/?p=26075>

<http://www.sozcu.com.tr/2017/gundem/efes-antik-kentinde-tartisma-yaratan-fotograflara-aciklama-geldi-1911948/>

<http://www.sozcu.com.tr/hayatim/kultur-sanat-haberleri/ahmet-umitten-efes-antik-kentteki-etkinliklere-sert-tepki/>

<http://www.hurriyet.com.tr/aspens-restorasyonuna-mutfak-mermeri-elestirisi-30177753>

<http://listelist.com/tahrip-edilen-eserler/>

İNSAN (!)

İnsan olmaya dair kaç canımız kaldı bilinmez. Aslında yaşanan vahşet hakkında tek kelime edecek yüzüm yoktu. Ta ki Sami hocamın yazısını okuyuncaya kadar boğazımda bin bir düğüm bu iğrenç olayı yutkunmaya çalışıyordum. Ancak şimdi içimde yüzlerce kazan kaynıyor. Eğer bu içimdeki zehri yazarak akıtmazsam delireceğimi sanıyorum.

Zaten olayı öğrendiğimden beri berbat bir haldeydim. Bu gün ise artık dünya ile bağlantım kesildi resmen. İş ortamında bile yaptığım hiçbir şeye adapte olamadım.

Tarifsiz bir şekilde üzgünüm. Kalbimi onlarca bıçakla yeniden, bir daha uyuyorlarmış gibi canım yanıyor. Gözümün önüne vahşetin nasıl olmuş olabileceğine dair görüntüler gelip gidiyor.

Mesela;

Gecenin üçünde o eve giren iki adamdan biriyim. Karnı burnunda kadını kavga ettiğim halde kocasının elinden almayı başaramadığım için ona tecavüz etme hakkına artık sahibim. O gencecik kadının taze etini çiğnemezsem benden adam falan olmaz. .Erkekliliğimi göstermek için mutlaka bu irza geçmeliyim.

Evin kapısını bir bıçak yardımıyla açıyorum. Evde lanet olası bir velet var ve çok ses çıkarıyor. Kurbanımı bayıltarak etkisiz hale getirdikten sonra icabına bakmak zorundayım. Yoksa bütün planlarımı bozacak aptal bebek.

Ağzımdan salyalar beynimden testosteron akıyorken bebeğe uzanıyorum. Zaten iki elim kadar büyüklükte. Sadece üç beş parmağımı kullanarak boğazını sıkıyorum. Küçük elleriyle parmaklarımı ayırmaya çalışıyor. Ama bunu başarmasına imkân yok ki. Ben güçlü bir erkeğim. Bir süre sonra o canlı ve kapkara gözleri yuvalarından çıkacak gibi oluyor. Bakışları üzerimde donup kalıyor. Küçük elleri ve ayakları gevşiyor. Pespembe bebek cildi artık morarmaya başladı. Küçük kalbi de atmadığına göre bu velet ölmüştür artık. Küçük bir kırlent gibi bir köşeye atıyorum. Önce suç ortağımla beraber kurbanımı bir şeylere sarıyorum. Sonra bebeği de küçük bir bohça yapıp ormanlık alana götürüyorum.

Evet, efendim işte bizim zevk mekânına geldik. En sapık, en hayvani emellerimi bu savunmasız kurbanımın üzerinde gerçekleştirince gücümü bir kez daha ispat etmiş olacağım. Kadın uyanmaya başlıyor. Böylesi çok daha iyi. Onu yalvarırken becermek çok daha eğlenceli olacak.

Biz iki ilah altımızda kıvranan çaresiz kadına onun tanrısı olduğumuzu göstereceğiz. Karnındaki bu kocaman şişlik onu daha da çekici hale getiriyor. Hamile bir kadına tecavüz etmek deneyimini ilk kez yaşayacağız.

Üzerine abandığım kadın çılgınlık atarken ben daha da heyecanlanıyorum. Üzerinde gidip gelirken elimi karnının üzerine koymuşum. O heyecanla elimin altında küçük seğirmeler hissettim. Bu kadının karnındaki bebektir. Bana karşı koymaya çalışıyor daha doğmadan. Küstah bir veledin daha dünyaya gelmesine engel olduğum için bütün dünya bana teşekkür etmeli.

Kadını altıma alıp en sert şekilde tecavüz etmeye devam ederken aynı anda bebeğini de cezalandırmış olmak çok büyük bir zevk. Ona tokatlar atıyorum. Arada o top gibi karnını yumrukluyorum. Bir ara bebeğin ayağı ya da başka bir yerinin çıkıntı yaptığını görüyorum. Bu eğlenceyi ve zevki tarif edemem.

Bu kan da neyin nesi? Kadının kanaması var. Benim eğlencemi bozmaya ne hakkı var ki şimdi bu kadının. Ona ağza alınmayacak Sin Kahlı küfürler ediyorum. Kadının artık yalvaracak hali de kalmadı. Bizim de işimiz bittiğine ve bu kanamanın ortasında zaten zevki kalmadığına göre ortada delil bırakmak bize yakışmaz.

Kafasını taşla ezerken çıkan seslerden aldığım zevk laf aramızda yeniden bütün hormonlarımı harekete geçirdi. Yıllar önce tecavüz ettiğim engelli kurbanım da gözlerimin önüne yeniden gelince içimdeki açlık yeniden yükseldi.

Yanımda ki diğer tanrıya gülümseyerek aldığımız keyfin üzerine birer sigara içmemiz gerektiğini söyledim. Ehhh eğer bu işten de yırtarsam sırada ki kurbanımın kim olacağına ortağımla beraber karar vereceğim.

Şimdi bana söyler misiniz lütfen bunun ırklarla ne ilgisi var? Bu yaşanan katliamın siyasetle ne ilgisi var. İki sapığın beyninden geçenleri daha iğrenç şekilde de dillendirebilirdim ama buna da ne gerek var.

Bu insan demeye dilimin varmadığı iki mahlûkun yarattığı manzarayı hangi din, dil, ırk kabul eder?

Yaşanan iğrençlik sonucunda kendi beyninde bu işkence gören ve öldürülen zavallı insanların hangi ırktan olduğunu hala düşünenleriniz varsa gidip aynaya bakın ve gördüğünüz şeyden utanın. Kendi suratınıza defalarca tükürseniz dahi içinizden kopmuş olan insanlık size göz kırpmayacak.

Bir katliam yaşanmıştır. Bu katliamda on aylık bir bebek boğularak öldürülmüştür. Hamile anneye türlü işkencelerle tecavüz edilmiş ve başı taşla ezilerek öldürülmüştür.

Eğer yaşanan bu çirkinlikte bundan daha başka çıkarımları olabilenler var ise asla üzüntü duyduklarını sanmasınlar. zlmek öyle bir Şey değildir. İçinizden koparılan etlerin acısını duyarınız. Orada len insanların yerine kendinizi koyarsınız. Bu olaydan başka hiçbir ayrıntı sizin için önemli olmaz. Yutkunurken boğazınızda ki kuruluktan canınız yanar. Kendi aksin-izdeki insandan utanırsınız. Bir yerin dibi olsa da girsem, Şu dünyada nefes aldığım için bütün suçlara ve katliamlara ortağım dersiniz.

Koca koca erkekler ve kadınlar ırkların, siyasetin bu durum üzerinde ki paylarını ve çıkarımlarını yapamazsınız. zlnce insan tüm diğer Şeyler silinir. zlnce vicdanınız sizi kemirir. Bir bebeğin parmak ularınızda solan hayatını hissedersiniz. zlnce insan bütün yaralarınız yeniden kanar ve o kanı durduracak gücü bile kendinizde bulamazsınız. Öldürülen insanlar için hiçbir Şey yapamamış olmanın ezikliği tüm benliğini sarar.

Şimdi insan(!) git ve kendinle yüzleş...! zlyor musun?

Deniz...

BİLİNÇSEL SAPINÇ

[italik]“Etrafımıza saçtığımız kelimeler oranında ölürüz. Konuşanların sırrı yoktur. Ve hepimiz konuşuruz. Kendimize ihanet eder, kalbimizi teşhir ederiz; her birimiz dile gelmezliğin celladıyızdır; her birimiz sırları, en başta da kendi sırlarımızı yok etmek için yırtırız.”

Çürümenin Kitabı / Emil Michel Cioran[/italik]

Eskiden beri içi dışı bir insan olmanın iyi bir şey olduğunu düşünmüşümdür oysaki yaşananlar her doğru bildiğimiz saçmalığın bir başkası için ya da belki de pek çokları için yanlıştan öte zarar verici olduğunu gösteriyorken hala aynı sava tutunmak gibi bir çılgınlığa girişmeyeceğim en çok kırılan kalpleri onaramamak yüzünden elimden yüzümden düşen bin parçaları tek tek toplayıp onları yamayabilir miyim kırdığım yerlere kendimden koysam ulayabilir miyim diye düşünüp duruyorken masada karalama yaptığım kağıdın üzerine kocaman bir S çizdiğimi fark ettiğimde çok geçti tükenmez kalemde S nin üzerinden defalarca geçerken zavallı varlığımın daha hangi acılara gebe olduğunun bilinmezliği ile kendi D mi çiğneyerek S den daha keskin çizgilerle bahsetmekten canımın yandığını hissetmek kadar tatlı bir ezinç olamazmış gibi geliyorken tebessümün hiç sırası değildi ama içimden gelen bu ise kendime engel olmayacağım pek çok varlık arasında bir toz zerreciği ederindeyken akıp giden zamanın bana ayrıcalık yapmasını bekleyecek kadar küstah değildim acilen S nin gidişinden silkelenmeli bir b planına geçmeliydim diye hiç düşünmedim sanıyorken bilinç altım altımı üstüme getirip benim bile hesaplamadığım yeni bir harfi karşıma getirdi orada epeydir duran ve onun hiç diğer harf olabileceği aklımın yada şeyyy bilincimin ucundan geçtiğini sanmazken paldır küldür etiket değiştiren bir E ye sahiptim artık bunu ona yapmanın getireceği vicdan azabını yine diğer hesapsız ve tutarsız hareketlerimden ayırmadan sıradan bir pervasızlıkla gerçekleştirirken sonunu hiç hesap etmemiştim bir yaz macerasından toplumsal çıkarımlar yapmak kadar mantıksız bir evrilme olamaz ki olmasın yine de şunun şurasında bir tecavüze bir yangına bir depreme bir bombaya bir idama bir kazaya ne kaldı ki diye düşününce içimizden geleni söylemenin ne sakıncası var ki dostum evirilmek demişken dışı evirilmelerin en çoğu duygulardan çok mantığın sesini dinlemek yolunda olurmuş yaş aldıkça şeklinde ki söylemin nereden çıktığını bilmiyorum ama inanın yaşayarak çürüttüğüm tezlerdendir kendisi tüme varım sal bir örneği aynı zamanda tümünden gelen ilan etmiş olmanın mutluluğu içinde mi olmalıyım yani şimdi beni ilgilendiren tek şey S nin hala orada silinmez ihtişamıyla duruyor oluşundan başka şey değilmiş meğer ve benim bunu anlamış olmam onca zarar ziyandan sonra olmamalıydı kahreden bir sancıyla akan göz pınarlarımdan akan tuzlu suların bir deniz ülkesinde ilkelerden yaptığım kumdan tepelerin üzerine yağmasından daha acı olanı ilklerin bile iliklerine işleyecek bir yanılısamanın ilkinin yaşıyor olmaktan duyduğum utancımla kumdan mezarlar kazıyorum kendime S nin gölgesinde diğer harfi kurşunkalemle defalarca S nin üzerinden geçiyorum E E E E E ... silinmez bir S ye sahip olduğum için E den defalarca özür diliyorum E de yarattığım depremlerin en çok kendi kumdan kalelerimi yıktığını anlatmak için hiçbir cümleyi yakıştıramıyorum yakışsızlığıma gururumuzu feda edip itiraf ediyoruz şunun şurasında derken aklıma hücum eden cümle tümceleri bilgisayarımın bir hareketi ile yok sayıyorum sanıyorum oysa hepsi yerli yerinde duruyorken akmaya devam ediyorlar sildiğim yerleri ezip geçerek bir fil ordusunun gürültüsüyle yürürlükten kalkmış sandığım aşk tüm oburluğumla tükettiğim yaşanmışlıklarla koca bir şişkoya dönüşmüş ruhuma dar gelse de çekiştire çekiştire oturtuyorum üzerime Ah S o gözlerin olmasa yeşili bunca sevip maviden kıskanmazdım yüksekte denize paraşütsüz atlayış bilin çakışı yapar demek için çok mu geç kaldık E keşke bilebilseydim üzgünüm defalarca kez üzdüğüm tüm kederli duygularından özür diliyorum en çok hak etmediğimiz an-ı-lar la doldurduğumuz kısa hikayemizde eğreti durduğunu fark ettiğin ve her seferinde kendi geminde yeni bir isyan başlattığın için hiç de haksız sayılmazdın ve şüphe ettiğin yüzeyselliğimle seni yoruyordum suyun sadece üstünde kalabilir gemiler E bunu bilmeliydin oysa S hiç düşünmeden yaktığı gemisinden yüzme bilmediği halde derin sulara dalacak kadar sessiz bir kelimenin ardı sıra nefessiz kalana dek dibe inecek kadar tanımiyordu beni bulduğunda avuçları arasına hapsedildiğimden beri her duvarda onun el ayasının çizgilerini resmederken buluyorum kendimi işte bu yüzden hem seviyorum hem de sevemiyorum seni durmadan dönen bir girdabın tesiri altında kendi sırlarımı döke saça kendi sonumu getiriyorum pimi çekilmiş bu bombayı tüm kalabalığının ortasına bırakıyorum ki patladığında oluşan boşluğu belki biraz olsun kendi sırlarınız ve sınırlarınız ölçüsünde sevebilirsiniz.

Virginia Woolf HAKKINDA BAZI ŞEYLER

Virginia Woolf hakkında yazmaya karar verme nedenim; kendimden not dūőüyor gibi akıyor kelimeler ardı sıra. Onun intiharını hayal edip sözcüklerle resmetmeye çalışırken yaşamına sızıyorum .Dik duruşuna hayran kalıp yeni baştan saygı duyuyorum her defasında. Öyle çelişkili bir kişilik ve yaşam öyküsü ki tarif ederken bile zorlanıyor insan. Kırılğan ve savunmasız yanlarından çelik gibi bir irade doğurduğunu sanıyorken hiç ummadığınız yerden kesiveriyor yaşam macerasını.

Bir düzene tek başına topyekûn karşı çıktığı yıllarda kadına bakışın ve davranışın en bağınaz zamanlarında delip geçtiği yerle bir ettiği kavram ve kuramları göz önüne getirince beş kez intiharı denemesi soğuk duş gibi . Annesine bağılılığı ve hatta bağımlılığı, üvey abisi tarafından küçük yaşlarında cinsel tacize uğramasının etkileri, kardeşi Toby 'in onda bıraktığı izler kitaplarında ritmik bir ahenkle nefes alıyorlar.

Yaşadıkları yüzünden ve kırılğan ruh yapısı nedeniyle dağılmış olan yaşam dengesinden derleyip topladığı kırıntılarla adını dünyaya duyurabilen, bir kadına öncü, dünya edebiyatında etkili bir ses olabilen fark yaratmış dev bir kadın. Ondan öğrenilecek pek çok şeyden en önemlisi bence yapılamayacak iş, aşılamayacak dağ, gidilemeyecek yol yoktur...

Onun hakkında pek çok şey söylendi ve yazıldı. Ben yeni baştan bir makale yazmak niyetinde değilim. Onun son anlarını zihnimde canlandırıp sizlere aktarmak istedim. Bunu yaparken de kendi kitaplarının birer cümlelik özetleri eşliğinde bir kez daha onu kendi sonuna uğurladım.

Ve işte ;

[italik] [italik] Çalılıkların arasında var gücümle koşarken çimlerin kokusunu alıyorum. .Etimi sıyrıp geçem dikenlere aldırmdan var gücümle koşmaya devam ediyorum. Nefes nefese bir yarışın içindeyim. Saatler... Tik tak tik tak ...

Deniz feneri çok uzakta olmamalı, Ramsay ailesi varamadığım deniz fenerinde sıcacık çocukluk avuntularımı kucaklıyorlar mı ? Bu kimin umurunda ki?

Artık koşamıyorum. Hızlı adımlarla varmaya çalıştığım pek çok şeyin baştan başlayan bir dizge olduğunu gördüğümden beri anlamsızlaşıyor rüzgârın yüzümü yalayıp gitmesi. Tutunmak için bir nedenim yok. Ne yazmıştım son olarak " Senin iyiliğinin kesinliği dışında her şey benden gitti artık. Hayatını daha fazla mahvedemem."

En sevdiğim mutlu olabilme ihtimalimizin en iyi şekliyle ayrılıyorum ki senden, mutlu kal .

Onlar beni bilecekler. Erkekler ne düşünür diye düşünmeden yazmayı öğrendiklerinde beni sevecekler. Kaldı ki kimin umurunda? Shakespeare kadar iyi yazdığınız eserler ile sahnede olduğunuzda birilerinin umurunda olacaksınız.

Şimdi ben kendi sonumun başlangıcına giderken saatlerin ardı sıra sizler Austin'in mutfak masasından doğan güneşle aydınlanmayı bırakınız. Shakespeare 'in kız kardeşi bile olsanız ve onun kadar yaratıcı bir zekaya bile sahip olsanız dahi yapamayacağınız şeyleri kendi odanız olduğunda başarabileceğinizi göreceksiniz. "Aşk ve Gurur " kendi ruhunuzdan bambaşka canlansın. Ezici üstünlüğü ezecek gücü kendiniz olduğunuzda bulacaksınız. Birinin eş olmaktan ve portakal reçeli yapmaktan çok daha fazlası olmayı başarmak sizin ellerinizde.

Demıştim ki soruları heyecandırıp çıldırtacak tek bir sözcük varsa oda "edebiyat" sözcüğüdür. Öncelikle sonuna dek inanıp da sarf edilen sözlerin aslında en sonunda bize öğretilen doğruların(!) tekrarı olduklarını anladığımızda yanılısamalarımızdan ürkerek sandığımız şeylere daha çok sarılıyoruz. Oysa "Bir Hava Taarruzu Sırasında Barış Üzerine Düşünceler " pekâlâ sarf edilebilir. Kendi şatosunda keyif çatarken yazılan enfes metinlerden daha çok haz alabileceğiniz kendi yazdığınız özgün metinleri kaleme alın derdim ..Ama tik tak tik tak... !

Ağaç yapraklarının hıştırtısı beynimi sürekli döven düşüncelerden daha az rahatsız edici. Aslında Şu an yeni bir aşk mektubu yazıyor olsaydım belki de bu sahneyi kullanabilirdim. Eşcinsel savunuculuğı hiç yapmamış olsam da kadın haklarından bu kadar dem vurunca erkek gibi düşünebilen bir kadın yine bizden sayılır diye düşünmüş olabilirler. Yine de kişisel tercihlerim değildi evliliğimde devamsız olmamın sebebi.

" Onun gidiői olabilecek en büyük felaket" derken çok ciddiydim. Daha sonra duyduğum korkunç sesler yine de yazmama engel olmadılar. Onlarla konuşmayı öğrendikten sonra "Dalgalar "Toby için yeniden doğuş oldu. Ona hayrandı tüm diğer yarattıklarım. Öyle çok ağırlı oluyor ki kimi zaman kimi gidişler, bazen ölmeden gidiyorlar bu en kötüsü..

Uzun cümleler kuruyor olmamda aslında hiçbir amaç yoktu. Sadece kelimelerin ardı arkası kesilmiyorken onları

durdurmanın haksızlık olabileceğini görmüş olmamdan başka ne gayem olabilir ki? Düşünme bunları...

Şu akan nehrin çağıldayışındaki sesler bana kucak açıyor. Aradığım huzuru bana her damlasıyla sunan bu davete kayıtsız kalamıyorum. Şimdi parlak giysileriyle fakirliğini kandırdığını düşünen sokak lambalarının altından geçen onca kadın ve erkeğin alın yazısı olması için bıraktığım eserler dünya tarihine ışık tutacakken bu gitmenin sırası mıydı? Bu sorunun cevabını asla bilemeyeceksiniz. Belki de en büyük espri tam zamanında gitmektir. Eskitip yıpratmadan, iz düşürdüklerine ihanet etmeden, yerli yerince bırakıp...

Ceplerime taş doldurma fikri belki de sadece içgüdüsel bir harekettir. Ama bunu yapmak bana heyecan veriyor. Kararımı kesinleştirip onaylıyorum. Biraz sonra aranızdan ayrılıyor olmaktan nedense hiç üzüntü duymuyorum. Yaptığım şeyi daha çok hızlandırmak için daha aceleci hareket ediyorum. Varacağım yere geç kalmışım gibi...

Öyle çok söz söylenecek ki arkamdan bu kadarını ben bile hesap etmemiştim. Ah dostum, 'Yaşam Bir Rüya'dır, Uyanmak Öldürür' ...

Şimdi Ouse Nehri benim yaralarımı sarıyorken sen beni anlamaya başlasan iyi edersin. Kendin için bir iyilik yap ve benimle tanış. Hakkımda söylenen onca şeyin iki kelimeye sığabilmesi ne kadar ironik ; şaka ve entelektüellik .. 'Dreadnought Şakası' kadar etkileyici derin bir trajedim de olmalıydı. İntihar sandığınız şey bir tedavi şekliydi.... Beş kez denedikten sonra belki de alışkanlık...

Bir köpeğin gözlerinden aşkı tarif edebiliyorken takip etmelisiniz beni. Bakış açısı zihnin size oynadığı oyunlar akışkan kelimelere dönüşür ve işte "bilinç akışı" ...

Veda ya gerek yok okudukça sizinleyim...

Ve sonra;

"Dalgalar kıyıda parçalandı "

[/italik][/italik]

KÜFÜR ÜZRE

Yaşadıklarımın öğrendiğim pek çok olumlu ve olumsuz şey oldu. Hatta çok çirkin şeyleri de görüp öğrenmek zorunda kaldım. Pek çok insan tanıdım. Mesleğimin istem dışı bana kazandırdığı insan(!) mezarlığı özel hayatımda en yakınım kadar dahil ettiklerimi de sayarsak koca bir dağ ediyor.

İşte yaşadıklarımın öğrendiğim şeylerden biri de ne yazık ki küfür ve hakaret ile hakaret eden insanlar üzerinde kişi analizi yapabilmektir. Günlük yaşamımızda sıradanlaşan küfür ve hakaret pek tabii ki kullandığımız iletişim araçlarına da sızacaktır.

Bir yazı yazarsınız bazı yerlerinde küfürlü içerik kullanırsınız yazı içindeki karakteri oturtmak için. Küfürlü içerik var diye bir yazıya veya şiire kötü diyemezsiniz. Nasıl yazıldığına, edebi bir değer taşıyıp taşımadığına bakarsınız. Koca bir eseri içinde birkaç küfürlü içerik var diye çöpe atamazsınız.

Yazdığımız şeylerde küfürlü içerik kullanmak değil de ne amaçla bunu yaptığımız bizi diğerlerinden ayırmaya başlar. Hiç tanımadığınız bir insana sadece kızdığınız için ailesine, soyuna sopuna ve hatta namusuna dil uzatacak kadar aşağılık cümleler kurabilmek sizi asla zeki göstermez. Ömrü boyunca üç beş kitap okumuş biri bir kütüphane dolusu kitap okuduğunuz halde size "cahil" diyerek hakaret edebilir. Buna kim engel olabilir ki? Bu hakaret sizi cahil yaptı mı?

Hiç okula gitmemiş, cahil, sıradan ve hatta oldukça düşük zekaya sahip bir insanda küfürlü konuşabilir. Küfür edebiliyor olmak, ağız dolusu çirkinleşmek kimseyi daha üstün yapmaz. Ancak acz içinde olan insanlar bu ruhsal açıklıklarını küfür ederek gidermeye çalışırlar. Acizliğin dışı vurumunu bu insanların yüzlerinde, mimiklerinde, yazarken kullandıkları kelimelerin içinde görebilirsiniz.

Kendimden hiç çekinmeden örnek verebilirim. Ben bir zamanlar eşinden şiddet görmüş kadınlardan sadece biriyim. Eski eşim darp sırasında küfür etmeyi de pek severdi. Ruhsal olarak ezik, çaresiz, aciz bir varlık olduğuna kendini inandırmıştı. Beni aşağılayıp darp etmenin ona keyif verme sebebi bu yoksunluğunu gidermekten başka bir şey değildi. Bu yolla kendini avutuyordu.

Eski eşimin bana şiddet uygulaması veya küfür etmesi beni eksiltmedi. Çoğaldım... Şu anda karşıma çıkabilecek tüm ahlaksızlıklarla tek başıma baş edebiliyor olmamın sebebi yaşadıklarımın güçlenerek yeniden doğmamdan geçiyor. Ben şimdi çok iyi bir durumdayım. Ancak onun ruhundaki açlık hala dinmedi. Şu anda bile bu yazdıklarımı okuma ihtimali olmadığını biliyorken dahi hakkında tek kelime küfür etmeyeceğim. Bu beni ondan daha farklı yapmaz. Tiksendiğim bir yaratığın suretine beni kimse büründüremez.

Küfür ve hakaret bazen oldukça eğlenceli olabilir. İşte zeka burada kendini gösterir. Mesele güldürü ustalarının yaptıkları iyi işçilik dediğimiz zeka ürünü eserlerine gülmeyen yoktur. Yıllar geçse bile tebessüm ederek yeniden yeniden izleriz. Bazen çirkin bir olayın canlandırması yapılırken küfürlü içerik kullanılır. Bunu yazan ya da söyleyen öyle cümleler kurar ki o zekaya hayran kalırız. Bu başka bir şeydir.

Birde içinde hiçbir yaratıcılık olmayan mahalle arasında bile çok rahatlıkla duyabileceğiniz ağıza alınmayacak iğrençlikte sözler ve eserler(!) vardır. Hedefi ve yapmak istediği şey bellidir. Öfkesini dindirmek için kaybettiğini sandığı (ya da belki de hiç yoktu) öz saygısını bu yolla geri kazanmaya çalışır. Arızı ve marazi açıklıklarını bu yolla kapatmaya çalıştığını görmek bu insanlara acıma duygusu ile bakmama neden oluyor. Sağaltım yolunu kendi başına aramaya girişmiş ve başarısızlığı ile hepten dibe vurmuş bu zavallı insanlara aynı ile karşılık vermek onları buldukları çukura daha çok iter.

Burada da defalarca söylemişimdir en sevmediğim insan modeli kendi çukurunu kapatmak için bir diğerinin etinden budundan nemalanmaya çalışan yamyam kişiliklerdir. Bir başkasına hakaret ve küfür etmek bu tip kişilerin bir çeşit zihinsel ereksiyon ve sonucunda bitap bir tatminsizlik yaşamasına neden olur. Ruhlen istediğini alamayan bu kişiler daha çok kişiye ve daha ağır sözlerle saldırırlar. Sizden daha güçlü, akıllı, saygın... vs. vs. görünmeye çalışmaya çabalar dururlar. Bir nebze zekaları var ise ve iki kelam laf edecek kitap okumuş iseler bunu insanlara bir şeyler vermek ya da yol göstermek amacı ile değil diğerlerine tepeden bakmak amacı ile kullanırlar. Ne kişilikleri ne de beyinleri dolamaz. Bir elekten farkları yoktur. Hiçbir kazanımı avuçlarında tutamazlar. Bu tatminsizlik onları kendi çukurlarına çok daha fazla gömer.

Küfür ve hakaret zaman zaman karıştırılır. Sana şöyle yaparım, böyle şey ederim gibi eylemsel içerikler küfürdür. Oysa sen şusun busun demek sadece hakarettir. Küfür içerikli sözler tehditkârdır. Bir kötülüğü yapmasa bile yapacağını söylemiş olur. Eylem gerçekleşmediği sürece karşıdakini etkileyen bir durum yoktur. Hakaret ise sadece nitelemek için kullanılan bir araya geldiğinde bile bir anlam ifade etmeyen boş sözler yığındır. Asla hakarete maruz kalan taraf üzerinden fiziksel bir etkisi yoktur. Duygusal anlamda yıpratıcı olabilir ama emin olun ki geçicidir.

Yine de bu tarzı seçip yoluna devam edenlere müjdelerimizde olacaktır. Homo sapiens konuşmaya başlamak için çok

uzun süre beklemiştir. Onca zaman içinde elbette ki yol kat ettiniz. En azından konuşabiliyorsunuz. Eminim ki atalarınız gibi evirilmeye devam edeceksiniz. Müsterih olunuz ve üzülmeyiniz.

İtiraf etmeliyim ki yazdığım yazının içeriğinde anlayana hiç de azımsanmayacak hakaretler var. Dikkat ediniz ki tek kelime belden aşağı darbe indirmedim. Bunca sözü söyleyebiliyorsam küfür neden edemeyeyim ki. Demek ki neymiş efendim yazıp çizmekle uğraşan insanların bir farkı olmalıymış. Kalite asla tesadüf değildir.

Bazı olaylar insanların çırılçıplak karşımızda kalmalarını sağlar. Ortaya çıkan öfke sonucu ne yaptıkları ile bize gerçek olanı gösterirler. Mesela düne kadar sevgilim yada eşim dediğin insana bir ayrılık yaşadktan kısa bir süre sonra hakaret edebiliyorsan (fahişenin tekiydi gibi) hiçbir ilkeye sahip değilsin demektir. Bunu fark ettiğinde üzülebiliyorsan en azından umut var demektir.

Cinsel içerikli, mesnetsiz, boş savurularınızı alınız ve kendi öz saygınıza yamayınız. Cinsellik temel bir ihtiyaçtır. Erkeklerin arzı üzerine bir mesleğe dönüşmüş hatta devlet eliyle kurumsallaşmış bir kavram haline getirilmiş hayat kadınlığı işi üzerinden edilen küfür ve hakaretler artık bayatladı arkadaşlar.

Kim kimin üzerinden geçmiş, kim kiminle sevişmiş bunları diline dolayınca eline ne geçiyor ki .Bak avucuna bak ... Şu hayatta ya eksi ol yada artı .. bunca nötr olunca etkisizleşiyorsun dostum.

Bir kadın ve bir erkeğin karşılıklı olarak sağlıklı bir şekilde yaşadıkları bir deneyimi kadına hakaret malzemesi haline dönüştürüp servis etmek kusura bakmayın ama siz beylerin eseri. En çok da yine bu yolla birbirinizi yaralamaya çalışıyorsunuz. Seni karını kızını şöyle yaparım böyle ederim.. Senin anan şu.. bla bla ... İronik....

Belki taraflı sözcüklerde kullanmış olabilirim ama şöyle bir düşünecek olursak taciz, tecavüz, ensest, çocuk istismarı.... Bunların hepsini erkekler yapıyor. Sayenizde hep beraber kirleniyoruz... Bizi de siz yetiştiriyorsunuz diyeceksiniz de ehhe kısmen haklısınız o zaman. Ancak bir insanın yapılanması için tek başına anne ne kadar etkili bir düşünün bakalım. Hele ki bizim ki gibi erkek egemen toplumlarda sözünün ne kadar değeri var ki etkisi olsun...

Neyse efendim yine çok uzattık. Son olarak demek istiyorum ki ağzınızdan çıkan söz, yapıp ettikleriniz, yaşam şekliniz, okuduklarınız ve okuduklarınızdan anladıklarınız, anladıklarınızdan sakladıklarınız ölçüsünde değerlisiniz. Beni boş verin.... Lütfen kendinizi içine düştüğünüz çukurdan kurtarın...

Sevgilerimle...

[italik]Deniz...
[/italik]

İLLÜZYON

[italik] Sabahtan beri gözlerimi ondan alamıyorum. Onun mayosu benimkinden daha güzel. Buda yetmezmiş gibi benden daha zayıf ve güzel bir vücudu var. Sarıl saçları ve mavi gözleri ile bu kadar güzel olmak zorunda değil. Defalarca yanıma gelip benimle havuzda oynamak istediğini söyledi. Oldukça sıcakkanlı ve salaklık derecesinde cömert. Deniz yatağını ve diğer su oyuncaklarını benimle paylaşmak istediğini söylemesi çok sinir bozucu.

Annem ve babam sürekli neye canımın sıkıldığını soruyorlar. Böyle güzel bir otelde ve bu kadar güzel bir havada neyi eksik bulup surat astığımı merak ediyorlarmış. Onlara canımı sıkan şeyin sürekli gözümün önünde durduğunu söylemek istesem de bunu kendi sakladım. Dilimin ucuna gelen tüm isyan dolu sözlerden vaz geçtim. Tamda bu sırada;

- Kızım henüz 12 yaşındasın ve tıpkı yaşlı bir teyze gibi sabahtan beri o şezlongda oturmaktan başka bir şey yapmadın. Hem bak şu sarışın güzel kız seninle arkadaş olabilmek için oldukça fazla çaba gösteriyor. Biraz kendi yaşlılarınla vakit geçirmelisin bitanem.
- Güzel mi anne? Benden çok daha güzel öyle değil mi? Hatta benim yerime o aptal kızın senin çocuğun olmasını isteyebileceğin kadar güzel bir kız.

Annem neye uğradığını şaşırılmış bir halde öylece kalakaldı. Bana sarılıp tüm sevgisini vıcık vıcık üstüme bulaştırdı. Nefret ediyorum böyle şeylerden. Bu saçmalıklar babamda da var. Boğuluyorum bazen... Öğle yemeğine onlarla gelmeyeceğimi söylediğimde tedirgin oldular. İki adım ötede beni görebilecekleri otel restoranına giderken beni havuz başında bırakmak istemediler. İşte bu saçmalık değil de nedir?

Güzellik abidesi havuzun kenarında oturup ayaklarıyla suda dalgalar yaratmakla meşgul. Canı sıkılmış madem onun hayatına biraz heyecan katmalıyım diye düşündüm. Üstelik annesi ve babası da ortada yoklarken çok eğlenebilirim. Aklımdan geçirdiklerim yüzümde istemsiz bir gülümseme yarattı.

Uzandığım şezlongdan kalkıp kızın arkasına sessizce yaklaştım. Ellerimle omuzlarını var gücümle kavrayıp onu havuza ittim. Sıska bedeni bir çuval gibi suya düştü. Sonra doğurulup onun havuzda neler yapacağını izlemeye koyuldum.

Ben kahkahalarla gülerken kız hiç kıılmıyordu. Suyun üzerinde yüz üstü öylece duruyordu ve havuzun suyuna karışan kırmızı renk hiç hoşuma gitmedi. Kalbim hızla atmaya başladı. Ona kötü bir şey olduğunu fark ettiğim anda panik halinde pareomu elime geçirip restorana doğru koşmaya başladım. Sonra hızlı adımlarla yürümeye karar verip etrafıma bakındım. Orada bulunan birkaç kişi kendi hallerinde idi ve hiçbir şeyin farkına varmadılar.

Korkumu ve heyecanımı bu kadar çabuk kontrolüm altına alabildiğime hayret ederek annem ve babamın yanına gidip oturdum. Her zaman ki gibi yemek ısrarları ve aşırı ilgileri ile aslında benim ne halde olduğumu yine fark etmediler. Hem bana bu kadar dikkat edip hem de göremiyor olmalarına her zaman şaşırışımdır. Başıma ne zaman kötü ya da iyi bir şey gelse asla ben söylemeden fark edemediler. Bu ebeveynlerin hepsi mi böyle yoksa benimkiler mi bu kadar dikkatsiz anlamış değilim.

Onlar benimle meşgul olurken ve bende kuş gibi çırpınan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken havuz tarafından çığlıklar yükseldi. Birkaç dakika içinde ortalık karıştı. Kızın ailesi feryat figan ağlıyorlar, orada bulunan herkes kalabalık halinde olay yerinin etrafını sarıyordu. Sağlık ekibi ve ambulansın gelmesi uzun sürmedi. Kızının terliklerini göğsüne bastırmış baba, bayılmış ve başka bir sedyeye alınmış anne, boyunluk takılmış sarışın... Hepsi önümüzden büyük bir karışıklığın arasında geçtiler. Bizimkiler dâhil herkes ayakta olan biteni şaşkınlık ve üzüntü içinde izliyorlardı.

Onun ölmediğini anlamış olmak beni tuhaf şekilde rahatlattı. Ama içimde ona zarar vermiş olmaktan dolayı hiç pişmanlık hissetmiyordum. Otelde tüm yüzler asıktı. Matem havası herkesi sarmıştı. Herkes birbirine "ne olmuş?" sorusunu soruyordu. Annem ve babam oturdukları yerde suskun ve üzgün öylece masaya bakıyorlardı. Annem bir süre sonra başını kaldırıp bana dikkatle baktı.

- Meltem havuzun yanından gelirken o kıza ne olduğunu görmedin değil mi kızım?

[/italik]

- Meltem hanım kahvenizi getirdim. Bu gün çok dalgınsınız. Az önce iki yeni hastamızın kabulünü gerçekleştirdik. Gelip tanışmak ister misiniz? Ben haber vereyim isterseniz daha sonra odalarına uğrayın. Nasıl yapalım?

- Ah! Ayşe Hanım teşekkür ederim. Şey... Geldiğinizi duymadım. Bu bina ben bu oteli alıp omurilik felçlileri için bir hastaneye dönüştürmeden önce bir oteldi. Yıllar önce ailemle burada çok güzel bir tatil geçirmiştik. Şimdi onu anımsayıp o yıllara gittim bir anda.

- Aa ! Hiç bilmiyordum. Ne güzel bir tesadüf olmuş o halde. Şimdi de çok güzel hayır işlerine imza atıyorsunuz bu yerde. Neyse ben sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim. Hastalar için ne yapıyoruz?

- Onlar odalarına geçip yerleşsinler ben sonra uygun bir zamanda uğrayacağım. Teşekkürler şimdiden

- Rica ederim Meltem Hanım, ben hemen hallediyorum.

O gün bu otelde yaşananlarda benim yarattığım felaket asla anlaşılmadı. Bir mucize gibiydi. Annem o soruyu sorduktan sonra ben bayıldım ve otel revirine kaldırdım. Olaydan aşırı derece etkilendiğime karar veren ailemle tatili yarıda kesip apar topar İstanbul'a döndük.

Şimdi odamın terasından o havuza bakarken yine yüzümde aynı gülümseme belirdi. Şimdi bu havuz hastalarım için tedavi amaçlı olarak kullanılıyor. Okuyup doktor olmayı seçmemde, hayatımda verdiğim tüm kararları almamdaki tek sebep olan bu olay benim şu andaki mutlu ve güzel kadın olmamı sağladı. Etrafımda sağlıklı olmayan ve zavallı insanları görmenin bana ne kadar zevk verdiğini fark ettim. Beni tanıyan herkes çok yardımsever ve iyi bir insan olduğumu konuşurken ben bu hastaların acı çekmesinden nasıl keyif aldığımı kimseye anlatamadım. Çevremde benden daha güzel ve sağlıklı insanlar olmasına tahammül edemeyişim benim ülkenin yardımseverleri arasında ilk sıralara yerleşmeme neden oldu.

Kahvemi bitirip yerimden kalkıp odama geçtim. Aynanın karşısındaki güzelliğime gülümsedim. Artık hem fit bir vücuda hem de geçirdiğim estetik ameliyatlar sayesinde mükemmel bir yüze sahiptim. Yavaş adımlarla odamdan çıkıp topuklu ayakkabılarımın tatlı sesinin koridordaki yankısını dinleyerek aynı kattaki en önemli hastamın odasına yürüdüm.

Kapıyı açıp onu bir sürü tıbbi cihaza bağlı olarak yatağında görünce yeniden içimi tarifsiz bir heyecan sardı. Onu arayıp bulmam epey vaktimi aldı. Kurduğum dernek aracılığı ile ailesine davet gönderdiğimde benden hiç şüphe duymadılar. Yardım teklifimi büyük bir sevinçle kabul ettiler. Böyle kusursuz bir sağlık kompleksinde kızlarının iyileşebileceğine bile inandılar. Onun yanına iyice yaklaşıp kulağına eğildim.

- Ebru bugün nasılsın bakalım? O yatakta sana bunu yapanın kim olduğunu bilip kimseye bir şey söyleyemeden yatmak zor olmalı tatlım. O gün sana olanlardan duyduğum hazzı bir daha hiçbir şey bana vermedi biliyor musun? Sen benim ilk ve en önemli kazamsın. Kendimi fark etmeme sebep olduğun için bir kez daha teşekkür ederim sarışın. Senin burada ölmeden daha uzun bir süre yaşayabilmen için elimden geleni yapıyorum. Çünkü seni bu halde her gün yeniden görmek dünyanın en büyük mutluluğu oldu.

Ebru'yu o zavallı haliyle yatağında bırakıp kapıya doğru ilerlerken bir an durup geriye baktım. Onun yanağından süzülen gözyaşı ile dünyalar benim oldu. Benim her söylediğimi anlayabilmesini çok seviyorum. Ona verdiğim acıdan daha kutsal ne olabilir ki?

[italik]Deniz...[/italik]

İLLÜZYON GERÇEKLIĞİ

Yanılsamalarla dolu hayatın içinden geçerken gerçekliğin nerede başlayıp nerede son bulduğunu asla bilemeyeceğiz. İkilik varoluşun vazgeçilmezidir. Eğer dünyada iyilik diye bir kavram var ise kötülük karşıtlığı olmak zorundadır. Kötülüğün en sinsi yollarla aramıza sızışı ise gerçekliğin ta kendisidir. Görünen kötülüğün ne kadar kötü olduğunu düşünmeden edemiyor insan. Bir kedinin yaralı bir kuşu yemesi ne derece kötülük mesela?

“Tanrı” kavramı iyilikle özdeşleşmiş ise kötülük kavramı neden bu kadar gelişmiş? Görünen iyilikmiş gibiler bizi batıla götüren bir handicap. Bazen öyle olaylara tanık oluyoruz ki ne felsefi ne de dini bakış açısıyla yapılabilecek akıl sır erdiremiyoruz. Ying yang en basit haliyle tasvir ediyor bize bazı şeyleri. Oysa “kötülük” insanoğlunun çılgınlıkları ile boyuttan boyuta geçiyor.

İllüzyon evreninde ihtiyaç duyduğumuz karşıtlık bilincin ihtiyacıdır. Verilerin peşinde koşarken yarattığı onca kavram arasında taşları yerine oturtması için, dağılıp un ufak olmaması için ödediğimiz bedel belki artık haddinden fazladır. Parmakla gösteremediğimiz kötüler hangi bilincin yeniden doğuşuna yol gösteriyorlar merak ediyorum.

Bazen sanal ortamda, gerçek hayatta karşımıza çıkan iyinin iyi olduğuna öyle emin oluyoruz ki kötülük darmadağın oluşumuzu zevkle izliyor. Sanal ortam diyorum evet niye şaşırıyorsunuz? Karşımızda yazan, çizen, iletişim kurduklarımız, okuduklarımızın tamamı birer insanı temsil ediyor. Düşünmeden itham ettiğimiz, vurup kaçtığımız, canının yaktığımız her mahlas bir insan.

Kuşlar için pencere kenarına yem bırakıp Suriyeli çocukları görmezden gelerek işe giderken hepimiz iyiliği temsil ediyor olabilir miyiz? Maya; gerçeklik ile sanal arasında her zaman bize kendi rüyamızın gerçeğini gösteriyor aslında. Uyanmak istemedikçe bilinç kendi erkini bize kabul ettirecek.

Dünya dediğimiz hem eril hem de dişil ilkelerin arasında var olan sanal bir gerçeklikten başka bir şey değil mi? Tüller ve arasında ilerleyişimizin sırrı sanki sadece yine kendi bilincimizde saklı.

Tarih boyunca kötülük ve iyilik kavramları felsefe ve dini epeyce meşgul etmiştir. Ancak değişen çağlar, yaşanmışlıklar, gelişen dünya asla bu kavramları belli bir kurala oturtamamıştır. Immanuel Kant evrensel ahlak yasasını savunmuştur mesela. Benim için en akla yatkın olanı bu gibi görünse de zaman içinde kendime ters düşmeye başladım. Dürüst olmak ilkesi iyiliğin vazgeçilmezlerindendir diye düşünürüz. Karşımızda bir ruh hastası bir katil var ve yaşı 20’den küçük olanları içinde bulduğumuz grup içinden seçip sırayla öldürecek. Yaşınız 20 ve siz yalan söylememek adına bu katile yaşınızı söyler misiniz? Söylemediğiniz için kötü olur musunuz?

Belki okuyana sıkıcı bir konu gibi gelecektir. Biraz kendinizden ve birazda çevrenizden örneklerle değerlendirirseniz zıt kavramların içinde insanlığın sonunun kötülükle geleceğini hesaplayabilirsiniz.

Şimdi kendimizi sorgulama vakti. O halde şu sözü bir kez daha yazmalı bir köşeye diye düşünüyorum: “Dünya yaşamak için tehlikeli bir yer, ama kötü insanlar yüzünden değil, bununla ilgili hiçbir şey yapmayan insanlar yüzünden. Albert Einstein”

Zaten ölmüş bir adama kurşun sıkmak kötülük müdür? Peki ya siz onun öldüğünü bilmiyorsanız? Hangi halde daha kötü olursunuz? Beynimi yeyip bitiren kötülük sinsi ve bulaşıcı bir hastalık gibi her yerden hücum ediyor üzerime. Bir dilencinin yanından elimdeki dondurmaya yalayıp geçerken gözlerimi ondan kaçırıp yok saydığım gün ben bir kötüyüm. Siz iyi birimisiniz?

Hubris sendromu (kibir sendromu-tanrısal ego) diye bir hastalık olduğunu bilenleriniz vardır. Daha çok politikacılarda görülür. Bence kötülüğü besleyen ve güçlendiren en güzel bahanelerden biridir. İşte buradan sonra beynimin çarpık yapılaşmasına engel olamıyorum. Tanrısal davranışlar kötülüğün gücü ise Tanrı olmak iyilik mi? Yanlış anlaşılacak istemem. Aslında kendi felsefemle yaklaştığım İslamiyet’e inanmıyorum değilim. Yaratıcı bu kadar çok kibir ve güce sahipken bizler neden sürekli yalın bir hayatı ve tevazu sahibi insanlar olmayı seçmekle yükümlüyüz. Belki de kibir uygun düşmedi onu nitelenmesine...

O zaman onca güç nerede? İnsan insanı, doğayı, evreni katletmeye var gücüyle devam ediyorken bu iyiliğin gücü nerede? Dünyaya gönderilip test edildiğimiz fikri ise ayrıca canımı sıkıyor. Biz aynı şeyi mesela deney farelerine veya maymunlara yaptığımızda kötü mü oluyoruz? Bunu bilim için yapınca adına iyilik mi diyoruz? O zaman iki kedinin kuyruğunu birbirine bağlayan ve ne yapacaklarını test eden bir çocuk bu davranışından dolayı neden suçlanıyor?

Yoksa evren koskocaman bir boşluk ve bizim inanç dediklerimiz sadece halüsinatif kurallar dizini mi? Ve dediler ki ; "tanrı öldü" –nietzsche...

Klasik bir söylem olacak ama adını kötülüğün zirvesine taşımış olan Hitleri anmadan geçmeyelim diye düşündüm. Tarih her şeyi yazdı ve belki de affetmek büyüklüğünü Yahudilerden ve insanlıktan istemeye hala yüzü varsa gerçekten tanrı öldü.

Hayvanların kürkleri için onların diri diri derilerini yüzen insanları, Afrika'yı görmezden gelen tüm dünyayı, kadınlara yaşayamama hakkını dayatarak sunan tüm insanlığı, ocuk ve tecavüz kelimesinin yan yana gelmesine neden olan ve seyirci kalan tüm hepimizi lanetliyorum. Ağaçları yok edenleri, sigarasının ucuyla karınca yuvasına dalıp gelen ıtırtı seslerinden keyif alan o ruh hastasını, keyif aldığımız için yetiştirdiğimiz çiçekleri sonrada dur ben bunu öldüreyim de vazomda dursun birazcık da diyebilen bizleri lanetliyorum.

Siz iyi birisiniz! Bunu duymayı seviyoruz. Kötülük şeytanın üzerine atıp tekileştirdiğimiz bir kavram. Oysa tek korkunuz gereğiniz... Kötülük; ilk insan tohumundan beri içkin bir duygu olarak bizimle. Yani dostum kötülük aynadaki aksinde...

Deniz...

HERHANGİ BİR SAVAŞ

Bulduğum çukurdan çıkmak için derin bir nefes aldım. Bazı vücut parçalarının üzerine basmak zorunda kalarak başımı dışarıya uzattım. Aynı anda yayılım ateşinin mermi sesleri kulaklarımı tırmalayıp geçti. Tam önümdeki Er 5 in kafasına isabet aldığını gördüm. Koşar haldeki gencecik arkadaşım yere yığılıp hareketsiz kaldı. Yanına ilerleyip boynundan nabzına bakmak istedim. Yüzünü kendime çevirdiğimde artık orada bir yüz olmadığını gördüm.

Savaş bütün hızıyla devam ediyordu. Ben ve diğer tüm arkadaşlarım artık hiçbir şey hissetmiyorduk. Hislere dair en ufak kırıntı bizim dağılmamız için yeterli olacaktı. Mekanik bir gücün bizi ele geçirdiği hissine kapılmıştım. Tüfeği doğrult, ateş et, el bombası at, ilerle..... Yakın dövüş en nefret ettiğim savaş tekniği. Süngünün ya da bıçağın karşımdaki askerin içine girip çıkarken çıkardığı sestten hangi organı harap ettiğini anlayabiliyorum artık. Boğazını kesmek ise başlarda çok zor geliyordu ama artık bunda bile zorlanmıyorum. Her yerde çok fazla kan, organ, bağırان adamlar, inleyen askerler var. Atılan bomba sonrası burnumu delip geçen yanık et kokusu ve havaya uçan et, kemik parçaları önceleri çok midemi bulandırır da şimdi etkilenmiyorum.

Yapmaya çalıştığım tek şey hayatta kalmak. Bu savaşın içinde neden bulunduğumu bile unuttum. Hiçbir idealim ve inancım yok. Sadece öldürüyorum ve hayatta kalıyorum. Aslında bu durumda olan sadece ben değilim. Bütün askerlerin böyle hissettiğine inanıyorum. Bu aralar artık diğerleriyle pek konuşmamaya çalışıyorum. Konuşup arkadaş olduğum bir askerin öldüğünü, parçalandığını görmek daha acı verici ve sinir bozucu. Bu nedenle artık kimin hangi konuda ne hissettiğini ya da hissetmediğini tam olarak bilemiyorum.

Bugün çok iyi ilerliyoruz. Düşman askerleri geri çekiliyorlar. Bu sayede bazı yerleşim yerlerine ulaşabildik. Yerde yatan cansız bedenler yaşananları bütün çıplaklığı ile bize resmediyordu. Kıyafetleri ve cinsel organları parçalanmış kadınlar ve hatta küçük kız çocuklarını görünce uzun zaman sonra ilk kez bu kadar kötü hissettim. Sanırım biz erkeklerin yumuşak karnı kadın ve çocuklar. Bu zaafımdan da en kısa sürede kurtulmam gerekiyor. Bir eve girdik Er78 ile beraber. Bir dolabın arkasından tırmalama sesleri gibi bir ses gelince hemen silahlarımızı o yöne doğrulttuk. Ben arkadaşşıma işaret vererek silahımı yere koydum ve beni korumasını istedim. Dolabı yavaşça kenara iterken çok tedirgindim. Onun arkasında beni neyin beklediğini bilmediğim için dolabı kendime siper alarak seslendim. "Orada her kim varsa derhal ellerini kaldırıp dışarı çıksın. Yoksa dolabı tüfeğimle mermiye boğacağım. "

Kısa bir süre bekledikten sonra iki küçük çocuğun titreyerek oradan çıktıklarını gördük. İkisi de altına sıçmıştı. Bu erkek çocukları oraya büyük ihtimalle aileleri sokmuştu ve onların yaşamalarını sağlamışlardı. Er78 ve ben silahlarımızı onlara doğrultmayı bırakıp artık korkmamalarını söyledik. Zavallı küçük şeyler gelip bacaklarımıza sarılıp hıçkırma hıçkırma ağladılar. Gözlerimin dolmuş olmasına hiç anlam veremedim. Onlara o evden hızlı şekilde temiz giyecekler giydirip dışarı çıkardık. İki asker yüzümüze şaşşal birer tebessüm yerleştirip komutanın yanına çocuklarla beraber gittik.

Komutan onları bulma hikâyemizi dinleyip bizim çok iyi bir iş çıkardığımızı söyleyecek ve bizde kısa bir an için insan olduğumuzu hatırlayacaktık. Bu çocukları güvenli bir yere ulaştırmak için en iyi planı yapacak ve şu koca pislik dünyaya iki masum hayat hediye edecektik. İçimde uzun zamandır ilk kez huzurlu bir şeyler vardı. Hatta mutlu olduğumu bile söyleyebilirim. Hele ki o küçük çocuğun elinden tutup yürürken onun kendi oğlum olduğunu bile hayal ettim bir ara.

Komutanın yanına vardığımızda yanımızdaki çocuklara bakıp yanlarından uzaklaşmamızı istedi. Yüzü gerildi ve öfkelenildi. Bizi hiç dinlemeden biz uzaklaşır uzaklaşmaz çocukların kafalarına sıkıp oracıkta öldürdü. Elinden tuttuğum çocuğun yakaran gözlerle bana bakması ardından kopardığı çığlık... Beyni diğer taraftan fıskırıp yere düşen çocuğun ardından tüm insanlık ölmüştü. O anda komutanın delirdiğini düşündüm. Yanımda duran askerlere baktım. Er26'nın bir ara silahını çok sıkı kavradığını fark ettim. Diğerleri başlarını çocuklardan diğer tarafa çevirmişlerdi. Çok küçük mimikler dışında orada insana dair hiçbir kırıntı yoktu. Gidip komutana bir yumruk atacaktım ki silahını bana çevirdi. Olduğum yerde kalmamı söyledi. Bana ve Er78'e türlü küfürler ederek burada bulunma sebebimizi ne çabuk unuttuğumuzu bağıra çağıra sordu.

Unuttuğumuz şeyleri hatırlamaya başlamam için böyle bir tokat yemem gerekiyormuş. Biz ve düşman askerlerinin de aslında amacımız aynı idi. Her ikimizde bu ülke topraklarından daha çok pay kapmaya çalışıyorduk. Burada yaşayan halk ise hiç kimsenin umurunda değildi. Aslında bizim yapacağımız işi onlar yaptığı için onlara teşekkür bile edebildik. Ben aptalın tekiydim. Öldürmem gereken iki çocukla boşuna zaman harcamıştım ve takım arkadaşlarımı bekletmiştim. Komutanımızın öfkesi oldukça yerinde ve gerekli idi. Gece yine Er78 ile aynı hendeği kazıp siper almıştık. İkimizde yaşanan olaydan sonra hiç konuşmadık. Cebimdeki mektubu elime alıp son kez okudum. Sevgilimden elime geçen son güzel şey bu idi. O günden sonra sürekli yer değiştiriyorduk ve eminim ki o ve ailem hayatta olup olmadığını dahi bilmiyorlardı. Mektubu elimde gören Er78 benden ona okumamı rica etti. Ona uzattığımda okuma yazma bilmediğini söyledi. Bana o mektubu okumam için yalvarınca yüksek sesle okumaya başladım;

[italik]Sevgilim, Bitanem ;
Senden aldığım son mektubu benim elime geçmeden üç ay önce yazdığını gördüm. Bu sayede bir hesap yaptım ve şu an sana yazdığım mektubumu kışın yazdığıma göre bahar aylarında eline geçmiş olacak. Bu sebeple baharın müjdecisi sana ben olacağımı düşündükçe sevimli bir heyecan sarıyor ruhumu.

Uzun zamandır sesini duyamıyorum ve bu kalbimi susuz bırakıyor. Senin sesin kalbime can veren kan kadar gerçek ve değerliydi. Sesinle her seferinde yeniden hayata dönüyor ve türlü umutlarla seni kaldığım yerden beklemeye devam ediyordum. Şimdi ise sadece çok uzun sürede elime geçen mektuplarıyla avunuyorum. Onları yazarken ellerinin değmiş olması bile benim için öyle anlamlı ki. Defalarca okuyup su gibi içiyorum her birini. Ellerin kokusunu alabilmek için onlarca kez kokluyorum.

Sana çok güzel şeyler yazmak isterdim. Ancak bilmelisin ki döndüğünde buralar bıraktığın gibi olmayacak sevgilim. Savaş yüzünden yiyecek bulmakta zorlanıyoruz. Çok gece aç uyumaya çalışırken senin yosun gözlerinin hayali beni umutlandırıyor. Bütün genç erkekler askere alındığı için hayat çok daha zor oldu. Yaşlı erkekler teker teker hastalık ve açlık yüzünden ölüyorlar. Salgın hastalık ise zaten önce çocukları sonra hepimizi tehdit ediyor. Senin ve diğerlerinin o Tanrı'nın cezası yerde ne aradığınızı hala anlamış değilim. Her gün televizyona çıkıp açıklama yapan politikacıların anlattıklarında mantıklı tek bir cümle, haklı tek bir yön bulamıyorum. İnsan öldürmenin kahramanlıkla ilgisini hala anlamış değilim. Başka birinin ülkesinde ne yapıyorsunuz?

Canım, cancağızım, sana hep güzel ve umutlu şeyler anlatmak isterdim. Ancak benim tek dert ortağım sensin. Sen benim sevgilim, arkadaşım, yoldaşım, gecem gündüzüm, her şeyimsin. Tüm bedenim ve varlığım seninle dolu. Ellerin düşündükçe onlara bir kez daha yüz sürebilmek ve her bir parmağını tenimde gezdirebilmek için dualar ediyorum. Maviden yeşile gözlerinin her bir tonunda yıkanmak geceler boyu orada mahsur kalmak istiyorum. Canım bu sadece bir ten arzusu olamaz. Sana duyduğum özlem tüm duyguların renklere dönüşmesi gibi. Sana olan aşkımlı yalnızlığımıza ortak ettiğim duvarlara her gece yeniden ruhumla resmediyorum. Bazen dizlerinde uyuyorum, bazen seninle bir deniz kenarında el ele dolaşıyorum. Bazense sana olan özlemim önüne geçilmez bir nehir gibi tutkularla coşuyor ve sensizliğime defalarca küfrediyorum.

Sevdiğim, eğer bu mektubum eline ulaşırsa lütfen beni aramanın bir yolunu bul. Burada da her şey her gün daha kötüye gidiyor. Sen gelene kadar hayatta kalmak tek yaşama nedenim oldu. Annem ve babam salgında öldüler. Senin annen hala hayatta ve seni çok özlüyor. Sana bir mektup yazdığını söyledi ve umarım eline ulaşmıştır. Yakında telefon idaresinde çalışacak kimse kalmazsa kapatılabilir. Her zorluğa rağmen bir mucize olacak ve ben senin sesini duyacağım. Buna inanarak şimdi çok daha mutlu ve huzurluyum. Lütfen gel... Yaşa ve bana geri gel. Göğüs boşluğumda çarpan ikimizin kalbi. Bunu asla unutma. "Boncuk gözlüm" dediğin bu kadın var ya sen varken dayanıyor yaşamaya. Şiir yazmalıyım... Başka yolu yok sensizliğin...

Seni nefes aldığım sürece seveceğim ve bekleyeceğim...
[/italik]

Mektubu henüz bitirmiştim ki Er78 ben mektubu okurken fark ettirmeden ağzına soktuğu tüfeğini ateşledi. Gecenin sessizliği bu şekilde bozulurken çatışma sesleri duyulmaya başladı. Er78 giderken bana bir gece çatışması hediye etmişti. Ben onun kadar yürekli olup bu işi kendi kendime yapamayacaktım. Mektubu sakın hareketlerle katlayıp sol üst cebime, tam kalbimin üstüne koydum. Komutanın siperlerde kalmamızı söylediği emrini hiç umursamadım. Bir süre daha siperde kalıp o çok sevdiğim çocuk gözleri hayal edip gülümsedim. Bütün yaşadıklarımı not aldığım defterime son cümlelerimi yazdığım şu an verdiğim karardan çok eminim ve mutluyum. Tatlı bir rüyada geziyormuşum gibi yüzümdeki tebessümü hiç silmeden bu siperden pervasızca çıkacağım...

Haftalar sonra yaşadıkları yerlere cenazeleri olmadan sadece ölüm haberleri ulaşmış olan askerlerin aileleri savaşın ortasında bir dini bayramın arifesinde idiler. Cenazesiz cenaze merasimlerinin ardından kıtlık, hastalık, çaresizlik içinde bayram hazırlığı yapmaya koyuldular. Öyle çok acı görmüşlerdi ki bir yenisi artık ilk günlerdeki etkiyi göstermiyordu. Önce televizyonlarda duydukları asker ölümlerine zamanla nasıl alışmış iseler şimdi de cenazesiz törenlerini de yadırgamaz olmuşlardı. Hatta öyle ki gözlerinin önünde ölen insanlar için bile üzülemiyorlardı. Yaşayanlar kanıksamakla cezalandırılmışlardı.

[italik] Birisi barışı başlatmalı. Tıpkı savaşı başlattığı gibi!
Stefan Zweig

[/italik]

[italik] Deniz...[/italik]

PSİKİYATRİK DENEYSELLER

Saatlerdir gözlerini monitörlerden ayırmadan bakmaktan uykusu gelmişti. Onun görevi diğer gardiyanlarınkinden biraz farklı idi. Her gün farklı farklı da olsa tek bir mahkumdan sorumlu idi. En azılı, en tehlikeli, en sinsisi, en acımasız olan mahkumların kontrolünün onun elinde olması oldukça heyecan vericiydi.

Bütün bir gün hatta bazen geceleri bile tüm dikkatini vererek onları izlemesi gerekiyordu. Bazen mahkumların şüpheli hareketleri olduğunu düşündüğünde onları hücrelerine bağlanmış olan hoparlörlerden uyarıyor kameraya yaklaşmalarını, ellerini göstermelerini falan istiyordu. Daha ciddi şüpheleri olursa kırmızı düğmeye basıp hücrelere bir ekip gönderiyordu. Ama kendisi asla görev yerini terk edemiyordu.

Aslında geçmişte yaptıklarını düşününce burada hiçbir insana dokunmadan öylece oturmak hiç ona göre bir şey değildi. Nasıl olup da yaptığı şeyden sıkılmadan o küçücük odada oturduğunu anlayamıyordu. Belki de hayatında ilk kez birileri ona güvendiği için kendisiyle duyduğu gurur onun değişmesine neden olmuştu.

Kendisi de şu izlediği tehlikeli mahkumlardan farklı biri değilken nasıl olup da onu bir gardiyana çevirmeye karar verdiklerini defalarca düşünse de mantıklı bir cevap bulamıyordu. Ömür boyu hapse mahkum edilmiş onlarca insanın katili, on beş kadına tecavüz etmiş bir adam olarak üstüne bir de defalarca hapisten kaçmayı başarmıştı. En yüksek güvenli hapishanelerin en berbat hücrelerine tıkmıştı. Ama yine bir yolunu bulup hapisten kaçmıştı. Her kaçtığında da yeni katliamlara neden olmuştu. Şimdi bu geri zekâlı devletin hangi akla hizmetle onu gardiyan yaptığına şaşırıyordu.

Bir gün tıklandığı hücreye gelen üç takım elbiseli ona bir değişim programından bahsetmişti. Ülkede kendisi gibi yüksek güvenli hapishanelerden kaçmayı başarmış sadece beş kişi olduğunu söylemişlerdi. Diğer dördüne uyguladıkları psikolojik testlerden geçemediklerinden bahsedip son adayın kendisi olduğunu söylemişlerdi. Eğer uygulayacakları testleri kabul ederse ve başarılı olursa cezasını askıya alıp kendisini gardiyan yapıp birde üstüne dolgun bir ücret ödeyeceklerini söylemişlerdi.

Önce duyduklarına inanamayıp kendisiyle dalga geçtiklerini düşünmüş onlara sağlam küfürler edip hücrelerinden kovmuştu. Onlar ise giderlerken yatağının kenarına bir dosya bırakıp okuyup imzalarsa hayatının değişeceğini söylemişler ve yanından ayrılmışlardı. Birkaç saat yere fırlattığı dosyayı hiç açıp bakmamıştı. Daha sonra eline alıp biraz karıştırınca adamların ciddi olduklarını anlamıştı.

Yapılacak testleri okuduğunda kahkahalarla gülmüştü. Resim yapma, soru cevap, hipnoz, saat çizme, kan testi vs. vs. Bir sürü zırva testin ayrıntılı açıklaması yapıp kabul ettikten sonra her hangi bir suça karışırsam asla aflardan yararlanamayacağından bahsedilmişti. Tek yapması gereken imza atmaktı. Kameraların onu izlediğini biliyordu. Dosyayı yere atıp birkaç gün daha umursamaz davranıp onları meraklandırdıktan sonra imzayı atmış ve kameraya doğru gösterip sırtmıştı. O anı yeniden hatırlayıp gülümsedi. İşte o andan sonra hayatı gerçekten de çok değişmişti.

Yapılan tüm testleri geçtiğini söylediler. Son olarak bir ay kadar yanında bir başka gardiyanla çalışacaktı. Eğer hiçbir sorun yaşanmaz ise görevine tek başına devam edecekti. Tüm istenenleri eksiksiz yapmıştı. Hatta beraber çalıştığı gardiyan ile de çok sıkı arkadaş bile olmuştu. Hemen hemen her akşam onunla buluşup barda falan biraz takılıp laflıyorlardı. Şimdi tek engeli şehir dışına çıkamamaktı. Bir yılın sonunda hala sorun olmadıysa bu engelinden de kurtulabilme ihtimali vardı. Zaten artık nedense içinde suç işlemeye dair hiçbir istek yoktu. Kendisini oldukça normal hissediyordu. Tek sorunu yorgunluk ve uykusuzluktu. Geceleri düzgün uyuyamıyordu. Bunun için bir doktora danışmaya kararlıydı artık.

Elinin altında en sevdiği kahvesi, porno dergileri, müzik çaları, abur cuburları ve hatta düzenli olarak gelen üç öğün yemeği bile vardı. Yemekler öyle hapishane usulü falan değildi. Tatlıdan tuzluya oldukça lezzetli ve besleyici şeylerdi. Mesai bitiminde kartını basıp elini kolunu sallayarak bir hapishaneyi terk edebilmenin verdiği keyif ise hiçbir şeyde yoktu.

Yerinden kalktı biraz odasının içinde gezindi. Aynanın karşısına geçip gardiyan üniformasının içindeki kendisini inceledi. Saçlarının biraz kırıştığını fark etse de çok ilgilenmedi. Yüzündeki eski olaylarından kalma yara izinden olduğunu düşündüğü yıpranmışlık hissi ise birazcık canını sıktı. Biraz erken kırışmaya başladığını düşünüyordu. Henüz 35 yaşında bir adam için aynadaki 45 yaşlarında ki görüntüsü hoşuna gitmiyordu. Eski hızlı ve sağlıklı yaşantısı onun erken yıpranmasına neden olmuştu. Yine de hala oldukça yakışıklı bir adam olduğunu düşünüyordu. Böyle esmer yakışıklısı olmasa tecavüz ettiği kadınları kolayca ağına düşürmesi mümkün olmazdı.

Aynanın karşısında eski kötü günlerini aklına getirince içinde hafif bir kıpırdanma oldu. Küçük bir heyecan duydu. Tecavüz ettiği kadınların ağlayıp yalvarmalarını düşündü. Onlara gücün kimde olduğunu en sert şekilde gösterdiği ve tarifsiz zevk aldığı anları yeniden hatırladı. En son onları değişik şekillerde öldürürken aldığı zevki hatırladı. Aynadaki aksinde eski haline dönüşmeye başladığını gördü. Gözlerindeki kıvılcım her şeyi bırakıp gitmesini söylüyordu. Tam bu

sırada telefonu çalmaya başladı. Arayan şu gardiyan arkadaşı idi. Yine aynı barda buluşmak üzere sözleşip telefonu kapattı. Mesaisi dolmak üzere olduğundan toparlanmaya başladı.

Aynı anda onu izleyen gizli kameraların bağlı bulunduğu odada onlarca monitör, birkaç doktor ve diğer görevliler oldukça yoğun bir şekilde çalışıyorlardı. Herkes sağa sola koşuşturuyordu. Burası hapishaneden apayrı başka bir binaydı. İçinde pek çok laboratuvarın ve çalışanın olduğu devlete ait bir araştırma kurumuydu. Ancak buranın varlığını çalışanlar ve yüksek mevkide ki birkaç devlet görevlisi dışında kimse bilmiyordu.

[/kalin

Devam edecek...

[italik]

Deniz...[/italik]

PSİKİYATRİK DENEYSELLER-2

O gün araştırma kurumuna çok yüksek mevkideki devlet görevlisi inceleme için gelmişti. Çalışanlar günlük işlerini yaparken garip bir gerginlik hakimdi ortama. Bu ziyaretlerin sonunda bu yüksek görevliler hem ulu orta bu çalışmaların çok insani olmadığını yüksek sesle söylerler hem de en son giderken “çalışmalara devam edilsin ancak benim buraya geldiğim bilinmesin” şeklinde cümleler kurup ortadan kaybolurlardı.

Günün ortasına gelindiğinde devlet yetkilisi ilaçların geliştirildiği laboratuvarları, idari bölümleri ve diğer odaları tek tek gezdi ve nihayet deneklerin canlı olarak izlendiği bol kameralı ve bol monitörlü olan stüdyoyu andıran bölümlere gelmişti. Denekler oscarlı birer sinema sanatçısı gibi izleniyordu. Her monitörün başında tek tek duruyor ekrandaki denek hakkında beraberinde gezen ekipten bilgiler alıyordu.

Her denek başlı başına bir dünya idi. Farklı üniformalar içinde ya da sivil kıyafetler içinde idiler. Hepsine yeteneklerine ve mesleklerine göre farklı simülasyonlar tasarlanmış monitörlerin başına oturtulmuşlardı. Hepsi çok önemli bir görevi yaptıklarına inanıyorlardı.

Mesela dünya çapında aranan ünlü bir hırsız devlet bankasını emanet etmişlerdi. Gün boyu izliyor ve savunma açıklarını tespit ediyordu. Onlarca hastasını öldürmüş olan bir hemşireye monitörden hasta takibi yaptırıyorlardı. Vital bulguların ekrana yansıtıldığı bir simülasyon yaratılmıştı. Senaryoya göre izlediği hastaların bulunduğu yoğun bakımda hastalar şüpheli şekilde ölüyorlardı. Ondan istenen bu hastaları kimin ya da neyin öldürdüğünü bulması idi. Eğer bu hastalar onun denetiminde ölürse ve fark etmezse yeniden cezaevine gönderileceğini söylemişlerdi. Defalarca kundaklıktan içeri atılan bir başkasına sigorta şirketinin tam yetkisi verilmiş. Sigorta yapılmış olan yerlerin güvencesinden sorumlu tutulmuştu. Gün boyu bu yerleri izliyordu. Bir araba hırsızını otomobil fabrikasında yetkili kılıp üretilen araçların bilgilerini ve araçları monitörden inceleyip güvenlik açıklarını rapor etme görevi verilmişti.

Denekler sıra ile incelenirken gardiyan üniforması giymiş olan denegın izlendiği ekranın önünde duruldu. Bu denekten sorumlu olan doktor çok ilginç ve tehlikeli olan tutuklu denek hakkındaki ayrıntılı raporu sundu :

Denek tam bir suç makinesiydi. 47 kişiyi öldürmüştür. Bu kurbanların kadın olanlarından 15 tanesine türlü işkencelerle tecavüz etmişti. Kurbanlarının her birine cansız mankenlerle zorla kamasutra pozisyonları vermişti. Daha kurbanlar yaşarken bu pozisyonları verdirebilmek için gerekirse eklemelerini eğmiş, kemiklerini kırmış bazı vücut parçalarını kesmiş, duvarlara veya tavana kendi organlarıyla asmış ve en sonunda istediği pozisyonları aldıklarında onları cansız mankenlere çivilemişti. 100 kamasutra pozisyonunu bitirmeden durmayacağını mahkeme önünde bağıra çağıra ilan eden katil bu hedefi için defalarca firar denemesinde bulunmuş, bunların pek çoğunda başarılı olmuştu. Ancak 14 olan sayıyı sadece 15'e çıkarabilmişti. Çünkü denek; kurbanlarını titizlikle araştırıp en sonunda kendisi için doğru olan adayı seçiyordu. Onunla önce flörtleşiyor ve bu şekilde ağına düşürüyordu. Kadınlar tutkulu ve karizmatik bir sevgili bulduklarını sanıp farkında olmadan ölüme koşuyorlardı. Öldürdüğü diğer kurbanlar ise bu hedeflere ulaşmaya çalışırken çoğunlukla tesadüfen önüne çıkan engellerdi.

Şimdi denek halen deneme aşamasında olan bir dizi tedavinin etkisi ile yaptığını sandığı görevinin başında uslu uslu oturuyordu. Tam beş yıldır izlenen ve tedavi edilen denekler kendilerini sadece bir aydır bu işin içinde sanıyorlardı.

Deneklerin her birinin beyinlerinin hipofiz bölgesine birer çip yerleştirilmişti. Bu çip hem onların gördüğü halüsinasyonları hem de bunlara verdikleri tepkileri inceleyip kontrol altında tutuyordu. Hormon düzeyleri, vital (yaşamsal) bulguları bu çipte toplanıyor ve veri akışı gün boyu devam ediyordu. Kullanılan ilaçlar ve yaratılan sahte dünya sayesinde aslında hiç çıkmadıkları hücrelerinde normal insanlar gibi yaşadıklarını sanıyorlardı.

Gün boyunca ilaçlar en sevdikleri yiyecek ve içecekler yoluyla onlara veriliyordu. Deneklere ilk teklif yapıldıktan sonra yapılan testlerin ardından haklarında tüm bilgiler edinilmişti. En sevdikleri renk, en sevdikleri yiyecekler, en sevdikleri hayvan, fobileri vs.vs. ..

Bu testlerin sonunda birinci aşamayı başarı ile geçtiklerini eğer ikinci aşamayı denemek istiyorlarsa yeni imzalar atmaları gerektiği söylenmişti. İşte bu imza ile araştırma merkezine kendilerine uygulanacak her şey için sınırsız bir yetki vermiş oluyorlardı.

Beş yıllık araştırma ve deneyler sonucunda kullanılan ilaçlar en iyi seviyeye getirilmiş, yan etkileri en asgari düzeye indirilmişti. İlacın hormonlar üzerinde olumsuz etkileri sonucu deneklerde erken yaşlanma, cinsel işlevlerde gerilik, diyabet gibi yan etkiler oluşmuştu. Çipler ve ilaçlar başlarda tıpkı birer tümör gibi yan etkiler gösteriyordu. Bazı denekler sürece dayanamayıp ölmüşlerdi.

Başarının en yüksek oranda elde edildiği deneklerden biri de bu gardiyan simülasyonu yaratılmış olandı. Çip üzerinde olumsuz sinyaller görüldüğünde ilk başta ona arkadaş gibi gönderilen doktor tarafından aranıyor telefon yolu ile

hipnotize ediliyordu. Denek uyku durumuna geçirildikten sonra ona sahte bir yaşam sunuluyordu. Uyku süresince kendisini dış dünyada hayal ettiği şeyleri yaparken buluyordu. Uyandırıldığında ise görevinin başında hiçbir şey olmamış gibi kaldığı yerden devam ediyordu.

Artık sona gelmişti. Deneklerin her biri başarılarının kanıtı idi. Gelen devlet yetkilisini de buna ikna ettiklerinde artık ilacın ve tedavi yönteminin dünyaya duyurulmaması için hiçbir neden yoktu.

Tam ekranın yanından ayrılıp diğer deneğe geçilecekken gardiyan denek yerinden kalktı. Küçük odasının içinde bir bölme ile ayrılan tuvaleti kullandı. Çıktığında aynanın karşısına geçip kendisini incelemeye koyuldu. Tüm ekip onu dikkatle izliyorlardı. Uzun süre kendini inceledikten sonra denek ilk kez aynaya uzandı. Bu ekipte bir tedirginlik yaratmıştı. Aynayı yerinden çıkarmaya çalıştı. Tam o sırada doktor eline telefonu alıp onu aradı. Denek kısa bir an durdu ve telefona baktı. Sonra yine ilk kez telefonu yanıtlamadı. Aynayı zorlamaya devam etti. Sonunda tüm gücü ile onu yerinden çıkarmayı başardı. Tam o anda kırmızı düğmeye basıldı. Acil durum ekipleri hücreye doğru hızla yol almaya başladılar. Denek elindeki aynaya daha yakından bakarken ilk önce arkasındakini görmedi. Daha sonra aynayı yana kaydırduğunda kamera ile göz göze geldi. Ona öyle yaklaştı ki ekran başındakiler burun deliklerindeki kılları bile görebiliyorlardı. Daha sonra biraz geri çekilip şaşkın ifadesinin yerini öfke aldı. "Çakallar" diye bağırdıktan sonra bulunduğu odayı darmadağın etti. Odayı dağıttığı sırada bir başka kamerayı daha buldu. Ona da iyice yaklaşıp ;"Beni kandırmanın cezasını size ödeteceğim. Bekleyin geri geleceğim." deyip elindeki satış fişini kameraya yapıştırdı. O uyurken odayı temizleyen görevli bir ihmâl sonucu o satış fişini tuvalette düşürmüştü. Fişin üzerindeki tarihi okuyan denek kandırıldığını anlamıştı.

Oldukça zeki ve tehlikeli olan denek odadaki eşyaları kullanarak kapının kilidini kırıp odadan çıktı ve koşmaya başladı. Uzun ve geniş koridor boyunca etrafını incelerken koşmaya devam ediyordu. Orası her biri tek hücreden oluşmuş onlarca koğuşun bulunduğu bir hapisaneden başka bir yer değildi.

Ona doğru yaklaşan silahlı ve profesyonel acil durum ekibinden henüz haberi yoktu. O bir kez daha 16. Sayısı için koşmaya devam ediyordu.

Son...

[italik]
Deniz...[/italik]

YA TUTARSA

“ İşte geliyor. Evet...! Evet.. ! Evet...! Kesinlikle bu güzel şey benim sevgilim. Bu güzellikte bir kızın sevgilisi olabildiğin için çok şanslı bir adamsın oğlum. Şimdi bu sarışın afet o uzun bacakları ve kısa şortuyla gelip benim yanıma oturacak ve mis gibi kokan saçlarıyla bana doğru eğilip o bal dudaklarıyla beni öpecek. Bunun adı cennet değilse nedir? ”

Hakan daha iki gün önce öyle ortamları hiç sevmediği halde sırf hatır için katıldığı bir doğum günü partisinde tanışıp güzelliğinden çok etkilendiği Alev ile yıldırım hızıyla sevgili oluvermişti. Bu onların ilk buluşmaları idi ve Hakan fiziksel olarak tamamen çekim alanına girdiği bu kızı bütün gece düşünmekten kendini alamamıştı. Uykusuz gecenin ardından beş fincan kahve içip duş aldıktan sonra kendini toparlayıp randevu saatinden bir saat önce kafeye gelmişti. Her fırsatta yaptığı gibi kendisini yanında getirdiği kitaba kaptırıp en azından birazcık rahatlamıştı. Tam heyecanı yatışmak üzereyken sevgilisi Alev yarım saat gecikmeyle ona doğru geliyordu.

“ Şu kızın gülümsemesi ile yeryüzündeki bütün felsefe kuramları yerle bir oluyor ve ben hem nesnel hem de simgesel olarak inandığımı bilmekten ve bildiğime inanmaktan vazgeçmek noktasına geliyorum. Var oluşun özünde kesinlikle hormonal bir dengesizlik olmalı. Ya da ben şu anda beynimi devre dışı bırakıp simgesel olarak görebildiğim bu hatunu ilahlaştırıyorum. Aristo ve Eflatun bu bacakları görseydi panteist yaklaşımlarının kanti olarak o bacakları gösterirlerdi.”

Hakan karmakarışık olup dağılmışken kulağına çalınan ses ile kendini” Küçük Prens’in “ gezegeninde buldu. Çiçeğini bulmuştu ve artık koyununu serbest bırakabilirdi.

- Selam canım. Çok bekletmedim umarım?

- Ha ! Şey ... Yok hayır. Yani biraz bekledim ama kitap okuduğum için sıkılmadım merak etme.

Bu arada Alev tamda Hakan’ın hayal ettiği gibi ona doğru eğilip yanağından öptükten sonra tam karşısına oturmuştu bile. Hakan burnuna gelen parfümün etkisi ile beynini mühürlemiş artık sadece el yordamıyla çalışan basit bir mekanizmaya dönüşmüştü adeta.

- Ah! Tamam canım o zaman çok sevindim. Ayy biliyor musun gelene kadar çok sıcakladım. Aslında arabamı yakın bir yere park edebilseydim bu kadar yürümek zorunda kalmazdım. Soğuk bir şeyler içelim mi tatlım.

- Niye uzağa park ettin ki bu kafenin kendi otoparkı vardı.

- A! Cidden mi? Ay bak görüyor musun o kadar boşuna uğraştım ben ama. Vale falanda vardır burada. Canım ben bu taraflara pek gelmiyorum ki bileyim. Bu semtteki bir kafeden beklenmeyecek bir performans. Sen buluşma yeri olarak burayı seçince salaş ortam fantezisi falan diye düşündüm.

Kızın ne anlattığıyla değil de dudak hareketleriyle ilgilenen Hakan henüz neyle karşı karşıya olduğunun farkına varamamıştı. Alev konuşurken önce yüzünü sonra boynunu inceledi. Geniş dekolteli pembe bluzun kıvrımları arasından bir görünüp bir kaybolan göğüs hatlarına geldiğinde yutkunup başını diğer tarafa çevirmeyi seçti. Şu anda Hakan’ın karşısında duran kadın onun için kesinlikle Afrodit’ten başkası değildi. Ayrıca kendisi de Hephaistos ‘dan çok daha fazla yüzüne bakılır aslan gibi bir adamken bu kızı kesinlikle hak ediyordu. “Topal değilim bir kere oğlum. “dedi içinden.

- Hakan canım hadi şu garsonu çağırırsana. Acilen serinlemem gerek. Ama beni böyle ihmal edersen kalbim kırılır ki benim.

- Hemen çağırıyorum. Özür dilerim ya dalmışım.

- Nereye daldın acaba cicim?

- Daldım mı dedim ben? Yok şey oldu. Neyse ...Garson!

Seslenişini el hareketi ile de destekleyerek garsona kendini gösterebilmiş ve duyurabilmişti sonunda Hakan. Garson masaya geldiğinde Hakan güzel sevgilisine dönüp;

- Ne içersin Alev..ciğim?

Alev Hakan’a tatlı bir gülümseme hediye ederek garsona döndü.

- Canım ben bir light latte istiyorum. Yağsız kremadan yapılsın, çırpılmış olan kreması alınsın, yağsız süttten eklensin, tatlandırıcılı şurup koyulsun ve lütfen soya ile tatlandırılınsın. Ha unuttuyordum ay lütfen sadece çikolatalı şurup ekleyin. Orijinaldir umarım. Mümkünse buz parçaları çok büyük olmasın ve karton pipetle servis edilsin.

Hem garson hem de Hakan donmuş gibi Alev’in yüzünde asılı kaldılar. Hakan önce yutkundu. Sonra yavaş yavaş buzu çözülmüş gibi başını güçlkle garsona döndürerek konuşmaya başladı.

- Umarım siparişi almakta bir sorun olmamıştır kardeşim. Ben sadece demli bir çay istiyorum mümkünse.

- O kolay abi de abla en son ne içiyor onu şey edemedim ben? Karar veremediyse ben birazdan geleyim.

“Abla dedi bana ya” deyip isterik bir kahkaha atan Alev Hakan’ın zarif ikna çabalarıyla kalkmak üzereyken yeniden yerine oturdu. Hakan’ın son ricasını da kırmayıp sade sodaya razı olduktan sonra masaya bir süre sessizlik hâkim oldu.

Alev bu sessizlik süresince Hakan'ı inceledi. Kıvrıkcık saçlarından alınına düşen perçem onu çok sevimli göstermişti. Kısa kesilmiş saçları kulak hizasında bitiyordu. Mavi ve yeşil kaynaşmış billur gibi akıyordu gözlerinden genç adamın. O gözlerin rengi öyle gizli bir hazine gibi gözlüklerin arkasına saklanınca daha bir gizemli ve görülesi bir hal almışlardı. Yuvarlak yüzüne çok yakışmış olan gözlükleri, hafif dolgun yanakları, pembesi bol dolgun dudaklarıyla oldukça çekici bir adamdı Hakan Alev için. Kısa ve dolgun parmakları şımarık çocukların ellerini hatırlatmıştı ona. Hani sürekli bir şeylerle kirlenen, yaramazlık yapmadan duramayan afacan çocuk elleri gibi. "Giydiği mavi gömlek bu adama çok yakışmış. Adeta gözlerinin yansıması gibi" dedi içinden kız. O gömleğin göğsünün başladığı yere kadar açık bırakılmış düğmelerin arasından çıkan birkaç kıvrıkcık tüy gözüne takılmıştı Alev'in. Zaaflarıyla yüzleşmenin hiç sırası olmadığını düşünüp pembeleşen yanaklarını göstermek istemeyerek başını önüne eğdi Alev.

- Bir şeye mi canın sıkıldı Alev

- Yoo . Sen konuşmayınca bende bir an sustum. Aa elindeki kitaba bakabilir miyim?

- Tabi ki . Okumayı seviyorsundur mutlaka sende. Bakalım okuma zevklerimiz uyacak mı?

Alev Hakan'ın uzattığı kitabı eline aldı. Bir süre önsüzüne baktı, arkasını çevirip birkaç saniye de oraya bakıp kitabı Hakan'a uzattı.

- Stefan Zweig'de kim Allah aşkına. Hiç duymadım ben bu yazarı. Ne yazıyor kitapta anlatsana. Ha şey mi yoksa? Dur sakın söyleme... İsmi satranç olduğuna göre çok basit aslında. Satranç oynamanın sırlarını, kolay öğrenme yollarını falan öğreten bir kitap bence.

- Stefan Zweig kim mi diyorsun? Yani hiç duymadın bu yazarı? Ha...! Şey..! Neyse olabilir tabi demek sana hitap etmiyor bu tür yazarlar. Aslında satranç hakkında bilgi veren bir kitap değil. Sürükleyici bir öykü barındırıyor içinde. Üstün yetenekli bir çocuğun dünyaca ünlü bir satranç ustasına dönüşmesinden sonra yaptığı gemi seyahati sırasındaki olaylar örgüsünü anlatan sürükleyici bir hikâye. Aslında gördüğün gibi kalın bir kitap değil ama öyle çok şey anlatılmış ki bir çırpıda inanamazsın. En sade haliyle satranç üzerinden felsefeye değinilmiş, dönemin Alman zulmünün yarattığı yıkımdan bahsedilmiş. Satranç üzerinden hayatı gözler önüne sermiş. Hem aslında dili sade ve akıcı. 'Doğu Anlatım Biçimi' tarzında bize çok yakın bir anlatımı var. Sıkılmadan okuyabilirsin bence. Tavsiye ederim. Ben aslında bu kitabı seni beklerken bitirdim. İstersen sana ödünç verebilirim. Kitapla ilgili son notum şu olabilir ki; bu yazarın son öykü kitabıdır. Daha sonra karısı ile birlikte intihar etmişler ne yazık ki.

- Ben seni dinlerken bile yoruldu bu kitaptan. Ne o öyle felsefe falan. Sıkılıyorum ben öyle şeylerden. Canım ne tatlısın sen öyle .Birde heyecanla anlatıyorsun sözlüye kalkmış çocuklar gibi.

- Sözlüye kalkmış çocuk...! Tanımlama biraz garip gelse de sen söyledin diye samimi buluyorum. Sen ne tarz kitaplar seviyorsun peki? Yani en azından sevdiğin bir kitap varsa ondan bahsedelim.

- Bak canım ben en çok Kahraman Tazeoğlu'nu seviyorum. Özellikle şiirlerine bayılıyorum. Aşk onun sözleriyle yeniden doğuyor resmen biliyor musun? Benim eski bir arkadaşım vardı. İlk kez onun elinde görmüştüm bu kitabı ve bana uzatıp " Al bu tam senlik. Ama mümkünse benden uzak tut. Bir daha görmeyeceğim şekilde oku ve imha et" demişti. Böyle anarşist halleri olan, Tolstoy falan okuyan bilmiş bir çocuktu. Aslında severdim ama gitti şimdi buralardan. Kulakların çınlasın Chao... Ben ona kısaca hep böyle derdim de. Neyse işte nedenini bilmiyorum ama o Kahraman 'çığıma çok kızmıştı ve sayesinde ilk kez böyle tanıştım ben bu yazarla. Şimdi tek geçiyorum.

Hakan bir rüyadan uyanır gibi sersemlemişti. Karşısındaki güzellik mumdan bir heykel gibi ismine yakışır bir şekilde alevlerle yanıyor ve damla damla eriyor gibiydi. "Bir gün mutluluğun dış nedenlere bağlı değil de bizim onu görüşümüze bağlı" dedi Tolstoy. Hakan kendi iç sesiyle konuşmayı sürdürdü." Şimdi bu kız benim ballı kurabiyem olsa ve bir süre düşünmeye ara versem çok mu zorlanırdım acaba? " dedi.

Hakan kusursuz bir güzelliğin aslında kusursuz olmadığını fark ettiğinden beri en sevdiği çorabında açılmış delikten çıkmış olan ayak parmağına bakar gibi bakıyordu kıza. Çoraba mı üzülün, zavallı parmağının derisinin incelmesine mi üzülün karar verememek gibi bir ruh halinde idi. " Sahtekâr doğa madem bu kadar güzel şeyler yaratıyorsun. Neden eksikliğini beynine saklıyorsun" dedi. " Ben sanırım talihsiz değil acı çekmeye alışmış olanlardanım. Zamanın iri tanelerini sindirmeye çalışırken heybeme doldurduklarımın lezzetini paylaşabileceğim dişi yarımı asla bulamayacağım" diye çaresizce düşünceleriyle konuşmaya devam etti.

- "Hakikaten yalnız varlık, insanlar tarafından terk edilmiş olan değil insanlar arasında acı çekendir".

- Ne? Ne dedin Hakan'cığım anlayamadım.

- "Hakikaten yalnız varlık, insanlar tarafından terk edilmiş olan değil insanlar arasında acı çekendir" dedim. Ama bu sözü ben söylemedim. Sesli düşündüğüme göre umutsuzca sormak zorundayım. "Çürümenin Kitabı" hakkında bir fikrin var mı Alev?

Hakan bu soruyu sorduktan sonra hesabı ödeyip bulunduğu yerden uzaklaşmak için planlar yapmaya başlamıştı bile. Karşısındaki güzeller güzeli kız artık ona hiç ama hiç çekici gelmiyordu. Entelektüel bir adam için estetik kaygısı bu kadar yüksek, bilmesi gerekenden çok çok azına sahip bir kadın ile vakit geçirebilmesi elbette ki pek mümkün görünmüyordu. Hakan sorunun cevabını duymak istediğinden bile emin değildi. Daha fazla canının sıkılmasını istemiyordu ve oradan acilen uzaklaşmak ve bu işi karşısındaki kişiyi kırmadan yapmak için bir çare düşünüyordu. Yüzü tamamen asılmıştı ve o ilk andaki pozitif enerjisi kesinlikle yerini tersine bırakmıştı.

Yanı başında duran " Sylvia Plath- Sırça Fanus" kitabına gözü takıldı Hakan'ın. "Çok fazla bilmek ve görmek siz kadınların narin ruhuna ağır geliyor olabilir mi? Ona öğretmeye kalkarsam buna senin gibi dayanamaz mı?" diye geçirdi içinden.

Devam edecek...

Deniz...

YA TUTARSA-2

Alev karşısında oturan adamın dalgın haline hiçbir anlam veremedi. O bir adamı sevgili olarak seçtiyse mutlaka gözlerini kendisinden ayırmıyor olması gerekirdi. Başka türlü bir davranış şeklini ilk kez görüyordu. İlk başta Hakan'da diğerleri gibi davranıyordu. Bir şey olmuştu ve artık Hakan onunla ilgilenmiyordu. İlk kez bu kadar şaşkındı. Oysa annesi ona her zaman "erkekler fazla akıllı kadınları sevmezler. Asla biliyormuşsun gibi davranma. Erkekler hep güzel ve mutlu olmanı isterler. Hepsi bu" derdi. Madem öyle davranmasına gerek yoktu ve güzel olmak her şey için yeterliydi. Oda öğrenmek için değil hep daha güzel görünmek için çaba harcamıştı. Sorun kesinlikle bu adamdaydı. Zaten bir kucak kitapla ilk buluşmaya gelen tuhaf biriydi. Sadece yakışıklı bulunduğu için onunla fazla zaman harcamak niyetinde değildi. Onu burada tutan tek şey adamın ilgisizliği yüzünden gelişen hırsı idi. Yeniden konuşmaya başlayarak güzel sesi ile adamın ilgisini yeniden kendisinde toplamaya karar verdi.

- Şekerim o ne biçim kitapmış öyle. Zombilerle ilgili heyecan verici bir kitap olabilir mi? Yani korku filmlerinde böyle garip isimler oluyor da çağrışım yaptı. "Çürümenin Kitabı" demek. Cidden ismi bile çok itici geldi. Bana şöyle güzel bir aşk romanı tavsiye etsen aslında hayır demezdim. Birde öyle çok kalın bir kitap olmasın mümkünse. Ben sıkılıyorum çünkü bitiremem. Hem şu anda ikimizin de ilgi alanı olduğu için konuyu doğru seçtim değil mi tatlım?

Hakan masada yanı başında duran(Hakan masayı ortalamış olarak oturduğu için ve masada her kafede görebileceğiniz dört kişilik standart bir masa olduğundan kitapların Hakan'a uzaklığı tahmini bir karış kadardı. Bir karış ise yaklaşık 20cm kadardır. Kitaplar Hakan'ın sol tarafında olduğu için hesabı masanın sol tarafı üzerinden hayal edin. Sağlak olduğundan masanın kendine ait olan sağ tarafını çay için ayırmıştı) kitap istifinin en üstündeki kitabı eline alıp Alev'in görebileceği şekilde kaldırdı. İşaret parmağını kitabın kapağındaki yazar ismine getirip konuşmaya başladı.

- Bak işte onun gibi bir kadını uzun süre aradım. Ancak onun gibileri öyle hızlı tüketiyoruz ki insan eti yememiz için zombi olmamıza gerek olmadığını öğreniyoruz. Kendi yarattıkları sırça fanuslarında bile huzur bulamıyorlar. Zekâları ve hassasiyetleri diğerleri ile uyum sağlamalarını zorlaştırıyor. Aslında bir kadın olarak onu okuman gerektiğini düşünüyorum. Ama bunun sana iyi gelip gelmeyeceği hakkında tereddütlerim var Alev.

Diğer kitaba gelince... Oraya daha çok hem de çok var... İlginç çekebilecek bir kitap değil haklısın. Alev aslında sen gelmeden az önce bir arkadaşım aradı ve bir sebepten dolayı zor durumda. Hemen kalkıp gidersem seni kıracağımı düşündüğümünden bir süre vakit geçirdikten sonra sana ayrılmak zorunda olduğumu söylemek istedim. Şimdi kalkarsam umarım seni çok kırmış olmam.

- A..! Aslında ilk randevuda bu şekilde ekilmek başıma ilk kez gelecek. Şu an şok oldum resmen Hakan. Sen şimdi beni bırakıp gidecek misin buradan? Ay bırak ya arkadaşını, zor durumunu falan. Ben sevmem böyle şeyleri. Ben her şeyden önce gelmeliyim. Yoksa yürümez bu ilişki bak.

Hakan kızın güzelliği karşısında bir kez daha tereddüt yaşadı. Kadına karşı hissettiği cinsel çekim tahmin ettiğinden çok daha fazla olmuştu. Konuşmadığı sürece katlanabileceğini bile düşündü bir ara ve elinde kalan son umuda doğru koşmak için konuşmaya başladı.

- Anlıyorum...Haklısın... Umarım telafisi mümkün olur. Alev benim için çok önemli olduğu için sormak zorundayım. Doğum günü partisindeki sohbetimizde ben artık bankaların tefeciler gibi çalıştığını söylediğimde sen bana "hepsini öldür Raskolnikov" demiştin. İşte bu cümleden sonra aniden başlayan gürültülü müzikten dolayı daha ayrıntılı konuşma fırsatı bulamamıştık. Bende seninle daha sakin bir ortamda birbirimizi daha iyi anlarız diye buluşma teklif etmiştim.

- Evet... Yani neyi sorduğunu anlamadım ki ben ama.

- Raskolnikov kim?

Çok tatlı bir ses tınısıyla kahkaha atan Alev gülümseyerek konuştu.

- Ayy nereden bileyim canım ben. Bir roman kahramanıymış. Tefecilikle ilgili bir sohbet olduğunda herkes birbirine bu espriyi yapar. Hiç duymadın mı pampışım sen bu şakayı?

Hakan bu ilişkinin başlaması için tüm gücünü tükettiğini hissettiğinden cep telefonunu cebinden çıkardı ve masanın altında aceleyle arkadaşı Ali'ye "derhal beni ara" yazarak mesaj gönderdi. Beyninde yankılanan "pampışım" kelimesi ise onu tam anlamıyla sersemletmişti. Hayatında birisi hakkında bu derece yanıldığı çok az olmuştu. Alev'in yadsınamayacak kadar güzel olması onun bu yanılığa düşmesindeki başlıca nedendi aslında.

Hakan çalan cep telefonuna can simidi gibi yapışıp Alev'e dönerek konuştu.

- Bak çocuk yine arıyor. Özür dilerim ama bakmak zorundayım. Alo Ali tamam geliyorum kardeşim. Yarım saate kadar oradayım. Sen merak etme her şeyin bir çaresi bulunur. Saçma sapan bir şey yapma ve beni bekle

- Ayy..! Ne olmuş ki çocuğa?

- Bunu sana söyleyemem Alev. Bir arkadaşımın özel bir sorunu var ve bunu seninle paylaşmam hiç doğru olmaz.

Lütfen beni affet hemen kalkmak zorundayım.

Hakan acele ile hesabı ödeyip Alev'le vedalaştıktan sonra kaçır gibi kafeden uzaklaştı. Ali'yi geri arayarak durumu

anlatırken metroya doğru hızlı adımlarla ilerledi. Yol boyunca hem hayal kırıklığı hem de bir parça vicdan azabını yük etmişti yüreğine. Metroya bindiğinde mesai saati olmadığından boş bir yer bulabildiği için neyse ki biraz mutlu hissetti. Kucağında tuttuğu kitaplara birer hayal kırıklığı gibi baktı.” Gereksiz bir heyecanla ilk buluşmaya bir kucak kitapla gelen ilk salak sensin oğlum. Kız sadece Raskolnikov dedi diye onunla ilk buluşmada kitap analizi yapabileceğini nereden çıkardın? Kesinlikle normal değilsin ve o yüzden de bu kadar yalnızsın” dedi içinden.

Kısa bir süre daha düşünceleriyle kavga eden Hakan nihayet başını kaldırıp yanında kimin oturduğuna dikkat etti. Kendisinden yaşça büyük olduğunu tahmin ettiği, kumral kısa saçlı, sevimli bir yüze sahip, hoş bir kadın oturuyordu. Şu talihe bakın ki “Suç ve Ceza” okuyordu. Şaşkın bir tebessüm ile kadını göz ucuyla incelemeye devam etti. Üzerinde kırmızı renkte sade bir tişört altında kot pantolon vardı. Spor ayakkabıları oldukça sıradandı. Biraz balık etli ama düzgün fizikli bir kadındı. Hafif makyajı yüzüne çok yakışmıştı. İzlendiğini fark etmiş olan kadın bakışlarını kitabından kaldırıp Hakan’a çevirdi. O anda gördüğü gözler karşısında Hakan gerçekten çok etkilenmişti. Ela renkli kocaman bilyelere benzeyen bir çift göz... Bir yuva kadar sıcak bakışlar büyü gibi bir şeydi. “Bir acıyı, bir tutkuyu, bir özlemi saklayan gizli pencerelere de benziyorlar. Hayatın her renginden duygu dolu. Boncuk gibi ”dedi içinden adam. Kadının gözleri adamın yüzünde sıcak bir tebessüm olarak dağıldı. Hakan gözlerini alamayarak kadına bakışlarıyla merhaba diyordu.

Kadın sıcak ve nazik bir gülümseme ile Hakan’ın bakışlarını karşıladı. Tam da bu anda “acaba Alev’in gözleri ne renkti?” diye geçirdi içinden. “ O kadar süre tam karşımda oturan kızın göz rengini bilmiyorum ama bu ela gözler beynime çivi gibi çakıldı. Bu nasıl iş arkadaş? ” Başını gökyüzüne kaldırıp “benimle ne tür bir oyun oynuyorsun?” diye seslendi içinden bilinmezliğe.

Devam edecek...

[italik]Deniz...[/italik]

YA TUTARSA-3

“Raskolnikov” dedi aniden adam. Kendi sesindeki heyecana hayretle donup kaldı ardından. Sustular bir süre daha. Hakan ilk kez kendini bu kadar savunmasız hissetti. Bir sürü şey konuşmak istiyordu ve fakat tek kelime edemiyordu bir türlü. Şaşkındı, gücendi bildiklerine... Öğrendiği onca kelime, okuduğu onca cümle, satır satır akıp giden serüvenler nereye kaybolmuştu. Sonra yine aniden;

- Adım Hakan ve okuduğunuz kitabın benim için anlamı büyük. Onu demek istedim. Yani şey için...

- “Eğer ben insanlar arasında bir hiçsem, diğer insanların benim için ne değeri olabilir?” dedi Raskolnikov. Sanırım o bizim için yeterince konuşmuş.

Hakan adını bile bilmediği kadının büyüüne kapılıp inmesi gereken durağı bile kaçırdı. Kadın ayağa kalkıp ineceği durağa vardığında sohbetin bittiğini henüz anladı. Daha kötüsü kadının hayatına anlık girişinin bu tren yolculuğu ile sınırlı kalacağını bilincine vardı. Panik ve cesaret arası bir duygu karması ile kadını bir kahve içmeye davet etti. Kadın sanki bunu bekliyormuş gibi hiç tereddüt etmeden kabul etti. Aralarında olup biten her ne ise ikisi de o anda bunu sorgulamak niyetinde değildiler.

Üç ay sonra...

Hakan adının Su olduğunu öğrendiği kadınla sevgili olmuştu. Onun zor bir hayatı ve mücadelecisi bir kişiliği olduğunu öğrenmişti. Aralarındaki yaş farkı her ikisinde de çekincelere yol açmıştı. Kadın son zamanlarda sanki bir yerlere gidecekmiş gibi çok dikkat ettiği toplumsal saygı gereklerini umursamaz olmuştu. Yazı yazmayı çok seviyordu ama bunu bile artık dikkatli yapmıyordu. Yazdığı denemeler eski yazdıklarına göre oldukça sığ duruyordu.

Hakan ters giden bir şeyler olduğunu hissediyordu. Ancak bir türlü adını koyamadığı şeyin üzerine gitmekten de korkuyordu. Sorguladığında öğreneceği şeylerin öğrenmek istedikleri olduğunu hiç sanmıyordu. Bunca zamandır aradığı kadını nihayet bulmuşken...!

Su ile yaptıkları en son sohbetlerinde Sylvia Plath’ın yazdıkları kadar yaptıklarıyla da ilgilenmesi dikkatinden kaçmamıştı. “ Onun hiç olmazsa bıraktığı bir fanusu var ve hepimizi davet ediyor. Keşke tek bir kum saatim olsa idi her tanesinde beni anlatan” dediğinde ne anlatmak istediğini tam olarak bugün öğrenecekti.

“Ya tutarsa” sadece bir fıkradır...

Su yazdığı mektupla aslında bir veda bile etmemişti. O sadece kendini alıp gitmişti.

[italik] Sevgili Kendim;

Yaşıyorsam öldüğümü bildiğim içindir. Bir kaç duygu sonrasında hiç olabilmek umuduyla devam ediyorum sınırlarımı zorlamaya.

Ben bir Ağustos olduğum için mi bilmem kaynayan bir ateşin ortasında olmayı seviyorum en çok. Her şeye dair bu söylediyim. Ama en çok aşka yaklaşıyor ateş.

Kıkırdayarak gülüyorum bu sözlerime ve sen kendim gülümsüyorsun okurken bile. Henüz tüm yapraklarını dökememişlerken gülümse çiçeğim.

Her darbesi ağır hasarlı yaşamaktan vazgeçene kadar ölmeyi bu kadar sevmiyorsun. Bazen kendimle sınırlı; sınırsız sohbetlerimde tüm duygularımdan tek tek hesap sormaya başlarım. İki ayağımla yürüyebiliyorken kökleri yere batırılmış bir ağaç kadar özgür değilim. Toplumsal denge her şeyden önemli...

Tut ki bir gün kural dışı davranmayı göze aldım. Hımm..! Mesela hiç olmazından bir aşk edindim. Kuytu köşelere saklamak zorunda kalabileceğim kadar aykırı. Bir kez ışık sızdı mı tüm karanlık uyanır. Aralarında acı içinde kıvrılırken farkımda olmayan diğerleri sahip çıkarlar bana. Namus bu..!!!

Ruhumla besleyip kendime büyüttüğüm bu koca yürekli aşk saklı kaldığı sürece süreli.

Asi yönlerimle karşı çıkmaya çalışma. Ben çiçek açsam da, cesurca göğe yükselmeyi göze alsam da bu aşkın iki tarafı yok mu?

"sana çok aşığı" dedi biri. Bunu ilk söylediğinde belki de doğruydum. Benim bilmediğim neyi biliyor bu küstah kelimeler?

Ve sonra ;"seni seviyorum" dedi....

Alacakaranlıkta yansıyan silüeti ne kadar çekici aşkın. Oysa elimden tutup gün ışığına çıkaramıyorsan... Sevmeye değil de göstermeye utanıyorsun demek? Bu işte bir yarım kalmışlık yok mu?

Gökten gönderdiğin kancalı Eros bir güzel göğsümüzü deşiyor Tanrım. Ve herkesten sonra ediyorken listedeki yerim tavan arasındaki o eski siyah beyaz hatıralardan farkım ne ki benim? Bir gün meyve soyarken aklına gelip bir zahmet yayıldığın koltuktan doğrulursun ve kimsenin görmesini istemediğin çıplak fotoğraflarına bakar gibi hissedersin beni.

Eksik olsun... Eksiksem olsun...

Biri dışında kimseye söyleyemeyeceğin bir aşkın o birisi bensem anlamı ne ki tufanların. Çürüyor eyleme geçemeyen tüm hayaller toplumun bakış açısında. Kokuşmuş düşlere sarılıp uyuyorsun ardı sıra.

Bir gün sevgilim dediğime isyan edersem... Hapsoldüğüm naylon poşetten sızıp onun havasına karışmak istersem... Havada rengimden izler çıkararak yükselirsem onca gizlenmeye rağmen. Olmazların gerçeğinde hiçbir aşk sürpriz doğurmaz. Yalancı gebeliğin sancıları sonunda elinde kalan kan; kirlenmiş duvarlarımda yeni izlere neden olacak hepsi bu.

Yani kendim; şu dünyada bir ağaç kadar özgür değilsin iki ayağınla ve kollarınla ve hatta duygularınla... Yürüeyebilen bir kötürüm olan ruhuma ötanazi istiyorum. İşlevsel ve sıradan bir beden ile ölü kalmak zamanıdır. Taşınmaza çevirdim duygularımı damarlarını imha ederken. Soluksuz kalıncaya kadar boğazını sıkıyorum her bir hayalin. Haraç mezar satıyorum düşlerimi yazarak bu aralar. Alıcısı bol algı operasyonumuzun gün dönümünde bayat vaatleri tezgâhın altından sunuyorum. Kendimi bana karşı savunmasız bırakmamak için elimizde ne var ne yok Yok, işte hiçbir şey yok!

Gözlerimle vedalaşacağım en son. Deniz kabuklarından benim göz kapaklarım... Sert olan şeyler çabuk kırılır...

Usulca çekiliyorum aşkın kıyılarından. Beni olduğum gibi hatırladığı halimle anlatsın dalgalar.

Slyvia; benim kum saatimi gördün mü?
[/italik]

Son...

[italik]Deniz...[/italik]

ATATÜRK

10 KASIM'I Oscar Wilde'ın sözüyle karşıladığımız ve ana sayfada ATATÜRK'e dair tek bir iz göremediğimiz için çok üzgünüm. Site yönetimine kırıngnlığımı ve küskünlüğümü tüm üyeler ile paylaşıyorum.

Aşağıdaki sözler gibi onlarcası varken!!!

ATATÜRK SÖZLERİ

Akıl ve mantığın halledemeyeceği mesele yoktur.

Amerika, Avrupa ve bütün uygarlık dünyası bilmelidir ki Türkiye halkı her uygar ve kabiliyetli millet gibi kayıtsız şartsız hür ve müstakil yaşamaya kesin karar vermiştir. Bu haklı kararı bozmaya yönelik her kuvvet, Türkiye'nin ebedi düşmanı kalır.

Anadolu, en büyük hazinedir.Artık Türkiye, din ve şeriat oyunlarına sahne olmaktan çok yüksektir. Bu gibi oyuncular varsa, kendilerine başka taraflarda sahne ararlar.

Asla şüphem yoktur ki, Türklüğün unutulmuş medeni vasfı ve büyük medeni kabiliyeti, bundan sonraki inkişafı ile âtinin yüksek medeniyet ufkunda yeni bir güneş gibi doğacaktır. Bu söylediklerim hakikat olduğu gün, senden ve bütün medeni beşeriyetten dileğim şudur: Beni hatırlayınız.Az zamanda çok ve büyük işler yaptık. Bu işlerin en büyüğü, temeli, Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürü olan Türkiye Cumhuriyeti'dir.

Ben, 1919 yılı mayısı içinde Samsun'a çıktığım gün elimde maddi hiçbir kuvvet yoktu. Yalnız büyük Türk milletinin soyluluğundan doğan ve benim vicdanımı dolduran yüksek ve manevi bir kuvvet vardı. İşte ben bu ulusal kuvvete, bu Türk milletine güvenerek işe başladım.

Ben manevî miras olarak hiçbir nas-ı katı, hiçbir dogma, hiçbir donmuş, kalıplaşmış kural bırakmıyorum. Benim manevî mirasım ilim ve akıldır. Benden sonra beni benimsemek isteyenler, bu temel mihver üzerinde akıl ve ilmin rehberliğini kabul ederlerse manevî mirasçılarım olurlar.

Beni görmek demek mutlaka yüzümü görmek değildir. Benim fikirlerimi, benim duygularımı anlıyorsanız ve hissediyorsanız bu kafidir.

Benim naçiz vücudum bir gün elbet toprak olacaktır fakat Türkiye Cumhuriyeti sonsuza dek yaşayacaktır. Ve Türk milleti güven ve mutluluğun kefilisi olan ilkelerle, uygarlık yolunda, tereddütsüz yürümeye devam edecektir.

Benim Türk milletine, Türk cemiyetine, Türklüğün istikbaline ait ödevlerim bitmemiştir, siz onları tamamlayacaksınız. Siz de sizden sonrakilere benim sözümü tekrar ediniz.

Bir hükümet iyi midir, fena mıdır? Hangi hükümetin iyi veya fena olduğunu anlamak için, "Hükümetten gaye nedir?" bunu düşünmek lazımdır. Hükümetin iki hedefi vardır. Biri milletin korunması, ikincisi milletin refahını temin etmek. Bu iki şeyi temin eden hükümet iyi, edemeyen fenadır.Bir kelime ile ifade etmek gerekirse, diyebiliriz ki yeni Türkiye Devleti bir halk devletidir; halkın devletidir. Mazi kurumları ise bir şahıs devleti idi, şahıslar devleti idi.

Bir toplumun eksikliği ne olabilir? Ulusu ulus yapan, ilerleten ve geliştiren güçler vardır: Düşünce güçleri, sosyal güçler. Düşünceler, anlamsız, yararsız, akla sığmaz saçmalarla dolu olursa o düşünceler hastalıktır. Bir de toplumsal yaşayış, akıldan mantıktan uzak, yararsız, zararlı birtakım görenek ve geleneklerle dopdolu olursa yaşama sayılamaz. İlerleyemez, gelişemez, inmeliler gibi olduğu yerde bocalar kalır.

Birbirimize daima gerçeği söyleyeceğiz. Felaket ve saadet getirsin, iyi ve fena olsun, daima gerçekten ayrılmayacağız.

Biz cahil dediğimiz zaman, mektepte okumamış olanları kastetmiyoruz. Kastettiğimiz ilim, hakikati bilmektir.

Biz, her vasıttan yalnız ve ancak bir tek temel görüşe dayanarak yararlanıyoruz. O görüş şudur: Türk milletini medenî dünyada lâıyk olduğu mevkie yükseltmek, Türkiye Cumhuriyeti'ni sarsılmaz temelleri üzerinde her gün daha çok güçlendirmek ve bunun için de istibdat fikrini öldürmek...

Bizce, Türkiye Cumhuriyeti anlamınca kadın, bütün Türk tarihinde olduğu gibi bugün de en saygın düzeyde, her şeyin üstünde yüksek ve şerefli bir varlıktır.

Bizi yanlış yola sevk eden kötü yaradılışlılar, çok kere din perdesine bürünmüşler, saf ve temiz halkımızı hep din kuralları sözleriyle aldatagelmışlerdir. Tarihimizi okuyunuz, dinleyiniz... Görürsünüz ki milleti mahveden, esir eden, harap eden fenalıklar hep din örtüsü altındaki küfür ve kötülükten gelmiştir.

Bizim barış ÷lküsüne ne kadar bağlı olduğumuzu, bu ÷lkünün güvenlik altına alınmasındaki dileğimizin ne kadar esaslı bulunduğunu izaha lüzum görmüyorum.

Bizim milletimiz esasen demoktrattır. Kültürünün, geleneklerinin en derin maziye ait evreleri bunu doğrular.

Sevgilerimle

MONTAİGNE İLE KUŞKU SOHBETLERİ

[italik] Bazen okudukça anlaşılan dünyaya ve kendime çocuksu bir şaşırma ile bağlanıyorum. Bunu başarmış olan bir yazara, bir bilgine ne çok şey borçlu olduğumu ifade etmek için dayanılmaz bir istek duyuyorum.

Hayatın anlamını hem de felsefeye doyurarak anlatabilmek büyük bir ustalıktır. Montaigne “felsefe yaşam içindir” derken öylesine bir cümle kurmamıştır. Bakmaktan fazlasını yapanlar için doğanın kendi felsefesi bir mucizedir.

Felsefeyi anlamak ve bağlılık yaşama sevinci verir. Kendini tanımak ve kendine dönmek fırsatlarını önümüze serer. Felsefenin bilgeliği gün ışığı kadar aydınlık ve doğaldır. Aslında anlam yüklemek ve sindirmek basit bir dil ile anlatıldığında bir çocuğun anlayacağı sadelikte mümkündür. Montaigne bir çocuğun felsefe ile büyütülebilmesinden bahsederken tam da bundan bahsediyordu.

Felsefenin kuralı erdemli olmaktır. Gerçek erdem ise hayatı güzel yaşamaktır. Montaigne anlattıklarıyla öz olarak sadece bundan bahsetmiştir.

Din ile felsefenin kavgası ve aslında özüne indiğimizde ayı şeyi işaret ediyor oluşları kendi ironisini doğurmuştur. Hem din hem de felsefe vicdanı sorgular. İçinden çıkılmaz bir denklemden söz etmiyorum. Dinin kuralları çerçevesinde bir felsefesi olmadığını kim söyleyebilir.

Montaigne iç huzuruna ve vicdana işaret ederken bazı örnekler vermiştir. Bir iğne çalan çocuğun bir altın çalmak konusundaki eylemsel olasılığın yüksekliğinden bahsetmiştir. En basit hali ile yine bir gerçeği gözler önüne sermiştir.

Pek çok suç örneği ile vicdan kirliliğinden bahsedebiliriz. Felsefenin suç dediğine din günah demiştir. Aradaki fark hiçbir bilginin savunduğu kuramına ihanet etmemiştir. Felsefeye inanan ve yolundan giden diğerleri de. (Bu konuda Nietzsche gerçeği hakkında ayrıca yazacağım) İç huzuru için kirlenmemeyi seçen zaten günaha işlememiş olacaktır.

“Ben neysem ne durumda ise eylemlerimde ona uygun olur ” dedi Montaigne
“ Yaptığı iyiliği başkaları duysun diye yapan adamdan hayır gelir mi ?” dedi sonra ..

Bu cümlelere itiraz edecek bir din var mı? Kendi ruhumuzu doyurmak için yaptıklarımıza bir hafta bulmamız veya bir şeye dahil olmamız gerekli mi?

İnsan en tehlikeli canlıdır. Az şey verip çok şey istemeyi hak sayması bile bu tespit için yeterli kanıttır. Doğayı terk ettik ve başkalaştık. Ona her kısa dönüşlerimizde duyduğumuz mutluluğun sebebinin bana biri açıklasın.

“ İnsanlara inanmak canavarlara inanmak gibidir” dedi bu kez Montaigne

Korkunç bu...! Ancak tartışılmaz derecede haklı bir cümle. William Shakespeare’in ünlü “ Atinalı Timon” eserine dikkat çekmiştir. Gerçek dostluk ve bize kattıklarından bahsetmiştir.

Dostlukların ruhların birbirini apaçık hali ile görmekle geliştiğini anlatmıştır. Öyle güzel ifadeler kullanmıştır ki zamana meydan okuyup hala güncel kalabilmiştir.

Aynı yolda yürümeye mecbur olduklarımız değil ayrı iken bile hayattan aynı tadı aldıklarımız ile dostuz diyebiliriz. İşte savunduklarının bendeki iz düşümü budur.

Kahvemden bir yudum alırken “acele gecikmedir” diyen Quintus’un sözlerine yer verdiği “Denemeler” kitabından ardı arkasına cümleler geçiyor aklımın derin kuyularından. Düşündükçe yazılan kitabın bir yaşamak için bir rehber el kitabından farkı olmadığına karar veriyorum.

İlk okuduğunda basit ve sıradan cümleler gibi duran yazılanların hayatın ve insanların ta kendisi olduğunu fark ediyorum. Sadece kendini anlattığını söyleyen büyük ustanın yazılarında kendimi bulabilmek ise tuhaf bir heyecana neden oluyor. Garip bir şekilde pozitif olmaya itiyor insanı onun gibi düşünmek. Aynı zamanda öyle çok sorgulamaya koyuluyorsunuz ki pek çok şeyin yani gözlerinizin önünde öylece duran her şeyin farkına varıyorsunuz.

Çıkarımlarımdan bazıları:

1. Beden dili ile yaptıklarımın ve yapacaklarımın sınırı yok. Sadece ellerimi kullanarak bir insana pek çok değişik duyguyu hissettirebilirim.

2. Ağır cezalar suça teşvik eder. Bir ceza suç ölçüsünde makul olursa suçlunun suçunu kabul edip buna göre şekillenmesi daha kolay olur.

3. Korku güçtür. Aynı zamanda ölümden daha dayanılmaz bir beladır. Pan’ın saldırdığı iddia edilen panik ise tüm

bildiklerimizi yanlış yaptırabilir.

4. Tehlikelerden kaçmak korktuğumuzu başımıza getirir. Bu aslında bir doğa kanunudur. Bir hayvan diğerini kaçıdığı sürece kovalar.

5. Şu çıkarımın güzelliğine bakar mısınız; acı çekmekten korkan biri zaten korktuğu için acı çekiyordur.

6. Kendi gördüğümüz dünyanın en gerçek olduğunu da kim söylüyor? Bu cümleyi sordurabilen bilgelyi saygı ile selamlıyorum. Gözlemediklerini harmanlama yeteneği önünde saygı ile eğiliyorum. Doğaya dönüyorum ve bildiklerimi aktarıyorum. Maymunların altı farklı tipte renk körlüğüne sahip olduklarını biliyor muydunuz? Pek çok rengi algılamakta sorunları var.

Güvercinlerin tam tersine milyonlarca rengi algılayabiliyor olmasına ne diyorsunuz? Diğer canlı türlerine göre gözlerinde çok daha fazla renk reseptörleri mevcut.

Kedi ve köpekler renk körüdürler ama özellikle kediler gece görüşü konusunda insanlar çok daha başarılıdır. Koku ve ses algıları ise tarifsizdir.

Farklılıklar ve doğanın bize sunduğu kaynaklar saymakla bitmez. Tüm bu gerçekler ortada iken insanın tüm doğayı kendi gerçeklerine uydurmaya çalışması büyük bir acımasızlıktır. Sadece doğanın bir parçası olmayı bilmeliydik.

7. Çoğunluğun dikte ettirdiklerine boyun eğmeyi bırakmalıyız. İnsan kendi aklına güvenmeli ve doğruyu bulabilmeli. Kimsenin aklından bir şikayeti olmadığını düşüneneceğiz olursak bunu başarmak zor olmamalı.

8. Birbirimize ve en çok da fikirlerimize tahammülsüzüz. Tartıştığımız kişinin aslında önce düşüncesine, sonra kendisine öfkeleniriz.

Tartışmalar sabit fikirlerin yüksek sesle dile getirilmesi sonucunda yine herkesin kendi yönüne gittiği eylemlerdir. Bize vereceği tek fayda tartışan kişinin özlüğünü görebilmek olur.

9. "Sürekli kullanılan sözcükler değerini yitirir" dedi. Düşünün; aşk, sevgi, güven, inanç...

10. "Mutluluk ve mutsuzluk ölçüsü yapılacak bir şey değildir".

Kime ve neye göre ,hangi zamanda ...? Bir cümle ile bir duygunun açılımı ve değerlendirmesi ancak bu kadar net ifade edilebilirdi. Biz miktar ve etkenleri hesap ederken geçen zamanı hiç düşünmüyoruz.

11. Değişmeye kapalı, değişkenliğe açık birer hayvan olarak her saniye başka türlü olabiliriz.

Yine de çizilmiş bir yolda yürümekten vazgeçmeye cesaretimiz olamıyor. Bunu yapmak demek tüm rahatlıklarımızdan vaz geçmek demektir. Kendimizi bulmak bu rahatlığın yanında oldukça önemsiz kalıyor.

12. Sahip olduklarımız değil farkında vardıklarımız bize keyif verir. Sahip olduklarımıza en son ne zaman dönüp baktık ki? Ruh ve beden sağlığımızın yerinde olmasının değerini kaybedene dek anlamıyoruz.

Hayatımızdaki sorunların sorun olmasına sebep bizlerken başka bir neden aramaya gerek var mı?

Sürekli kendimize acıyarak zamanla hislerimizin diğerleri için önemsizleşmesine neden oluruz. Kanıksamak biz insanların en kolay başardığı eylemlerden biridir.

İşte felsefe tüm bunlarda farkındalık yaratarak bize güçlü görünmeyi değil güçlü olmayı öğretir.

13. Haklarımız olmalı... Hiç kimseden bir şey beklemiyorsam benim olana dokunulmamalı. Kişisel alanlarımız işgal altında iken benlik duygumuz erimeye devam edecek.

14. Her biriniz, her birimiz güvenilmez varlıklarız. Değişkenlik beni zaten yeterince güvenilmez kılıyorken başkalarının kendime dâhil olmasına gerek yok.

15. Tüm sınırları zorluyoruz. İyi olmaya çabalamak kötü olmanın ilk sapağıdır. Her şey olması gerektiği kadar olmalı.

Ölçüsüzce sevmemeliyim mesela. Bu mutluluk getirmez. Ölçüsüzce vazgeçişler de aynı şeydir.

Buna en çarpıcı örnek; yaşamaya sınırsızmış gibi sarılmak veya ölümü çok fazla kabullenmek arasında fark olmayışıdır.

16. Aştan bahsedelim biraz. Hayata dair en güçlü duygulardan biridir. Arzusu ölçüsünce önemseydiğimiz ve bize verdiği acı derecesinde değer biçtiğimiz, vazgeçemediğimiz aşk.

En basit haliyle önümüzde duruyorken elimizin tersiyle ittiğimiz aşkı bunca büyütme sadece yanılsamadır.

Buradan hareketle doğru, basit, sıradan olan şeyler her zaman insanlar için değersizdir. Karmaşıklık neden bu kadar

göz alıcı gelir?

Oysa doğa en basit kuralları ile bizi kendisine hayran bırakır. Tüm dinler hayatı en basit haliyle görmeyi söyler. Din savunucularının yaşadığı hayat gözler önünde oldukça inanç zayıflığı veya inkârı felsefenin suçu olabilir mi?

Tek suçlu "Evrin Teorisi" ... Böyle bakınca gülümsemeden edemiyorum.

17. İnsandan daha saçma bir varlık yoktur. Bir savaş uğruna yaşıyoruz tüm hayatı. Kendi kurallarımızı, kendi önceliklerimizi yaratıp onlar uğruna ölmeyi bile göze alabiliyoruz. Bundan daha kötüsü ise bu değerler uğruna öldürmeyi seçmekten gurur duyabiliyoruz.

Bazılarımıza üstünlük payesi veriyoruz ve onların sonuça sadece birer insan olduklarını söylemekten çekiniyoruz.

Bu üstünlük payesi verdiklerimizden yönetme görevi almış olanlar mademki sırada insanlar değiller vaat ettikleri ölçüsünce sorumludurlar. En önde gelen vaatleri akıllarıdır. Sıradan bir insan gibi basitçe kandırılmaları kabul edilemez.

Bizden kendimize ihanet etmemizi isteyen bir lider sadece onun doğrularına inanmamızı ve biat etmemizi bekler. Oysa bilmedikleri şey kendine bile ihanet eden biri kime ihanet etmez ki?

18. Özgür olmak için içimizdeki kötülükten kurtulmalıyız. Ayrıca kendi aklımızla tartmayı öğrenmeliyiz. Kendi aklımızla gideceğimiz yolumuzu belirlemek diğerine göre akılsız olduğumuzu göstermez. Hatta pek çoğu diğer yolu seçmiş olsa bile.

19. Kendi yasalarımızı ürettik ve doğaya ihanet ettik. Doğanın bir parçası oluşumuzu inkâr ettiğimizden beri hiçbir şey yolunda gitmedi. Doğanın sahibi olduğumuzu sanmak yanılgısından kurtulmamızı söyleyen felsefe şimdi haklılığının tahtında oturuyor.

Kendimizi yetersiz görmek doğadan uzaklaşmaktan gelir. En ılımlı kitaplardan seçilen cümlelerle konuşmak bizi bilgin yapmaz. Bu bize değer katmıyor ki. Öğrendiğimiz her ne ise kendi örneklerimizi üretilmiyorsak hiçbir ilerleme gösterememiştir. Kendimizden katmadığımız hiçbir paragraf olamaz. Gözlem bizi kendi doğrularımıza götürecektir.

Doğanın gücüne inanmak en zoruymuş gibi davranırız. Oysa en gerçek mucizeler ondadır. Durağanlık burada da kaybettirir. Yeni öğrendiğimiz ve daha büyüğünü görmediğimiz sürece her şey mucizeymiş gibi gelir. Doğa sınırsızlığı ile onu keşfetmemizi bekliyor.

20. Prensiplerimiz olmalı ve onları biz belirlemeliyiz. Bu alışkanlıklarımızın kölesi olalım anlamına gelmiyor. Edinilmiş davranışları sorgulamak bizi özgür bırakacaktır. Ahlak değerlerimizi kendimize göre şekillendirmeliyiz. Bir çocuğa ise ilk öğreteceğimiz şey ise ahlak değerleri olmalı ve zaman içinde doğru olanı bulmayı başaracak kadar özgür davranmasını sağlamalıyız.

Kendimize sıfat aramak gibi yorucu bir işle uğraşmak yerine kendimizi aramayı seçmeliyiz. Merak ve arama tutkusunun peşini asla bırakmamalıyız. Felsefe bunu söyler. Dinde aslında bunu söylerken hurafeler bizi sorgulamayan canlılar olmaya itmiştir. Bu durumdan karı olan yaratıcı değil se kimlerdir?

Değerlerimizi olmasını, ahlaklı olmayı, kötülükten arınmayı, alçak gönüllü olmayı ve tüm bunları bir ödül ya da ceza için yapmamayı söyleyen felsefe dinin gerçek yüzünü göstermiyor mu?

21. Üzerinde düşünmek ve kabul etmek zorunda olduğumuz ölüme de dinin ve felsefenin bakış açısı çok benzerdir.

Ölüme hazırlanmayın! Ölüme hazırlanmak ölümün kendisinden daha zordur. Felsefe ölüme hazırlanmayı değil yaşamayı bilmeyi söyler. Din ise kendi bedenimden sorumlu olduğumuzu söyler. Kendi bedenimize yapacağımız eziyetin günah olduğunu anlatır. Öyle ise bu durumda ölüme hazırlanmak bu kadar ağır bir yük ise kendi bedenimize ve ruhumuza böyle bir eziyeti yapmamızı bize hangi din söylüyor? Bir yaratıcı insanları böyle bir ağırlığın altında ezileceğini hesap edemez mi?

Ölüm yaşının normalliği yüzyıllar boyunca değişkenlik göstermiştir. O zaman demeliyiz ki şu yaşım ölmek için pek çoğunun ulaşamayacağı bir yaştır.

Kendi varlığımız ve yaşama hakkımız en değerli olandır ve iç güdülerimiz bize bunu söyler. Dünya üzerinde bir gün öleceğini bilmeden yaşayan tek bir kişi yoktur. Beni diğerlerinden farklı yapan bu yaşama hakkını iyiliklerle geçirip doya doya yaşamak olmalıdır.

Dünyada sonsuza dek yaşamamanın zaten bir anlamı yok. Mevsimler biter yeniden başlar, günler biter yeniden başlar ve hayat bundan ibarettir.

Hayat ve ölümün tadı mayhoş bir lezzettir. Hiç biri diğerinden daha etkin değildir. Krallar, hükümler, fakirler ve çocuklar için bile asla çok lezzetli ve tatlı bir hayat yoktur.

Ölümü kabullenmek üzerine en güzel örnek ;

Bir dostu Sokrates'e "Yargıçlar seni ölüme mahkum etti." diyor.
Sokrat da "Doğa da onları..." cevabını veriyor.

22. Son olarak felsefe yapmak kuşku duymaktır. Oysa pek çoğu çözümlerden oluşuyor sınırlar. Dinde aslında koyduğu kurallar ile çözümlerden çok kendimizi sorgulamamızı istediği kurallar koyar.

Şüpheli günler diliyorum ...

Sevgilerimle...

Deniz...[/italik]

SEÇKİ KURULUNA TEŞEKKÜR EDERİM.

ÇORBA

Ne yepyeni bir hikâyeden ne de dünyanın mucizelerinden bahsetmeyeceğim. Yer ve gök arasında sıkışıp kalmışlığın çırpınışlarının sade sessizliği ile kucaklayacağım her kelimeyi.

Ne çok kırılğan yanlarımız var. Muhteşem söylevlerimizden, aşktan, sevgiden, dürüstlükten ve erdemlerden bahsederek bordo bir perde ile gizliyoruz sahne arkamızı.

Hele şu sevmekten tiratları... Yolda gördüğümüz eli yüzü tertemiz komşunun çocuğunun başını okşamak sandığımız erdemli tavırlarımız yok mu? Midemi bulandırılıyorsunuz. O sahte avuç içlerinizle gün boyu tutup bıraktığınız yaşama dair onca saçma şeyinizle hiçbir ederimiz yok ki parmak uçlarınıza hücum eden sinirsel destekli dokunmaların amacı olsun.

Dokunmanın büyüğü düşlemekten geçer. Gerçekliğin hiçbir önemi olmadığını aradaki farksızlıktan anlayabilirsin. Sevgi esir eden değil özgür bırakan dokunuşların müziğidir. Yüreğinizde uçurumlar, irinli yaralar bırakan dokunuşların bir büyü ile kapanıp iyileştiğini gördünüz mü hiç? Ama o büyülü dokunuşun size daha iyi hissettirdiğini inkâr edemezsiniz. Sevmenin yarını olmaz. Ya şimdi ya da hiç.

[italik]

“ günlerden bir gün
belki de tek bir gün
bir kadın ve bir adam
sevdi birbirlere ”
Robert Desnos [/italik]

Güneşi koynuna almış bir bulutun yağmaktan başka bir şansı kalmamıştır. Yağmur olmanın nesi kötü?

His kaybı tüm insanlığın hastalığıdır. Açları ve yoksulları düşünürken uzak bir ülkede dönen mahkeme oyununu çekirdek çitleyerek izleyen bir millete anlat anlatabilirsen. Kudüs’ü kutsal kılanda onun için tüm kutsallarını çiğneyip kendi içinde çelişende sensin. Hiç bir çöl de diğerlerinden üstün değil. Maneviyatı topraklarda arayıp dünyanın geçici bir sınav hane olduğunu da söyleyen sizler değil misiniz?

Onca kötülüğün, tacizin, istismarın, yolsuzluğun, açlığın, pişkinliğin ortasında iki eski sevgilinizin arkadaş olmuşluğu mu dokunuyor size? Yok, daha neler. Diş ağrısı dediğin nedir ki? Sadece o dişten kurtulabilirsin, sırada daha çok benzeri var.

Aptalca paragrafların, hayal ürünü cümlelerin ardı sıra yazıldığı bu yazıyı hala okuyan birileri varsa bilmelidir ki buradan koltuğunuzun altına sıkıştırılacak bir mezar taşı kadar soğuk ve acımasız gerçekleri yük edinerek ayrılacaksınız.

300 kemikten 206 ya dek indirgeniyorsun insanoğlu. Birleşe birleşe küçülürken büyüme illüzyonunun yanılgısı ile bir çocuktan daha kocaman olduğunu sanıyorsun. Ayrıca dilin kemiği vardır. İnanmıyorsan “hyoid” e sor. Atalarımız dedi diye cümle hurafeyi yalayıp yutmuşluğumuza kapak olsun bu bilimsel gerçekler. Bizde işler doğal seçimle değil doğuştan saçılımla yürüdüğünden dağılıp dökülmeye ve dahi pek çoklara bölünmeye alıştırmışız. Et, kan ve kemiksin işte hepsi bu. Yok ama benim kanım senin kanını döver diyeceksiniz. En sonunda kan gölüne çevirdiğiniz dünyanın haline ah vah edeceksiniz. Bu ne küstahlık...! Oysa bilmelisiniz ki bu satranç turnuvasının sadece piyonlarıdır.

Gecelere korku salan... yok o öyle değil işte. Geceyi bile korkunç kılan sensin. O karanlığın taze dinginliğini, sahte ışıklarınla perdelediğin gökyüzünün inci tanelerini, yerine diktiğin betonlarla yok ettiğin yaprakların hisirtisini benden, bizden alıp yerine saldıgın vahşetin suçunu geceye yükleme.

“Siyasal eylemci” tanımı bir mittenden türemedi. Kendi içinde kuralları olmasını saymazsak özgürlükçü bir tanım gibi duruyor. Bence buda bir hafta olduğu için fikrimi incitecek bir tarafı var.

Sınırsızlığı arayışın sonunda bulduğumuz her yeni durum veya akıma önce bir isim koyuyoruz. Kuralsızlığı savunduğumuzu zannedip başka kurallar ile yeni özgürlük alanımızı pençelerimizle boğup gömüyoruz. Kübizm-Dadaizm- Sürrealizm.”Dikenli tellerden ördüğüm zırhım yüzünden sınırlı bir sınırsızlığa ancak tahammülüm var” dedi insan.

Psikolojik sorunsalların geçici çözümü “tahta at” bile açlığımızı doyurmuyorken ciltler dolusu inanç müfredatına ve kuralına aykırı olduğumuzu düşünüyorum. Bizi bunca özgür bir ruh ile dünyaya gönderen yaratıcı bir hata yapmadığına göre neyi yanlış anlıyor olabiliriz?

Üzerime giyindiğim geçmişimin küflü kokusu nekes duygularımın mazeretidir. Affetmeyi bilmeyişim değil iç huzursuzluğumun sebebi beni affetmek sorumluluğuna iten davranışlarınızdır. Asla sevilesi bir yer olmadı tavan

arası. Nostaljik eskimişliklerde aradığım çocukluğum siyah beyaz pranganın sadece tek bir dişlisi. Ben tavan arasından nefret ettiğimden daha çok banyolardan nefret ederim. Her evin bir banyosu olması nefretimle yüzleşmenin kendi içinde tekrarıdır. Doğmayan bir bebeğin gözyaşları kırmızıdır.

Şimdi gramofondan bir ev yaptım. Üç yüz kırınca koşturuyor üzerinde. tuttukları ritim ve bir filin hortumuna asılı kalmış her bir nota oluk oluk fışkırıyor "HES" lerin duvarlarına. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Ben sadece kağıttan bir bardağım.

Antibiyotiğimi tavuğuma karıştırmış iyilikseverler. Arkadaşlarını yiyip semirdikten sonra bana ulaşan tavuğumu yemek vaktidir. Çorbama karıştırıp beynimi bir jöleye çevirmeleri için sıcak sıcak içiyorum.

Tüm tavuk suyu çorbalardan nefret ediyorum.

Aslında kendimden kurtulabilirsem tüm nefret ettiklerimin yok olacağını düşünüyorum. Acze tahammülümün olmadığını kendime bir türlü öğretemedim.

Sevgilerimle...

[italik]Deniz...[/italik]

KADIN HAKKI

Uzun zamandır bir yerden başka bir yere gitmek için otobüsü tercih etmediğimden içimde garip bir sıkıntı vardı. Şehirler arası yolculuklarda otobüse binmek benim açımdan hiç ama hiç keyifli olmamıştır. Bir yerde uzun süre oturmadığım dan otobüste geçen sürenin işkence olduğunu bile söyleyebilirim.

Dolabımdaki en rahat kotu ve en salaş bluzu üzerime geçirdim. Saçlarımı şöyle bir düzeltip tepede topladım. Hafif bir makyaj yapıp aynada bir süre kendimi izledim. Sol kaşımın üzerindeki dikiş izi yine canımı yaktı. Bir izin bir yaradan daha çok acıttığını sadece yaşayanlar bilir. Siyah gözlerimi biraz daha ortaya çıkarırsam koyu renk saçlarımla uyumu nedeniyle bu yara izini ilk bakışta görünmez kılabilirim diye düşündüm. Sürme ve rimel bu işi halledince kendi aksime bir göz kırptım. Bu sır benim kendimle aramda sonsuza dek kalacak bir yara izi kardeşliğidir.

Birkaç eşya, iç çamaşırı, diş fırçam falan işte... Hayatım kadar sıradan şeylerimi sırt çantama, kalan yükümü yüreğime tıktırıp... Bir şey... Hah! Kitaplarım tabi ki. Az kalsın unutacaktım. Gerçi artık e-kitap diye bir şey var ama sayfalara dokunmanın büyüünün yerini bir türlü alamıyor. Sırt çantama dört tanesini sığdırmaya çalıştım. Yok. Olmuyor. Sadece üç gün için dört kitabı ne yapacaktım acaba? "Kırmızı Pazartesi" kesinlikle iyi bir seçim ve bir de "Sabahattin Ali'nin Tüm Şiirleri" olursa bu iş tamamdır. Keşke geçmişin yüklerinden de bu kadar kolay kurtulabilseydim. Neyse ki yanıma iki sağlam yol arkadaşı aldım da kafamdaki öcülerin beynimi kemirmesine kısa aralar verebileceğim.

[italik]- Sen benim güzeller güzeli kardeşimsin. Şu kömür karası gözlerine baktıkça kendimi hiç suçlu hissetmiyorum. Hem biz Âdem'in çocukları değil miyiz? Biz en baştan beri böyle çoğalmadık mı? Bak, seni Allah benim olasin diye gönderdi. Eğer öyle olmasaydı bana bu duyguları verir miydi? Şu dokunduğum gül yanakları, şu sırma saçları, şu öptüğüm kiraz dudakları başkasına vermek nimete hakarettir. Bu insanın başını döndüren kokunun başka bir adamın başını döndürmesine izin vereceğime seni ellerimle boğarım. Beni anlıyor musun küçüğüm. Sen benimsin ve hep öyle kalacaksın. Bunu da ikimizden başka kimse bilmeyecek. Eğer bir kişi bile öğrenecek olursa Allah bizi cezalandırır ve cehenneme gideriz. Cehennem çok korkunç bir yer. Oraya gitmek istemezsin değil mi prenses?

[/italik]

Sağ elimle sol bileğimi öyle sıkıştırdım ki tırnaklarımın etime geçmesiyle kendime gelebildim. Oturduğum koltukta yerde duran sırt çantama boş boş bakıyordum. "Sadece dokuz yaşındaydım. Bana yaptığı kötülüğün kötülük olduğunu bilmediğim halde bana yaptıklarından tiksiniyordum" dedim çantamın üstünde duran kitaba bakarak. Derimin her yerinde gezinen o elleri düşündükçe her gün daha fazla nefret ediyorum kendi etimden. Ellerimi göğüslerime götürürnce hıçkırıklarımı duymaya başladım. "Bunlar" demişti. "İşte bu gül goncası memelerinin tadı sen büyüdükçe daha da güzelleşiyor prenses". On ikinci yaş günümde ben bebekken ölmüş babam da dâhil tüm erkeklerden nefret etmemi sağlayan hediyesi vermişti abim. Önceleri sadece dokunduğu ve öptüğü vücuduma artık sahip olmuştu. Annemse fakirliğin çamurunda boğazına kadar batmış bir halde bulduğu her işi yapmakla meşguldü. Ev temizliğinden tut, bulaşıkçılık, başkalarının eşyalarını yıkamak, ev yemekleri yapmak... Tek yapmadığı şey çocuklarının unuttuğu gözlerine bakmaktı. Sadece bir kez baksa çektiğim acıyı bağıra çağıra ona anlatacaklardı gözlerim. O, beni yirmi beş yaşındaki işsiz ve işe yaramaz abime emanet ettiğinden gözü arkada kalmadan diğer ihtiyaçlarımız için koşuşturup duruyordu sadece. Benim acı içinde öldüğümü hiçbir zaman görmedi. Görmek istediğinde ise artık çok geçti. On üç yaşında abimi öldürdüğümde ancak gözlerime bakmasını sağlayabilmişim. "Sen benim yıllar sonra gelen mucizemdin. Neden?" diye sorduğunda yüzüne donuk gözlerle baktım. Kulağına eğilip "Abim ise beni Allah'ın onun olayım diye gönderdiğini söylemişti. Hanginize inanmalıyım?" dedim. "Gözlerime bakmak için çok geç kaldın anne" dedikten sonra ellerimde kelepçelerle ayrıldığım o eve bir daha hiç dönmedim. İşte bu gün annemin cenaze törenine katılmak için (ki bu sadece sıradan bir görevden fazlası değil) kâbuslarımın hala nefes aldığı o dört duvara gidiyorum.

"Taşıdığım bunca gönül yüküyle belki de bu otobüsün en ağır yolcusu benim" diye düşündüm seyahat edeceğim otobüse binerken. Şoförün hemen arkasındaki koltuğun cam kenarına yerleşirken bir gürültü koptu kapı önünde. Bir kadınla şoför sert bir tartışma halinde otobüse bindiler. Konuşmalardan anladığım kadarıyla kadın bayan yanı bileti olmasına rağmen bir erkek yolcu ile yan yana yolculuk yapacağını öğrenip olay çıkarmıştı. Seyahat şirketi görevlileri topu şoföre atıp kadın yolcu ile ikisini baş başa bırakmışlardı. Tüm biletler satıldığından çözümü otobüs içinde halledin deyip aradan çekilmişler. Ne mi oldu? Gürültücü hanım efendiyi benim yanıma oturtarak yine bir marazdan nasibi almamı sağladı kader. Kadın yanıma oturduktan sonra bir süre daha söylenip sustu. Derin bir nefes alıp bana dönerek baştan aşağı süzdükten sonra konuşmaya başladı.

- Merhaba, bunca şamata ile sizi de rahatsız ettim. Kusura bakmayın. Aslında bu kadar tahammülsüz biri değilimdir. Ama hem hata yapıp hem de bu kadar pişkin olmaları canımı çok sıktı. Sadece bayan yanı istedim. Bunu başarmak çok mu zor?

Böyle bir sohbetin başlamasına hiç hazırlıklı olmadığım için ilk önce afalladım. Yutkunarak zaman kazanırken kadını

yan gözle şöyle bir inceledim. Oldukça güzel ela gözleri ve beline kadar uzun, ipek gibi kumral saçları vardı. Oda benim gibi rahat kıyafetler tercih etmişti. Orta boylu ve çok alımlı bir kadındı. Üstelik yüz hatları az önceki hırçın kadınla hiç uyumlu olmayacak derecede yumuşaktı. Nedeniz bir yakınlık hissettiğim bu kadınla sanki ortak bir geçmişimiz, ortak paylaşımlarımız olmuş gibiydi. Benim böyle hissetmeme neden olan durumu yolculuk bitmeden öğreneceğimi henüz bilmiyordum.

- A! Evet oluyor bazen böyle tatsızlıklar. Geçmiş olsun size de. Takmayın artık geçti gitti. Yolculuğunuzun tadını kaçırmaya değmez.

Ağzımdan lakayt bir samimiyetle çıkan bu sözlere kendim bile şaşırmıştım. Aramızda bir anda gelişen samimiyetin etkisi ile sohbet aralıksız yarım saat kadar sürdü. Konuşmaktan çok anlaşılmaya susamış iki insanın bir otobüsün yan yana koltuklarında buluşması oldukça güzel bir tesadüftü. Öyle miydi?

Sıradan sohbetimizin içindeki sıra dışı ayrıntılar bizi ortak noktalarımıza birer birer ulaştırıyordu. Tanıştığımız andan itibaren ikimizin de isimlerimizden ve de işlerimizden soru sormayışımız ilk ortak noktamız olmuştu. İlk ortak noktamızın bu olduğunun benim kadar onun da farkında oluşu ise ikinci ortak noktamızdı artık.

Şoför ve muavinin fısır fısır kendisinin dedikodusunu yaptığını fark ettiğinde "kadınlar hakkında sadece erkeklerle konuşulur. Böyle buyurdu Zerdüşt" deyip kahkahayı patlattıktan sonra bu kadının benim tarzım biri olduğunu tam olarak anlamıştım.

Devam eden sohbetin yerini muavinin "çay mı, kahvemi" şeklinde limon sıkmasıyla sessizlik aldı. Oturduğum koltuğun yanına sıkıştırdığım kitabımı çıkarıp biraz okumaya karar verdim. Tam ayırıcı parmaklarımın arasına alıp kaldığım sayfayı açıyordum ki;

- Demek "Kırmızı Pazartesi". Şerefe o zaman.

Onun ne demek istediğini başımı kaldırdığımda elinde aynı kitabı kadeh gibi havada tuttuğunu görünce anladım. Aynı anda gülüştük. Her zaman bir kitabı okur gibi değil de yer gibi içer gibi hissedirim. Onun da böyle bir benzetme yapması şaşırtıcıydı.

- Bu benzerliklerin arasında sanırım biz bu kitapları okuyamayacağız.

- O zaman ön yargılardan bahsedelim

Kurduğu bu cümleden anladım ki oda benim gibi kitabı ilk kez okumuyordu. "Biz iki kadın dünyayı değiştirebilir miyiz sence?" dedim.

Devam edecek...

[italik]
Deniz...[/italik]

KADIN HAKKI-2

Bir süre cevap vermeden başı önünde düşündü. Sonra sakın ve yavaş hareketlerle elini kucağındaki el çantasına götürdü ve içinden bir defter çıkardı. Sayfaları çevirirken birbirinden güzel karakalem eskizlerin olduğu bir hazinesi olduğunu anladım. Aradığını bulmuş olmalıydı ki sayfaları çevirmeyi bıraktı. Bir süre gözleri o sayfadaki resimde asılı kaldı. Sonra yüzünde tebessümle acı arasında gidip gelen bir ifade hâkimken defteri bana uzattı.

- Söyle bakalım bu sayfada ne görüyorsun. Hemen cevap vermene gerek yok. Bir süre düşünmeni tavsiye ediyorum.

Bana uzatılan şeyin bir defterden fazlası olduğunu daha resme bakmadan hissetmiştim. O bana güvenmişti ve kendi kutsalını önüme sermişti. Sayfaya bakarken elimde tuttuğum şeyin pimi çekilmiş bir bomba olduğu hissine kapılmıştım. Önce bir başkasının mahremine dâhil olmanın gerginliği ile isteksizce göz gezdirdim resme. Bir kadın silueti ve kapkaranlık bir gökyüzü...

Odaklanmak ve kafamdaki önyargılardan kurtulmak için bir süre camdan bakındım. O sessizce hiç yüzüme bakmadan kitabını okuyordu. Gözlerimi tedirginlikle yeniden resme çevirdim. Bir göl ya da deniz kenarında bir taşın üzerinde sırtı bana dönük halde oturan uzun saçlı kadın silueti yeniden karşımdaydı. "Bu deniz olamaz" dedim sessizce. "Hiç dalga izi yok." Karanlıkta göl kenarında tek başına bir taşın üzerinde oturan bir kadın. Ne bir çiçek, ne bir ağaç, ne bir dalga, ne bir rüzgâr, ne de yaşama dair başka bir iz yok. İri dikiş izleriyle teyellenmiş bir gökyüzü. Baklava dilimlerini andıran dikiş izleriyle sımsıkı bağlanmış gibi. Kapkara bir gök bu! İnsanın içini sıkan, boğan bir kasvet... "Ne derdin var acaba senin kadın" dedim içimden. Alacakaranlıkta sıkışıp kalmış bir ruhla yolculuk yaptığımın farkına vardırarak ve beni de karanlığına çekmek için, kendini benimle paylaşıyordu sanki. Benim dipsiz kuyularım bana yetmezmiş gibi.

Tam defteri ona geri vereceksen sol üst köşedeki beyazlık dikkatimi çekti. Daha özenli baktığımda oraya küçük bir sökükle çizildiğini gördüm. O sökükten içeriye hücum etmek için bekleyen göz kamaştırıcı bir ışık var gibi resmedilmişti. İşte o anda baktığım resmin sorduğum sorunun cevabı olduğunu anladım. Ayrıca böyle bilge bir insanla yan yana oturuyor olmaktan büyük bir heyecan duydum.

- Şimdi sen diyorsun ki hayat mükemmel bir yer değil. Hatta bazıları için fazlasıyla acımasız. Ama bir umut her zaman vardır. Öyle mi?

- Resmimi ilk bakışta anlayan tek insansın. Ve hatta diyorum ki tüm dünyayı değiştirmek için kendi gökyüzümüzün teyellerini sökmeye başlamalıyız. Bizim ışığımızın hangi karanlığı aydınlatacağını başka türlü göremeyiz.

- Bilemiyorum... ben... Umut etmek için çok geçtir belki de..

- Asla geç değildir. Sen benim hikâyemi bilmiyorsun. Emin ol asla geç olmuyor.

Mola yerine vardığımızı otobüsün içindeki hareketlilikten anladık. Bir masaya geçip çaylarımızı ve sigaralarımızı içip sohbetimize devam ettik. Onun yıllarca eşinden şiddet gören bir kadın olduğunu birkaç cümlesinden çıkardım. Bu kadar güçlü görünen bir kadının bile erkek zulmünden nasibini almış olmasına nedense hiç şaşırmadım. Ne ben nede o kişisel tek bir soru bile sormuyorduk. Ama cümlelerimizin içine yerleştirdiğimiz mesajlarla kendi çılgınlığımızı duyurmak istiyor gibiydik. Tek bir soru ile tüm geçmişimi kumaya hazır hale gelmiştim. Tıpkı onun gibi...

Bir ara defterinden yeni bir resim bulup masaya bıraktı. Resmi önüme çekip iyice inceledim. Bu sadece bir kadın yüzüydü. Dudakları patlamış, gözü morarmış, yanağında kesiklerle bakıyordu. Bakışları donuk ve cam gibiydi. Öyle etkileyici çizilmişti ki o gözler sanki dimdik gözlerimin içine bakıyordu. Ürperdim. Biraz daha dikkatle baktığımda ise bir gözünden akmış olan tek bir damla gözyaşını fark ettim. O damlanın bir fetüs şeklinde olduğunu anladığımda yaşaran gözlerimi saklamaya çalışarak başımı kaldırıp ona baktım. O ise sadece tebessüm etti. Öyle bir tebessümdü ki o eline bir silah alıp beni iki kaşımın ortasından vursa çok daha az acı çekerdim.

Artık bizi birbirimize ilk anda yakınlaştıran şeyin geçmişin gürültülü sessizliği olduğunu anlamıştım. "Kırmızı pazartesi"... Bu günün günlerden Pazartesi olması nasıl bir tesadüftü? Farklı bir boyutta ve zamanlarda farklı şekillerde aynı canavarın kurbanı olmuşluğun rengi ise kırmızıdan başka ne olabilirdi ki?

Yolculuğun kalan kısmında ikimizde yüklerimizi yüreklerimize daha çok yüklediğimizden epeyce yorgun düşmüştük. Konuşmaya ara verip uykuya daldık, Uyandıığımızda bir diğer mola yerine vardığımızı gördük. İçtiğimiz çayların mesanemize yaptığı baskı nedeniyle soluğu tuvalette aldık. Tuvaletlerin olduğu bölüm oldukça karanlık ve izbeydi. Nedense ikimizden başka kadın yolcu oraya rağbet etmedi. Böyle berbat bir dinlenme tesisinde durduğumuz için ikimizde sürekli söyleniyorduk.

İşimizi bitirip tam kapıdan çıkacakken sarhoş iki adam yolumuzu kesti. Tipleri oldukça ürkütücüydü. Saçı, sakalı birbirine karışmış, gözleri kan çanağına dönmüş iki vahşi hayvana benziyorlardı. Kıyafetleri kirli ve darmadağınktı. Sadece alkol değil aynı anda madde kullandıklarını anlamak hiç de zor değildi. Ellerim buz gibi olmuştu. Korkudan ve panikten başım dönmeye başlamıştı. Üzerimize doğru hamle yapıp kapıyı kapattılar. Önce yanımdaki kadın davrandı ve bağırıp çağırmaya başladı. Hem yardım istiyordu hem de onlara küfürler ediyordu. Ben donup kalmıştım.

Adamlardan bir tanesi ona doğru hamle yapıp bir tokat patlattı. Kadın sendeledi ve ayağı kaydı. Dengesini bulmaya çalışırken başını lavabolardan birine çarpıp yere düştü. Yerdeki beyaz fayansların üzerine kırmızı kanı yayılmaya başladı. İsmi bile bilmediğim kadına seslenemeden diğeri beni saçımdan yakaladı. Kadın yerde hareketsiz yatıyordu. İki adam ağızımı kapatıp üzerimdekileri parçalayarak çıkarmaya başladılar. Ben debelendikçe tokat atıyorlardı. İki güçlü adama karşı koymam mümkün olamadı. Beni yere yatırıp üzerime oturdular. Bir tanesi cebinden bir bıçak çıkarıp boğazıma dayadı. "Şimdi elimi ağızından çekeceğim. Eğer bağırarak olursan gırtlaklarını keserim" dedi. Yalvaran gözlerle bakıyordum. Ağızımdaki eline aldirmeden bana acımaları için yalvarıyordum. Ama onların ne gözyaşlarım nede yalvarışım umurlarında değildi. Kıyafetlerimi parçaladıkları yerlerden gördükleri etime büyük bir iştahla bakıyorlardı. Üzerimde neredeyse hiçbir parça kalmayana dek beni soydular. Bunu yaparken dudaklarımı, memelerimi, kasıklarımı ve en son cinsel organımı ısırıyor, emiyor, öpüyorlardı. Hiçkırı hiçkırı ağlıyordum yüzüm kan içinde kalmıştı. Canımın acısını hiç duymuyordum. Arada sırada çırpınmaya çalışsam da kollarıma oturup boğazıma bıçak dayamış olan adam küçük bir kesik atıp küfürlü sözler ediyordu. "Kapa çeneni orospu. Ne kıymetli malın varmış. Kim bilir kimlere verdiğin şeyi bir kez de bize versen gebermezsin." Buna benzer ve hatta daha aşağılık cümleler kurarak hem bedenimi hem ruhumu eziyorlardı. Bunu yaparken ağızlarından salyalar akıtarak gülüyorlardı. Bir tanesi yerinden doğrulup pantolonunun kemerini çözerken diğeri göğüslerimi avuçluyordu. Ayaklarımla son bir kez kurtulmayı denesem de yediğim tekmeler ve yumruklarla iyice sersemlemiştim. Bu tecavülden kurtulmanın bir yolu yoktu. Yolun sonuna gelmiştim.

Üzerime abanıp en sert şekilde, canımı yakarak istediğini aldıktan sonra yer değiştirdiler. Şimdi bıçağı istediğini almış olan boğazıma dayamış durumdaydı. Bense artık orada değilmişim gibi hareketsiz şekilde duruyordum. Gözlerimi tavana dikmişim. Tavanda teyellenmiş kapkara bir gökyüzü görüyordum. Ama hiç sökülük yoktu. Sonra gökyüzü abimin yüzüne dönüştü. On ikinci yaş günümü bu izbe tuvaletin tavanında bir film izler gibi seyrediyordum. İğrenç hareketler ve küfürlerle üzerimde gidip gelen adamın sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Artık kendi bedenimi hissetmiyordum.

Adamlar benimle işlerini bitirdikten sonra toparlanmaya başladılar. Bu sırada zaten alkollü olan adamlardan elinde bıçak olanın ıslak zeminden dolayı dengesi bozuldu. Yere düştüğünü gördüğümde içgüdüsel hareketlerle yerimden kalkıp elinden düşürdüğü bıçağı aldım. O anda ben orada değildim. Adamın yüzü abime dönüştü. Yine annemin evde olmadığı o gün mutfak masasında bana sahip olan abime elime geçirdiğim bıçakla yaptıklarımı yaşadığım andaydım. Önce yerde olanın gözüne sapladım. Fıskıran kan tüm tuvaletin fayans duvarlarını boyadı. Sol kaşımı tuttum. O gün olduğu gibi bıçakla kendimi yaralayıp yaralamadığıma baktım.

Diğeri arkasını dönünce göz göze geldik. Ama gördüğüm diğeri adam değil abimdi. Ne olduğunu tam anlayamadan bıçağı karnına sokup çıkardım. O karnını tutup şaşkınlaşmışken ikinci darbeyi indirdim. Bıçağı soktuğum karnında aşağıya doğru derin bir yarık açıp çıkardım. Sendeleyip yere düşen adamın peşinden gidip üçüncü darbeyi bacak arasına sapladım. Tuvaletin her yeri kana boyanmıştı. Her şey mutfaktaki gibi olmuştu.

İki adamında artık hareketsiz kaldığından emin olunca kadına yöneldim. Elinden hiç düşürmediği çantasındakiler yere saçılmıştı. Cüzdanı açılmış kimliği yere düşmüştü. Yine bilinçsiz hareketlerle önce kimliğini elime alıp sonra yüzüne baktım. Gözleri açık tavana bakıyordu. Gökyüzünde hiç ışık olmadığını oda biliyordu. Onun öldüğünü anlayınca tuvaletin kapısını açıp yarı çıplak bir şekilde önündeki merdivenlere oturdum Kan damlayan bıçağı hiç bırakmadan diğeri elimdeki kimliğe baktım. "Adı Hakkı imiş" dedim ağlayarak.

Karşımda dehşete kapılmış halde duran muavinle göz göze geldiğimizde buz gibi bir ses tonuyla son sözlerimi söyledim. Bir daha kendi sesimi unutacak kadar uzun süreden beridir hiç konuşmadım.

- Bugün günlerden Kırmızı Pazartesi ve KADIN HAKKI bu günde katledildi.

[italic]Deniz...[/italic]

CEVAP ARAYIŞLARI

-1-

Diyelim ki ben bir ateistim. Size kendi fikrimi evrim teorisi üzerinden savunacağım.

Öncelikle evrim teorisi ile başlamak istiyorum. Çok fazla detaya girmeden size diyebilirim ki "evrim" gerçektir ve öyle dinlerin masallarında anlatıldığı gibi iki insanın elma cezası olarak yeryüzüne inişi ve ensest üreme yolu ile milyarlarca insana ulaşmadık.

Biraz düşünebilen bir insan zaten bunu sorgulamalı. Marx kendi döneminin diğer dehası olan Darwin'e duyduğu hayranlığı hiçbir zaman gizlememiştir. 1860 yılında "Türlerin Kökeni" isimli kitabı bitirdiğinde "her ne kadar zalim bir İngiliz stiliyle kaleme alınmış olsa da, kitap bizlerin görüşlerinin doğal tarihini aktarmaktadır" demiştir. Hatta denilir ki Karl Marx, Das Kapital kitabının ikinci baskısını Darwin'e ithaf etmek istemiştir. Aralarındaki mektuplaşma bize bunu gösterir. Bunu kesin bir bilgi ile tarih bize söyler. Bu nedenle bu konudan daha fazla bahsetmeyeceğim.

Ateizmin elindeki en değerli kanıt olan evrim teorisi ile devam edelim. Bilimin ışığında sizlere diyorum ki bizler zaman içinde değişime uğrayan organizmalarız. Çok fazla bilimsel detaya girecek olursam çıtayı yükseltirim ve bu benim hedef kitlemi düşürür. Bu nedenle en basit hatlarıyla ifade edeceğim.

Aslında tüm organizmaları soy hattının zaman içinde değiştiği düşüncesi Darwin'e ait değildir. Onu farklı kılan doğadan topladığı, değerlendirip açıkladığı gerçekleri kanıta dayandırmasıdır. O güne dek bu fikir milattan önce yaşamış filozoflara kadar gitmesine rağmen "kanıt" sonunda ikna gücünü kullanmıştır. Günümüzde tüm bilim insanlarının büyük çoğunluğunun (%90'ın üzerinde) kabul ettiği Evrim Teorisi'ni biz hangi aklımızla reddedeceğiz.

Darwin türlerin ortak atalardan farklılaşarak evrimleştiğini, tarihin gizeminde mutlaka ortak atalarda buluşmak zorunda olduğunu ileri sürmüştür. Buda bizi "Evrin Ağacı" gerçeğine götürmüştür. Lamarck konusuna hiç değinmiyorum. Çünkü bu haliyle bile toparlamam zor olabilir.

Sonuç olarak benden görmediğim, duymadığım, hiçbir kanıta dayanmayan bir fikre inanmamı bekleyemezsiniz. Ben size bilimden ve yüzde yüz gerçeklerden bahsediyorum. Canlıların adaptasyon yeteneğini kendinizden biliyor olmalısınız. Evrim Darwin'e göre sıçrama sonucu gerçekleşmez. Her şey zaman içinde basit ve ufak adımlarla oluşmuştur. Bazı bilim insanları "sıçramalı evrim" konusundan bahsederler. Ama konumuz Darwin.

Sadece şunu düşünün. Tarih kitapları, romanlar ve dahi pek çok yazılı belgeye göre; kıtlık, savaş ortamları gibi durumlarla bazı iniş çıkışlar yaşamış olsa da insan ömrü 120 yılı aşamamıştır. Ne yaparsak yapalım DNA mıza kodlanmış olan 122 yılı aşamayacağız. Size anlatılan dini efsanelerin dayandığı (NUH) tek temel din kitaplarıdır. Elimizde başka veri yoktur.

Bu durumda ateizm bilime ve gerçekliğe dayandırılmış bir inanıştır. Bilim ise zaten yalın gerçekliktir.

Bunu kendine sor...

-2-

Diyelim ki ben bir teistim. "Evrin teorisine inanmanın beraberinde ateist olmak zorunluluğu yoktur" demek için buradayım.

Yaratıcı ve insan arasındaki ahiret dâhil tüm ontolojiye inanmak "evrim teorisi" ile çelişmez. Hem zaten Darwin'in kendisi de ateist falan değildi. Mademki kanıtlara inanıyoruz başlayalım o zaman. Kanıt olduğu sürece her şeyin geçerli olduğunu savunuyoruz değil mi? Bu durumda Darwin'in en temel eserlerinde teist olduğunu, mektuplarında ise kimi zaman bilinmezci bir tavrı olduğunu görürüz. Bu bizim için ispattır.

Ancak ateizmin bize dayattığı şey "evrim teorisi ateizmin en değerli kanıtıdır" olmuştur. Teistler bilime ve inanca birlikte sarılırlarsa ateizmin en değerli ayağı çökmüş olacaktır. Anatomi, morfoloji, genetik alanında yapılan onca çalışma, fosil analizleri, matematiksel gerçekler, bilgisayar ortamında yapılan sağlamalar orada öylece duruyorken inanç sahibi kişilerin artık çekimser kalmasına gerek yoktur.

Dinlerin özünde (hurafe inanışları çöpe atmak zorundayız) evrim ile çelişen bir fikri yoktur. Zaten bilimin amacı yaratıcının var olup olmadığını sorgulamak değildir. Buradan yarattıkları felsefe ile ateistler bir söylem kazanmışlardır. Mesela Nietzsche'yi inceleyecek olursak evrime inanmış bir ateisttir. Ancak yazdıklarını ve hayatını iyi okursanız evrim teorisine inandığı için ateist olmamıştır. Zaten bir ateistken evrime de inanmıştır. Aksini ispat edebilecek kimse yoktur. Ancak ateistler böyle şehir efsaneleri yayararak evrim ateizmin kalesiymiş gibi gösterirler. Sadece demagojiden ibaret ifadelerdir.

Evrim teorisi içinde Tanrı'nın olmadığına dair bir ifade barındırmaz. Ateistler sürekli olarak bize "madem Tanrı varsa ispat et" derler. Oysa bu güne dek hiçbir felsefe ya da bilim bize Tanrı'nın olmadığını ispat edememiştir. Evrim teorisi ortaya konmadan önce de var olan ateizmin dayandığı temeller geleneksel, ahlaki, psikolojiktir. Kendi felsefelerini üretip buna göre davrandılar. Aslında evrim ve ateizm iki ayrı konudur.

Bir başka algı Marx'ın "Das Kapital" kitabını Darwin'e ithaf etmek istemesiyle ilgilidir. Bu örneği algının tarihi bile gözümüze sokarak nasıl değiştirilebildiğini ifade etmek için kullanıyorum. Aslında Darwin'in kendisine ithaf edilmesini reddettiği kitap Marx'ın kızı Elanor ile ilişkisi olan İngiliz biyoloji öğretmeni Edward Aveling'in "Student 's Darwin" (Öğrencilerin Darwin'i) isimli kitabıdır. O dönemde yayılmış bir dedikodu işte böyle yanıltıcı bir öyküye dönüşmüştür.

Demem o ki çarpıtılmış hiçbir şeye inanma. Din bize asla bilime inanmamamızı söylemez. Evrim ve dinin asla çelişmediği bir gerçektir.

Bunu kendine sor...

-3-

Çok kısa ve konuyu dağıtmadan size iki farklı bakış açısı sunmaya çalıştım. Burada yapmak istediğim "kendi bakış açını geliştirmenizi" ilkesine sizi inandırmaktır.

Manipülasyonun pek çok çeşidi vardır. Sizinle uzlaşabilirler, suyunuza gidebilirler, korkutabilirler, mahrum bırakabilirler, planlı bir şekilde size roller biçebilirler. Tüm bunlardan kurtulup kendin olmayı başarabilmen için kendi doğrularını yaratmalısın.

Okuduğun veya öğrendiğin her bilgiyi hemen kabullenme. Araştır, incele, objektif ol. Kendi süzgecinden geçirdiğin her doğru senindir. Senin olana sahip çık. Gelen yeni bilgilerle karşılaştı. Mantığına uyanları yenisi ile değiştir.

Manipulatif kişilikler, yine aynı sahte tadı bize zerk ederek manipulatif yeniler olmamıza da sebep olurlar. Etki altında kalmamızı sağlayanlar(bazen etkiledikleri derecede zararlı olduklarının farkında olmazlar) ilk en yakınlarımız olur. Ebeveynlerimiz...! Daha sonra algımıza hücum eden tüm çevresel etkenler, dış dünyada maruz kaldığımız her şey bizi şekillendirir.

Gerçek kendilik hakkında konuşulacak çok şey var. Yine kısaca diyebilirim ki "iç sesiniz ile bile yanılıyor olabilirsiniz". Çünkü etki altında, geliştirdiğimiz değil geliştirilmiş kişilikler olarak geziniyoruz.

Bundan kurtulmak istiyor musun?

Bu büyük bir cesaret ister.

Bildiğin bütün doğruları masaya yatır ve sabırlı ol. Çünkü bu değişim çok vaktini alacak. Vaktin var mı?

Bunu kendine sor.

Sevgilerimle....

Deniz...

TAŞ GİBİ AĞIR

[italik] Patlıcanlar közleniyor ve kokusu tüm apartmana yayıldı. Közlendikçe ocağın üzerine damlayan sulardan kapkara bir leke oluştu. "Şimdi bunu nasıl temizleyeceğim" diye düşünürken sıkıntılı bir tıslama çıkıyor dudaklarımın arasından. Patlıcanların yandıkça küçülen yanları, küçüldükçe daha nefis kokması durumunu kendime uyarlıyorum. Davlumbazın gürültülü sesini kesip daha çok odaklanıyorum.

Harlı bir ateşe benziyor yaşamak zorunda kaldıklarım. Ben yandıkça tüm parlaklığım, tenimin tüm pürüzsüzlüğü yok oluyor. İçime içleyen yaralardan bambaşka bir kokuyla eviriliyorum. Artık eskisi gibi değilim ama bu halimle daha farklı ve derin anlamlarla buluşuyor yaşadıklarım.

Közlenmiş olan patlıcanların yerini kırmızı biberler alıyor şimdi. Onları gülüşüme benzetiyorum. Eskiden gülümsediğimde gözlerim küçülene kadar yüzüm gerilir, buruşurdu. En sonunda kocaman parlak kırmızı gibi bir tebessüm otururdu yüzüme. O günlerde herkes çok içten gülümsediğimi söylerdi. Hayat dolu olduğumu bir gülüşle tüm evrene gösterebilirdim.

Biberler közlenirken gözüm televizyona kaydı bir ara. Yine haber kanalında takılıp kaldığımı hatırladım ekranla göz göze gelince. Adamın biri karısını sokak ortasında dövüyordu görüntüde. İçimden kopup dökülenleri iki damla göz yaşına sığdırdım. Biraz sonra iki evladını (birisini iki, diğeri dört yaşındaymış sanırım) öldürdüğü haberini geçmeye başladılar. Televizyonu kapatıp bir sigara yaktım.

Biberler artık gülümsemiyorlar ve buruşup küçüldüler. İşte şimdi onlarda bana benzediler. Öyle küçülmüş hissediyorum ki yok olup gitsem kimse farkıma varmazmış gibi geliyor. İranlı kadınları düşünüyorum... Beyaz örtüleriyle direndikleri şeyin karşısındaki güçlü duruşu çok sevdiğimi fark ediyorum. Hepsini közlüyorlar ve şimdi dünyaya saldıkları o rayihalı koku artık fark edilecek kadar güçlü. Bu güzel!

Çok güzel bir salata ortaya çıkarıyorum sonuçta. Renkleri ve kokusuyla göz alıcı. Oysa az önce közlenirlerken çok çirkinleşmişlerdi. Yeni bir şeye dönüşmek onları çok güzel oldurdu. Bu benim eserim.

Geçen gün öğlen tatilinde işyerinde kaldım. Yapmam gereken pek çok iş birikmişti. Odamda çalışırken koridordan gürültüler gelmeye başladı. Yerimden tedirginlikle kalkıp kapıya yöneldim. Kapıyı açarken kalbim yerinden fırlayacak gibi hızlı atıyordu. Korkak bir kedi gibi başımı koridora uzattım ve o anda benden başka çalışan kimsenin olmadığını fark ettim. Psikolojik rahatsızlığı olduğunu düşündüğüm bir adam koridorun diğer tarafındaydı ve çok öfkeli görünüyordu. Kapalı kapıları tekmeliyordu ve çok yüksek sesle hakaretler ediyordu.

Kapıyı kapatıp odama saklandım. Öyle hızlı nefes alıyordum ki bir süre sonra bu düzensiz soluk alıp vermek yüzünden başım dönmeye başladı. Belki tansiyon değerlerim ve diğer vital bulgularımda değişmişti. Bilemiyorum... Özetle korkuya bağlı bir şok geçiriyordum. Bir anda yine bütün hayaletler gün yüzüne çıktılar. Kendimi o banyoda buldum. Sonra o mutfakta, sonra yine o banyoda Sonra o evin koridorunda saçımdan sürüklenmeye başladım...

Arkadaşımın beni sarsarken seslenmesiyle kendime geldim. Masanın altına nasıl girdiğimi ve orada ne kadar süredir hıçkırarak ağladığımı hatırlamıyorum. Etrafıma toplanan insanların sorgu dolu bakışları arasında kendimi çıplak gibi hissettim. Kazağımı, eteğimi çekiştirip kendimi kapatmaya çalıştım. O öğlenden sonra hiç kendime gelemedim.

Dokuz yaşında evlenmek mi dediniz? Lütfen aynaya bakınız... Sizler insan mısınız?

Asla bir feminist olmadım. Ev işlerini hep ben yaptım ve sebebiyle hiç ilgilenmedim. Tahsil hayatımla hiç böbürlenmedim. Anne olmayı her şeyden çok istedim ve bu uğurda pek çok şey feda ettim. Tüm bunların arasında sadece bir insan olduğumun görülmesini istedim.

Şiddet mağduru biri olduğumu gizlemek uğradığın şiddetten çok ağırdır.

Diyanet işleri....!!! Dostum senin temsil ettiğin dini reddediyorum. Sayın yetkili sen hiç dört duvar arasında psikolojik veya fiziksel şiddete uğradın mı?

Bu hayatı yaşamak zorunda olduğum ve travmalarımı kazıyıp atamadığım için tüm her şeye lanet olsun....

Deniz...[/italik]

POLİKLİNİK

[italik] Az sonra okuyacağınız öyküdeki kişiler ve olayların gerçekte ilgisi yoktur. Ancak öyküde geçen olaylar emin olun ki sıradan bir poliklinik gününde sık sık karşılaşılan olaylarla oldukça benzerdir.[/italik]

Pazartesi sendromuna kapılmaktan kurtulamayan Doktor Chamuran dalgın dalgın kahvesini yudumluyordu. Koridordan gelen uğultu yine zorlu bir günün eşiğinde olduğunun habercisiydi. Robot sanılan sağlık neferlerinin arasında gerçekten de robota en yakın olanlardan biriydi. Asla ama asla kişisel sorunlarını hastalarına yansıtmazdı. Hatta iş arkadaşları bile onun herhangi bir sorunu olup olmadığını bilmezlerdi.

Poliklinik içinde kendi kişisel alanını da yaratmış olan Chamuran kendi tercihiyle asosyal olmuş bir insandı. Zaman içinde yaşadıklarından öğrendikleri onun öyle biri olmasına neden olmuştu. İş ortamında diğer çalışanlarla çok az konuşan, hastalarıyla çok daha fazla şey paylaşan, özel hayatında ise neredeyse hiç arkadaşı olmayan biri olmayı seçmişti. Bu kadar soğuk görünmesine rağmen çok duyarlı, iyi bir kalbi vardı.

Doktor Chamuran kahvesini içip kaşarlı tostunu da yedikten sonra ilk hastasını kabul etmek için sayı butonuna bastı. 'Bakalım bu gün ne maceralar yaşayacağız sizinle'' dedi ve gülümsedi. Gözü açılan poliklinik kapısında idi. İçeriye otuzlu yaşlarında güzel bir kadın girdi. Üzerinde siyah bir kalem etek, gri bir kazak, kaşe bir mont ve topuklu çizmeler vardı. Dağınık koyu renk saçlarını hafifçe sallayarak odaya narin bir hava ile süzüldü. Doktorun gösterdiği yere oturdu.

Doktorun masasının tam karşısında oturduğu yerden etrafı incelemeye başladı. Orta büyüklükteki poliklinik güneşte aldığı için oldukça ferah görünüyordu. Doktorun başı önündeki bilgisayarda idi.'' Oldukça sakin görünüşlü bir adam'' dedi içinden. Sakallı yüzünün doktora çok yakıştığını düşündü genç kadın. Chamuran yüzünü hastasına dönüp;

- Sinem İlgin Omay; buyurun, ne şikayetiniz vardı?
- Doktor bey ben vergi dairesinde memurum.
- Bunun için ben bir şey yapamam.
- Yok, şey! Ben onu demek istemedim. Çok yoğun çalışıyorum. Konuya oradan başlamak istedim. Şimdi de hemen işimi halledip işe dönmem gerekiyor.
- Hastalığınız hakkında bilgi verecek misiniz?
- Ama siz böyle sinirli olursanız ben nasıl rahat hissedip derdimi anlatacağım ki?
- Bir de bir.
- Pardon! Anlayamadım.
- Bakın hanımefendi ben sinirli değilim. Ama bir psikolog da değilim. Bana fiziki bir hastalığınız varsa ondan bahsedin. Bakın dışarıda bekleyen bir sürü hastam var ve onların zamanından çalılıyorsunuz.
- Bende devlet memuruyum ve gelen vatandaşa asla böyle davranmıyorum Doktor. Hepiniz böyle havalı, ters insanlarsınız. Kendinizi benden kültürlü mü sanılıyorsunuz?
- Hastalığınızı söyleyin yoksa sizi odadan çıkartmak zorunda kalacağım.
- Bana dokunursanız polis çağırırım.
- Hoppala! Güzel kardeşim; sizin amacınız nedir? Canınız mı sıkın? Sorun ne?
- Evet, Doktor; eşim beni aldatıyor...

Bunu dedikten sonra ağlamaya başlayan hasta karşısında ne yapacağını bilemeyen Chamuran şaşkın bir şekilde oturduğu koltuğa yığılır gibi yerleşti. Bir depresyonun eşiğinde duran hastasına nasıl yaklaşması gerektiği hakkında biraz düşündü. Ağlayan bir kadına nasıl davranacağını bilmeyen bir adam olsa da neyse ki bir doktor olarak elinden bazı şeyler gelebilirdi.

- Sinem hanım; hayat hepimiz için farklı sorunlar yaratıyor. Bu sorununuza bu şekilde çözüm bulamazsınız. Eğer fiziki bir hastalığınız yoksa sizi tanıdığım bir psikolog arkadaşımıza yönlendireyim. Bir uzmandan yardım almanız sizin için çok daha sağlıklı olacaktır.

Sinem gözyaşları içinde başını kaldırıp doktorun gözlerinin içine bakarak;

- Vücudumda bazı morluklar var.
- Görebilir miyim?
- Hıhı...
- Peki, lütfen sedyeye geçin ve morluk olan bölgedeki kıyafetlerinizi sıyırın.

Genç kadın gözyaşlarını silerken bir yandan sedyeye doğru ilerledi. Üzerindeki kazağı çıkarıp kollarıyla kendini kucaklayıp örtünmeye çalıştı. Oldukça dik başlı ve kendinden emin duran kadın bir kedi yavrusu gibi küçülüp başını önüne eğdi.

Chamuran ona bunu yapan yapan yapan içinden türlü küfürler etse de sakinliğini ve profesyonelliğini bozmadan kadını muayene etti. Sırtındaki, karın boşluğundaki, kollarındaki darbe izleri bir darp sonucu olduğunu oldukça net gösteriyordu. Aynı izlerden bacaklarında da olduğunu gördü.

Bu gördüklerinden sonra hastası giyinirken internet üzerinden sürekli takip ettiği edebiyat sitesini açıp forum bölümlerinden birine " Kubrick yaşasaydı Otomatik Portakal'ın (A Clockwork Orange) ikincisini Akıllı Portakal (Smart Orange) olarak çekerdi diye tahmin ediyorum" yazdı. Ardından sevdiği şairlerden birinin sayfasına girip bir şiir buldu. Bir iki dize okudu ama hiçbir şey anlamıyordu. Çünkü canı gerçekten sıkılmıştı.

Genç kadın toparlanıp karşısına oturunca derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

- Bu gördüğüm izler darp izleri değil mi Sinem Hanım?

- Evet.

- Bunu size eşiniz mi yaptı?

- Evet.

- Ben sizin bu durumunuzu adli vaka olarak bildirmek zorundayım.

- Aman Doktor Bey yapmayın. Ben adliyeye falan gidemem. Bu duyulursa herkese rezil olurum. Kimsenin yüzüne bakamam.

- Lütfen biraz sakin olun. Bu sizin iyiliğiniz için yapılacak. İleri de bu yaşadıklarınızı kanıtlamak isterseniz elinizde bir kanıt bulunmalı öyle değil mi? Adliye ye falan gitmenize gerek yok. Şimdi siz biraz bekleyin ben hemşire hanımla görüşeceğim. Dönünce size gereken bilgiyi vereceğim.

Chamuran yerinden kalkıp Ayfer hemşirenin yanına gitti. Ona hastanın durumundan bahsetti.

- Hani bir form vardı böyle vakalarda doldurmamız gereken ben bulamadım onu Ayfer hanım.

- Dur, Doktor Bey Sağlık Müdürlüğünün sayfasından ben hemen indireyim size.

İkisi de Sağlık Müdürlüğünün internet sitesine gözlerini dikmiş formu bulabilecekleri bir yer aramaya başladılar. Performans katsayıları, ağız ve diş sağlığı bışeyleri, gemici adamı olma şeyleri, organ ve doku nakli ile ilgili yazılar vs. derken hiçbir yerde kadına yönelik şiddet ile ilgili tek bir talimat veya form bulamadılar.

- Ya hani geçenlerde bir eğitime gitmiştik. Orada anlatmışlardı hepimize resmi internet sitesinde bulacaksınız falan da demişlerdi.

- Evet, doktor bey demişlerdi ama yok işte.

- Sağlık bakanlığının kendi sitesine gir bakalım bir de belki orada buluruz

- Evde sağlık, döner sermaye, uyuşturucu ile mücadele, performans şeyleri... Yok, doktor bey

- Performansınızı da dönerinizi de... Kusura bakma Ayfer Hanım kendimi tutamadım. E! Ne yapacağız şimdi?

- Vallahi doktor bey siz hastanın adını, TC sini falan kaydedin de ben bir sorup soruşturayım ona göre bir form bulup doldururuz.

- Bu mu yani?

- Görünen bu doktor bey.

- Peki, teşekkür ederim.

" S.kt.ğ.min sisteminde her şey para olmuş. Her yere performans kriterlerini, döner sermaye *oklarını koymuşlar ama ülkenin en acımasız gerçeklerinden biri olan "kadına şiddet" hakkında tek bir satır yönerge, genelge, tüzük falan hiçbir şey bulamıyorsun. Ben bulamıyorsam bu mağdur insanlar nereden bulacaklar da gidip dertlerini anlatacaklar. Karakola gitseler iyi niyetli polislerimiz karı kocayı barıştırıp evlerine geri gönderiyorlar. O kadın karakola gittiği için o gece sabaha kadar belki de yeniden şiddete maruz kalıyor. Bu kadınlar ölene kadar kimse çığlıklarını duymuyor" diye söylenerek odasına geri döndü.

Odada kendisini bekleyen Sinem'e bazı röntgen ve diğer sağlık testlerinden isteyip sonuçların öğleden sonra çıkacağını anlattı. Kendisi istemezse hiçbir bildirim işe yaramayacağını, adliyeye falan gitmeyeceğini detaylı bir şekilde anlattı. Sonuçları çıkınca yeniden konuşacaklarını söyledi. Bu arada yakın arkadaşı Psikolog Serdar Piyade' nin kartını verdi.

- Benim gönderdiğimi söylerseniz size her konuda yardımcı olacaktır. Lütfen ihmal etmeyin.

- Peki, Doktor Bey çok teşekkür ederim. Ben size ilk başta hiç iyi davranmadım. Üzgünüm.

- Sorun değil, sonuçlarınızla bekliyorum.

İkinci hastayı odaya alırken şiiri baştan okumaya başladı. Seviyordu bu sitede olmayı ve kafasını dağıtmayı. Edebiyat uzun zamandır tutkuydu onun için. Yazdığı şeylerde oldukça başarılı bulunuyordu üstelik. Bu sitedeki insanlarla iletişim halinde olmak pek çok açıdan iyi geliyordu ona.

Odaya giren ikinci hasta daha kapıda söylenmeye başlamıştı.

- Siz böyle her hasta ile bu kadar oyalanırsanız dışarıda ki kuyruk akşama kadar bitmez. Bak ben randevu saatimden 20 dakika sonra odanıza girebildim. Olmaz ki bu kadar ama.

- İki de iki!

- Anlayamadım

- "Şikâyetiniz nedir?" Dedim.
- Ha! Yani sen boş boş konuşma umurumda değilsin diyorsunuz.

Chamuran içinden ya sabır çekip hastanın yüzüne odaklandı. Orta yaşlı, hafif göbekli, orta boylu, gözlüklü, kır saçlı bir adam oturuyordu karşısında. Bakışlarıyla hastanın yüzünü tararken gözlerinin beyazındaki grilik dikkatini çekti ve bu hastadan hemogram istemesi gerektiğini düşündü. Bıyıklarındaki sararma ise adamın tam bir sigara bağımlısı olduğunu düşündürüyordu.

- Mehmet Yeşilmavi . Bu sizsiniz değil mi?
- Evet, arkadaşlar kısaca turkuaz derler.
- Ben Mehmet Bey diyeceğim.
- Tabi koca doktor benim arkadaşım olabilir mi hiç. Değil mi efendim?
- Değil.
- Hem sizin isminiz de çamur gibi bir şey.
- Hahhaha... Hiç güleceğim yoktu Mehmet Bey ama artık konuya gelsek.
- Hangi konuya?
- Şikâyetiniz nedir?
- Çok sıra oluyor, koridor çok dar, oturmak için çok az yer var.
- Hımm! Anladım. Peki, siz neden buradasınız?
- Hastayım. Olamaz mıyım?
- Evet, olabilirsiniz elbette. Neyiniz var?
- İki kızım var Allah bağışlasın. Siz evlimi siniz?
- Konumuzla ilgisi nedir?
- Eğer evli değilsen evlenme doktor bey. Ben hep karım yüzünden hasta oluyorum. Hiç susmadan konuşuyor.
- Siz de çok sessizsiniz gördüğüm kadarıyla.
- Evet! Bak sende şahitsin Doktor. Ağzım var dilim yok ama yaranamıyorum işte şu evdekine.
- Mehmet Bey, ne hastalığınız var? Artık söyleyecek misiniz?
- Başım ağrıyor.
- Güzel sonunda bir yerlere varıyoruz.
- Hahahah. Seyahat mi ediyoruz Doktor? Çok komiksiniz.
- Of! Neyse... Baş ağrısı dediniz değil mi?
- Evet, ağrı başımdan giriyor önce, sonra boynumda hissediyorum. Ardından bir karın ağrısı başlıyor ki dayanılmaz. Yarım saat geçiyor geçmiyor başlıyor dizlerim ağrımaya.
- Öyle geziyor yani ağrı?
- Evet, deli ediyor ağrı dolaştıkça.
- Anlıyorum. Hepsi bu kadar mı?
- Benim kullandığım bazı ilaçlar var. Birde onları yazdırmak istiyordum.
- Bakabilir miyim?

Hasta yanında bulundurduğu ağzına kadar dolu olan mağaza poşetinin içindekileri doktorun masasına boşalttı. Bir sürü ilaç kutusu artık masanın üzerini kaplamıştı. Chamuran bugün başına bundan daha büyük bir bela açılmaz artık diye düşünmüş olsa da zaman ilerledikçe ne kadar yanıldığını görecekti.

Devam edecek...

[italik]
Deniz...[/italik]

POLİKLİNİK-2

Chamuran'ın şaşkın bakışları arasında yüzüne sempatik bir gülümseme yaymaya çalışan Turkuaz(Mehmet) elindeki poşeti itina ile katlayıp doktorun karşısındaki yerini aldı.

- Sanki biraz fazla oldu ama bunların hepsini bir reçeteye sığdırmanıza gerek yok. Bazılarını eşimin üzerine yazabilirsiniz isterseniz.
- Ha! Bir de...?
- Ben size kolaylık olsun diye dedim. Bunda kızacak ne var anlamadım.

Masanın üzerinde tansiyon ilaçlarından mantar tedavisi için kullanılan ilaçlara kadar ne ararsan vardı. Sadece beş çeşit antibiyotik kutusu bile insanı çileden çıkarabilirdi. Chamuran eline aldığı bir kutuyu hastaya doğru uzatarak sordu.

- Hepsini anladım diyelim de bunu ne amaçla kullanıyorsunuz? Lütfen beni bir kez daha şaşırtın.
- Şimdi şöyle; ben bunları ayak parmak aralarımaya koyduğum zaman gün boyu kaşıntı olmuyor.
- Gerçekten şaşırtmayı başardınız. Size çok teşekkür ederim Mehmet Bey. Vajinal ovül bu şekilde değerlendirmeniz tıp için ciddi bir yenilik sayılabilir. Yan etkilerinin öneminden bahsetmenin bir faydası olacak gibi görünmüyor.
- Değil mi efendim! İşte bu düşünen bir akılla bulunabilir ancak. Ben sizin gibi tıp falan okusaydım o ho...

Chamuran oturduğu koltukta geriye doğru yaslanıp uzun sayılabilecek bir süre hastasının yüzüne baktı. Daha sonra yerinden doğrulup bir elini çenesine yaslayıp diğer eliyle masadaki ilaç kutularını biraz daha karıştırdı. Yeniden hastasına döndü.

- Uyku sorunları yaşıyor musunuz Mehmet Bey?
- Evet, geceleri hiç düzgün uyuyamıyorum. Ama benim bir sürü hastalığım var. O yüzden olduğunu düşünüyorum.
- Hep endişeli, yorgun ve yalnız mı hissediyorsunuz? Ciddi bir hastalığınızın olduğunu mu düşünüyorsunuz?
- Valla Doktor falci gibi şeysin. Ama ben hastalığımın olduğundan eminim. Bak mesela ayak parmaklarım çürüyor. Büyük ihtimalle kanserim ve hiçbir doktor benimle ilgilenmiyor. Üç dosya dolusu tahlilim var ve hepsi yanlış. En son çare size geldim. Sizi çok övdüler, derdimi siz çözebilmişsiniz.
- Mehmet Bey; öncelikle ayaklarınıza o ovülleri koymayı bırakacaksınız. Ayaklarınızda hem tahriş hem de alerjiye neden olmuşlardır. Onları göreceğim ve tedavi edeceğim. Ancak aslında siz bir Hipokondriasis hastasıdır. Yani halk arasında hastalık hastası denir ya ondan. Bu sizin suçunuz değil. Bir uzman yardımı almanız şart. Ben zaten kesin bir tanı koyamam. Sizi bir psikolog arkadaşımaya yönlendirmek istiyorum. Sanırım oda sizi bir psikiyatrist ile görüştürecektir daha sonrasında. Eğer bu dediklerimi yaparsanız kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz.

Hasta Turkuaz doktora karşı çıkıp biraz da sesini yükseltse de sonunda kısmen ikna olup oda Psikolog Serdar Piyade'nin danışmanlığını kabul ederek odadan ayrıldı. Chamuran iki hasta ile bütün enerjisinin emildiğini hissediyordu. Onlara karşı azami gayretle gösterdiği sabır kendisine baş ağrısı olarak yansıyınca çareyi yeni bir kahve ve yeni bir şirde arar.

Bir süre poliklinik normal seyrinde ve akıcı bir şekilde muayene edilen hastalarla devam ettikten sonra kapıdaki sürprizden haberi olmayan Chamuran yeni hasta çağırmak için butona basar. Ah!Chamuran, bahtsız Chamuran...

Kapıdan gelenleri görünce tatlı bir tebessüm geliverdi Chamuran'ın yüzüne. Henüz yedi yaşlarında sevimli bir erkek çocuğu ile onun elinden tutmuş olan otuzlarında sevimli bir kadın gülümseyerek gelip karşısına oturunca Chamuran kahvesinden keyifli bir yudum aldı.

- Bilgisayara göre küçük bey için geldiğiniz görülüyor. Neyi var Ege'nin?
- İyiyim ben!
- Ha! Öyle mi? Neden buradasın o zaman?
- Annemin yüzünden geldik.

Chamuran zaten onunla gelen kadının annesi olduğunu anlamış olsa da çocuğun onayıyla her şey daha da netleşti. Bir hastanedeki en rahat poliklinik sanılan Aile Hekimliği polikliniği işte böyle yaş ve hastalık sınırlaması olmayan bir bölüm olduğu için çok zorlu zamanlar geçirtebiliyordu bir doktora. Pek çok konuda bilgi sahibi olmayı gerektiriyordu bu birim. En zor yanlarından biri de işte bu çocuk hastalardı. Chamuran Ege'yi şöyle göz ucuyla bir süzdükten sonra ciddi bir şeyi olmadığını düşündü. Güzel kara gözleri, beyaz bir teni uzun uzun kirpikleri ile çok tatlı bir çocuk

olduğunu görüyordu. Bilmiş bakışlarından mı bilinmez çok ısındı bu küçük adama Chamuran. Ama başına gelecekleri bilse belki de böyle düşünmezdi.

- Bana bunu biraz açıkla bakalım.
- Anne bak bana yine emir verdiler. Çocuklara herkes emir verebilir diye bir kuralda mı var?

Kadın, doktora sıkıntılı bir tebessüm bırakıp oğluna "hayır oğlum, doktor abi samimi olmaya çalışıyor sadece" diyerek açıklamaya çalıştı.

- Kurallar ile aran pek iyi değil galiba Ege?
- Kuralların saçma olduğunu düşünüyorum. Ben büyüdüğümde çok farklı olacak.
- Büyüdüğünde tek başına kuralları değiştiremezsin ki.
- Atatürk yapmış ama! Bende yaparım.
- Ne yapacaksın mesela?
- Mesela yemekler saatle değil acıkınca yenecek okullarda.
- O zaman karışıklık olmaz mı?
- Olmaz! Daha acıkmadan yemek yenilecek diye emir veriyorlar. Bu çok saçma!
- Başka?
- Ben en çok satrancı seviyorum. Bale ve halk oyunları kulüplerine girmek istemiyorum. Zorla götürüyorlar. Çocuk hakları varmış öğrendim. Okuma ve yazmayı iyice öğrenince yazarak şikâyet edeceğim.
- Hım! Demek satrancı seviyorsun? Keşke bir maç yapabilseydik Ege seninle. Bende çok severim satrancı.
- Hadi yapalım o zaman. Akıldan maça var mısın?
- Sen ortada tahta ve taşlar olmadan satranç oynayabiliyor musun? Hadi canım!
- Evet, hem de seni yenerim ben.
- Bütün bir maça vaktim yok ama birkaç hamle yapalım o zaman?

İşte günün en büyük hatasını bu cümle ile yapmış olan Chamuran artık olacakların önüne geçemeyecekti. Ege'nin annesinden de izin alarak oyuna başladılar.

- Beyaz mı siyah mı?
- Vay! Ege direk konuya geçelim diyorsun öyle mi?
- Hadi söyle!
- Siyah olsun da ilk sen oyna bakalım.

Chamuran aslında satranç konusunda çok iyi bir oyuncu değildir. Rakibin 7 yaşında bir çocuk olması ve bu çocuğun oyunu aklında tutabileceğine inancı olmaması nedeniyle bu işe girişmiştir. Sadece bu güzel çocukla biraz vakit geçirip gülümsemek istiyordu hepsi bu.

- Tamam o zaman. Şahın önündeki piyon iki kare ileri
- Bende aynı hamleyi yapıyorum.
- Fil C4 beyaz kareye
- Hım! Çabuk karar veriyorsun.
- Aklımda tutmam için şart. Hadi oyna
- Bir bakalım! O zaman şey..! Ben yazsam olur mu Ege?

Ege oldukça gıcık edecek bir özgüvenle gülerken cevap verdi.

- Çok istiyorsan yaz ama yine de yeneceğim.
- Teşekkür ederim de göreceğiz bakalım kim yenecek küçük paşa.
- Hadi oynasana.
- Vezirin önündeki kale bir kare ileri
- Vezir F3 beyaz kareye
- Siyah atım C6 karesine diyeyim mi? Hım! Dedim gitti.
-
- Vezirim ile F7 de bulunan piyonunu çaldım. Doktor abi ne oldu biliyor musun?
- Ne oldu? Oldu, evet, şimdi fark ettim ki mat oldu. Sen bana çoban matımı yaptın cüce?
- Sinirlenmeyelim ama! Ben sadece bir çocuğum.

Ege işaret parmağı ile annesine doktoru göstere göstere kahkahalarla gülerken annesi Ege'ye terbiyeli olması için bir şeyler söylemeye çalışırken Chamuran bu yaşadığını kimseye anlatamayacağını düşünüyordu.

Devam edecek....

[italik]Deniz...[/italik]

POLİKLİNİK-3

Durumu kurtarmak için ciddi bir havaya bürünen Chamuran derhal konuya geçmeye karar verdi. Yerinden ciddiyetle doğrulup annenin yüzüne ilk kez dikkatle baktı. Aslında hasta olan anne gibi duruyordu. Yüzü makyaj yapmış olmasına rağmen solgundu, göz altlarında torbalar vardı. Yorgun bir görüntüsü vardı.

- Siz yakın zamanda herhangi bir kan tahlili yaptırdınız mı?
- A! Ben mi? Benim bir hastalığım yok, çocuk için gelmiştik.
- Evet, onu biliyorum ama gözaltlarındaki torbalar sadece uykusuzluk yüzünden mi emin olamadım. Böbrek şikâyetiniz var mı mesela? Ya da alerjik bir durumunuz, kullandığınız tiroid ilacı var mı? Sizi muayene edebilir miyim?
- Ama ben kayıt açtırmadım Doktor Bey, bir sorun olmasın sonra. İş yoğunluğundan hasta isem de farkında değilim sanırım.
- Ege şimdi anneni muayene edeceğim. Sen biraz beklersin değil mi?
- Evet, ama bir şartla. Bana şu tahta çubuklardan verirsen olur.
- Ne yapacaksın sen onlarla?
- Proje yapacağım.
- Kısaca anlatır mısın peki?
- Bir robot insan yapacağım, bunlarda kemikleri olacak. Aslında sonra daha büyüğünü yapacağım ama şimdilik kumandalı arabanın içinden çıkan kablolarla küçük olmak zorunda.
- Yani bu bir prototip olacak, öyle mi?
- O ne?
- Yani taslak gibi bir şey.
- O ne?
- ??
- Oğlum denemelik diyorsun ya sen, ondan işte.
- Ha! Evet denemelik olacak bu. Zaten resmini yaptım. Annem çok beğendi.
- Bu denemelik robot savaşçı mı olacak? Süper kahraman gibi hani?
- Yok, o robot baba olacak. Benimle her yere gelecek. Annemi asla üzmeyecek ve hiç işi çıkmayacak. Anneme evde yardım edeceği programlarda ekleyeceğim.
- Anlıyorum... Belki iyi beslenip hızlı büyürsen annene kendin yardım edersin. Bence gayret etmelisin.
- Dersler, okul, okul kuralları... Hiç vaktim yok doktor abi.
- Ya kızlar?
- Kızlar çok mız mız . Sürekli bebek şarkıları falan söylüyorlar. Çok sıkıcılar, ben onlarla oynamam
- Hahahahh! Peki bakalım... Büyüdüğünde fikrin değişecek.
- ??

Anneye yaptığı muayene de alerjik belirtiler tespit eden Chamuran bazı tahliller isteyip Ege'nin şikâyetini dinledi. Ege'nin okulda burnu kanamış ve annesi telaşlanıp acilen Chamuran'ın kapisında soluğu almış. O da, çocuk için onları bir KBB polikliniğine yönlendirip gönderdi.

Chamuran günü neredeyse bitirmek üzere iken poliklinik telefonu çalınca; "bu da ne ya şimdi? Açmasam mı acaba?" diye geçirdi içinden. Telefon ısrarla çalmaya devam ettiği için açmak zorunda kaldı.

- Doktor Chamuran.
- İyi günler ,ben Serdar Piyade. Bugün iki hasta başvuruda bulundu. Sizin gönderdiğinizizi söyledi. Ama ben sizi tanıyamadım. Bu nedenle rahatsız ettim.
- A! Serdar dostum, ben İsmail'in ikiz kardeşiyim. Uzun bir süre sende tedavi görmüştü. Sanırım unuttun bizi.
- Ya tabii! Bende soy isim yabancı gelmiyor ama acaba kim diye merak etmiştim. Nasılsın Chamuran? Kusura bakma yoğunluktan unuttuğum.
- İyiyim ya ne olsun işte. Aynı ben de yoğunum.
- İsmail nasıl? Uzun zaman önce bir anda kesmişti tedaviyi, denedik ama yurt dışına çıkınca artık ulaşamadık.
- Ya işte hastalanıp Tıp Fakültesinden son senede ayrılmak zorunda kalınca toparlaması zor oldu biliyorsun. Şimdi de idare ediyor.
- Eğer ihtiyacı olursa her zaman çekinmeden arasın. Aslında konuşmamız çok iyi oldu. Sen kardeşi olduğun için, ayrıca da bir hekim olduğundan detay vermeden uyarmak isterim ki İsmail'in durumunda bir hasta tehlikeli olabilir. Sürekli olarak kontrol altında olmalı. Çok zeki olduğu için çevresindekilere sakın ve iyi huylu davranışlar sergileyebilir. Toplum içinde kendisini uzun süre kontrol etmeyi öğrenmiş. Ama bu onun iyileştiği anlamına gelmez. Ben bunları aileden birine çok söylemek istedim ama kimseye ulaşamadım. Lütfen tedavisini ciddiye alması için ona destek olun. Bir doktor olamayışı ise onda ciddi bir takıntı sebebi. Bu dediklerimi kulak arkası yapmazsan sevinirim.
- Eyvallah dostum. Bu uyarı çok faydalı oldu. Artık tedavisiyle daha yakından ilgileneceğim İsmail'in. Hastalarımı kabul ettiğin için de teşekkür ederim.
- Rica ederim, ne demek. İyi günler

- İyi günler.

Chamuran kendi kendine mırıl mırıl söylenerek masasını topladı ve trafikte de bir süre stres yüklenip sonunda evine ulaştı. Kapının kilidini açtığı sırada elindeki ekmek ve yumurtaları düşürmemeye gayret ederken deri montunun kolunu kapıya taktırdı. Bu basit kaza yüzünden elindeki her şeyi yere atıp kapıyı tekmelemeye başladı. En ağır küfürlerle kapıya bir süre daha saldırdıktan sonra saçlarını geriye doğru eliyle iterken derin bir nefes aldı. Yerdeki kırıkları ayağıyla evin girişine doğru itip kapıyı kapattı.

Chamuran bohem tarzda zevkle döşenmiş evin içinde ilerlerken mutfağa yöneldi. Buzdolabının kapısını açıp soğuk bira çıkardı. Kapağını açtığı birayı derin bir susuzluk çekmiş gibi bir dikişte bitirip mutfak tezgahının üzerine bıraktı. Arkasını dönüp "bakalım her şey yolunda mı?" diyerek evin içinde sakin ama tehlikeli denilebilecek bir yüz ifadesi ile yürümeye başladı. Bir odanın kapısı önünde durduğunda ahşap renkli kapıyı eliyle tıklatarak "içer demisin kardeşim?" diye seslendi. İçeriden gelen uğultu sesleri onu oldukça keyiflendirmişti. En sonunda cebinden çıkardığı anahtarı kilide yerleştirip kapıyı açtı.

Kapı açıldığında elleri kalorifer peteğine kelepçelenmiş, ağzı bantlı adamın kendisine öfke ile baktığını gördü. Sinsi bir gülümseme ile yanına yaklaşıp önünde diz çöktü. Ağzındaki bantı sıyrırken 'Eğer bağıracak olursan bir daha bu bantı hiç çıkarmam" dedi.

Ağzındaki banttan kurtulan genç adam önce derin bir soluk alıp gözlerini diğerine dikip ağlamaklı bir ses tonu ile;

- Allah belanı versin İsmail...

Son...

Deniz...

PENCERE

[italik]Şimdiki zaman:[/italik]

Bir kumrunun apartmanın avlusunu misafir oluşunun üzerinden henüz birkaç dakika geçmişti ki birde güvercin geldi yakınlarına. İlginç olan onlara kimsenin yem vermemiş olmasına rağmen bizim binanın bahçesinde ısrarla duruyor olmalarıydı. Aslında bir masalın şimdiki zamanında idik.

Benzer bir dili konuştukları için her konuda anlaşabileceklerini sanmalarıyla bir masalı yaşamaya başlamışlardı. Dişi kumru ve erkek güvercin bu gözlerden uzak bahçede bir aşkın tatlı dokunuşuyla tüm diğer olmazları yok sayabilecek bir güce kavuştuklarını sanıyorlardı. İşte bu yanılgı bu masalı diğerlerinden farklı kılmıştı.

Bir güvercin ile bir kumru sadece aynı dili konuşuyorlar diye sevgili olamazlardı. Güvercin kendisinden olduğu kadar kolonisinden de sorumlu bir tür olduğundan çevre baskısına yenik düşeceğini o anlarda hiç göremiyordu. Bir kumruya göre çok farklı alışkanlıkları, kazanılmış yada edinilmiş pek çok özelliği vardı. Bunların neredeyse tamamı bir kumruya göre değildi.

Bir kumru ile güvercin eşleşemezler. Hiçbir masal bunu başaramaz. Ruhu ve bedeni oldukça kibar ve zarif olan kumru, güvercinin sert, şehirli kabalığına pek uyum sağlayamaz. Şehir hayatına oldukça güzel adapte olmuş güvercin ile bir ağacın o tek bir dalında mutlu olunamaz. Güvercin apartman hayatına yatkınlığı nedeniyle kumruyu da mutsuz etmekten başka bir şey yapmayacaktır. Oldukça evcimen olan kumru iyi bir eş ve anne olmayı çok başaramasa da bu konuda elinden geleni yapacaktır. Eşine sonsuz bir sadakat ile bağlı kalıp yumurtalarına iyi bir yuva yapmak için çrpınacaktır.

Güvercinin farklı olması onu kötü yapmıyor elbette. Ancak oldukça kalabalık bir aileden geldiği için sadece eşi ile ayrı bir hayat sürmek onun mutsuz olmasına neden olacak. Sürekli etrafındaki güvercinlerle iletişim halinde olursa ve kumruyu kendi yaşantısına uydurmaya çalışırsa bu kez kumrunun uyumsuzluğu ilişkiyi zora sokacaktır.

Güvercin yakınlarında gördüğü birkaç güvercinden rahatsız olup havalandı. Biraz havada dönüp onların yanına gitti. Kumru sabırla bahçede turlamaya devam ediyor. O birine gönlünü kaptırırsa sonsuza dek bekleyebilecek bir kuştur.

Güvercinin çıkardığı seslerden arkadaşları ile sohbet ettiğini anlıyorum. Kendi sosyal hayatlarını sorguluyor olmalılar. Ben onların Kafka'yı tanıdıklarından eminim. Kendi iktidarlarından memnun olmayan bu şehirli takımı her şeyi sanat ve felsefe ile halledebileceklerine inanıyorlar. Oysa bilmedikleri (yada göremedikleri) şey; bir iktidarı sanatla yıkan hiçbir millet olmamıştır. Kafka'yı anlamak için öncelikle bu romantik bakış açısından kurtulmak gerekir. Aksine akıllı iktidarlar bu aykırı sesleri el altından desteklerler. Çünkü, sanatçılar kendileri için bir tehdit olmadığından ne kadar demokratik bir yönetim olduklarının gösterecek gerçek bir kanıt olarak ellerinin altındadır.

Yine de çok karamsar olmamak gerekir. Sanatla değilse de felsefe ile böyle bir iddiada bulunabiliriz. İşte bu arınma ile Kafka bizim yol göstericimiz olabilir. Belki de o şatoya giriş biletimizi "K" bize göstermiştir. İletişimsizliğin aslında bir politika gereği olduğunu düşünemiyor olamayız değil mi? Köylü güvercinler kadar şehirli güvercinlerinde sorgulama yeteneği gün geçtikçe kaybolmuştur. Bu kadar karmaşık olduklarına inandıkları otorite işlerini sadece kabullenmek ve onaylamak onlar için çok daha kolay bir çözüm gibi görünmüştür. Şimdiki zamanda uğradıkları kayıpların olması gereken olduğunu düşünmeleri ... Aslında düşünemediklerinden mi ileri geliyordu?

Kendi kolonileri içindekileri bile çok kolay ötekileştirebilen güvercinlerin bir kumruyu aralarına öylece almalarını beklemek saflık olurdu. Güvercin ve kumru ise bunu akıllarına getirecek bir ruh hali içinde değildi. Masal bu ya onlar birbirlerine ait olmakla tüm diğer şeyler arasında bir seçim yapmak zorunda olduklarını hiç düşünmüyorlardı.

Güvercin, diğer güvercinler oradan uzaklaşınca kumrunun yanına geldi. Kendi aralarında gurultu ve mırıltı türünden sesler çıkarıyorlardı. Büyük ihtimalle güvercin onu "Açlık Cambazı" nı izlemeye davet etti. Kendisinden bu kadar hoşnutsuz birini izlerler ise kendilerinde olmayanı ya daha net görecekler yada kendilerinden çok daha fazla memnun olacaklardır. Belki de bu masalda açlık cambazı aradığı yiyeceği sonunda bulacaktır. Bazıları içinse bunun bir panter masalına dönüşmesi çok daha memnuniyet verici bile olabilir. Güç her şeydir!

Bir güvercinle bir kumrunun hikayesi "köpekler için gece müziği" başladığında içsel bir masalın diğerine yol vermesiyle kayıplara karışıyor. Korkulacak bir şey yok!

Her gerçekliğin dayandığı şey ölümdür. Binlerce teori üretseniz bile ölümün ardında ne olduğunu bilmediğinizden ölümün bir son olduğuna karar verdiniz. Oysa ölen şey bilgilerdir. Bilgiler gömülür! Şimdi bu okuduğunuz masalı iyice anladınız-mı--?

Her anlayış kendi var oluş algısına göre değerlendirdi. Her biriniz kendi edindiklerinizle yoğurdunuz. Geçmişiniz, öğrendikleriniz, okuduklarınız veya okumadıklarınız, bilmediklerinizle şekillendi. Buradan

alınan bilgi herkeste apayrı ve yepyeni bir bilgiye dönüştü. Sizler ölürken bilgilerin sağ kalacağını kim söyledi?
Bilgilerimin intihara sürüklendiğini hissediyorum...
Bilim bilginin kutsandığı,felsefe ise sorgulandığı birer alandır. İşte sadece budur, bir güvercin ve bir kumrudan arta kalan...

[italik]
Deniz...[/italik]

KELİMELERDEN ÇAĞRIŞIM

ATATÜRK
Feytullah Gülen
Reza Zarrab
Hakan Atilla
Halk Bankası
15 Temmuz
Trump
Bakandan Tercüman
Empati(!)
Adalet(!)
Kayırma
Akil insanlar
Kürt
Türk
Popilist
Akil İnsanlar
Demokrasi (!)
Eylem
Yönetmek
Gütme
Diktatör
Halk
Geziciler
Çapulcular
Dikilen 3 milyon ağaç (!)
İslam
İslamcı
Din
Dinci
Sühtegan
Sühtevan
Biat
İtaat
Türban
Gül
ŞEYH
TARİKAT
Diyanet
Kadın
Fetva
Şiddet
Çocuk
Evlilik
Çocuk
İstismar
Çocuk
Ölüm
Kadın
Ölüm
İttifak
Cumhur
Milliyetçilik
LAİKLİK
Bilal
Okçuluk
Demeç
Hastalık
Gemi
İş adamı

Askerlik
Yatma yeri
Şehit
Şehitler
Daha çok şehit
Çocuk şehitler
Zengin
Şehit (!)
Mahkum
Gazeteci
Mahkum
Milletvekili
Darbeci
Mahkum
Pardon
Pardon
Asker mahkum
Pardon
Öldüler
Pardon
Asker intihar
Yanlışlık
Kandırılma
Pardon
Eğitim
Sistem
TEOG
Yap boz
Eğitim (!)
Tübitak
"Tillo evliyalarının kerametleri"
"Papaz eriğini imam eriğine çevirme"
Mahkum iadesi
Unutmuşuz
Pardon
Amaç
Kapsam
Ulusal Anayasa
Uluslararası yasalar
İade
Abdülhamit
Halife
ATATÜRK
ATATÜRK
ATATÜRK
Küresel
Kapitalizm
Dış borç
Dolar
Euro
Borç
Borç
Vergi
Faiz
Benzin
Fakir
Daha fakir
Memur
Ezik
İşsiz
Sağlık
Şiddet
Sağlık
İşsiz
Öğretmen
Öğretmeyen

İşsiz
Öğretmen
Eğitimsiz
Okullu
Kuran kurslu
Okullu
Medreseli
Aydın
Aydın düşmanı
İzmirli
Gavur
Çiftçi
Mahsul
Hayvancılık
Destek
Köstek
Kredi
Borç
Dışa bağımlı
İhtal et
İthal doktor
İthal imam
İmam
Çok imam
Daha çok imam
Okul
Öğretmensiz
Cami
Çok cami
Daha çok cami
Okul
Sınıf
40-50 kişi
Tek oda da 5 sınıf
Müftü
Nihak
Muta
Nikah
Genelev
İmam
Yatay geçişle kurum değişikliği
Vali
Kaymakam
Özerklik
İmam
Öğretmen(!)
Dinselleşmiş meslekler
Soru önergesi
Kapsam
Soru önergesi
Cevapsız
Soru önergesi
Geçiş yok
Danışman
Canım kızım
Düğün
Şehit
Şehit
Şehit
Canım kızım
Danışman
Damat
Bakan
Ordu evi
Polis evi
Belediye mekanları

İçki yasağı
Erbakan
Ev hapsi
Erbakan
Anma
Doğum günü
Başkan
Ordu
Yıkım
Terör
Ordu
Ölüm
Yıkım
Korku
Sindirmek
İşten atmak
Ordu
Terörist
Terör örgütü
Anlaşma
Çözüm süreci
Masa
Devrilmek
Masa
Terör
Barikat
Silah
Sokak
Eylem
Çocuk
Ölüm
İsmail
Çocuk
İstismar
Ölüm
Mayın
Uyuşturucu
Köylü
Eylem
Akan kan
Ayrışma
Daha çok ayrışma
Politika
Dinsel ayrışma
Irksal ayrışma
Tabip Odası
Baro
İş adamı
Hayırsever
İş adamı
Son on yılda türeyen zenginler
Hayır
Evet
Hayırsever

ATAÜRK
ATATÜRK
ATATÜRK
ATATÜRK
IŞIK
İLKE
GÜVEN
KARARLILIK
BAŞKOMUTAN
ATATÜRK
ATATÜRK

ATATÜRK
ATATÜRK
ATATÜRK
ATATÜRK
KURTULUŞ SAVAŞI
ATATÜRK
CUMHURİYET
ATATÜRK
MEDENİYET
ATATÜRK
LAİKLİK
ATATÜRK
KADIN HAKLARI
ATATÜRK
KIYASLAMA
OSMANLI
BİR SOY
BİZİM ESKİ TARİHİMİZ
CUMHURİYET
DEMOKRASİ
KURTULUŞ
İSTİKRAR
CESARET
ÖZGÜVEN
HALK
HALK
HALK
HALK
HALK
AYDINLANMA
MİLLET MECLİSİ
ATATÜRK
MİLLET
ULUS
BİLİNÇ
UYANIŞ
ATATÜRK
ATATÜRK
ATATÜRK

Şarkının Adı:BİR DNA SARMALINI KAÇ KELEBEK TAŞIR?

Yanıp sönen imlece bakıyorum öylece... Yazmak istediğim öyle çok şey var ki! Kafamın içi öyle dolu ve yüreğim öyle ağır ki hangi yükü daha önce boşaltmam gerektiğini bilemiyorum. Hayatta her şeyin istediğimiz gibi olmadığını herkes gibi bende öğrendim. Hatalarımızın bazen geri dönüşü olmayan sonuçları olduğunu da pek güzel ezber ettim. İmleç bir şekilde ilerlemeye devam ediyor işte. Hayatımın eteklerinden ufak tefek taşlarını dökerken elimde mikrofon, yazlık bir sahnede, delice esen bir rüzgarın yüzüme savurduğu havanın coşkusuyla kucaklaşırken binlerce insana şarkımı söylüyormuşum gibi hissediyorum. Üzerimde uçuşan kırmızı bir elbise ile o sahne de söyledikçe küçülüyorum. Yangın yerine dönmüş ruhumun kızılığını saçlarımdan savuruyorum. Yüksek ökçeli ayakkabılarımla sabrın ve acının kıymetini önce ayaklarıma sonra tüm bedenime ezberletiyorum. Kadın olmanın sancısı yüksek ökçelerin üzerinde durabilmekle sınanmış gibi...

Nakaratında hayal kırıklıklarını tekrar ettiğim hüznü şarkımın sonunu getirmek için bazen ritmi çok ama hızlandırmak istesem de elimde olmayan sebeplerle... Aslında tek bir sebeple can yakan ağır bir makam da söylemeye mecbur bırakıyorum kendimi... Bazen en saçma nedenlerle hayatıma dahil olan sorunlar veya kimseler çok büyük bir pürüz olduklarını zannediyorlar. İşte o anlarda şarkımı biraz daha yüksek sesle söylemek istiyorum hep. Ben kendime rağmen, içimi defalarca öldürdüğüm halde, kendi canıma benden daha fazla kast edeceğini sanacak kadar büyük olduğunu nasıl zannedebilirsin ki sen? Yahu defalarca ölmüş birinin artık ölümsüz olduğunu sana kimse söylemedi mi?

Şimdi artık notaların hayat bulma vaktidir. Bu solfej değil... Şimdi canlı performans zamanıdır. Gökyüzünden inen yıldızların kocaman ağızları var ve çok güçlü bir tonda dalga sesi çıkarıyorlar. Bir ölünün kaç cenazesi olduğunu onlara söylediğimde denize dönüştüler. Sahilin bütün kumunu sahneye döküyorlar. Sahne tozu dedikleri bu olsa gerek. Ben sahnede iken karşımda gördüğüm insanlar hayatımdan gelip geçenerlere benziyor. Aslında hepimiz aynıyız. İşte o birbirinin aynısı insanlar başka maskeleriyle başkalaşmaya başlıyorlar. Hepsi Dalı'nın o ünlü tablosunun birer unsuruna dönüşüyorlar. "Kazadan kurtarılan mobilya" yavaş yavaş tamamlanıyor. İçime yasladığım koltuk değneğim Dalı'nın bıyıklarından sallanıyor. Oysa benim Dalı'm hiç bıyık bırakmamıştı.

İzbe bir sahilde koşarken hissediyorum şarkının ortalarında. Bir an iyi şeyler olacakmış gibi hissediyorum. Oysa gövdemde açılmış o koca gedikten akıtıyorum tüm zehrimi o sahile... Şarkı akciğerlerime yapışıp kalıyor. O deniz gözler artık Deniz'in sahilinde değil. Bunu görebilmek tüm dağınıklığı açıklıyor. Sahilin kalan kısmına kör olarak devam edeceğiz. "Bayım gözlerinizi gönlümüze takmıştık. Artık oyduğunuza göre çekilebilirsiniz."

Özgürlüğün tanımı tam da şarkının bu yerinde giriyor. Cesurca söylemekten geçer özgür kalmak. CESURCA!

Ben şarkı süresince hiç ama hiç özgür olmamışım meğer. Onca devrimci zirvalığın arasında kendi hayatımın yönetiminde bile söz sahibi değilim. Ironi işte burada başlıyor. Arabesk bir makama geçerken göz yaşlarımla şık duracağını düşünüyorum. Kaç şehir eskittik gönlümüzde beyzadem... Bu senden vazgeçmek değil ki! Bu seni benden azad etmek. Tehlikeli düşler kurar olduk size dair. Olmayacak sözler yazarız sandık şarkımıza. Bir anlaşmanın tek taraflı ihlali söz konusu. Gidiniz...! O depderin bakışlarınızı, yüksek zekanızı ve dahi tatlı gülüşünüzü bir an önce cebinize koyup yola düşününüz. Kalmaya devam etmek senin zaman kaybındır. Gereksiz bir oyalamaya bu şarkıda yer yoktur. Bir kağıt kesikten daha fazla acımaz sen merak etme. Kaç şiir yazarım ben bu resme be!

Dilin bir kurmaca dan ibaret olduğunu düşünenlere bilinç altımızın rasyonel akıldan kurtuluşunun ifşasıdır demeliyim. Gerçek üstü bir kuramın içinde asla bilmediğimiz bir kelimeyi geçiremeyiz. Benim yaşanmışlıklarım bunlardan ibaretse ve okuduklarımdan da hepsi buysa, şarkım bir başkasının yansıması olamazdı zaten. "Aşk" bilinmezliğin en bilinenidir. Dilimize pelesenk olmuş bir kelimenin kıymeti yeni bir şarkı sözü yazdıracak değildi zaten. Fedakarlık benim bir özelliğim. Bunun aşkla bir ilgisi yok. İşte tüm bu nedenlerle seni kendimden ayırıyorum. "Hey oradakiler; şu sandalın yanına da bir mezar kazar mısınız? Ölü aşk kokusu hiç sevmiyorum ben." İşte senden bana kalan bu. Seni çok özlüyor olmamın bu şarkıda sözü yok.

Şarkının kaçırmış olduğunuz bölümlerini yeniden yayınlamıyoruz. Yayın ilkeleri gereğince şarkıyı güncelledik. Seni bir sesin yansıması gibi görüyordum. Kendi sesimin yansıması da benim. Mutlak bir karşılaşma zaten yaşanacaktı mutlak evrende. Bak bu iyi bir espriydi kabul etmelisin. Seyirciye oynamak konusunda pek başarılı değilimdir bilirsin. Şöyle bol acılı bir iki söz eklesem emin ol bu şarkı çok tutardı. Mesele şu ki o şarkıyı yaşamaktan okumaya vakit olmuyor ki paylaşalım. Ses demiştik oradan devam edelim... Edemiyorum... Aklımdan geçenleri sözlere dökmeden önce yaşadığım şaşkınlık kendime getiriyor beni. Bir bilinmeze merhaba dediğim de doğmanın ölümün başladığı an olduğunu ben de diğerleriniz gibi bilmiyordum. Bilmek ise şarkıyı söylemememize neden olmadığına göre bebekken bildiklerimizi hatırlamamış olmamızın bir kayıp olduğunu düşünmüyorum. İşte buradan yola çıkarsak sen ve ben bir bebeğin belleğindeki bilinç altı kadarız bunca yaşanmışlık arasında.

Kavramlar bu şarkının ana fikrine ışık tutuyor. Ama sizin okuduğunuz kelimeler pek çok gerçeğin şifresinden başka bir şey değil. Şu yazdıklarımın çok az çıkarımınız olacak. Bunun böyle olmasını şarkıyı okurken değil yaşarken istedim.

İnsanlara güvenilmeyeceğini ilk öğrendiğimde hissettiklerim bambaşka bir şarkı olurdu aslında. Ama benimde herkes gibi bir şarkı hakkım olduğuna göre o dosyayı zipleyip yola devam ettim. Zipli dosyaların orada öylece duruyor olması sizin beyninizi de yoruyor mu? Bir Alzheimer hiç de fena olmazdı dostum.

Şarkının bu yerinde çığlık çığığa makamsızca bağırıyorum. Akciğerlerime yapışıp kalmış notaların öksürükle dansı bu.. Bir öksürüğün psikolojik nedenler yüzünden sizin yakanızı bırakmaması hissini anlatacak sözleri bu şarkıya koyamadık. Yok ki! Sanırım ben bir deliyim. Az önce yeni bir cenazemiz olacaktı ki bu sefer ki ruhsa değil bedensel, bilin bakalım ne oldu? Ben sahnede iken vücudumun değişik yerlerinde belirip kaybolan yaraların küçük bir ele dönüştüğü haberini aldım. Dönüp arkama baktığım da o küçük parmakların boğazıma saplanıp bir yumruya dönüştüklerini seyirciye söyleyemedim.

Dinlediğiniz bu şarkının kötü bir günün iz düşümünden başka bir şey olmadığını unutmayınız. Yani öyle çok da kafanıza takacak bir durum yok. Yarın yeni bir makamla huzurlarınızda olabilirim. Ya da olamayabilirim. Şimdi önümden açılır mısınız? Gidip şu tabloda ki sandalın birinde bir kez daha ölmem gerekecek.

Müsaadenizle...

[italik]
Deniz...
[/italik]

SEKİZ MARTA GİRERKEN SORUYORUM

Okuyacağınız yazıda “Kadın Hakları” ile ilgili tarihsel süreçten bahsetmeyeceğim. Biraz gerçeklerden birazda duygulardan bahsedeceğim. Okurken size sorulan soruları lütfen yeniden kendinize sorun.

Dünyaya yanlış bir cinsle geldiğimizi düşündürtecek çok şey yaşıyoruz. Bir kadın olarak yaşamının keyifli bir şey olduğunu düşündüğümüz zamanlar oldukça sınırlı. Bunun sebeplerini cinsiyetsiz olarak hiç düşündünüz mü?

Kadın ve erkek doğanın iki bileşenidir. Bu dünyada yaşama hakkı doğduğumuz gün eşit başlamalıydı. Dinsel çarpıtmalar, toplumsal dayatmalar, kurgulanmış sistem öğeleri ne yazık ki bu hakkımızı elimizden alıyor. Pek çok şekilde ötekileştirilen biz kadınlar kabul görmek için erkeklerin kurallarına uymaktan başka yol bulamaz durumdayız.

Önceleri fiziksel olarak gücü elinde bulunduran erkekler bu özelliklerini fırsata çevirip tüm toplumsal var olmaları, hakları ve imkânları kendi lehine inşa etmiştir. Daha iyi eğitim ve araştırma olanaklarını sadece kendileri için yaratan erkekler sosyal bir varlık olarak zekâlarını da hem işlemeyi hem de kullanmayı bu sayede başarmıştır.

Zaman içinde sömüren taraf olan erkekler sahip oldukları bu lükse hiç itiraz etmemişlerdir. Kadınların cinsel obje olarak kullanılması fikri erkeklerin ürünü olmasına rağmen namuslu veya namussuz olma sıfatı kadına verilmiştir. O namusu temizleme işini üstlenen erkekler yine bunu kadınların üzerinden yapmıştır. Kadını öldürmek yolu ile artık başları dik birer adam (!) olarak toplumda kabul görmüşlerdir.

Kadınlar, doğuran, sindirilen, yuvasının bekçisi olmak zorunda bırakılan silik kişiler oldukları sürece bir sorun yaşamayacaklarını sanmışlardır. Kadın kendisine dayatılan onca haksızlığı kabul ettikçe sadece var olması bile şiddete, tacize ve tecavüze uğramasına yetmiştir. Birine ait olması bile bir diğer erkeğin üzerinde hak iddia etmesine mani olmamıştır. Kırmızı bir ruj bile kadını davetkâr kılmış, ona yapılanları haklı göstermiştir.

Hayatın dışına atılmış, hem bedenen hem de ruhen ezilip hor görülmüş kadınlar, tüm bunlara rağmen yine de zaman zaman kendi varlığını ,bir insan olarak haklarını erkek cinsine hatırlatmayı başarmıştır.

Erkeklerin kendileri için yarattığı illüzyona inanmaları hiç de zor olmamıştır. Sahip oldukları kadına istedikleri gibi davranma ,cinselliklerini istedikleri gibi sömürme, doğmuş bütün çocukların bakımını kadının üzerine yıkarken o çocukların üzerindeki tek söz sahibi olmak gibi ayrıcalıklı haklarla yaşamak oldukça konforluymuştu.

Bir cins olarak olmasa da bir ırk, bir sınıf, bir statü olarak ötekileştirilmek bile erkeklerin durumu görmelerine yetmemiştir. Bir zenci olarak tüm beyazlar tarafından aşağılanan bir adam karısını yine de anlamamıştır mesela.

Aslında bir bütünün parçaları olan kadın ve erkeğin sahip ve köleye dönüştürülmesi tüm diğer ayrışmalar gibi sistemin işine yaramıştır. Sistemin bizi bölerek ve aşağılayarak yarattığı dünyada tek kullanılanın kadın olduğunu sanmanız oldukça yanıltıcı aslında. Sistemin istediği de tam da bu yanılgıdan doğan mahsul. İki cinsin omuz omuz ve eşit duruşu elbette ki yöneten güçlerin işine gelmeyecektir. Bir bütün gibi yaşadığımızda sahip olacağımız güç, proletarya diktatörlerinin asla istemeyecekleri bir tehlikedir.

Tüm eşitsizliklerin, çarpıklıkların, haksızlıkların hep aynı güce güç katması bile insanların gözlerinin açılmasına yetmemiştir. Bize dayatılan bu yaşam şeklinde bir yanlışlık görmüyor musunuz? Daha çocuk yaşta töreler ve dinsel hatalarla çevresini sardığımız bir insanın “doğru kişilik sahibi” olmasını nasıl beklersiniz? Oynadığımız oyunculardan tutunda anne ve babalarımızın hatalı rol model oluşlarına, okulda aldığımız eğitime, çevremizdeki insanların davranış şekillerine kadar uğratıldığımız türlü erozyonlarla yanlış insanlar olmaya devam ediyoruz.

Düşünsenize ettiğimiz küfürler bile sadece kadınları aşağılamak üzerine kurgulanmış. Kızdığımız biri kadın ise “orospu” erkek ise “orospu çocuğu” olmak zorundadır mesela. Bunun yanında güzel ve anlamlı pek sıfat ise erkeklere atfedilmiştir. Cesur, güçlü, sözünün eri ,delikanlı vs. Kadınlardan ise olmasını istedikleri sığ sığa bürünmeleri hak görülmüştür. Zarif, kırılgan, yumuşak, yardıma muhtaç...

Beynimize yaşadığımız süre boyunca subliminal mesajlar gönderilir. Bir deterjan reklamının oyuncusu mutlaka kadındır. Gücü temsil eden tüm reklamların baş aktörü hep erkektir. Hatta o güce sahipseniz yanında kadınlara da sahip olursunuz gibi mesajlar içerir. Araba reklamlarını düşünün mesela...

Kadın bir mal ve seks aracıdır. Üremenin devamı içi gerekli bir unsurdur. Harem kültüründen öncelerinde bile kadın hep maldır. Bir soyun devamı ancak erkek ile mümkündür. Bir çocuğu taşıyan ve doğuran kadın sadece bir araçtır. Kadın bazı devirlerde utançtır. Doğduğu gün canlı canlı gömülecek kadar utanılabilir ve değersiz bir mahlûktur. Köle zihniyeti evrim geçirmiş bir şekilde orada öylece durmaktadır. Bizim toplumumuzda başlık parası bir başka toplumda farklı bir isimle hep gözümüzün önünde durmaktadır. “Beyaz kadı ticareti” diye bir kavram vardır. Toplumsal çarpıklıkların neresinden tutsanız elimizde kalırken suçlu hep bir başkasıdır.

Yaşam şeklimize bunca hücum etmiş olan sistemle savaşmazsak ne erkekler ne de kadınlar asla güvende

olmayacaklar. Sizin ailenizden biri tacize yada tecavüze uğramadığı sürece harekete geçmiyorsunuz. NEDEN?

Kadınlar erkekleri, erkekler kadınları, ateistler dini, dindarlar dinsizliği, sosyalistler erki, kapitalistler yoksulları suçlayarak vicdanlarını rahat ettiriyorlar. Sayın okuyucu; dokuz yaşında bir çocuğun evlendirilmesinde, okulda bile güvende olamayan kız çocuklarının uğradığı tacizlerde, ÜÇ YAŞINDA tecavüz edilmiş ve hatta öldürülmüş bir bebeğin ahında, kadınların sürekli sokaklarda dövülüp taciz edilmesinde, kadınların bırakın özlük haklarını yaşama haklarının elinden alınmasında, kadın ve çocuklara karşı yapılan cümle haksız yaptırım ve şiddetin çıkış gibi büyümesinde hiç payın YOK MU?

Kadınların edimsel bir varlığa dönüşmesinin gücünü sömürerek, önce dövüp sövüp sonra gönlünü almak için hediyeler olarak yeniden sisteme iyilik yapıp her şeyi yeni baştan yaşatarak mı insan oluyoruz biz? “Kadınlar bir çiçektir” söylemi ile mi bize iyi davranacaksınız? YER AÇIN! BİZE YAŞAMDA YER AÇIN. O BÜYÜK EGOLARINIZI SUSTURUP BİZİMLE YAN YANA VAR OLMAYA ÇALIŞIN.

[italik]

Otobüslerde bacaklarınızı toplayarak yer açın

Çocukların bakımında eşit davranarak yer açın

Çalışma hayatında sizin kadar var olabilmemiz için yer açın

Politikada seçmenden fazlası olabilmemiz içi yer açın

Benim bir kadın olmaktan çok insan olmaya ihtiyacım var. Beni böyle görebilmeniz için öğretilmiş tüm yanlışlarınızı silerek yer açın.[/italik]

Tüm bu bahsettiklerimi bir örnekle açıklamak istiyorum. Gazetelerde pek çok örnek bulabilirsiniz ama ben size kendimden bahsetmek istiyorum.

İyi eğitilmiş bir anne ve bir babanın çocuğuyum. Yaşadığım evde ataerkil bir düzen olsa da asla şiddetle tanışmadım. Babam ve annemin elbette bazı tartışmalarına şahit oldum. Ama babamın anneme küfür ettiğini ve şiddet uyguladığını hiç görmedim. Erkek kardeşimle asla eşit haklara sahip olmadım. O sevgilisi olduğunda göstere göstere gezip tozarken ben platonik aşkıma kendime bile itiraf etmeye utandım. Her zaman korunmaya muhtaç bir varlıkmişim gibi üzerime titreyen ailem beni korunma bağımlısına çevirmişti. Pek çok şeyi kendi başıma yapamayacağımı düşünerek büyüdüm. Ailem basketbol takımına girmemle gururlanmışlardı. Ancak yurt dışında maçlara çıkmam gerektiğini öğrendiklerinde artık bir genç kız olduğum için bunu doğru bulmamışlardı. Her şeyden biraz yaptım... Halk oyunları, tiyatro, gazete çıkarmak... Babamın koyduğu sınırlara dayandığımda hepsi yarıda kaldı... Artık öyle iyi eğitilmişim ki erkek kardeşim benden küçük olmasına rağmen birlikte bir yere gittiğimizde “ablana sahip çık oğlum” cümlesini hiç yadırgamıyordum.

Büyürken maddi olarak hiç sıkıntı yaşamadım. Pek çok aileye göre iyi durumda idik. Annem babamın evlendikten sonra onu çalıştırmamasına rağmen yaşam standardımızdan buruk bir gururla bahsederdi. Yaşadığı rahat hayat ona yetiyormuş gibi davranırdı. Ancak birisi sorduğunda ; “yıllar önce Sümerbank’ta muhasebeciydim. Evlenince bizim bey çalışmamı istemedi” cümlesi ile tüm tahsil hayatını nasıl çöpe attığını özetlerdi. İşte bu anlarda yüzündeki mutsuz ifade her şeyi anlatmaya yetiyordu. Tüm bunlara rağmen Türkiye şartlarında babam bize demokrasi bilinciyle, kadın olsak da aynı zamanda bir seçmen, bir birey olduğumuzu göstererek büyümemizi sağlamıştı. Onun bana en büyük hediyesi; “ATATÜRK sevgisi” olmuştur.

Okuma fırsatını sonuna kadar kullandım. Doktora tezimi yaparken eşimle “ruhumun katili” ile evlendim. Bir kadın olarak yerimin erkekten sonra geldiği bilinci her ne kadar beynime işlenmiş olsa da şiddetle o evde tanışmıştım. Yaşadığım şok kişiliğimi yerle bir etti.

Her gün katlanarak artan küfür ve şiddet ortamında çaresizliğimi kabullenmiştim. Bu hayatı yaşamak zorunda olduğumu sanıyordum. Şiddet dolu gecelerin sabahlarında işe gittiğimde hiçbir şey olmamış gibi davranıyordum. Kozmetik mağazalarında daha çok kapatan özellikte fondötenlerin neden arandığını bende öğrenmiştim. Siz BİLİYORMUSUNUZ? Sahip olduğum kariyer utancımı ikiye katlıyordu, susmak her şeyden daha kolay geliyordu. Bir şiddet gecesinden sonra karnımdaki bebeği kaybedince ölümden döndüm. O hastanenin yoğun bakımında iki kez uyandım. Bu uyanış artık geri dönülmez yeni bir yolun başlangıcı oldu. Daha sonrasını belki ilerde anlatırım.

Kişiliğimde ve ruhumda açılmış onca yaranın, o canavardan kurtulmaya çalıştığım süreç içinde yaşadıklarımın tek sorumlusu eşim dediğim o katil miydi? Ya da onca zaman ban bunların yapılmasına izin verdiğim için ben miydim?

Yasaların ve yasa koruyucularının, sessiz kalan komşularımın, görüp görmemezlikten gelen iş arkadaşlarıımın, bizi yetiştiren ailelerimizin ve hatta onların atalarının, çevre baskısının mimarı toplumun, yasakların, günahların, buna benzer olaylara tepki göstermeyen hepimizin HİÇ SUÇU YOK ÖYLE Mİ?

Depremzede iken tacize uğrayan bir kadına sorulan, “başında beyin yok muydu bayan?” sorusunun üzerinden yıllar geçti. Ama sistem ve erkleri, ona hizmet eden tüm diğer unsurlar hiç değişmedi. Sizce NEDEN?

Tüm bu çirkinlikler içinde biz kadınlara ışık olan, hiç savaşmadığımız halde bize toplumdaki yerimizi hediye eden Atatürk’e bir kez daha teşekkür ediyorum.

Son soru:

Ben tüketilmiş bir insanım. Benim için NE YAPTIN?

[italik]Deniz...[/italik]

Gün(üm)ün yazısı.

Sabah uyandım.Üç kere geçirdim. Tuvalete her zaman ki yoldan gittim. Önce yüzümü yıkadım.Sonra dişlerimi fırçaladım. Yüzümden akan sularla biraz aynaya baktım. Bir daha geçirdim. Akşamdan kalınca çok *oktan oluyorum ben söyleyeyim.

Dil bilgisi kurallarını aksatmadan dilimi tabaktaki bala daldırıp iğrenç bir şekilde kahvaltı yaptım. Eskiden beri ben kahvaltıyı böyle yaparım söyleyeyim.

Yola çıktım ...İşe gittim... aklıma hep eski anılarım geldi. İçi dolu bir öykü paylaşmak için hepsini buraya yazardım ama az önce elimi burnuma soktum. Sümük sevmezsiniz diye paylaşmak istemedim.

Gittiğim yolda hiç tünel olmamasına rağmen aklıma yapılması gereken bir uyarı geldi. Tünellerin girişlerine güneş gözlüklerinizi çıkarın yazmaları gerekir. Bence bu çok önemli.Dalga dalga yayılan fikirler birbirine karışıyor gökyüzüne tırmanıyordu.. Ama hiç merdiven yoktu.

Arabayı durdurup kafamı bulduğum ilk duvara vurdum. Bir daha vurdum. Sonra bir daha vurdum... İşte tam o anda balkonlarda asılı olan çamaşırları gördüm.. esen yelle üfür üfür üfürdüyorlardı. Çok duygulandım.Eskiden buralar hep dutluktu... Şimdi dut desenli donlara bakıyoruz...

Yolda yürürken giydiğim naylon çorap yüzünden bacaklarım kaşındı... Ama hiç kaşımadım. Bir direk görünce gidip bacağımı ona sürttüm. İnanmayacaksınız ama çorabım kaçmadı.

Şimdi ben tüm bunları yazınca harika bir öykü yazmış oluyorum. Okuyan herkese teşekkür ederim.

Ha unutmadan şimdi burnumda sümük yok.

[italik]Deniz...

Sevgilerimle...[/italik]

SİNEM

1.

Gözlerimi açtığımda kopkoyu bir karanlık karşıladı beni. "Neredeyim?" diye boşluğa seslendim. "Kimse yok mu?" dedim yüksek sesle. Sanki kendi sesim beni kendi sorularıyla karşılıyordu. Yankı gibi değil de kendini tekrar eden bir zaman sıkışmasında takılıp kalmak gibi tuhaf bir his veriyordu.

Gözlerimi kapatıp bir süre daha bekledim. Ellerimle oturduğum yeri taradım. Beton bir zemin üzerinde buz gibi soğuk bir duvara yaslanmış otuyordum. Öyle bir soğuk ki hem yanmış bir yere pansuman yapmak gibi iyi geliyordu hem de öyle kalmaya devam ettikçe hislerimden arındırıyordu. İyi geldiğini sanmama rağmen bu soğukluk içime dek işleyip beni üşütüyordu.

"Duvar!" dedim aklıma gelenin heyecanıyla. Sırtımı duvara vererek hareket edebilirdim bu karanlığın içinde. Belki de buradan çıkmanın bir yolunu bu sayede bulabilirdim. Hevesle ayağa kalkıp gözlerimi araladım. Gözlerimi hep açık tutarsam bir süre sonra karanlığa alışıp bazı şeyleri görebilirim belki diye düşündüm. O kopkoyu karanlık gözlerime yeniden dolunca rahatsız oldum. Buna rağmen gözlerimi açık tutmaya devam ettim.

İlk adımlarımı atmaya başladığım anda içimde bir umut yeşerdi. İçinde kaybolduğum öyle zifiri bir karanlıktı ki sanki onlarca el boğazımı sıkıyor ve beni nefessiz bırakıyordu. Bu derece ışısız kalmak tarifsiz derece de kötüydü. Belki sadece birkaç dakikadır bu karanlıkta yol alıyordum ama bana sanki saatlerdir yürüyormuşum gibi yorucu gelmişti. Kendi nefesimden, adım seslerimden başka hiç ses yoktu. Sanki koskoca evren de tek başıma kalmış gibiydim.

Adımlarım birbirini duvar boyunca takip ederken, ellerimle duvarı yokluyordum. Elimin altında ahşap bir dokunun varlığını hissettim. "Kapı!" dedim sevinçle. Bu kapı ise mutlaka bir kolu olmalıydı. Ellerim yerinde duramayan afacan bir çocuk gibi hareketlenip ahşap dokuyu taramaya başladı. Sonunda o metal kapı koluna dokunduğum anda çıkış biletime kavuşmuş olduğumu anlayıp sevinçle bir çığlık attım. Kapının kolunu yavaşça aşağıya doğru çevirdim. Açılmadı... Yeniden, yeniden, yeniden denedim. "Bu kapı kilitli lanet olası!" dedim bağırarak.

O karanlık rutubet kokan odada hapistim ve ben bunun sebebini bile bilmiyordum. Saatlerce sürdüğünü düşündüğüm bir süre boyunca ağladım, bağırdım, yalvardım ve sonunda bitkin düşüp uyuyakaldım.

2.

Uyandığımda gözlerimi hafifçe araladım. Odanın içi gözlerimi yakacak derecede aydınlıktı. Gözlerimi ovuşturarak yeniden açmayı denedim. Gözlerime dolan ışıkla birlikte binlerce iğne batıyormuş gibi canım yandı. Işık öyle yoğun ve sıcaktı ki bir süre önce yakındığım karanlığı özlemeye başladım. Kıvrıldığı köşede iyice küçülüp yok olmaya çalıştım. Işığın değdiği her noktam alev alev yanıyordu. Gözlerimi açamıyor olmama rağmen ışık sanki bir jilet gibi göz kapaklarımı kesiyor ve beynime kadar yakıyordu. Yüzümü duvara dönüp ışıktan kaçmaya çalışsam da duvarın sıcaklığı yüzümü yakmaya devam ediyordu. Tüm bunlara rağmen ışığın verdiği acı bir süre sonra alışmak zorunda olduğum bir mecburiyet gibi gelmeye başlamıştı. Beni yakıp kavuran bu aydınlık hayatta kalmam için katlanmak zorunda olduğum bir güçtü. Onun kurallarına uymak ve beni dilediği gibi yakmasına izin vermek zorundaydım. Böyle yaparsam benim bir süre sonra bu teslimiyete alışacak ve eskisi gibi acımayacaktı. Öylece kaldım...

Sonunda acının dayanılmaz olduğunun farkına yeniden vardım. Biraz daha böyle kalırsam benim ileri derece de yanacağından acının daha da artacağını anladım. Aklımdaki saçma sapan fikirlerden kendimi kurtarıp yeniden adım atmaya karar verdim. Bu kez yüzümü duvara dönüp canımın acımasına aldirmeden yürümeye başladım. Aydınlıktan kaçmaya çalışırken öyle hızlı hareket etmişim ki çok daha çabuk vardım kapıya. Elimi kapı koluna attığımda metal çok fazla ısındığından elim şiddetle yanmaya başladı. Ben buna da aldirmeden kolu aşağıya doğru indirdim. Büyük bir üzüntüyle, "kapı hala kilitli" dedikten sonra acıya daha fazla dayanamayıp bayıldığımı düşünüyorum. Sonrasını hatırlamıyorum.

3.

Dokuzuncu senfoni çalıyordu. Hem de öyle bir çalıyordu ki yeri göğü inletecek kadar yüksek bir volümde kulaklarımdan tüm bedenime bir karınca sürüsü gibi hücum ediyordu. Aç kalmış yüzlerce karınca beynimi kemiriyordu sanki. "Oysa ben klasik müziği çok severim" dedim fısıltıyla, onca gürültüde sanki beni biri duyabilirmiş gibi utanarak. Gözlerimi açmaya korkuyordum. Beni neyin beklediğinden duyduğum endişe yüzünden gözlerimi açmaya hiç heveslenmedim. Ama müzik bitmek bilmiyordu. "Kulaklarımdan kanlar fışkırsa ve sağır olsam keşke" dedim daha yüksek sesle.

Gözlerimi aralamaya karar verdiğimde bir odanın ortasında uzandığımı gördüm. Işık fazla değildi, karanlıkta yoktu. Yattığım yerden doğrulup gözlerimle etrafımı taramaya başladım. Çevremde bir sürü camdan odacık vardı. İçlerinde

insanlar vardı. "insanlar!" diye bağırdım. Çok sevinmişim. Dünyada tek başına kalmışlığın duygusu öyle ağır gelmişti ki bir camekânın arkasında bile olsalar etrafımda insanların olması beni mutlu etmişti. Onlara seslendim. Beni duyup görmeleri için el hareketlerimle de kendimi göstermeye çalışıyordum. Oysa hiç biri beni görmüyor ve duymuyordu. Orada ben hiç yokmuşum gibi davranıyorlardı.

Bir camekâna yaklaşıp ne yaptıklarını anlamaya çalıştım. İlk bulunduğum yerden onları net olarak göremiyordum. Ben daha aydınlık bir noktada sanki sahnede gibiydim. Onlarsa daha loş bir ışıkta fazla seçilemiyorlardı. Bir adamın bir kadını sürekli bıçakladığını görünce midem ağzıma geldi. Kussam belki de rahatlayacaktım. İlk şoku atlatınca ayrıntılara biraz daha dikkat ettim ve... Bu nasıl bir yerdi böyle? Adamın sürekli bıçakladığı kadın bendim. Ya da bana çok benzeyen bir kadındı. Kadının attığı çığlıkları müzik yüzünden duyamıyordum ama çektiği acıyla haykırışını yüzünden ve tüm bedeninden oldukça net anlayabiliyordum. Adam ise sıradan bir iş yapıyormuş gibi oldukça rahat ve hatta daha da kötüsü keyifliydi.

Onları daha fazla izleyemeden bir diğer camekâna geçtim. Bir başka adamın yine tıpkı bana benzeyen bir kadına tecavüz ettiğini izlemek zorunda kaldım. Midem bulanıyor ve başım dönüyordu. Sonra sırayla diğer bölmelerde bir köpeğe işkence edildiğini, bir çocuğa anlatılamayacak şeyler yapıldığını, bir bebeğin öldürüldüğünü, bir askerın kendi kafasına defalarca dirilip yeniden sığıldığını, beyninin arkasındaki duvara dağıldığını gördüm. İmam kıyafeti giymiş bir adamın üzerinde ayetlerin yazılı olduğu kâğıtlardan önce ok yaptığını sonra bir kadının gözlerini bu okla defalarca oyduğunu izledim.

Tüm bunları izlerken sürekli kendimi daha da hasta hissediyordum. "Otomatik portakal" dedim şaşkınlıkla. Ben bir kitabı yaşıyordum. Bu nasıl olabilirdi? Tıpkı kitaptaki gibi önce tırnaklarımla duvarları saatlerce tırmalayıp tırnaklarımı yerinden sökene kadar buna devam ettim. Bir sağa bir sola koşup atlayıp kurtulabileceğim bir pencere aradım. Yoktu! Buradan hiç çıkış yoktu... Yüklendiğim onca acı, üzüntü, bulantılar, öfke gibi ağır duygudan sonra bitkin düştüm. Sanırım yeniden uykuya daldım.

5.

Uyandığında kendi odamdaki kanepede de olduğumu gördüm. Ben bir sin koleksiyoneriyim. Kaza geçirmiş bir gemiden kurtulan tek denizci bendim ve onca ölüyü gömmek bana düşmüştü. Kıyıya vuran onlarca cesedin hem sahibi hem de bekçisiydim. Açlık ve susuzlukla yeniden defalarca baş edebildim ama bu mezarlığın ağırlığını taşımak sadece bilen anlayacağı bir zorluktur. Hem sin hem em olmayı bildi benim sinem. Belki de hiç birini asla yeterince olamadı. Orada ki "4" kendime bile itiraf edemeyeceğim korkaklıkların mezarlığıdır.

Yerimden kalkıp balkona çıktım. Bir sigara yakıp balkonun korkuluklarına iyice yaslandım. Başımı gökyüzüne kaldırdığım da yıldızlardan bir tanesinin "S" şeklinde olduğunu fark ettim. Gülümsedim. Hep görebileceğim bir yerde, asla ulaşamayacağım kadar uzakta olan o yıldızın uçmak gibi delice bir fikre kapıldım. O "S" benim yakmayan ışığım, boğmayan karanlığımı. Elimi göğsüme götürüp içime seslendim." Artık gitme vakti gelmiştir ha ne dersiniz?" dedim oldukça kararlı bir ses tonuyla.

Balkonun korkuluklarına tutunup diğer tarafa geçtim. İçimdeki savaş dinmiş yerini huzura bırakmıştı. Şimdi göğsüm daralmıyor ve oldukça rahat nefes alabiliyordum. Gözümü "S" den ayırmadan, yüzümde beliren tebessümü de koynuma alarak uçmaya başladım.

[italik]Deniz...[/italik]

TARİH ATATÜRK 'Ü YAZDI BİR KERE ! VE ATATÜRK TARİHİ YAZDI. (NOKTA)

TARİHİ BILMEMEK MI TARİHİ YALNIŞ AKTARMAK MI DAHA BÜYÜK AYIPTIR?

ANAFARTALAR KAHRAMANI

“Bir tümen komutanının üç ayrı yerde tek başına giriştiği hareketlerle bir savaşın, hatta bir ulusun kaderini değiştirecek yücelikte bir zafer kazandığı tarihte pek nadirdir.” (İngiliz Aspinall Oglander)

9-10 Ağustos, Anafartalar ve Conkbayırı zaferlerinin 102. yıl dönümüydü. Bu vesileyle Çanakkale'deki Atatürk'ü, daha doğrusu son yıllarda silinmek, unutturulmak istenen “Anafartalar Kahramanı”nı anlatacağım.

ARIBURNU ZAFERİ

18 Mart 1915 deniz zaferinden sonra düşman bu sefer karadan Çanakkale'yi zorlamaya karar verdi.

25 Nisan 1915'te İngiliz-Fransız birleşik donanması Seddülbahir ve Arıburnu sahillerine çıktı. Sabah saat 05.30 civarında Arıburnu sahillerine ayak basan düşman çıkarma birliklerini ilk olarak o bölgeyi savunmakla görevli 27. Alay karşıladı. Onun yardımına, sabah 9.45, 10.00 civarında 19. Tümen Komutanı Yarbay Mustafa Kemal'in komutasındaki 57. Alay yetişti. Mustafa Kemal, komutanlara, “Ben size taarruzu emretmiyorum, ölmeyi emrediyorum! Biz ölünceye kadar geçecek zaman zarfında yerimize başka kuvvetler ve komutanlar geçebilir” diyerek 57. Alay'ı düşmanın üzerine sürdü. Conkbayırı sırtlarında gün boyun devam eden boğaz boğaza çatışma sonunda düşman çıkarması sonuçsuz kaldı.

İsmet Görgülü, şöyle diyor: “Yarbay Mustafa Kemal, düşmana taarruz etmek için Ordu Komutanından gerekli izni almayı bekleyeydi, düşman muharebenin ilk saatlerinde, bölgenin en hâkim tepeleri olan Conkbayırı ve Kocaçimen'i ele geçirecek ve Boğaz yolunu açmış olacak, Seddülbahir'i de savunan Türk kuvvetlerini de kuzeyden kuşatmış olacaktı. Aynı zamanda düşmanın çıkarma yaptığı Arıburnu ve Seddülbahir bölgelerine, muharebenin ilk gününde müdahale edebilecek mesafede Türk birliği bulunmadığından (M. Kemal'in tümeni hariç) Mustafa Kemal'in bu tarihi müdahalesi olmasaydı Çanakkale Muharebeleri, 25 Nisan günü kaybedilebilirdi.” (İsmet Görgülü, On Yıllık Harbin Kadrosu, (1912-1922), Ankara, 1993, s.83,84)

MADALYALAR, NİŞANLAR, TERFİ

Mustafa Kemal, bu başarısından dolayı “Arıburnu Kuvvetler Komutanlığı”na getirildi ve 25 Nisan 1915'ten 16 Mayıs 1915'e kadar, bölgedeki tüm kuvvetleri komuta etti.

3. Kolordu Komutanı Esat Paşa, 30 Nisan 1915'te Mustafa Kemal'e bir kutlama telgrafı çekti: “Geceli gündüzlü devam eden harbi, başarı ile yöneterek her an bir başka surette belirmekte olan fedakâr hizmetlerinizin devamını bekler, sizi yürekten kutlarım” dedi.

Mustafa Kemal, Çanakkale'deki başarılarından dolayı 30 Nisan 1915'te Gümüş İmtiyaz Madalyası aldı, bunu Altın ve Gümüş Liyakat Madalyaları izleyecekti.

10 Mayıs'ta, Mustafa Kemal'in Arıburnu muharebelerini yönettiği tepeye 3. Kolordu Komutanlığı'nın günlük emriyle “Kemalyeri” adı verildi.

17 Mayıs'ta Mustafa Kemal'e, padişah adına “Muharebe Altın Liyakat Madalyası” verildi.

23 Mayıs'ta, Alman İmparatoru tarafından “Demir Haç” nişanıyla ödüllendirildi.

1 Haziran'da albaylığa terfi etti.

15 Temmuz'da da, “Takfon” (nikel, bakır, çinko alaşımı) Harp Madalyası verildi.

GERÇEKLEŞEN ÖNGÖRÜ

Mustafa Kemal, düşmanın yeni taarruzunun Arıburnu'nun kuzeyinden olacağını üst makamlara tam üç kez söyledi: 1 Haziran'da Ordu Kurmay Başkanı Yarbay Kazım'a söyledi; 3 Haziran'da Kuzey Grubu Komutanlığı'na, Esat Paşa'ya yazdı; 9 Haziran'da da telefonla Yarbay Kazım'ı arayarak Liman Paşa'ya söyledi. Ancak bu istekleri sonunda bölgeye sadece bir tabur verildi. Mustafa Kemal, Arıburnu cephesinin, bunun kuzeyinin ve Kabatepe bölgesinin ayrı ayrı komuta edilmesini istiyordu. Bunu, 1 Haziran'da Ordu Kurmay Başkanı'na anlattığı gibi, 9-12 Haziran arasındaki yazışmalarla da gündeme getirdi. Sonunda Kuzey Grubu Komutanı Esat Paşa ile Kurmay Başkanı Yarbay Fahrettin, Mustafa Kemal'in Düztepe'deki komuta yerine gelerek arazi üzerinde tartışıp onu ikna etmek istediler. Mustafa Kemal'in ısrarla önemini vurguladığı Sazlıdere'nin yatağı tam ayaklarının dibinden başlıyordu. Hemen sağ taraflarında ise Sarıbayır silsilesinin üç önemli tepesi yükseliyordu. Bir süre Düztepe'den altlarındaki manzarayı seyrettiler. Sonra Yarbay Fahrettin, “Bu arazide ancak çeteler yürüyebilir” dedi. Esat Paşa Mustafa Kemal'e dönerek, “Düşman nereden gelecek?” diye sordu. Mustafa Kemal eliyle Arıburnu bölgesini göstererek “Buradan!” yanıtını verdi ve eliyle Arıburnu'ndan başlayıp Kocaçimentepe'ye kadar olan alanı göstererek “Düşman buradan hareket edecek” dedi. Kolordu Komutanı Esat Paşa gülüp Mustafa Kemal'in omzunu okşayarak, “Merak etme beyefendi, gelemez!” dedi.

Artık daha fazla konuyu uzatmanın bir işe yaramayacağını anlayan Mustafa Kemal, "İnşallah sizin dediğiniz gibi olur" demekle yetindi.

Mustafa Kemal'in uyarılarını Esat Paşa dikkate almadı, ancak Albay Mustafa Kemal'in, Tümgeneral Esat Paşa ile yaptığı tartışmada söylediği her şey gerçekleşti: Anzakların geleceği yönü bildi, bu hattı tutamayan Türk ordusu, tam da öngördüğü gibi, gerileyip Şahinsirt'a kadar çekildi ve Anzak kuvvetleri Türk hatlarının gerilerine sarktı. Lord Kinross şöyle diyor: "Seferin başından beri ikinci kez, Mustafa Kemal'in görüşü doğru, üslerininki ise yanlış çıktı. 6 Ağustos'ta düşman, tam Esat Paşa'ya söylemiş olduğu çizgi üzerinden saldırıya geçti..."

ANAFARTALAR GRUP KOMUTANI

General Hamilton'un "Anzak Planı"na göre General Goodly emrine verilen 20 bin kişi -tam da Atatürk'ün tahmin ettiği gibi- Arıburnu kuzeyinden yürüyerek Kocaçimen-Conkbayırı-Düztepe hattını ele geçirip Türk savunma hattını çökertecekti.

6 Ağustos 1915'te Conkbayırı-Kocaçimen'e yönelik düşman taarruzu başladığında Esat Paşa'nın bütün dikkati Kanlısirtta'ki düşman taarruzundaydı. Bu nedenle kuzeydeki taarruza müdahale edememişti. Conkbayırı'ndaki düşman taarruzuna ilk olarak 19. Tümen Komutanı Mustafa Kemal müdahale etti. Mustafa Kemal, düşman taarruzunu duyar duymaz kendisine gönderilen 14. Alay 1. Tabur'dan bir bölüğü gece yarısı Conkbayırı'na ve 72. Alay'dan iki bölüğü de Şahinsirt'a gönderdi. Böylece Conkbayırı'nda ilk direniş hattını oluşturdu.

8 Ağustos 1915'te, Conkbayırı, İngilizlerin eline geçti. Mustafa Kemal, saat 19:00'da Kuzey Grubu Komutanı Esat Paşa'ya, Conkbayırı bölgesindeki kritik durumu anlatarak 5. Ordu Komutanı Liman von Sanders'i ikaz etmesini istedi. Durumun iyice kötüleşmesi üzerine, 5. Ordu Komutanı adına Kurmay Başkanı Albay Kazım (İnanç), Mustafa Kemal'i telefon başına çağırarak "Durumu nasıl gördüğünü?" sordu. Mustafa Kemal, "Bütün mevcut kuvvetlerin, komutam altına verilmesinden başka çare kalmamıştır!" diye cevap verince, şaşırان Kurmay Başkanı, "Çok gelmez mi?" dedi. Mustafa Kemal, "Az gelir!" karşılığını verdi. İşte o kritik aşamada Mustafa Kemal, gece saat 21.50'de Mareşal Liman von Sanders'in emriyle Anafartalar Grubu Komutanlığı'na getirildi.

Mustafa Kemal, böyle bir görevi severek isteyerek kabul etmişti. Kendi ifadeleriyle, "Böyle bir sorumluluğu yerine getirmek, basit bir iş değildir. FAKAT BEN VATANIM MAHVOLDUKTAN SONRA YAŞAMAMAYA KARAR VERDİĞİM İÇİN kemali iftiharla bu sorumluluğu üstüme aldım. Ve hemen, saatlerce uzakta bulunan Çamlıtekke Karagâhı'na atla hareket ettim." (Ruşen Eşref, Anafartalar Kumandanı Mustafa Kemal ile Mülakat, s. 15)

555

BİRİNCİ ANAFARTALAR ZAFERİ

Gece yarısı yola çıkarken Fırka doktoru Hüseyin Bey'i de yanına aldı, çünkü o sırada hastaydı. Kendi anlatımıyla: "Yaverim Kazım Efendi, o gün şehit olmuştu. Rasim Efendi adında diğer bir süvari zabitanı da aldım. Dört aydır o yerde, yani ateş hattından üç yüz metre geride cesetlerin çürümesiyle bozulmuş bir hava teneffüs etmekte idim. O gece saat on birde zindan gibi zifiri karanlıklar içinde oradan çıkınca ilk defa temiz bir hava karşısında bulundum. Fakat bu güzel havayı zulüm ve şüphe içinde teneffüs etmek nasip oluyordu." (Ruşen Eşref, age, s. 15)

88

Kaç gecedir uyumamıştı. Hem yorgunluktan hem sıtma nöbetinden dolayı halsizdi. Avurtları çökmüş, benzi sararmış, iki derin çukura yuvarlanmış gibi duran mavi gözleri kızarmıştı. Ancak kendine güveni tamdı. Lord Kinross'un ifadesiyle "sorumluluk onda uyarıcı bir ilaç etkisi yapıyordu". Ne de olsa bölgedeki tüm kuvvetler emrine verilmişti. Gece karanlığında saat 01.30'da grup karargâhına vardı. Gerekli hazırlıkları yaptıktan sonra sabah 04.30'da atına binip savaşı yöneteceği tepeye gitti.

9 Ağustos günü, 7. ve 12. Tümenlerin sabaha karşı başlayan taarruzunu, Anafartalar bölgesindeki bir tepeden başından sonuna kadar yönetti. Sayıca çok daha kalabalık olan düşman bozguna uğrayarak kaçtı. Böylece Birinci Anafartalar Zaferi kazanıldı.

CONKBAYIRI TAARRUZU

Mustafa Kemal Anafartalar Zaferi sonrasında Çamlıtekke'de, Liman von Sanders ile görüşerek akşam, Conkbayırı ile Suyatağı arasındaki 8. Tümen Karargâhı'na hareket etti. Büyük Anafarta kasabasının doğusunda tam tepelerinde bir İngiliz uçağı belirdi. Yanındakiler, hedef oluşturmamak için hemen ağaçların arasına dağılmalarına karşın Mustafa Kemal ve yanındaki bir asteğmen, hiçbir şey olmamış gibi yola devam etti. Uçağın takibinde Kurtgeçidi'ne yaklaştıkları zaman Conkbayırı tepesinden ve onun daha kuzeyinden Anzakların piyade ateşi altında 8. Tümen Karargâhı'na ulaştı. Buraya ulaştığında yanında bir tek Süvari Asteğmen Zeki (Doğan) vardı. Kurmaylarından ve yaverlerinden hiçbiri daha gelmemişti. Kötü koşullardan dolayı bir kısmı gece yarısına doğru, bir kısmı da ertesi gün karargâha gelebilecekti.

10 Ağustos'ta sabah saat 04.30'da Mustafa Kemal'in komutasındaki Türk birlikleri (23, 24 ve 28. Alaylar) Conkbayırı'nda düşmana saldırdı. 4 saat süren kanlı süngü muharebeleri sonunda Conkbayırı'nın tamamı ele geçirildi.

Düşmana çok büyük kayıplar verdirilen bu savaş sırasında General Baldwin ve Kurmay Başkanı öldü. Mustafa Kemal de göğsündeki saate isabet eden bir şarapnel parçasıyla yaralandı.

Mustafa Kemal, Conkbayırı'nı geri aldıktan sonra öğleden sonra 8. Tümen'e veda ederek Anafartalar Grubu Karargâhı'na döndü.

5 gün süren Conkbayırı taarruzunda; resmi kayıtlara göre Türk tarafı 20 bin, düşman tarafı ise 25 bin kayıp verdi. Yani

toplam kayıp 45 bin civarındaydı.

10 Ağustos Conkbayırı taarruzu hakkında, Fahrettin Altay Paşa'nın yorumu şudur: "Mustafa Kemal, 10 Ağustos'ta yalnız İstanbul'un değil, bütün bir memleketin işgalini önlemişti. Artık ümitleri kalmayan İngilizler, iki ay sonra Gelibolu Yarımadası'nı boşaltıp çekilip gitmeye mecbur kalıyorlardı."

21 Ağustos'ta Albay Mustafa Kemal'in komutasında İkinci Anafartalar Zaferi kazanıldı.

1 Eylül 1915'te Mustafa Kemal'e Gelibolu'daki "üstün başarılarından" dolayı Gümüş Liyakat Madalyası verildi.

8 Ağustos 1915'te Anafartalar Gurup Komutanlığı'na getirilen Mustafa Kemal'in bu görevi, Çanakkale'den ayrılacağı 10 Aralık 1915'e kadar devam etti. Anafartalar Grup Komutanı olarak emrinde 3 kolordu (2, 15 ve 16. kolordular) vardı. Turgut Özakman'ın da belirttiği gibi, "Çanakkale Savaşı boyunca, Liman Paşa dışında hiçbir komutan, bu kadar uzun zaman, bu kadar çok birliği ve bu kadar geniş bir alanı komuta etmemiştir."

Demem o ki, Atatürk'süz bir Çanakkale Savaşı tarihi yazılamaz. Buna teşebbüs etmek için ya kör cehil ya nankör ya da azılı bir Atatürk düşmanı olmak gerekir.

Demirden bir kitlenin aslanca saldırısı

Mustafa Kemal, hatıralarında, Conkbayırı Taarruzu'nu nasıl başlattığını şöyle anlatır:

"Gün doğmak üzereydi. Çadırımın önüne çıktım. Hücum edecek askeri görüyordum. Oradan hücumun yapılmasını bekleyecektim. Gecenin karanlık perdesi tamamen kalkmıştı. Artık hücum anıydı. Saatime baktım. Dört buçuğa geliyordu. Birkaç dakika sonra ortalık tamamen ağaracak ve düşman askerlerimizi görebilecekti. Düşmanın piyade, mitralyöz ateşi başlarsa ve kara ve deniz toplarının mermileri bu sıkı düzende duran askerlerimiz üzerinde bir defa patlarsa hücumun imkânsızlığından şüphe etmiyordum. Hemen ileri koştum. Tümen kumandanına rastladım. O da ve her ikimizin refakatimizde bulunanlar beraber olduğu halde hücum safının önüne geçtik. Gayet kısa ve seri bir teftiş yaptım. Önünden geçerek yüksek sesle askerlere selam verdim ve dedim ki: 'Askerler! Karşımızdaki düşmanı mağlup edeceğimize hiç şüphe yoktur. Fakat siz acele etmeyin. Evvela ben ileri gideyim. Siz, ben kırbacımla işaret verdiğim zaman hep birden atılırsınız.' Kumandan ve subaylara da işaretimle askerlerin dikkatini çekmelerini emrettim. Ondan sonra hücum safının önünde bir yere kadar gidildi ve oradan kırbacımı havaya kaldırarak hücum işaretini verdim. Bütün askerler, subaylar, artık her şeyi unutmuşlar, bakışlarını, kalplerini, verilecek işarete yöneltmiş bulunuyorlardı. Süngüleri ve bir ayakları ileri uzatılmış askerlerimiz ve onların önünde tabancaları, kılıçları ellerinde subaylarımız kırbacımın aşağı inmesiyle demirden bir kitle halinde aslanca bir saldırıyla ileri atıldılar. Bir saniye sonra düşman siperleri içinde gökyüzüne yükselen bir sestен başka bir şey işitilmiyordu. Allah, Allah, Allah... Düşman silah kullanmaya vakit bulamadı. Boğaz boğaza kahramanca mücadele sonunda ilk hatta bulunan düşman tümüyle imha edildi".

Çanakkale her şeyden önce Türk milletinin, bütün komutanlarıyla Türk ordusunun zaferidir. Ancak 8.5 ay süren Çanakkale kara savaşlarının en önemli anlarında, en büyük zaferlerinde Mustafa Kemal vardır. Mustafa Kemal eğer 25 Nisan'da Arıburnu'nda, 9 Ağustos'ta Anafartalar'da, 10 Ağustos'ta Conkbayırı'nda, 21 Ağustos'ta 2. kez Anafartalar'da o büyük zaferleri kazanmasa ne anlamı kalırdı 18 Mart Deniz Zaferi'nin? Mustafa Kemal'in kurtarıcı hamleleri olmasa, Çanakkale Savaşı 3 günde; 25 Nisan'da, 9 Ağustos'ta veya 10 Ağustos'ta kaybedilir; İstanbul düşer, Türkiye daha 1915'te paramparça olurdu.

Mustafa Kemal Atatürk "Anafartalar Kahramanı" olarak hep hatırlanacak ama bugün Atatürk'süz Çanakkale Savaşı tarihi yazmak isteyenleri yarın hiç kimse hatırlamayacak.

SINAN MEYDAN

(ALINTI YAZI)

BEN'İKON

Yeni bir güne uyanırken oldukça dinlenmiş ve huzurlu hissederek yatağından doğruldu. Orhan geceleri gördüğü kâbuslar yüzünden uzun zamandır kesintisiz bir gece uykusuna hasret kalmıştı. Bu gece hiç uyanmadan ve huzursuz olmadan yattığı yatağından gülümseyerek günü karşılamak onun için bir ödül gibiydi.

Yatağının kenarına oturup çıplak ayaklarının değdiği zemine göz gezdirdi. Yerden ısıtılmalı parke döşemelerinin bastığında içine gömülecek kadar yumuşak dokusunu, ayağını kaldırdığında ayağının ve altı parmağının yarattığı izin yeniden kaybolup döşemenin eski halini almasını çok seviyordu. Birkaç kez oturduğu yerden zemini adımladı. Bunu yaparken kendini bir çocuk gibi hissediyor ve mutlu oluyordu. Oysa düşündüğünde bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmediğini yeniden hatırlıyordu. Onun türü bebeklik ve çocukluk dönemlerini uyku yumurtasında geçirip yetişkinliğe adım attıklarında uyandırıldı. Bir bebeği veya çocuğu tehlikelerden korumanın en uygun yolu olarak görülen bu uygulama kişilerde psikolojik açıdan dev bir boşluk yaratıyordu. Yine de şimdilik yönetimin elinden gelen en iyi yöntem bu idi.

Sonunda parke ile oynamayı bırakıp başını yerden kaldırdı. "Perdeler açılınsın" diye seslendi. Yatağının solundan başlayarak tam bir yarım daire şeklinde olan odanın bombeli kısmında duvardaki az önceki beton duvar görünümü silinip cama dönüştü. Odanın bu kısmında sadece bir deri koltuk ve sehpa vardı. İstenildiğinde cam duvarın önünde uzanan eşsiz güzellikteki manzaranın keyfini çıkarabilmek için tasarlanmıştı. Odanın diğer tarafında ise sadece yatak ve boş duvarlar vardı. Bu duvarlar içinde dolaplar gömülü idi. Sesle yönetilen bu teknolojik evde her şey istenildiğinde duvarların içinden çıkıyordu. Etrafta çok az eşya görünüyordu ve bu aşırı sadelik Orhan'ın hem zevkine hitap ediyordu hem de bekar bir adam olarak hayatını kolaylaştırıyordu.

Orhan yataktan kalkıp cama doğru yürüdü. Neredeyse gökyüzüne degecek kadar büyük ağaçları ve onunla uyumlu devasa boyuttaki bitki örtüsünü, bu yeşilliğin ortasından geçen çılgın akarsuyu her gün gördüğü için artık çok önemsemiyordu. Tüm bu manzarayı kuş bakışı izlemek ve kendini tehlikelerden korumak için dev metal direklerin üzerine inşa ettirdiği evine ilk taşındığında neredeyse bütün gün manzaranın karşısında oturup tadını çıkarırdı. Bir şeye sahip olduktan sonra kıymetini yitirmesi yüz yıllardır yaşanan her şeyin temel sebebiydi aslında. O şey ne olursa olsun, uğruna ne kadar çaba harcanırsa harcanınsın aç gözlü halkı için bir süre sonra kıymeti kalmıyordu. Orhan'da sadece halkından biriydi.

Orhan'ın başı yine ağrıyordu ve alnından ensesine doğru tespih tanesi gibi dizilmiş olan yedi adet mavi benekten bir tanesi bile renk değiştirirse doktoru araması gerekiyordu. Sebebini ve nasıl olduğunu hatırlayamadığı bir travma geçirmişti ve zaten çok az anıya sahip olan hafızasında kopukluklar meydana gelmişti. Düzenli gittiği doktor kontrollerinden ve aldığı ilaçlardan sonunda sonuç almaya başlamıştı. İlk kez güzel bir uyku çekmesi bunun belirtisi idi. Bir de şu baş ağrıları geçse unuttuklarını hatırlamaktan çoktan vazgeçmişti artık.

Aynada kendisini görebilmek için banyoya yöneldi. Parlak metal bir alaşımdan yapılmış olan orta büyüklükte bir odanın girişinde durdu. Odanın cam kapısı yukarıya doğru ani bir hareketle açıldı. İçeri adım attığı anda sol yanındaki duvar aynaya dönüştü. Orhan'ın baş şekli tıpkı bir kavuna benziyordu. Tek bir tane tüy ya da saç yoktu. Başındaki düğmeye benzeyen beneklerin yedisini de mavi renkte idi. Şekli dik açılı üçgene benzeyen kulakları o gülümsediğinde hafifçe hareket etti. Pin pon topu büyüklüğündeki yuvarlak tek delikli burnunu yuvarlak yüzüne çok yakıştırıyordu. "Bir yüzün bundan daha farklı olması ne kadar çirkin görünürdü. Hiç onlardan birini görmedim. Ama çok garip yaratıklar olduklarını duymuştum. Mesela bir ellerinde beş parmak varmış. Ne kadar tuhaf" dedi. Aynadaki aksine memnuniyetle bakarken siyah sakallarının uzamış olduğunu fark etti.

"Duş ve tıraş" dediği anda sağ tarafındaki duvarda bir bölme oluştu. İçine girdiğinde duvardan çıkan iki robot eli onu hem tıraş edip hem de duş aldırdı. Banyodaki işini bitirip bornozunu giydikten sonra koridorda yürümeye başladı. Geniş bir salona geldiğinde durdu. L şeklindeki olan salonun kısa kenarı mutfak olarak kullanılıyordu. Bir duvarın yarısı boyunca buzdolabı vardı. Benikon'da sadece ayda bir kez alışveriş yapılırdı ve o tek bir günde tüm ihtiyaçlar alınırdı. Bu nedenle tüm evlerin büyük kilerleri ve buzdolapları olurdu. Artık sokaklar hiç tekin değildi ve Benikonlular mecbur olmadıkça pek dışarıya çıkmazlardı. Orhan'da işlerini pek çokları gibi gelişmiş teknolojileri sayesinde evinden yürütürdü. Çok az insan görür ve konuşurdu. Benikon'da işler böyle yürürdü.

Orhan iyice acıktığını düşünüp "kahvaltım" diye seslenince dokuz yaşlarında bir çocuk endamında altı kollu robotu daha önce programına girilmiş olan kahvaltı menüsünü hazırlayıp Orhan'ın oturduğu cam duvarların yanındaki masaya bıraktı. Orhan sol elindeki altı parmağının hepsini kullanarak masanın yüzeyine dokundu. Havada açılan ekrandan kahvaltısını yaparken işlerini kontrol etmeye başladı.

Orhan bir yazılım uzmanıydı ve her şeyin teknoloji ile yürütüldüğü bu zamanda işleri oldukça iyi gidiyordu. Kahvenin davetkâr kokusuna kayıtsız kalamayıp ekrandan gözünü ayırdı ve fincanını eline aldı. Oturduğu koltukta geriye doğru yaslanıp uyandığından beri ilk kez önünde uzanan manzaraya dikkat etti. Pek çok yabani ve vahşi hayvanın olduğu, dev bitki örtüsünün içinde bile yeri geldiğinde hayati tehlike yaratabilecek bitkiler olduğunu düşündü. Atalarının

büyük savaş sonrasında yaptığı onca deney sonunda toprağı ve havayı radyasyondan kurtarıp yepyeni bir doğa yaratmak için harcadığı çaba Orhan'ın nesline bu doğayı hediye etmişti. Tüm bitki ve hayvanlar laboratuvar ortamında savaş sonrasında mucize gibi ellerinde kalan birkaç organik materyalden suni olarak üretilmiş olsalar da her yer eskisinden daha yeşildi. Üretim aşamasında bu kadar dev boyutta yaratıklar olmalarını beklemedikleri canlılar doğaya salındıktan ve kendi aralarında doğal yollardan üremeye başladıktan sonra pek çok değişime uğramışlardı. Evrim kendi yoluna çıkan suni verileri de kendi bildiği gibi yeniden kurgulamıştı. Termodinamik ve diğer hesaplamalar kendi yarattıkları doğa karşısında bile çaresiz kalmıştı.

Orhan ikinci fincan kahvesine başlamadan önce derin bir nefes alıp yeniden işlerine koyuldu. Düşündükçe içinden çıkamadığı pek çok soru ve cevap, önünde yemyeşil uzanan doğanın içinden bile çıkıp onun belleğini zorluyordu. Çalan telefonla düşünceleri dağılmıştı. Arayanın Nermin olduğunu görünce gülümseyerek "yanıtlı" dedi. Açılan ekranda sevgilisinin gülümseyen güzel yüzünü görmek ona çok iyi geldi. Nermin'in başındaki beneklerin renklerini sık sık değiştirmesine artık alışmıştı. Ancak dudaklarına sürdüğü mavi, yeşil, siyah gibi tuhaf renklerdeki rujlara hala alışmamıştı. Şimdi de başındaki noktalar ve ruju kırmızı renkte idi. Bu tuhaf alışkanlıklarına rağmen Nermin'i güzel buluyordu.

- Merhaba sevgilim.
- Günaydın Nermin. Hayırdır bir tanem? Sen bu saatte nasıl uyandın?
- Seni özledim, görmek istedim. Bu akşam için bir plan yapalım mı?
- Akşam için... Hım! Olur, tabi ki sevgilim. Saat kaçta koltukta olursun?
- Ben sevişme koltuğundan bahsetmiyorum. Gerçek bir ten temasından bahsediyorum.
- Ne? Nermin canım, bu hiç güvenli olmaz. Akşam saatinde evden çıkmak için delirmiş olmamız lazım.
- Bende o yüzden sabahın bu saatinde aradım canım. Şimdi kahvaltını yapıp işlerini toparlarsan öğleden sonra bende olursun. Geceyi benim evimde geçiririz. Sabah yine güvenli şekilde evine dönersin. Bak ben çok düşündüm. Artık sence de bunun zamanı gelmedi mi sevgilim?
- Canım, yani bu teklifin beni hem çok mutlu etti hem de çok şaşırttı. İtiraf etmeliyim ki benden çok daha cesursun. Bu ani teklife ne cevap vermeliyim bilemiyorum.
- Ah! Tatlım ama beni kırıyorsun böyle yaparak. Evet diyeceksin sadece

İkisi de aynı anda gülüştüler. Orhan Nermin'e dokunmak fikriyle bile fazlasıyla heyecanlanmıştı. Altı aydır sevgili idiler ve daha birbirlerini yakından hiç görmemişlerdi. Nermin'i düşlediğinde duyduğu heyecan mantıklı düşünmesine engel oluyordu. Nermin'in bu ani ve cesurca teklifi neden yaptığını hiç sorgulamadan kabul etti.

Teklifi bir kez kabul ettiğine göre hemen plan yapması gerekiyordu. Hava yolunu kullanmanın mı yoksa yer altı yolundan gitmenin mi daha güvenli olduğunu hesaplamak için internet üzerinden yol durumları ile ilgili bir araştırma yapmaya başladı. Nermin'in kendisine gönderdiği konum bilgisine göre hava yolu ile 30 dakika da yer altı ile kırk beş dakikada varış noktasına ulaşabilirdi. Aslında hiç uzak bir mesafe değildi. Özel zırhlı aracı ile en az tehlike ile bu mesafeyi iyi bir planla kat edebilirdi. Sonunda Nermin'in evine yer altı yolu ile gitmeye karar verdi. Son hazırlıklarını da yapıp yola çıktı.

Yer altında yüzlerce tünel vardı. Zırhlı aracı hem uçabilen hem de tekerlekleri üzerinde yol boyunca gidebilen özellikte idi. Orhan sevgilisinin evine eli boş gitmenin hiç de kibarca olmadığını henüz aklına getirdi. Araç içinden telefonla Nermin'in en sevdiği yiyeceklerden ve şaraptan sipariş edip on dakika sonra gelip alacağını söyledi. Bu alışveriş için yüzeye çıkması gerekiyordu. Gündüz saatlerinde tehlike daha az olsa da çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Alışveriş yapacağı dükkânın önünde park edip indi. Dükkânın kameralarının göz tanınması yapmasına izin vermek için başını kameraya doğru yukarı kaldırdı. Kapılar açılınca hızla sipariş noktasına ilerledi. Sipariş kasasında bulunan genç kızın yüzünde korku ifadesini görünce durdu. "Sanırım korktuğum şey şu an da oluyor" dedi başını iki yana sallayarak.

Deniz...

BİR SAPIENS EVRİMİ

[italik] Bu yaşadığınız son günse! Bunu hiç düşündünüz mü? Yani ciddi ciddi düşündünüz mü?

İnsanın ömrünün son günü olduğunu bildiği bir günü yaşaması nasıl olur? Ben bu yazıyı yaşadığım son günün yazısıymış gibi kaleme alarak o duyguyu hissetmeye çalışacağım.

Bunca zamandır zaten öyle çok umursanacak şeyler yaşamış sayılmam. Ege dışında kendimle gurur duyacağım pek fazla başarım yok. Şimdi ben yarın olmasam Ege dışında hayatında bir eksiklik hissedecek pek az kişi var. Onların yüzü gözümün önüne gelince biraz telaşlanır gibi oluyorum. Onlar için üzülüyorum. En çok Ege için...

- Anne biliyor musun ben büyüdüğümde bilim adamı olacağım.
- Hımm bu çok güzel. Neden bilim adamı olmayı seçtin?
- Sen anneannem gibi olma diye.
- Nasıl yani?
- Şimdi o yaşlanmış ya. Bir de arkadaşım bana yaşlı insanlar ölürler demişti.
- Eee
- İşte sen yaşlanma diye.
- Nasıl yani Ege? Sen bilim adamı olursan bunu nasıl başaracaksın?
- Genç kalma şurubu yapacağım. Hergün sana içireceğim.
- Bak bu genç kalma fikrini çok sevdim Ege. Böyle bir şey icat edersen bütün kadınlar ona sahip olmak isterler.
- Yok ben sadece sana içireceğim. Yaşlanırsan ölürsün.
- Ama bazı insanlar yaşlanmadan da ölebilir oğlum.
- Ölmez... Atatürk bile yaşlanınca öldü.
- Bence bu konuyu biraz büyüdüğünde yeniden konuşalım.

Biraz büyüdüğünde demiştim. Sanırım sözümü tutamayacağım. Ama en azından insanların yaşlanmadan da ölebildiklerini bir şekilde öğretmiş olacağım. Onun hayatı çok zor olacak. Ama inanıyorum ki ayakta kalmayı başaracak. Ben ailemin beni sürekli hayatın dışında tutup korumaları yüzünden zayıf ve korkak bir insan oldum. Belki de Ege için böylesi daha iyi olacaktır. Benim gibi kötü bir örnekle yaşaması onun kişilik gelişimi için iyi değil.

Sevilmek, sadece öylece sevilmek duygusu ile sürekli hata yaptım. Çıkarsız ve saf bir sevgi için öyle çok şey feda ettim ki. Çaldığım neredeyse bütün kapılardan eli boş döndüm. Güzel insanlarla tanışıp onları belki de ben çirkinleştirdim. Bazen düşününce insanların bana katlanmak zorunda olmadıklarının farkına varıyorum. Herkes yakınında güvenilebileceği ve güçlü birini ister. Ben öyle biri değilim.

Mesela arkadaşlarımı adliye koridorlarında yalnız bıraktım. Onlar hak etmedikleri halde buldukları görevlerden alındıkları için savaştılar. Bense kaderime razı olup bana biçilen yeni ama birkaç beden dar olan elbiseyi kabul ettim. "korkaksın sen" dediklerinde üzülmeği hiç hak etmediğimi şimdi görebiliyorum. Onların bana olan güvenlerini boşa çıkardım. Konuşurken mangalda kül bırakmadığım devrimci hak aramayı ilk zorlukta terk ettim.

Şimdi burada salya sümük ağlıyor olmanın geçen zamana ve yitirilen fırsatlara hiçbir etkisi yok. Bu benim son günümse sıradan şeyler yapmalıyım. Bunca zaman öylesine, bir görünmez gibi yaşayıp şimdi son günüm diye olağan dışı ne yapabilirim ki? Yazmayı çok istediğim kitabı mı çıkaramam. Ege'nin büyüdüğünü göremem. Gitar çalmayı ve resim yapmayı öğrenemem. Okumak isteyip de bir türlü fırsat bulamadığım listedeki kitapları bir çırpıda bitiremem. Lanet olası tek bir günde olmak isteyip de olamadığım ne varsa onları olamam.

Ama biri için bir iyilik yapabilirim. Sanırım bunu başardım. Bu iyilikten burada bahsetmeyeceğim. Onu benden önce gömdüm.

Tutunamıyorum. .. Olmuyor... Gücümün bir mum gibi eridiğini hissediyorum. Selim neredesin? Kelimelerin acıyı dindirdiği koca bir yalan. Sen de bir yalancısın.

İzlediğim bir filmde duvardaki saatin sesinden başka hiçbir sesin duyulmadığı bir sahne vardı. O anda hissettiklerimi şimdi hatırlıyorum. Karanlıkta sakince uyuyan bir kadın vardı. Bir de saat... O anda aslında insanların neden hep karanlıktan korktuklarını düşündüm. Aslında ben en çok aydınlıktan korkarım. Bütün gürültünün ortasında size ne olduğu kimsenin dikkatini çekmez. Bir ışık yakıp yardım çağırırsanız, bağırsanız bile kimse sizi duymaz. Bütün kötüler iyilik maskelerini takıp sıradan insanlar olarak yanınızdan geçip giderler.

Oysa gece öyle değildir. Bir küçük ışık hemen kendini ele verir. Bir saatin sesi bile karanlığı ve sessizliği bozmaya yeter. Karanlık tüm sahtelerin görüldüğü zamandır. Kötüler öyle olduklarını artık gizlemezler. Sıradan bir evin içinde bütün gün iş yerinde sıradan davranışlar gösteren bir adamın maskesini çıkardığı andır karanlık.

Ölü bir bebeğin karanlık bir banyoda ağladığını annesinin duyduğu zamanlardır karanlık.

Karanlık korkunç değil sadece hüznüldür. Ama sabah olunca aynada gördüğünüz yüz ile yüzleşmek korkunçtur. Kelimelerin bıçak gibi kestiği satırların arasından kendi kanımı akıtırken son günüm böyle veda etmek istemezdim. Ama bilirsiniz ki hep böyle olur gitmeler. Buruk bir emanet bırakır kalanlara. Kalmak zor muymuş? Kalmak konusunda yeterince deneyimliyim. Sanırım bu kez benim gitme vaktim. Ezgi'ye çizdiğim yüz bana gülümsüyor. Bu kez gitmek aynı zamanda bir başkasına varmak demek belki de. Ahiret konusunda ki tereddütlerimi yüreğime tıktırıp huzura çıkacağım anlara doğru yaklaşıyorum. Gerçeği öğreneceğim ama üzgünüm ki sizleri olan bitenden haberdar edemeyeceğim.

Sevmekten bahsetmek suçmuş diye öğrendim. Bu gerçek! Birini sevmeye çalışmak bir insanın işleyebileceği en büyük suç. Siz ona sevginizden verdikçe karşınızda yarattığınız canavarın büyüdüğünü ve sizden hep daha fazlasını istediğini görürsünüz. Bu canavar sizin eseriniz se suçlu sizsiniz.

Elimde olsa idi bana dair tüm izleri silerdim şu yeryüzünden. Tek bir fotoğraf, anı, geçmişe ait tek bir iz kalsın istemezdim. Bütün bütün unutulup kendime kalmak isterdim. İnsanların hüznünlü birkaç cümle içinde adımı geçirip sonra da günlük hayatlarına devam ettikleri bir bayağı ben yok oluşum ardından yapmalarını engellemek için her şeyi yapardım. Ben yaşarken, aranızda can çekişirken, tek tek kapınızı çalıp sevginizi dilenirken bu kadar cömert değildiniz. Defolun gidin. Siktirin gidin. Hiç biriniz ben gittikten sonra ardımdan tek laf etmeyin.

İnsana dair sadece bir iki kez doğru seçimlerim oldu. Onlardan sonuncusuyla bugün vedalaştım. Çok güzel bir veda olmadı ama onun için böyle olması gerekiyordu. İnsan! Bu kelime ile kendimi sürekli bir *oks ringinde gibi hissettim yaşadıkça. Yanıldıkça (yumruk yedikçe) hep bir adım geri gittim. Ellerimi yüzüme kapatıp bana istediği kadar vurmasına izin verdim. İnsan bıkmıyor. Hep yeni tekniklerle ringin kralı oluyor. Arada sırada birkaç yumruk savursam da boşluklarıma aldığım ağır darbeler ile yere düşüyorum. Geri sayılırken yeniden ayağa kalkıyorum ve maç devam ediyor. İnsan! Ben kanadıkça daha da güçleniyor. Ben kaçtıkça keyifle yumruklamaya devam ediyor. Tüm maçların galibi olan İnsan asla zafere doymuyor. Anti-sosyal bir ünvanla maça devam etsem de köşeme çekilip mola alsam da İnsan beni o ring de mutlaka ama mutlaka bulup bir darbe daha indiriyor.

Artık yorgunum. Çok ...! İçim de ölen onlarca Deniz artık beni çağırıyor... Uyandığım da sıradan bir gün yaşamayacağım. Tüm insanların gözlerinin içine bakacağım. Bir tek gün gözlerimi onlardan kaçırmadan bakışlarımla hesap soracağım. Her zaman gittiğim o kafedeki en arka masaya oturmayacağım. En ortada oturup her zaman içtiğim kahveyi ısmarlamayacağım. Değişik bir tadı bile denemeye cesaretim yokmuş benim. Sahi ben bunca yıldır kendime nasıl tahammül etmiş olabilirim? Kimseye kızmıyorum. Kimseyi suçlamıyorum.

Akşama doğru günün bu saatlerine yaklaşırken zaman yine aynı şekilde mi hissedeceğim bilmiyorum. Ama şu anda kendimi bu zamana kadar hiç hissetmediğim kadar cesur hissediyorum. Bu kez hayatın istediği zaman değil kendi istediğim zaman bir şey yapmış olacağım. Altın vuruş dedikleri bu olsa gerek.

Sevgili Kafka bir dönüşümün bu kadar muhteşem olabileceğini neden daha önce söylemedin ki? Biliyor musun benim çaresizliğimse insanlarla dolu. Keşke yalnızlık kadar basit şikayetlerim olsa idi. Biri ile dünya arasında bir kavgaya giriştim. Son gücümü onun için kullandım. Bil bakalım ne oldu?

Koca bir deniz olduğunu sanmak hadsizliğim için tüm insanlardan özür dilerim. Bir damla kadar var oluşu sebebimi alıp buharlaşıyorum. Sahip olmadığımlara ait olmak duygusunun boynuna geçirilmiş bir ilmekten farkı olmadığını biliyor olman ve daha pek çok sebepten seni yıllar sonra bulup çok sevdim. İçimde buz tutmuş olan bir Deniz var ve onun çözülmesi artık imkansız.

"İnsan birini sevmiyorsa uyuyor demektir" diyen kitap sözlerini nasıl sevmez insan. Hiç uyumadım. Zamanla uzaktan sevdim sizi ama hiç uyumadım. İnsanı sevmekten vazgeçmiş olsa idim belki de bu kadar zayıf düşmezdim.

Aşk ile yanan onca insan ona varmak için hiç acele etmiyor. Belki de benim hepinizden daha çok ihtiyacım vardır Ulu olana. Huzur...

"Yüreğini kolla, Aurelino" dedi,
"Ölmeden çürüyorsun"

Bin yıldır aynı yerde duruyor gibiyim. Bin yıldır köklerim çürüyorken ısrarla çiçek açmaya ve meyve vermeye çalışan bir ağaç gibiyim. Bedenime yamadığım deriden kabuk boşalmış içimi çok iyi gizliyor. Bin yıldır orada öylece duruyorum ve yavaş yavaş öldüğümün kimse farkında değil.

"Anneme söyleyin, insan öleceği zaman değil ölebileceği zaman ölür."

Son olarak "Kağıt Ev'i" okumanızı rica ediyorum. Lütfen bana öyle bir mezar yapın. Duvarlarım kitaplardan örülsün. Baş ucumda ise Virginia olsun.

Sevgilerimle...
[/italik]

Deniz...

ATATÜRK GİBİ DÜŞÜNMEK

ATATÜRK'ün sınırları olmayan bir dünya lideri olduğunu ifade edebilmek için bir Norveç deyimini başlık atarak ondan bahsetmeye başlamayı seçtim. "Atatürk gibi düşünmek" deyiminin anlamını hissederek günlük yaşamlarında sık sık kullanan bir ülke olduğunu biliyor muydunuz? Çözumsuz kaldıklarında " Atatürk gibi düşün. Mutlaka bir yolu vardır" diyerek yeniden ayağa kalkmanın çaresini arayan ülkeler var Dünyada.

Onu sevmek ve anlamak öyle muhteşem bir duygu ki onunla gururlanmak öyle tarifsiz bir haz ki ondan bahsetmek içi hangi kelimeleri kullanacağımı bile bilemiyorum. Hangi vasfını unutursam ona haksızlık yaparım telaşı içindeyim.

Bu telaşım beni çocukluk yıllarıma götürdü. Ben daha yedi yaşındaydım. İçinde bulunduğumuz yaz mevsimi bittiğinde okula başlayacaktım. Çok güzel bir Ağustos akşamıydı. Bir kaç gün sonra Zafer Bayramı kutlanacaktı. Biz akşam yemeğini yemiştik ve sivrisinekler rahatsız etmesin diye bahçeyi aydınlatmadan masada oturmuş sohbet ediyorduk. Babam keyifle çayını içiyorken yorgunluk gideriyordu. Annem hep bir nedenle masadan kalkıyor, içeriye gidiyor, yine geri geliyordu. Onun sürekli işi olması benim başımı döndürüyordu.

Bahçeye elinde fenerle bir asker girdi. Bahçe kapısının yanında durup elindeki feneri bize doğru tutmuştu. Babam yerinden doğrularak;

-Buyur evlat, hayırdır?

- Müdür bey; iyi akşamlar. Bayram kutlamaları için trenle gelecek olan askeri malzemelerin vagonu hangi istasyondadır diye komutanımız merak ediyor. Bu sebeple sizi bu saatte rahatsız ettim. Komutanımız kutlamalar konusunda hiçbir aksilik olmasını istemiyor.

- Bizim hareket memuru Veli Bey istasyondadır aslında ama madem buraya kadar geldin gelip bakayım.

Babam yerinden kalkıp bahçe kapısındaki askerin yanına ilerledi ve sonra birlikte bahçeyi terk ettiler. Biz tren garının lojmanında oturduğumuzdan böyle çat kapı işleri çok çıkardı babamın. Bu durumdan en çok annem hoşlanmazdı. Ama yapılacak bir şey yoktu.

Benim aklım Zafer Bayramında takılı kalmıştı. Hala neden böyle bir bayram kutladığımızı pek anlamamıştım. Bu konuda yardım etmesi için anneme sormaya karar verdim.

- Anne biz neden Zafer bayramı kutluyoruz?

- Aslında her şey 19 Mayıs'ta başladı kızım. Eğer 19 Mayıs'ta ATATÜRK Samsun'a ayak basmamış olsa idi bugün 30 Ağustos Zafer bayramı diye bir şey olmazdı. Atatürk "Bandırma Vapuru" ile çıktığı özgürlük yolunda bir ulusun kaderini değiştirmiştir.

- Nasıl?

- Bak kızım; o günlerde bizim ülkemiz yabancı devletler tarafından işgal edilmişti.

- İşgal edilince ne olmuştu?

- Şöyle anlatayım; bu bahçeyi bizim ülkemiz gibi düşün. Şuradaki erik ağacını hiç tanımadığımız bir adam gelip sahiplenmiş. "bu ağaç artık benim" diye bağırıyor ve elinde de silahı var. Şu köşedeki kiraz ağacına da bir başkası gelip el koymuş ve oda aynı şekilde silahlı ve bizi tehdit ediyor. İşte bu bahçede gördüğün ne varsa tanımadığımız insanlar bir an da gelip ellerindeki silahlarla hepsine sıra ile el koyuyorlar ve biz onlardan güçsüz olduğumuz için geri alamıyoruz. Ayrıca bu bahçenin bir yönetici varmış ve evdeki odasından hiç çıkmıyormuş. Sadece odasına dokunulmasın diye her şeyimizi vermeyi kabul etmiş.

- Ama bu bahçeyi yönetiyorsa odasından çıkıp onlara kızması gerekmez mi?

- Evet, bunu yapması gerekir. Ama yapmıyor ve hepimizi ve bahçede ne kadar sahip olduğumuz eşya varsa hepsini almalarına izin veriyor.

- Kim anne o yönetici?

- Padişah! Bizim son padişahımız ne yazık ki ülkemize düşmanlar geldiklerinde bizi hiç korumadı kızım.

- Niye öyle yapmış ki? Bahçesini neden veriyor? Hiç öyle başkan olur mu? Geçen gün arkadaşım Cemile bisikletimi zorla alıp binmeye kalktı ve ben buna izin vermedim. "İnsan kendisine ait olan bir şeyi korumalıdır" demişti babam.

- Evet, kızım insan kendisine ait olan bir şeyi sonuna kadar korumalıdır. Bazen bunu akıl yolu ile bazen de güç kullanarak yaparsın. Bir başkasının sahip olduğu bir şeye de göz dikmezsin. İnsanlarla iyi geçinmenin yolu budur. Aynı zamanda adaletli olmak böyle bir şeydir. Barış içinde yaşamak için herkes kendi sahip olduklarının kıymetini bilmeli ve bir başkasına ait olana göz dikmemeli. İşte Atatürk'ün bize öğrettiği güzel fikirlerden biri de budur. O "yurtta sulh cihanda sulh" diyerek Dünya barışının önemini vurgulamıştır.

- O ne demek anne?

- Yani herkes kendi bahçesinde barış ve huzur içinde yaşamalı, bir başkasının bahçesindekilere sahip olmak için kötü şeyler yapmamalı demektir. Atatürk hep savaşmak zorunda kalmış, barış için tüm hayatı boyunca uğraşmış bir liderdir.

- Atatürk çok iyi bir insanmış o zaman anne.

- Çok iyi bir insandı tabi ki. Hem o çocukları çok severdi. Dünya da hiçbir lider çocuklara bayram hediye etmemiştir. O hem çocuklara hem de gençlere çok güveniyordu. Yurdumuzu ve tüm sahip olduğumuz değerli şeyleri sizlere emanet

etti. Biraz büyüdüğünde sana gençlere yazdığı bir mektup var ,onu okuyacağım. Adına “Gençliğe Hitabe” deniyor. Orada her şeyi anlatmış.

- A! Bize mektup mu bırakmış bir de? Çok merak ediyorum neler yazdığını.

- Benim sana anlattıklarımı anlatmış kızım. Ama büyüdüğünde mutlaka okuman gerek. Şimdi okusan da henüz tam olarak anlamın pek mümkün değil.

- Büyümek ve o mektubu okumak için çok heyecanlıyım.

- Akıllı kızım benim.

- Sonra ne olmuş anne? Bahçeye giren silahlı adamlar nasıl gitmişler?

- Him! Devam edelim o zaman. Bahçe talan edilirken Atatürk Samsun’dan büyük bir ışık yakmış.

- Nasıl yakmış?

- Kızım, diyelim ki az önce bahçeye giren asker Atatürk’müş. Biz karanlıkta iken elindeki fenerle bir anda nasıl bahçeyi aydınlattı gördün değil mi? Bahçenin giriş kapısını Samsun olarak düşünürsen oradan yaktığı ışığı biz burada İzmir’de gördük değil mi? Bu masanın olduğu yeri İzmir olarak düşün.

- Evet , çok güzel ışık oldu bir anda. Anlıyorum galiba.

- Atatürk Samsun’dan o ışığı yakıp bizlere seslendiğinde işte halk tıpkı baban gibi ayağa kalkıp görevinin başına geçti.

Atatürk önderliğinde koca bir millet ayağa kalktı. Hepimiz onun ışığı ile karanlığımızdan çıkıp bahçemizi talan eden yabacılara karşı mücadele etmeye başladık. Sıra ile bahçedeki tüm ağaçları, çiçekleri, eşyaları, neyimiz var neyimiz yoksa ellerinden geri aldık. Bunu yaparken bazı eşyalarımız kırıldı. Bazı ağaçların yaprakları dökülüp dalları kırıldı.

Bahçenin bazı yerleri kirlendi. Ama biz pes etmedik. Yeniden yaparız, yeniden eski haline getiririz bizim olanı diyerek asla umutsuzluğa kapılmadık. Çünkü Atatürk bize öyle öğretti.

Bir zaman sonra Atatürk şu bahçenin ortasındaki havuzu yaptırdı. Bu havuz Ankara kızım. Tüm halk bahçenin dört bir yanından oradaki havuza birer avuç su ile gelip onu doldurdular. Millet olmak, hep birlikte bir havuzu doldurabilmektir. Bunu da bize Atatürk öğretti.

Bizim bulunduğumuz masa dan yani İzmir’den neredeyse Ankara’ya kadar bir yangın çıkmıştı. Yunanlı istilacılar bahçemizi yakmışlardı. Halk Atatürk’ün önderliğinde büyük bir savaşa girişti. Atatürk yüksek sesle “Ordular, ilk hedefiniz Akdeniz’dir. İleri!” dedi ve halkı bir kez daha göreve çağırdı. O havuzda toplanan su ile İzmir’e kadar koşarak geldiler. Tüm yangını söndürdüler. İşte buna zafer diyoruz. Atatürk bu büyük zaferi bayram olarak ilan etti. Adına 30 Ağustos Zafer Bayramı dedik ve her yıl o günleri, tüm bu bahçenin yeniden bizim olmasını bize sağlayan insanları unutmamak için kutlama yaparken onları da anıyoruz. İşte böyle güzel bir şeyi kutluyoruz kızım. Biz Atatürk’ün bize yeniden hediye ettiği topraklarda özgürce yaşamayı kutluyoruz.

Aslında annemin o gün anlattıklarını tam olarak anlamam biraz daha zamanımı almıştı. Ama Atatürk’ün sevgisi ılık ılık yüreğime akmıştı. Aradan geçen zaman da onun ilkelerini ve ideallerini tek tek hayata geçişirliğini öğrendikçe Atatürk’e hem saygım hem de sevgim bir çığ gibi büyüdü. Bir gün bir çocuğum olursa ona öğretmeye Atatürk’ten başlamaya karar verdim. Şimdiler de ise oğlum bana anneler günün de Atatürk’ün nutkunu hediye edince bunu başardığımı gördüm.

Dünyayı ve hatta ezeli düşmanlarını bile kendine hayran bırakan bir insandan bahsediyorum. Atatürk’ten bahsediyorum. Sanki bu yazdıklarımı okuyormuş hissine kapılarak elim ayağıma dolaşiyor. Ben onun hakkında asla istediğim gibi güzel bir yazı yazamadım hep bu yüzden. Ona olan duygularımı anlatacak en güzel kelimeleri ararken hep tikanıyorum.

Düşünsenize Yunan komutanı Trikopolis’in her yıl Cumhuriyet bayramında Atina’da bulunan Türk konsolosluğuna kendi isteği ile gidip saygı duruşunda bulunmasını hangi kelimelere sığdırabilirsiniz? Atatürk ile karşılaşıp kısa bir zaman diliminde dahi olsa vakit geçirebilen ve hayran olmayan tek bir kişi olmamıştır. Bu esir aldığımız mağlup bir ordunun komutanı dahi olsa böyle olmuştur.

Şimdi yıllar sonra bugün televizyonda haberleri izlerken benim İzmir’im de,Atatürk’ün belki de en çok anlaşıldığı ve her anlamda Atatürk tarafından kurtarılmış bir şehir de hem de kendi adının verilmiş olduğu Atatürk Lisesi’nden mezun olan öğrenciler Onuncu Yıl Marşını söylerken kendi okul müdürleri tarafından engellenmeye çalışılıyor. Hem de sözleri dünyalara bedel olan bu marş için “ bu okulda böyle sloganlar attırmam” diyerek çocukları engellemeye çalışıyor.

Ben bu insanların akli ne durdurulmuş hiç bilmiyorum. Bir eğitimci ,hem de bir okul müdürü Atatürk’e neden düşman olur hiç anlamıyorum. İşte bu yazıyı bu kadar basit bir dille,çocukluğumda benim anladığım şekilde dile getirdim. Çünkü ülkemizde ne yazık ki Atatürk’ün bize neyi bıraktığı hakkında hala hiçbir fikri olmayan yüzlerce insan var. Çok acıdır ki bunların bazıları da öğretmen.

Hep beraber bu insanlara hangi tehlikelerden geçtiğimizi en basit dille anlatmaya devam edelim. Onlar bizi anlayıncaya kadar devam edelim. Asla pes etmeyelim. Bize bahşedilen mucizeyi görebilmeleri için bıkmadan usanmadan her yolu deneyelim. Bize ATATÜRK’ün bıraktığı mirası güven içinde gelecek nesillere taşımamız için bunu yapmaya mecburuz.

Bugün bu topraklar üzerinde kavgalarımızı dahi özgürce yapabiliyorsak,başımızda dalgalanan bayraktan utanmadan yaşabiliyorsak bunu Atatürk’e ve bu topraklarda ona inanmış,ona güvenmiş,onun ışığından giderek gerekirse canlarını vermiş binlerce şehide borçluyuz. Bize bıraktıkları özgür topraklar da başımız dik yaşayabilmemiz için onların anısına ve mirasına sahip çıkmak zorundayız. Bizim zaten bir Atatürk’ümüz var. Yeni ve uydurma Atatürk’ler

yaratmaya çalışmayı bırakıp gerçek olanı anlayıp izinden gitmeye devam etmek dışında akla yatkın tek bir yol bile yoktur. Onun yerine geçmeye kimsenin gücü yetmez. Bunu yapmaya kim çalışırsa ancak tarihe ironik bir not olarak düşer.

Son olarak yazımı bir alıntı ile bitirmek istiyorum:

UNESCO 1981 yılında, 100. Doğum Yıldönümü nedeniyle Atatürk'ü "Ulusal Mücadele ve Çağdaşlaşma Lideri" olarak evrensel niteliklerini ortaya koymuştu. Bu karar doğrultusunda, Atatürk'ün doğumunun 100. yılı bütün dünyada, "1981 Atatürk Yılı" olarak kutlanmıştır. Bu uygulama, dünyada ilk ve tektir. 27 Kasım 1978 Tarihli UNESCO Genel Kurulu kararında aynen şunlar yazıyordu: "UNESCO Genel Konferansı; Uluslararası anlayış işbirliği ve barış yolunda çalışmış üstün kişilerin gelecek kuşaklar için örnek olacakları inancıyla, Türkiye Cumhuriyeti'nin Kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'ün doğumunun 100. Yıldönümü'nde, 1981 yılında anılmasını kararlaştırmıştır.

Olayı kısa anlatam. Alınan kararda "Bu gün UNESCO'nun üzerinde çalıştığı bütün projelerin isim babası Mustafa Kemal'dir." Denmektedir. Birden İsveç delegesi ayağa kalkar ve şöyle söyler: "Ne yani dünyada bu kadar devlet adamı var hepsinin doğum gününü böyle kutlayacak mıyız?" şeklindeki kinayeli sözlerine, Rus delegesi ayağa fırlar yumruğunu masaya vurur ve 152 ülkenin delegelerine aynen şöyle söyler; "Genç delege arkadaşım hatırlatmak isterim ki ATATÜRK öyle dünyadaki herhangi bir lider değildir, bırakın onu bir yıl anmayı her ülke her problemimizde çare olarak aramalıyız" der. Sonra ne mi olur? UNESCO tarihinde ilk ve tekdir hiç negatif oy yok, hiç çekimser oy yok 152 ülke şu metne imza atar; hani İsveç delegesi demişti ya "ne yani" diye. O İsveç delegesi bu imzanın atıldığı gün mikrofona gelir ve aynen şunları söyler; "Ben ATATÜRK'ü inceledim bütün ülkelerden özür diliyor ilk imzayı ben atıyorum" diyecektir.

Alınan Kararda Şunlar Yazmaktadır: " Atatürk kimdir; Atatürk ululararası anlayış, işbirliği, barış yolunda çaba göstermiş üstün kişi, olağanüstü devrimler gerçekleştirmiş bir inkılapçı, sömürgecilik ve yayılcılığa karşı savaşan ilk önder, insan haklarına saygılı, dünya barışının öncüsü, bütün yaşamı boyunca insanlar arasında renk, dil, din, ırk ayırımı göstermeyen, eşi olmayan devlet adamı, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu"

UNESCO B.M.E.K.Ö.nün 152 ülkesinin OYBİRLİĞİ ile yapmış ve dünyaya dağıtmış olduğu ATATÜRK tanımlaması

Metnin İngilizcesi

Atatürk is: An outstanding person who devoted himself for the development of international understanding cooperation and peace a revolutionist who realized extraordinary reforms the first Leader who fought against imperialism and colonialism. A unique Statesman respectful to human rights pioneer of worldwide peace who never discriminated people according to their color religion or race through out his life founder of Turkish Republic.

UNESCO (United Nations Educational Scientific and Culture Organizations)

Sonuç Olarak: UNESCO'nun ilgilendiği tüm alanlarda Atatürk'ün olağanüstü bir reformcu olduğu göz önünde tutularak, özellikle sömürgecilik ve emperyalizme karşı en önce açılan savaşların ilk liderlerinden biri olduğu kabul edilmiştir. Atatürk'ün dünya ulusları arasında karşılıklı anlayışın, sürekli barışın kurulması için çalışmaları olağanüstü bir örnektir. Tüm yaşamı boyunca insanlar arasında hiçbir renk, din ve ırk ayırımını gözetmeden, bir uyum ve işbirliği çağının doğacağına olan inancını anımsatarak, eylemlerini her zaman barış uluslararası anlayış ve insan haklarına saygı yönünden yapmıştır. Türkiye Cumhuriyeti'nin Kurucusu Atatürk'ün kişiliğini ve eserinin çeşitli yönlerini ortaya çıkarmak üzere, 1980 yılında yapılan sempozyum hazırlıkları için Türk Hükümeti ile UNESCO'nun işbirliği yapmasına karar verilmiştir."

[italik] Sevgilerimle...

Deniz... [/italik]

KAFANI DALDIR, ZOİLUS, KAFANI

[italik]- Ya sen kazamıyorsun, ver bana şu küreği.

- İyi be! Al, tamam. Biraz daha sabretsen bitecekti. Hem sen kızsın, benim kadar gücün yok
- Kes sesini de acele edelim. Bir daha bana gücün yok dersin ağzını burnunu kırarım senin Mehmet.
- Ben kötü bir şey demedim ki ama şimdi.
- Yahu, sus artık sus. Bak birazdan gelecekle. Fazla vaktimiz kalmadı. Onu acilen gömmemiz gerek.
- Tamam, hadi o zaman bende diğer kürekle kazayım da çabuk bitsin. Elif biz onu niye öldürdük?
- Çünkü canımız öyle istedi.
- Sadece öyle istediğimiz için onu öldürdük, ben çok üzgünüm.
- Daha bir sürü var. Onun öldüğünü kimse fark etmeyecek merak etme.
- Ama ya annesi varsa? O kesin merak edecektir. Bulamadığında üzülecektir. Elif sen neden bu kadar kötüsün.
- Sen de kötüsün. Yoksa burada bana yardım ediyor olmazdın.
- Ben sadece seni seviyorum. Sana yardım etmek için yanında oluyorum.
- Ben kötü biriysen beni neden seviyorsun?
- Bilmiyorum... Ama hep senin yanında olmak istiyorum.
- Bak, duyguların umurumda bile değil şu anda. Eğer yakalanacak olursak bu bizim sonumuz olur. Alacağımız cezayı düşün!
- Baksana Elif, bu mezar ona küçük geldi. Sığmıyor içine.
- Hım! Ayaklarını mı kırsak acaba? Sen şu taşı getirsene bana. Ben bunun kafasını koparayım en iyisi.
- Hayır! Elif lütfen böyle şeyler yapma. E...lif! Bak ağlamaktan konuşmıyorum.
- Ne sulu göz çıktın sen de be. Ne var yani, ölmüş zaten. Canı falan yanmayacak ki
- Olsun lütfen ezme başını, ben görmeye dayanmamam. Bak ben biraz daha kazarsam sığacaktır içine çukurun.
- O zaman çabuk ol. Yoksa koparacağım kafasını.
- Tamam, sen sakin ol. Bak kazıyorum ben.
- İyi!
- Elif neden böyle şeyler yapıyorsun? Hep bir şeylere zarar vermek peşindesin. Neden?
- Bilmiyorum... İçimden geliyor, bazen bir an önce büyümek istiyorum Mehmet. Büyüdüğümde çok daha büyük işler yapacağım.
- Ne gibi mesela?
- O zaman hala yanımda olursan öldürüp içini deştığım bir güvercini okulun bahçesine gömmeğe uğraşmayacaksın.
- Ne ile uğraşacağız o zaman?
- İnsanları gömeceğiz.

Yıllar sonra bir haber merkezinde:

- Sayın seyirciler; şimdi de sizlere gururla sunacağım bir habere geçiyorum. Madalya törenini izlediğiniz Albay Elif Arcan ve Binbaşı Mehmet Arcan çiftinin gözlerimizi yaşartan kahramanlık öyküsünden bahsedeceğiz. Geçtiğimiz günlerde o uzak ülkede gösterdikleri başarılarından dolayı millet olarak hepimizin göğsünü kabartan bu asker çifti, gerçek birer kahramandır. Düşman arazisine sızarak mühimmat deposunu patlatan ve oldukça fazla zayıt verdiren bu asker çiftinin başarısı olmasa idi bugün belki de size onlarca şehit haberinden bahsedecektik. Ciddi ve kanlı bir eyleme hazırlanan terörist grup bu kahraman askerlerimiz sayesinde etkisiz hale getirilmiştir. Çatışırken ellerinde cephaneye kalmamış olmaları bile onları yıldırmaştır. Orada buldukları yanıcı maddeleri teröristlerin üzerine püskürtüp ateşe vererek düşmanın daha fazla kayıp vermelerini sağlamışlardır. Kesin sayı henüz bilinmese de kırk, kırk beş adet teröristin öldüğü tahmin ediliyor. O gün orada yaşananlar tesadüf değildir. Bu Albay Elif'in ilk başarısı değildir. Daha önce de pek çok kahramanlık öyküsüne imza atan kadın subay, aldığı rütbe terfilerine ve madalyalara aldirmeden ülkesi için hizmete bütününe tevazuu ile devam ediyor. Eşi ile birlikte en zor görevlere talip olup başarı ile geri dönüyor. Başarılı subaylarımızın her ikisi ile de gurur duyuyoruz.

Tören anından kısa bir süre sonra karargâhta:

- Mehmet gömdüğümüz güvercini hatırlıyor musun?
- Evet, sevgilim... Hiç unutmadım. Ben geceleri senin yüzünden uyuyamıyorum. Ama senden de bir türlü kopamıyorum. Sana doğru sürekli olarak akan duygularımın sen de bir anlamı olsun diye yıllardır uğraşıyorum. Olmak istemediğim birine dönüşmüş olmak bile benim için önemli olmadı. Ama sen de bir karşılığı olmayan bir duygunun peşinden sürüklenip duruyorum. Bana yaptığın işkence, onlara yaptıklarından çok daha ağır biliyorsun değil mi? Sana karşı bu kadar çıplak kaldığım için beni her noktandan, her gün öldürüyorsun.
- Boş boş konuşma yine. Orada yaptıklarımızın sadece köylü olduklarını bilseler ne olurdu sence?
- Şu an madalya almak yerine askeri mahkemede yargılanıyor olurduk.
- Onlar terörist olsalardı da aslında yine aynı sayıda insan öldürmüş olacaktık. Bu insanlar ne kadar aptal...

- Elif; beni seviyor musun?
- Bizim bilinçlerimiz tek yumurta ikizi değil. Aşkın eninde sonunda verdiği duygunun bir diyetinin olacağını bilmeliydin. Sana cezayı veren ben değilim, kendi hislerin. Şimdi söyle bakalım benim de seni sevmeme gerek var mı?
- Sanırım yok...
- İnsan, sadece bir hayvandır Mehmet. Kendini çok önemseme, doğa için değer bu.
- Elif, ben seni çok seviyorum.
- Hafta sonu pikniğe gidelim mi?
- Gerçekten mi? Şu an çok şaşırdım.
- Evet, gerçekten. Hala çok iyi sapan kullanıyorum. Biraz kuş vururuz hem.
- Elif!

[/italik]

[italik]Deniz...[/italik]

Kafam Çok Karışık

Son zamanlarda iç huzursuzluğum...

Bu ay gelince başka türlü oluyorum

Düşünüyorum...

Çok...

Çok...

Öyle bir şey değildi

Bir şiir yazıp avunacağım

Bildiklerimi bilmediklerime soruyorum

İçimde koca bir gedik

Üç soru:

Tüm her şey olmadan önce

Ve hatta o parça, o lanet güneşten kopmadan bile

Yaşanacak onca acı, keder, haksızlık, katliam önceden biliniyorken

Adem ve Havva dahi hazır gelmemişken

Engel olmadı

Neden?

Tüm yaşananların yaşanması

Şart mıydı?

Şartsa,

Neden?

Deniz...

MANE TEKEL PERES

[italik]- İyi misin canım?

- Evet

- Ne düşünüyorsun?

- Ben... Şey!

- Hadi lütfen söyle, bilmek istiyorum.

- Şimdi biz bu bankta oturmuş denizi seyrediyoruz ya...

- Evet, üzerinde dans eden ışıkların olduğu muhteşem bir dans pisti gibi değil mi?

- Onlar ışık değil zambak.

- Zambak mı? O da nereden çıktı şimdi?

- Şu anda biz Beyaz Zambaklar Ülkesini izliyoruz. Bu bir masal değil, gerçeğin yansıması. Kalevala bu sularda vücut buluyor şu anda. Gökteki güneşi sakladıkları yerde ondan parçalar koparıp suya atmışlar. Suyla buluşan ışık beyaz zambaklara dönüşmüş. Önce bir bataklık olan Kalavela ışığın suya karışması ile bir zambak tarlasına dönüşmüş.

Bir turna balığı tüm zambakları yemeğe başlamış. Buna kızan bilgin şarkıcı onu öldürmüştü. Turna balığının çene kemiğinden bir saz yapmış. Bunun adına "kantele" denilmiş. Önceleri çaldığında çok fazla sesi çıkmayan bu sazı zamanla sesi tüm bataklıktan duyulacak şekilde çalmayı başarmış. Öyle güzel ve umut verici bir sesi varmış ki zambak tarlası yeniden göğe yükselmiş. Sonunda o zambak tarlası tüm dünyaya örnek olmuş. Umutsuzluğa kapılan bütün bataklıklar "bir zambak ülkesinin şarkısını" söylemeye başlamışlar.

- Elif; Fin ülkesinin kaderlerine meydan okuyuşlarını yine kendi destanları ile yoğurup bir masal uyduracak kadar bilge bir kadınla yaşamının ne kadar zor olduğunu bilemezsin.

- Mehmet; beni anlayacak kadar benden daha bilge bir adamla bir bankta oturup denizi seyretmenin ne kadar keyifli bir şey olduğunu bilemezsin.

- Sen böyle umut dolu sözler eder miydin? Sana şaşırılmayı seviyorum ama şu anda beni tedirgin ediyorsun aslında.

- Neden sevgilim?

- Sen bir melankoli kadınsın. Şu manzara karşısında senden beklediğim bu ruh hali ile yeni bir şiir yaratman ya da bildiğin bir şiiri okuman olurdu.

- Suomi 'de (Fin ülkesi) bir söz vardır: " Yeni toplumlar yeni şarkılar üretir" . Kendi küçük toplumumuzu yaratabiliriz belki de, ha ne dersin?

- Canım, neyin var senin? Hasta falan mısın? Ciddi bir sıkıntın mı var?

- Mehmet; neden beni dinlemiyorsun? Şu anda sadece söylediklerimle ilgilen. Bunun nedenleri üzerinde kafa yorma. Beni dikkatle dinleyip buna göre cevaplar vermeni istiyorum.

- Peki, devam et bakalım o zaman sevgilim.

- Soruma cevap vermedin ama?

- Kendi küçük toplumumuzu yaratmak konusunda neyi kast ettiğini anlıyorum. Ama Finlandiya halkı gibi bir halk yaratmak için ikimiz yeterli olamayız. Elimizden geleni yapabiliriz ama sonucu için söz veremem.

- Bir çocukla başlasak mesela, sonra bir çocuk daha. Biz onlara mucizenin bilgi de olduğunu öğretirken bir çocuk daha katılsa aramıza. Bir zambak tarlası gibi önümüze katsak onları ve izlesek büyümelerini.

- Okul açmak gibi mi? Yani nereden bulacağız çocukları? Proje de öyle bir şey yoktu.

- Biz, ikimiz "yaşam yaratıcıları" olalım diyorum. Bakire Havvaların bize getirecekleri bir çocuk yok. Kendi destanımızı yazalım. Kendi denizimizin içinden yepyeni bir hayat fııksırsın. O, bir çocukla başlasın her şey. Kendi Kabil'imiz bizim felsefemizin ürünü olsun. Bencil bir ruh yerine biz ona Descartes gibi düşünebileceği bir algı gücü (şüphe etmenin iyilik için kullanılabilirliğinin algısı) , Sokrates'in sırrını öğrenirken aslında mucize diye bir şeyin olmadığını anlamasını sağlayalım. Bize yaşamın sunduğu her şeyi görebilmenin gerçek mucize olduğunu anlatalım. Sokrates bir zindan da unutulmak için ölmedi. Bunu birilerine öğretmeliyiz. Adı Kabil olsun çocuğun ve biz onu kardeşini öldürecek kadar yalnız bırakmayalım. Biz onun kalbine meydan okumayı öğretilim. Bir koyun gibi kendisine dayatılan her şey ile yaşamak zorunda olmadığını anlatalım. Kabil artık kötülüğün değil yepyeni bir iyiliğin temsilcisi olsun. Sonra ona Habil'i verelim. Kendi tarihimizi onların ellerinden yeniden yazalım. Habil ve Kabil kendinden sonra gelenler için yetişmiş birer öğretmen olsunlar.

- Sevgilim, sanırım sen bir çocuğumuz olsun istiyorsun. Doğru mu?

- Sırtıma Mehmet!

- Peki, peki ... Kahkaha atabilir miyim?

- Him! Her zaman umut vardır bayım. Bak mesela Aksel Gallen'in tablosu da anlatıyor "Zambaklar Ülkesinde" .

Tasviri ile büyüleyen bir anlatımdı. Umut tam da o tablonun içinde idi. Dekorunu hatırla tablonun. Küçücük, döküntü bir balıkçı kulübesinde oturan bir dede ve kız torunun resmedildiği bir tablo. Orada iki şey vardı umut için. Birincisi yeni nesil, ikincisi okumak, öğrenmek. Bu iki neden yüzünden tablo bize yaşam sunuyordu. Yoksa diğer her şey kırık dökük ve ihtiyarlamıştı. Bir fakirliğin içinden doğan ışık o kitap okumayı öğrenen kız çocuğu idi.

- Elif! Yeterince saçmaladın bence. Kızım kafayı mı yedin sen ya? Bizim hayatımızı yaşayan iki insan nasıl çocuk sahibi olacakmış? Bir çocuğa kötülük etmenin en güzel yolu büyütme için bize verilmesi olurdu. Ayrıca bizim boyumuzu aşan işlerle uğraşarak zaten Dünyaya bir iyilik yapmaya çalışıyoruz şu anda.

- Salak, geri zekâlı.. Siktir git Mehmet.
- Bitanem , bizim işimiz bir çocuğu büyötmek için uygun değil, bunu sen de biliyorsun.
- Ben emekli olurum önce, sonra sen de olursun ikincisi gelirken.
- Hahahha ... Bir tane de değil üstelik. Sen delirdin, kesin delirdin hem de.
- Neden ya? Ben bir kadın değil miyim? Ben anne olamaz mıyım?
- Evet, sen çok güzel ve mükemmel bir kadınsın. Ama anne olamazsın. Bu tercihi sen yıllar önce yaptın.
- Şimdi emekli olacağım işte.
- Bizim işimizden emekli olunmaz küçük hanım. İkimizi birden öldürürler.
- Finlandiya'ya kaçarız. İsimlerimizi değiştirip bir göl kenarında sıradan bir hayat yaşarız.
- Saçmalama lütfen. Kaçacağımız şey mafya değil. Sen bir ajansın Elif.
- Mehmet!
- Efendim Elif!
- Ben hamileyim.

Uzaktan duyulan iki el silah sesi ile gecenin tüm sessizliği bozuldu. Sabah olay yeri inceleme ekipleri kendi aralarında konuşuyorlardı.

- Komiserim, görünüşe göre iki farklı suikast silahı ya da arka arkaya ateş eden tek bir silahla işlenmiş cinayet.
- Bankta oturmuş sohbet eden bir çifti kim, neden öldürmek istesin ki? Kesin büyük bir şey çıkacak bunun altından.
- Komiserim, ikisi el ele tutuşmuşlardı. Avuçlarının arasında sonucu pozitif olan bir gebelik testi bulduk. Muhtemelen kadın hamile idi.
- Allah Allah ya! Dur bakalım, öğreniriz nasıl olsa. Nereden ateş edilmiş ki? Hım! Sanırım denizden. İkisinin yüzü de denize dönük ve kurşunların giriş delikleri alınlarında.
- Evet, öyle görünüyor komiserim. Küçük bir tekne ile deniz içinden ateş edilmiş olabilir.
- Dünya ne tuhaf. Baktığımızda oldukça sıradan bir çift gibi duran bu iki insanın şu an neden bu şekilde öldürüldüğünü bilsek ne çok şaşıracağız kim bilir?
- Kim bilir?

Olay yerinin yakınında çöp toplayan adam bir süre bölge de oyalandıktan sonra bölgeden uzaklaşırken kulağındaki telsizle hattın diğer ucundaki kişi ile konuşmaya başladı.

- Patron, kadının elindeki gebelik testini şu anda almam mümkün değil.
- Onun içindeki diskte çok gizli bilgiler var. Kabil operasyonun tüm kanıtları orada. Ne pahasına olursa olsun onu bana getireceksin.
- Emredersiniz patron.
- Yeni Dünya düzeni için yeni planlara, daha çok Kabil'e ihtiyacımız var ve kan durursa biz yok oluruz. O iki salak operasyonu çökertebileceklerini sandılar. İyilik diye bir şey yok. Eğer insanların istediği şey iyilik olsa idi biz hiç var olmazdık. Bunu bir türlü göremediler.

[/italik]

[italik]

Deniz...[/italik]

Al Sana İfşa

Boş işlerle uğraşmayı sevmiyorum ama bu üye bunu hak etti. Kişi bir şiiri ve şairi eleştirip ifşa ederek engellendiği için kalkmış yazı asmış. Sonra ben ve bir başka üye olumsuz eleştiride bulunmuşuz. Arkadaşı poh pohlayan tüm yorumlar orada duruyorken sadece ikimizin yorumu silinsin diye engellenmiş iz. Yazının konusu tamamen eleştiriye açık olmamak ve güzel olmayan bir şiire beğeni yorumu yapan insanları eleştirmek üzerine iken ironiye bakın ki sayın üye aynı şeyi hem de bu yazının altında yapıyor. Pes ki pes.

Kendi yazdıklarımda; sadece bu tür paylaşımların edebiyata bir katkı getirmediği ve bunu edebiyat adına yapıyorum demekle asıl zararı kendisinin verdiğini söylemişim. Samimiyetsiz bir tavır olduğunu,sadece engellendiği için kalkıp ana sayfaya taşıyıp kişiyi ifşa ettiğini söylemişim. Ayrıca şairin izinsiz şiirini paylaşmanın suç olduğu konusunda kendisini uyarıştım. yorum içeriğinde tek hakaret yoktu.

Yorumu silinen ve engellenen diğer üyenin de saygı çerçevesinde bir yorum yazdığını okumuştum. Ne gerekçe ile sen bizi engelledin sayın üye?

SAYIN ÜYE TÜM SÖZLERİMİ HAKLI ÇIKARDINIZ. BEN SİZİ ENGELLEMİYORUM . BUYURUN GELİN YAPTIĞINIZ HAREKETİN AÇIKLAMASINI YAPIN.

Yazının linki alttadır.

<http://www.edebiyatdefteri.com/yazioku.asp?id=174220>

Deniz...

BAZEN ÖLÜNÜR

[italik] Bir otel odasında;

- Seni giyinirken izlemeyi seviyorum.
- Ah! Deli çocuk, beni öyle süzmeye devam edersen gidemeyeceğim buradan. Kalk hadi sende yataktan bakalım. Geç kalmayacak mısın işine?
- Patrona bankada işim olduğunu söyledim. Belki seni biraz daha kalmaya ikna edebilirim diye düşünmüştüm.
- Elimi bırakır mısın Mehmet! Bak hala öpüyor. Ama lütfen... Biliyorsun benim tüm hayatım zamanlamalar üzerine kurulu. Eğer bu süreleri aşarsam ilişkimiz de tehlikeye girer.
- Konuşurken gülümsemene bayılıyorum. Hele bir de ağzının hafifçe çapkın bir eda ile yana kayması beni deli ediyor Elif. Lütfen, biraz daha kal. Ben sana doyamıyorum.
- Mehmet, sevgilim tüm bunları konuştuk biliyorsun. Evli bir kadınla birlikte olmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Ama inan bana benim için de hiç kolay değil. Eğer o gelmeden işlerimi bitiremezsem şüphe eder. Bu da bizim için hiç iyi olmaz. Lütfen bana yardımcı ol.
- İlk karşılaşmamızı hatırlıyor musun Elif? Aklıma başımdan aldığın o günü en ufak ayrıntısına kadar defalarca yaşıyorum yokluğunda. Üzerinde beyaz bir yazlık elbise, omuzunda kocaman bir çanta vardı. Sonra fark ettim ki çantanın içi kitap doluydu.
- Mehmet! Gitmem gerek, yapma bunu lütfen. Saçlarımı okşuyorsun, öpüyorsun ve konuşuyorsun. Rica ediyorum yapma bunları.
- Sadece beş dakika kal. O ilk günü konuşalım bir kez daha ve sonra git tamam. Seni yeniden yatağa atmayacağım söz.
- Peki, devam et bakalım çocuk.
- Bana çocuk deme bozuluyorum ha!
- Hahahaha . Peki, bakalım sevgilim. Demiyoruz çocuk. Ama seni ben tavladım bunu diyebilir miyim?
- Evet, öyle oldu. İnkâr mı ettik kızım ya? O kafeden kahveni alıp çıkacaktın aslında. Bütün planını bozdum. Sen de bunu kabul et o zaman.
- Çok güzel gülümsüyorsun Mehmet. O gün de okuduğun kitaptan başını kaldırıp tıpkı böyle tatlı tatlı gülümsemiştin. O an, sadece sen ve ben vardık. Asla yapmam dediğim her şeyi yapmaya o an da başladım.

Yaklaşık bir yıl önce;

Bir kafeden içeri giren beyaz elbiseli sarışın kahvesini aldıktan sonra solunda ki masa da oturan kendisinden yaşça küçük olduğu aşikâr, yakışıklı, kumral, kirli sakallı, gözlüklü genç adamın gülümsemesi ile karşılaştı. Kısa bir an kafenin ortasında durup adama baktı. Gidip gitmemek te kararsız kaldı. Sonra kendisinin bile beklemediği bir şey yapıp adamın masasına önce kâğıt bardaktaki kahvesini koyup sonra kendisi kararlı bir şekilde oturdu. Eros bu kez gülümsemelerin altına serpmiştii aşk tozlarını. Şaşkın bir ifade ile kendisine bakan adama gülümseyip elini uzattı.

- Merhaba ben Maria Puder, sen de Raif olmalısın.

- Ne?

- Raif Efendi diyorum, sensin değil mi?

- Ha! Şimdi anladım. Evet, Maria o benim. Çok orijinal oldu bu tanışma. Zeki kadınsın ve sanırım okumayı seviyorsun.

- Evet, severim. Sanırım sen de iyi okuyucusun. Şimdi de karıncaları merak etmişsin sanırım. Bernard Werber 'in o kitabı gerçekten iyi bir seçim. Karıncalar bizden daha üstün varlıklardır. Hiçbir yöneticiye ihtiyaç duymadan dev gibi kolonilerinde tıkr tıkr işleyen bir sistemi idare ederler. Her işi uzmanları yapar. Bildiğin şehirleşmiş bir medeniyetleri vardır. Bazı karınca türleri yer altında üç buçuk kilometre uzunluğunda evler yapmış ve koloni kurmuşlar. İlginç olan evin düzeninden, doğan bebeklerin bakımından sorumlu olan işçi karıncaların dişi, savaşan ve avlanan karıncaların ise erkek olmalarıdır. Bizim ilkel yaşam kültürümüz ile benzeşen çok yönleri var. İşte onları bizden üstün yapan yöneticiye gerek duymadan, herkesin zaten görevini bilerek, iş birliği içinde yaşamlarını sürdürmeleri. Üstelik, dünya üzerindeki sayıları insanlardan çok çok fazla. Ürkütücü değil mi? Ayrıca iletişim sistemleri ile sadece işi değil duyguları da beraber yaşarlar. Eğer bir karınca korkarsa bunu diğer tüm karıncalar hisseder ve aynı anda çılgık atarlar. Biz ise birinin korktuğunu hissedersek çoğunlukla kayıtsız kalıp yanından öylece geçip gideriz.

- Bir tabloda daha fazlasın Madonna. Sana hayran olmamak mümkün değil. Beni yıllarca seni beklemeye mahkûm etmeyeceksin umarım.

- Nasıl?

- Üç kitaptan oluşan serinin en iyisi olduğunu düşünüyorum, diyordum. Diğerlerini okudun mu?

- Yazarın başka kitaplarını ve evet serinin diğerlerini de okudum. Haklısın, en iyisi bu. "Biz Tanrılar" en sevdiğim kitaplarından biridir. Bir saniye çantamda olacaktı. Bir bölümün altını çizmiştim. Hah! İşte bu kısım;

" Tarımla birlikte din doğar. Bir tohum ektiği andan itibaren, insan kendini bir bitkiyle kıyaslar. Kendini büyürken, çiçek açarken, meyve verirken görür. Ve kendini, ardında sıraları gelince serpilecek olan tohumlar bırakarak toprağa geri dönerken görür. Tohumlar onun torunlarıdır. Ama aynı zamanda, tüm yaprakları dökülmüş, neredeyse ölü olan ağaçların yeniden yeşillendiğini ve meyve verdiğini görerek kendisinin de bir gün tekrar doğacağını hayal eder. Ölümün kişinin ardından neden başka bir hayat ve başka bir ölüm olmasın ki? Ve sonra, aklına başka bir soru gelir:

sırasıyla büyüyen ve solan bütün doğanın ardında bir bahçıvan var mıdır acaba? Ah evet, tarım ölümlülerin düşüncesini değiştirir.”

- Beni şaşırtmaya devam ediyorsun Maria Puder. Az sonra kaybolacak bir hayal kadar mükemmelsin. Sana âşık olduğumu söylersem fazla mı acele etmiş olurum?
- Hayır! Ben daha masaya oturmadan, gözlüklerinin arkasında sakladığın turkuaz renkli gözlerinle ilk buluştuğumda ve üstüne bir de tebessüm ettiğinde sana âşık olmuştum.
- Şu yaşadığımız an bir kitaptan alıntı gibi. Kimsin sen Maria?
- Kimsin sen Raif Efendi?

Dudakları ayrılrsa bedenleri ayrılamayan, bedenleri ayrılrsa elleri kopamayan iki âşık sonunda daha Elif odadan çıkmadan birbirine hasret kalmaya başladılar. Elif, asansörden arabasını park ettiği gözlerden uzak ara sokağa gidene kadar Mehmet'i ve o ilk günü her ayrıntısına kadar yüzünde kocaman bir gülümseme ile düşünmekten kendini alamadı.

Aracına binip arabanın anahtarını tam kontağa takarken kendi tarafındaki camın yanında siyah eldiven giymiş bir elin ona silah doğrulttuğunu fark etti.

- Biliyordum anladığını...

Aynı an da otel odasında, henüz duştan çıkmış olan Mehmet;

- Sen de kimsin? Odama nasıl girdin? Yapma dostum, çek o silahı başımdan. Lütfen yapma, kimsin?

- Elif'in kocasının selamı var!

[/italik]

[italik]

Deniz...[/italik]

BAZEN İKİ KERE ÖLÜNÜR

[italik] Kaldırımlara değen topukları gecenin sessizliğine başkaldırıyordu. Bulunduğu izbe sokak arasından bir an önce çıkmak istiyordu. Daha birkaç ay önce iki sokak öte de arkadaşını bıçaklamıştı sevgilisi. Artık geceleri korkarak sokağa çıkıyordu. Her gece bu ara sokakları geçmek zorunda olmaktan nefret ediyordu. O başarılı bir ressam olacaktı...

Nefes nefese ana caddeye ulaştı sonunda. Kaldırımın kenarındaki tinerciler her zaman ki sotelerine çekilmişlerdi. Torbacı Arif karşı caddedeki kafede tezgâhı açmıştı. Beden pazarı sokak boyunca kurulmuştu. Bir dükkânın önünden geçerken durdu. Camdaki aksini inceledi. Daracık mini eteği, göğüslerini çok güzel gösteren dekolteli askılı bluzu, abartılı makyajı ile tam da buraya ait bir orospuya bakıyordu. Yıllar önce gömdüğü hayallerinin yası sadece gözlerinden okunuyordu. Ama kimse, hiç kimse görmüyordu. O başarılı bir ressam olacaktı...

Ağızındaki sakızı patlata patlata çiğnerken elindeki küçük el çantasını sallıyordu. Bir saattir tek bir müşteri bile onun yanında durmamıştı. Bu gece biraz para kazanamazsa işler oldukça zorlaşacaktı. Ev kirası yakındı ve dolapta artık yiyecek pek bir şey kalmamıştı. "Ulan orospuluğu bile beceremiyorum" dedi yüksek sesle. Uzun zamandır bu işi yapmaya mecbur kalmıştı. Ama bir türlü üzerindeki tutukluğu atamıyor, müşterilerini kızdırıyordu. Ondan beklediğini alamayan bazıları öfkelenip dövüşler, araçlarından kum çuvalı gibi yolun ortasına atıp gitmişlerdi. İnsanların en fazla ne kadar kötü olabileceklerini en iyi o bilirdi. Bu iğrenç kıyafetlerin içinde, bu sokakta ne işi vardı? O başarılı bir ressam olacaktı...

Yıllar önce oturduğu varoş semtin yetenekli çocuğu idi. Okul çıkışlarında ayakkabı boyayarak kazandığı para ile sprey boyalar almıştı. Sokakta duvarları boyayan o ressam abi gibi gördüğü bütün boş alanlara hayallerini çiziyordu. Muhteşem resimler değillerdi belki ama onun yaşında bir çocuk için çok başarılı resimlerdi. Bir gün yine duvar boyarken yanına bir araba yanaştı. Her şey "sana resim yapmayı öğretmemi ister misin?" cümlesi ile başladı. Babasından her gün okul çıkışı onu atölyesine götürmek için izin almıştı bu iyi adam. Ücretsiz olarak resim kursu verdiği yetmiyormuş gibi kullandığı tüm malzemeleri de ressamın kendisi karışılıyordu. Evi ve atölyesi aynı bahçe içinde idi. Çok para kazandığını belli eden bir mal varlığı ve yaşantısı vardı. Arada sırada atölyeye gelen ilginç giyimli ve tuhaf konuşan arkadaşları ile onu sanki önemli biriymiş gibi tanıştıyordu. Henüz on iki yaşında bir çocuk olmasına rağmen herkes onunla bir yetişkinmiş gibi konuşuyordu. Kendi ailesinden bile görmediği ilgiyi ve sıcaklığı bu garip insanlardan görüyordu.

Babası bazen bu işin çok uzadığını, ayakkabı boyarken hiç olmazsa üç beş kuruş getirdiğini söyleyip duruyordu. Yaptığı bir tabloyu ressamın bir arkadaşına satmıştı. Kendi eserinden para kazanıp babasına götürünce artık ailesi onun ressamla vakit geçirmesine hiçbir şey demiyorlardı. Herkes olan bitenden çok memnundu. Sanki bir rüyada yaşıyor gibiydi. Orada kaldığı süre boyunca hayalleri çığ gibi büyüdü. Artık kendisini önemsiz bir gölge gibi değil önünde güzel yarınları olan yetenekli genç bir insan gibi hissediyordu. "insan" gibi ...! Artık biliyordu başarılı bir ressam olacaktı.

Üç ayın sonunda ressam ile artık iyice samimi olmuşlardı. Koca adam ona abi demesini istememişti. İlk isteklerinden biri de bu idi, ressama her zaman ismi ile hitap ediyordu. Alıştığı kültür gereği başta bu ona biraz tuhaf gelmişti ama orada gördüğü her tuhaflık gibi buna da zamanla alışmıştı. Mesela atölyeye gelen arkadaşlarının onunla sürekli dokunarak konuşmalarına, konuşurken bol küfürlü olmasına rağmen anormal kibar bir dil kullanmalarına, kadınlara erkek arası acayip giyim tarzlarına, gündüz vakti bile içki içmelerine alışmıştı.

Yine okul çıkışından onu arabasıyla alan ressam ona yeni bir sürprizi olduğunu söylemişti. Çok heyecanlanmıştı. Önce birlikte yemeğe çıkmalarını ve orada bu sürprizi konuşmalarını rica etti. Onu hem yemeğe götürüyordu hem de bunun için ricacı oluyordu. Bu ressam gerçekten bir melekti. İyi bir insan denilince ilk aklına gelen tek kişi bu adamdı. Her şeyden önce ona hayallerini hediye etmişti. En sevdiği şeyi, resim yapmayı kitabına uygun bir şekilde öğretmişti. Dünya üzerinde bir Tanrı olsa kesinlikle o, bu ressam olurdu.

Yemekte kendisinin bir resmini yapmak istediğini söyledi ressam. Yüzü ve bedeni bu iş için çok uygunmuş. Çok yakışıklı bir genç olduğunu, vücut hatlarının mükemmel olduğunu, bunun mutlaka resmedilmesi gerektiğini söylemişti. "istersen babanla da konuşabilirim. Ama ben bunu kendi aramızda çözeriz diye düşünüyorum. Sen artık kendi kararlarını verebilecek yaştasın" demişti. Onunla böyle bir yetişkinmiş konuşmasına bayılıyordu. Kendini gerçekten büyük ve değerli bir kişi gibi hissediyordu. Sonuçta abisi gibi sevdiği, ona türlü iyilikler yapmış olan ressam sadece resmini yapmak istiyordu. Bunu babasına söylemeye neden gerek olsundu.

Atölyede yeni bir sürpriz daha olmuştu. Ressam, tıpkı kendilerinin giydiği gibi ilginç, tuhaf, havalı ve pahalı kıyafetlerden ona da almıştı. Beden ölçülerini tam olarak tutturmasına çok şaşırılmıştı. Bunları kabul etmek istemese de aşırı ısrara dayanamayıp giymişti. Ressamın karşısında geçirdiği saatler sonunda resim şekillenmiş ve gerçekten tıpkı kendisine benzemişti. Çok mutlu olmuştu. Resim bittiğinde ressam o tabloyu kendisine hediye edebileceğini ama bir şartı olduğunu söylemişti. Eğer kendisine çıplak poz verirse ilk tablo onun olacaktı. Daha önce atölyede para karşılığında çıplak poz veren insanları görmüştü. Buna nü resim dendiğini de öğrenmişti. Bu nedenle teklif onu pek

şaşırtmamıştı.

İkinci tablo oluşurken ressamın hareketleri ve ilgisi iyice değişmişti. Sürekli bir bahane ile onun bedenine dokunuyordu. Bakışları çok arzulu oluyordu. İşin tuhafı ressamın kendisine böyle tarifi zor dokunuşları onunda hoşuna gitmeye başlamıştı. Ressam ona " içindeki dişiyi ilk gün o duvara çizerken gördüm ben. Hadi kendini serbest bırak. Ne olması gerekiyorsa olsun. Ben sana aşığım" dedikten sonra her şey değişmeye başlamıştı. İlk gün olan bitene çok tepki göstermişti. Midesi bulanmıştı ve kusmuştu. Hemen üzerini giyinip oradan kaçmıştı. Bir hafta onunla gitmeyi reddetmişti. Akşam yatağa yattığında onun tenine dokunduğu anlarda hissettiği heyecanı düşünüyordu ve ressamı çok özliyordu. Hiç bıkmadan her gün okul çıkışına gelmeye devam etmesini düşününce yüzüne bir gülümseme yayılıyordu. Ailesi neler olup bittiğini hiç fark etmemişti. Zaten dokuz kardeşin arasında onu kimse görmüyordu. Eğer eve para getirirse sadece o gün biraz sevgi ve ilgi görüyordu. Bunun dışında kaldığı yerden gölge olarak yaşamaya devam ediyordu. Ressamın onun gözlerinin içine bakarak konuşmasını, söylediği her şeyi dinlemesini, ona değer vermesini ve en çok da dokunuşlarını özlemişti. Sıcacıktı... Ressamın ona âşık olduğundan bir haftanın sonunda emin olmuştu. Ama kendi hislerini inkâr etmeye devam ediyordu. Böyle bir şeyin olması imkânsızdı. Erkek adam gider bir kız bulur sevişirdi. İki erkeğin sevgili olmasını düşününce artık midesinin bulanmamasına şaşıırıyordu. Ressamı düşününce heyecan duymasına çok ama çok şaşıırıyordu.

Yatağına uzanmış yine bunları düşünürken kapı çalındı. Onu kimsenin arayıp sormayacağını bildiği için orali olmamıştı. Az sonra annesi ona seslenip kapıya gelmesini söyleyince içini garip bir heyecan kaplamıştı. İçten içe kapıda onu bekleyen ressam olmasını dilediğine hayret etmişti. Evet, kapıdaki ressamdı ve onu arabasına davet etti. Annesinden izin alarak yakındaki bir kafeye gittiklerinde ona elindeki poşeti uzattı. Poşetin içinden çıkan kitabı eline alıp biraz karıştırıp ressamın önüne bıraktı. Ressam yeniden kitabı ona uzatıp ilk sayfayı açtı. Ressamın kendi el yazısı ile " Bu kitaptaki çırağın tarihte ikincisi neden sen olmuyorsun? Bize bir şans ver. Seni seviyorum." Yazıyordu. Yazıyı okuyup başını kaldırdığında ressam ona " Mona Lisa'ya hiç dikkat ettin mi? Yani gerçekten dikkat ettin mi? O bir kadından çok bizden birine benziyor. Bu kitap sana yol gösterecek. Sana boş hayalleri değil gerçeğin zorlu yollarını tarif edecek. Da Vinci bile zorluk yaşamadan tarihe geçemedi küçük sevgilim. Senin şansın sen o başarı merdivenlerini çıkarken yanında ben olacağım" demişti. Kitabın ismi bile çığınca idi "Akılın uçuşları" ...

O gün ressamla yeni hayatına başlarken yeni kimliğine de uyum göstermeye çalışıyordu. Önceleri sadece dokunuşların ve öpüşlerin olduğu ilişkide ilk birlikte olduklarında ressamın tecrübesi ile çok keyif almıştı. Çok canının yanacağını sanmasına rağmen ressamın ona gösterdiği azami şefkat ile mutlu bir ilk yaşamıştı. Yaşanan mutlu anların ardından ressam ona "Kitabı hatırla, çocukluk ve çıraklık geçiyor. Şimdi özgürlük sayfalarını yazıyorsun. Sana bir atölye kuracağım." demişti.

Ressam başka her şeyi bir kenara bırakıp sürekli onun resimlerini çiziyordu. Gelen arkadaşlarından aralarındaki ilişkiyi hiç gizlemiyordu. Diğerleri de bunu hiç garipse miyordu. Hem aralarındaki uçurum derecesindeki yaş farkı hem de iki erkeğin arasındaki sevgili ilişkisi oldukça kabul edilemez olmasına rağmen ressamın çevresi bunu oldukça sıradan karşılamıştı. Zaten bu sonucu biliyorlarmış gibi hiç şaşırmamışlardı. Zaman akıp gidiyordu ama ressam bırak söz verdiği atölyeyi kurmayı her fırsatta onunla sevişmek için fırsat kolluyordu. Sanki çok az zamanları kalmış gibi büyük bir iştahla sürekli olarak her anın tadını şehvetle çıkarmaya çalışıyordu. Artık ona eskisi gibi resim sanatının sırlarını da öğretmiyordu. Ona zaman içinde geyşası gibi davranmaya başlamıştı.

Birkaç ayın sonunda ressamın ona olan ilgisi hızla azalmıştı. Atölyeye yeni bir çırak almıştı. Daha çok onunla vakit geçiriyordu. Ona hala saygılı davranıyordu ama eskisi gibi önemse miyordu. Böyle davranmasının onu ne kadar üzdüğünü hiç umursamıyordu. Bir gün yine böyle üzgün bir şekilde ve tabi ki kıskanmış bir âşık olarak yeni çırağı ve ressamı izlerken yanına ressamın o çok güler yüzlü mirasyedi dostu yanaşmıştı. " seni böyle üzgün görmek benim canımı çok sıkıyor. Biraz hava alalım mı? Hem sana da iyi gelir." Cümlesi ile yeni bir yakınlaşma dönemi başlamıştı. Ressamı kıskandırmak ve ona geri dönmesini sağlamak için mirasyedinin tüm yakınlığına karşılık vermişti. Ama tüm bunlar ressamın hiç umurunda olmamıştı. O yeni oyuncuğunu bulmuştu. Maymun iştahlı bir avcıdan başka bir şey olmadığını artık görüyordu. Bu yeni değiştiirecekti ki?

Ressam onun artık kendi hayatına dönmesi gerektiğini, ona verebileceği yeni bir bilgi kalmadığını söylemişti. Yani özetle kapı önüne koyulmuştu. Mirasyedinin açtığı şefkatli kollarına çaresiz bir şekilde kendini bırakıp geri dönülmez yola artık iyice girmişti. Eski hayatına dönemezdi. Ailesi ondaki değişiklikleri iyice bariz olduğunda ancak fark etmişlerdi. Babası ve ağabeyi hastanelik edene kadar dövüp evden atmışlardı. Tek çaresi hastanede onu yalnız bırakmayan miras yedi idi. Ona âşık değildi ama sağladığı imkânları seviyordu. Ressama olan aşkı hiç ama hiç azalmıyordu. Ondand nefret etmesi bile aşkını yok edemiyordu.

Mirasyediden sonra hayatına onlarca sevgili girmişti. Ama ressama olan aşkı en masum hali ile hep aynı yerinde duruyordu. Bu gün bu kaldırımında bir fahişe olmasının nedeni o ressam olsa bile onu hep seviyordu. Tüm hayatını alt üst eden ressam ona ;" Sana kim olduğumu gösterdim. Bana kızmaya hakkın yok. Sen zaten günün birinde bu yolu seçeceksin" demişti. Bundan emin değildi. O zamanlarda bir kızdand henüz hoşlanmamış olabilirdi. Bu asla bir kadını sevmeyeceği, âşık olmayacağı anlamına gelir miydi? O gerçekten bu muydu? Yoksa yaşadıkları onu böyle olmaya mı zorlamıştı. Aslında seçimini kendisi yapmış gibi gösterilse de o gün için ressamın tecrübeli manevraları ile tuzaga çekildiğini çok sonra anlamıştı. Şimdi istese de başka türlü olamıyordu. Bir kadınla birlikte olmak hiç içinden gelmiyordu. Bunu seçecekse bile kendi tercihi ile olmasını isterdi. Şimdi yaşadığı hayatı neden yaşadığını bilmeden sonuçlarına katlanıyordu.

Kaldırırna oturup çantasındaki ruju çıkardı. Kolları ve bacakları olan kocaman bir penis çizdi. Sonra bunun yanına iki koca meme çizerken yanında bir araba durdu. Onun bir müşteri olduğunu düşünüp ayağı kalktı. Sol kolunu arabanın üstüne koyup yeni yaptırdığı dolgun göğüslerini göstererek eğildi. Aracın içine baktığında an durmuştu. Hareketsiz bir şekilde öylece şoför koltuğundaki yaşlanmış, yıpranmış ama onun aşkı olan ressama bakıyordu.

- Beni nasıl buldun?
- Çok zor olmadı küçük sevgilim. Beni bilirsin çevrem genişdir.
- Bunca zaman sonra ne istiyorsun?
- Seni çok özlüyorum. Hadi gel evimize gidelim.

Üzerindeki şaşkınlığı atmak için yeniden kaldırırna oturup bir süre daha öyle kaldı. Başındaki peruğı çıkarıp, gözlerindeki yaşları sildi. Yeniden aracın camından eğilip " ben kullanacağım" dedi. Bir süre yol aldıktan sonra;

- Evin yerini sormayacak mısınız?
 - Ben yolu biliyorum.
 - Neden şimdi diye sormayacak mısınız?
 - Hayır.
 - Çok hızlı gidiyorsun.
 - Evet.
 - Yapma dur refüje çarpacağız Mehmet.
 - Mehmet'i yıllar önce öldürmüştün. Bana lütfen Elif de...
- [/italik]

[italik]Deniz...[/italik]

ACIYOR BAZEN

[italik] Bugün Ege için bayramlık aldım. Çok keyifli bir öğle tatili geçirebilirdim. Mağazada kız çocuklar vardı. Annelerinin ellerinden tutmuş kıyafet bakıyorlardı. Ezgi...!

Aklıma iki soru takıldı.

1. Bazı babalar neden kendi bebeklerini annelerinin rahmine gömüyorlar?
2. Sahi ölü kız bebekler bayramda ne giyerler?

Deniz...[/italik]

BANA OY İÇİN GAVUR DIYEN HÖDÜĞE GELSİN

ZAMAN İLERLEDİKCE SEÇİM SANDIKLARINA MÜDAHALE DE BÖYLE BİR DİNDARLIĞA UĞRAMASIN. YOKSA DEMOKRASİ NE DERSE ODUR. HAZIMSIZLIK TEK ADAM SEVENLERDE OLUR. BİZİM TEK DERDİMİZ CUMHURİYET VE DEMOKRASİ MİZ..

Yaşasın DEMOKRASİ yaşasın ATATÜRK'ÜN CUMHURİYETİ...

İSTER YAZ İSTER YAZMA...

kadının biri oynamayı pek severmiş. düğün dernek nerde kurulursa, o da gider, şen şakrak oynar, kadınları kıskançlıktan çatlatır, erkeklerin yüreğini hoplatır. kapı gıcirtısına oynamak denen şeyin hakkını vermiş velhasıl.

yaş ilerleyip de öte dünya korkusu yavaş yavaş gönüllerine yerleşince, bunlar karı koca hacca gitmeye karar vermişler. nitekim gitmişler, hacı olup dönmüşler memlekete. artık başını örten, daha ağırbaşlı, yüksek sesle gülmeyi bırakmış, oynamak yerine bir kenarda durmayı tercih eden bir hacı teyze olmuş çıkmış.

düğünlerin arka arkaya olduğu bir dönem, hacı teyze de davet üstüne davet almaya başlamış. bir ikisine gitmiş, bir kenrada ağırbaşlı ağırbaşlı oturmuş. ama onun attığı göbekleri, kıvırdığı kalçaları unutamayan konu komşu ısrar etmişler, "ay abla, n'olur çık iki parmak şıklat bari!.." diye. hacı teyze bakmış, çalgıcılar güzel bir oyun havası çalıyor, "eh madem istediniz..." deyip çıkmış ortaya. hanım hanımcık, ellerini fazla kaldırmadan iki şıklatıp oynuyor, bir yandan da "allahım, günah yazma... allahıım, günaaah yazma..." diyor. kendi kendine ki çalgıcılar daha oynak bir hava çalmaya başlamış. hacı teyzenin de içi kıpır kıpır, azıcık daha hareketli oynamaya başlamış o da. ama bir yandan da "biraaz yaz, biraz yazma... biraaz yaz, biraaz yazma..." diyor.

en son çalgıcılar şen şakrak, fıkır fıkır kaynayan bir oyun havasına geçmişler ki hacı teyze artık dayanamamış! atmış başörtüsünü havaya, açmış kollarını, bağıra çağıra oynamaya başlamış: "amaaaaaan!.. ister yaz!.. ister yazma!.. ister yaz!.. ister yazma!.."

İÇİMDEKİ POMPEİ

[[italik]kalin]Şiddetle yağın yağmurun altında ayağındaki yazlık topuklularla koşuyordu. Aniden başlayan bu yaz yağmuru onu hazırlıksız yakalamıştı. Keten mini elbisesi öyle ıslanmıştı ki artık üzerine yapıştıyordu. Küçük el çantasını başına tutmaktan da vazgeçmişti. Bu sağanak yağış gözlerinden akan yaşlarla karıştığından onun ne durumda olduğunun neyse ki kimse farkında değildi. Neyse ki! Aklında bin bir düşünce ile deli gibi koşmaya devam ediyordu. Nerede olduğunun farkında bile değildi artık. Zaten o an bunun bir önemi de yoktu. Saçakların altına sığınırım düşüncesi ile dar bir ara sokağa yöneldi. Yağmurun şiddeti azalmıyor, daha da artıyordu. Başını yerden kaldıramıyordu. Yerde gördükleri ise midesini bulandırıyor. Çöp, çöp, gazete kâğıtları, muz kabukları, poşetler, bira şişeleri, şarap şişeleri... Çöp, çöp, balgam... Bir adım sonra bastığı kustumuk... En son gördüğü tutunmaya çalıştığı bir çöp kutusunun içinden fırlayan kedi idi.

Gözlerini açtığında bir barın masasına yatırıldığını fark etti. Karşısında önündeki önlüğün ceplerine ellerini sokmuş barın ortasındaki kolona yaslanmış olarak ona dikkatle bakan adamı gördü sonra. O gözlerini açıp şaşkın şaşkın etrafına bakarken adam tatlı bir gülümseme ile karşıladi onu. Önlüğün cebinden çıkardığı bir lastik toka ile gür, kıvrıkcık, siyah saçlarını toplarken başını sola doğru çevirip "uyandı!" diye seslendi.

O yerinden doğrulup ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu ki bu kez elinde bir elma ile oldukları yere doğru yürüyen sarışın, sevimli genç kıızı gördü. Kız elmasından koca bir ısırık alıp adamın yanına yaslandı. İki birden ona gülümsüyorlardı. O masadan inip sandalyeye oturmaya çalışırken yorgun bir ses tonu ile sordu:

- Neredeyim ben? Ne oldu bana?

- Hanımefendi; bizim barın arka çıkışında bayılmışsınız. Çok yağmur yağıyordu bu güçlü adam sizi kollarına aldı ve bu masaya kadar taşıdı. Ambulans çağırmaya çalıştık ama ne yazık ki telefon hatlarında bir sorun var. Mehmet tıp fakültesinden terk olduğu için sizi şöyle bir muayene etti ve korkulacak bir şeyiniz olmadığını düşündü. Üzerinizdeki kıyafetler çok ıslaktı. Bu nedenle size bizim garson kızların giysilerinden birini giydirdim. Merak etmeyin o sırada Mehmet yanımızda değildi.

- Bu kız bir serseri madam. Yeniden merhaba, ben Mehmet bu da bizim afacan Elif.

- Şey! Çok teşekkür ederim, her şey için...

- Karnınız açtır sizin. Kendimiz yemek için çorba yapmıştık. Lütfen siz de bizimle yemek yiyin.

- Çorba çok iyi ... Evet, içerim, teşekkür ederim. Oldukça üşümüş hissediyorum zaten.

- Sürekli teşekkür etmeyin rica ederim. Öyle büyütülecek bir şey yapmadık. Hadi Elif hemen getirelim çorbaları, ben hemen bir salata da yaparım. Oh mis daha ne olsun.

- Ben de size yardım edeyim.

- A! Siz bizim konuğumuzsunuz, hem zaten hala tam olarak kendinize gelmediniz. Siz burada uslu uslu oturun. Biz hemen geliyoruz.

- Çok sempatik bir genç hanımsınız Elif, çok da güzelsiniz.

- Hey! Duydun mu Mehmet Bey. Hem güzelim, hem sempatik. Ona göre davranıyorsun bundan sonra.

- Siz bu cadıyı bilmiyorsunuz madam. Bak nasıl şımarıdı serseri. Hadi şımarık hadi, ağız aç.

Mehmet ve Elif mutfakta hazırlık yaparken o önce etrafı sonra da kendisi inceleme fırsatı buldu. Henüz sabah saatleri olduğundan barın boş olduğunu anladı. Üzerindeki kot pantolonu ve tişörtü incelediğinde tişörtün üzerindeki baskıdan buranın bir Rock Bar olduğunu da öğrenmiş oldu. Yerler ahşap ve dekor oldukça salaştı. Büyük bira küplerine benzeyen masalar ve yüksel sandalyeler oldukça sıradandı. Gençlik yıllarında okul çıkışı gittikleri bara benziyordu. Demek ki geçen yıllarda bar kültüründe değişen pek fazla bir şey olmamıştı.

O yılları hatırlayınca yine aklına Serkan geldi. Serkan'ı düşünmek içinde bin parçaya bölünmüş camdan kuşun can çekişmesine benziyordu. Elini karnına götürüp yeni bir ağlama krizine tutuldu. Ağlarken panikle tuvaletin yerini bulmaya çalıştı. Mutfaktakilerin onu ağlarken görmelerini istemiyordu. Yüzüne defalarca su serpip aynanın karşısında akan makyajını temizledikten sonra derin bir nefes aldı. Elini yine karnına götürüp sıkıca kavradı. "Bunu sana yapamam" dedi ve gözünden akan birkaç damla yaş silip yeni bir derin nefes aldı.

Tuvaletten çıkıp oturduğu yere doğru ilerlerken her şeyin çok tanıdık olduğu hissine kapıldı. Bu bara daha önce gelmiş olduğunu düşündü. Ama o buraları hiç bilmezdi ki! Sahi şu an neredeydi? Arabasını uzun uzun sürüp bir yere park ettikten sonra epey yürümüşü. Sonra bastırın yağmur ile yönünü şaşırıp aracını ararken kendini burada bulmuştu. Doktorun odasından çıktığından beri hiç kendinde değildi. Hatta o odadan nasıl çıktığını bile hatırlamıyordu. Masaya oturduğunda duvarlara dikkat etti. Duvarlar da bir sürü duvar yazısı vardı. Hem de her yer de vardı. Yeniden ayağa kalkıp bir duvara iyice yaklaştı. Yüksek sesle okumaya başladı.

- "Sevmeyi falan değil, yalnızlığı öğren! Çünkü en çok ona ihtiyacın olacak..." Bu bir Bukowski sözü. "Sakın ahlak kurallarını çiğnemeyin çünkü öcünü çabuk alır." Haklısın dostum Tolstoy. "Tek bildiğim hiçbir şey bilmediğimdir." Bu söz ise Sokrates'in. Bir Rock Bar için sıra dışı bir fikir olmuş bu. Ben buna benzer bir barı nerede gördüm? Her şey öyle tanıdık ki. Düşününce aslında tuvaletin yerini bile biliyor gibiydim. Doğruca neden o tarafa yöneldim. Oturduğum yerden o dar aralık görünmüyordu bile. Neler oluyor?

Tam o sırada mis gibi kokular ve gürültü eşliğinde barın ortasına kadar gelen Mehmet ve Elif kendi aralarında gülüşüp konuşuyorlardı. Mehmet yine sıcak gülümsemesi ile ona doğru bakıp seslendi.

- Hey! Madam hadi bakalım soğutmayalım, müze gezisine sonra devam edersin. Bu tavuk suyuna çorbayı kaçırmayı kimseye tavsiye etmiyorum. Ayrıca salatamız organikdir hanımlar.

- Ya bırak Allah aşkına, gittin o saksıda ki tek minik domatesi ekledin. İnanma madam sen buna, bildiğin hormonlu, bizim olandan.

Hep beraber gülüştük ten sonra oldukça keyifli bir yemek yediler. Yemek yenilen süre boyunca Mehmet ve Elif sürekli birbiri ile didişirken ona hiçbir şey sormadılar. İsmi bile sormadılar... Onların bu rahat tavrı ve sorguya çekilmeyişi onunda rahat bir yemek yemesine neden oldu. İçinden bu insanların çok anlayışlı ve iyi insanlar olduklarına inandı. Tüm yemekler yenildikten sonra Mehmet cebinden sigara paketini çıkardı ve ağzına bir sigara aldı. Tam çakmağı ile sigarayı yakacakken onunla göz göze geldi. Sigarayı ağzından çıkarıp ona sevgi ile baktıktan sonra ayağa kalktı.

- Bebeğe bir zarar vermeyelim. Ben şunu dışarıda içip gelirim.

- Ne? Nasıl? Bunu bilmenize imkân yoktu.

- Sakin ol bebeğe yine zarar vereceksin.

- Çek elini omuzumdan Elif. Siz kimsiniz?

O aniden ayağa kalkıp korku ile karşısında duran Elif ve Mehmet'e bakarken gözleri yeniden karardı. Tutunmaya çalışıyordu...

Devam edecek...

Deniz... [/italik]

İÇİMDEKİ POMPEİ-2

Uyandığında güneşin sıcaklığı gözlerini yakıyordu. Bir eli ile yüzünü kapatırken diğer elinden destek alarak ayağa kalkmaya çalıştı. Bir taşın üzerinde yattığını gördüğünde oldukça şaşırıldı. “ Ben biraz önce bir barda değil miydim? Neler oluyor böyle?” dedi ağlamaklı bir ses tonu ile. Olup biteni anlamaya çalışırken ilk fark ettiği şey az önce üzerinde yattığı şeyin bir taş yatak olduğuydu. Korku ve telaş içinde hem kendi kendine söyleniyor hem de ona neler olduğunu, nerede olduğunu anlamaya çabalıyordu. İçinde olduğu harabeyi gözleri ile tararken duvarlardaki freskleri gördü, bir tanesine yaklaşarak resmin ne anlattığına dikkat etti. Resim oldukça uygunsuz bir yatak sahnesini canlandırıyor. Duvarlardaki diğer fresklerde o resmin benzerleri idi.

Yürümeye devam ederken Pompei'nin içinde gezindiğini anladı. Hakkında bir sürü yazı okuduğu, belgeseller izlediği gizemli günah şehri Pompei. Az önce ayrıldığı mekân ise hakkında çok konuşulan Pompei genelevlerinden biri idi. Burada bulunmasının bir anlamı vardı ve o bu nedeni bulmadan oradan ayrılamayacakmış gibi hissediyordu. Düşünceli ve korkmuş bir halde harabe içinde çaresizce gezinirken aslında Napoli müzesinde olduklarını okudukları taş kesilmiş insanların heykelleşmiş hallerinin sanki hala şehirde yaşıyorlarmış gibi yerleştirilmiş olmaları onu daha da ürkütmüştü. Kendi çağının çok üzerinde bir şehirleşme göstermiş olan böyle güzel bir şehrin katili tüm ihtişamı ile işte karşısında duruyordu. “Vezüv, sen tarihteki en eli kanlı katillerden birisisin. Bir Tanrının böyle bir şeyi başlatması için gerçekten çok kızmış olması gerekir. Şimdi şu annesinin kucağında taşlaşmış olan çocuğa bakınca hangi günahı için taş kesildiğini sorgulamadan edemiyor insan. Bizler hangi sevaplarımız için var olmaya devam etme hakkını kazandık? Lut gölünün derinliklerine gömülen onlarca insanın içinde hiç çocuk ve hamile kadın yok muydu? Varsa doğmamış bir çocuğun günahı neydi? Eğer bu iki katliam birer ceza ise çocuklar neden öldüler? ” dedi taş kesilmiş dehşeti yüzünde donup kalmış çocuğa bakarken.

Elinin karnına götürerek bulunduğu yerde dizlerinin üzerine çökerek haykırmaya başladı. “Aranızda gezinen ben, hepinizin yüküyle cezalandırıldım. Bir günahın meyvesi bedenime emanet edildi ve ben onunla ne yapacağımı bilemiyorum. Sevdiğim adam ondan kurtulmak konusunda hiç tereddüt yaşamadı. Onun ölmesi ile ilgili kararı çok kısa bir sürede ve oldukça soğukkanlı bir şekilde verdi. Bedenimde kurulmuş Pompei'nin tanrısı benim. Yeni bir yaşam inşa edilirken onu kendi ellerimle yok edebilirim. Bunun için kendime onlarca geçerli mazeret üretebilirim. Sonunda bu beden bana ait olduğuna göre içinde kimin ölüp kimin yaşayacağına da ben karar veririm. Bir günahı yok etmek yüzünden kimse beni suçlayamaz. Aksine bundan ibret alınacak pek çok güzel şey üretebilirsiniz. Tıpkı Pompei'nin ve tüm evrenin sahibine yaptığınız gibi beni de haklı bulabilirsiniz. Haklı olmakla güçlü olmanın aynı şey olmadığını kim söyleyebilir?

Ayağa kalkarak yüksek sesle konuşmaya devam ederken titriyor ve ağlıyordu. “Hiç birinizin içinde iyiliğe dair bir şey kalmamış mıydı? Güzel hayalleriniz, masum umutlarınız, sevgi... Evet, evet sevgi yok muydu hiç? Bir ağaca, bir kuşa, bir çiçeğe, bir çocuğa duyulan sevgilerden sizlerde hiç kalmamıştı öyle mi?” Başını ve titreyen ellerini gökyüzüne kaldırıp hala var olduğuna inancını kaybetmediği Yaraticısı ile konuşmaya başladı. “ Dünyanın her yerinden Mısır Koçanlarını Kızartan Koku yayılıyor. Her evin ortasında bir sandık ve içlerinde var olmayan öyküler saklı. Yüzlerce acılı çığlık birer heybeden taşıyor. Senin bize sunduğun gerçekliğin ötesinde var olamadığımız bir dünya vaat ediyorsun. Sürrealist bir tablo hayal ediyorum ve bunun adına Cennet diyorum. Tutkularımızı bize sen vermedin mi? Onları elbette kullanacağımızı zaten bilmiyor muydun? Bunun için taş kesileceksek onları bize neden verdin? Şimdi içimde bir mısır koçanı, içimde bir Pompei, içimde bir Lut... Tüm yükü omuzlarıma bırakıp bir bebeğin kalemını hiç düşünmeden kıran bir sevgili... Neden, ha neden? Bir rüyaya uyanmaktan bahsedilirken kastedilen bu değildi eminim. Tüm kâğıt kesigi geçmişlerin izini şimdi benim rahmime bıraktılar. Yüzlerce çığlığı hissetmek yeterince ağır bir ceza değil miydi? Söylesene şimdi ben bu bebekle ne yapacağım? ”

Ağlamaktan ve haykırmaktan bitkin düşmüş bir halde bir yıkıntının köşesine oturup kıvrıldı. Okuduğu kitabın bazı cümleleri aklına geliyordu. “Gerçekleşmesi pekâlâ mümkün olduğu halde başkaları yüzünden imkânsız olan şeyler bence insanların en büyük acısı”. Bu cümlenin gerçekliğine ne kadar güzel denk düştüğünü görünce yazara çok daha yakın hissetti kendini. “Şimdi o yanan köylerin vicdanı benim içimi yakıyor” dedi. İnsan olmaktan nefret edecek kadar çok yaşamak zorunda kalmasa idik keşke. Görebilmek bir lanettir. Kendimizi ırklara, dinlere, ten rengine göre ayırdığımız yetmemiş gibi her birimiz bir yığın ahlak ve toplum kuralına tapar hale gelmişiz. Evlilik dışı bir gebeliğin ortadan kalkması tüm bu kuralların işleyişinin devamı için gereklidir. Doğma ve yaşama hakkını elinden aldığımız bir candan çok daha önemli diğer şeyler. Böyle bir Dünyamı bizim istediğimiz? O zaman neden hepimiz taş kesilmiyoruz? ” dedi sessizce...

Zaman geçtikçe çaresizliği artıyor ve bulunduğu yere nasıl ve neden getirildiğini hala bilmiyordu. Etrafında tek bir tel örgü olmamasına rağmen kendini mahkûm gibi hissediyordu. Şimdi oradan koşarak ayrılrsa etrafında onu engelleyecek hiçbir şey yoktu. Ama o hiçbir yere gidemiyordu. Görünmez mahkûmiyetinin aslında yaşadığı hayattan pek bir farkı yoktu. Şimdiki gibi kendisine ürettiği bir sürü korku ve çekince nedeni ile kendi hayatında mahkûmdu. Yüreğine saplanmış kum saati paramparça olmuş camdan kuşu besliyordu.

“Yürümeliyim” dedi içinden. Yeniden ayağa kalkıp hızlı adımlarla yürümeye başladı. Yürüdükçe hep aynı yere

vardığının farkına varmadan uzun süre yürüdü. Yürüdükçe geçmişini hatırlamaya başladı. Serkan ile bir kitapçıda yaşadıkları anıyı hatırladı. Gülümserken o günü yeniden gözlerinin önüne getirdi. Aradıkları kitabı bulduklarında ikisi de çok sevinmişti. Kitaba ilk o uzanmış ve heyecanla eline alıp ilk sayfasını açmıştı. Kafa kafaya verip ilk cümleyi okuduklarında birbirlerine bakıp gülüşmüşlerdi.

- Bu kitap zorlu bir yolculuk olacak sevgilim.

- Evet, ama ona ilk dokunan ben olduğum için ilk okuyanda ben olacağım Serkan . Anlaştık mı sevgilim?

- Hop! Yok, öyle bir kural. Eğer bu kitabı ilk okuyan sen olmak istiyorsan eve gidene kadar bu ilk cümleyi ezberlemiş olacaksın. Bunu becerebilirsen hem kitabı ilk sen okursun, hem de sofrayı ben hazırlarım. Anlaştık mı?

- “Karrer delirmeden önce, sadece Çarşamba günü Oehler’le yürüdüğüm halde, şimdi Karrer delirdikten sonra pazartesi de Oehler’le yürüyorum. Karrer benimle pazartesi yürüdüğü için, siz Karrer artık benimle pazartesi yürümediği için, pazartesi de benimle yürüyorsunuz, diyor Oehler, Karrer delirip hemen yukarıdaki Steinhof’a gittiği için...” Thomas Bernhard, bunu bana neden yaptın dostum? Aşkım bu cümle bir saatlik yolda nasıl ezberlenir? Eskiden olsa kolaydı ama artık ezber konusunda o kadar iyi değilim. Hem, bu cümle çok karmaşık.

- Cümleyi ışık hızıyla anlayan bir beynin var ve aynı hızla ezberleyeceğine adım gibi eminim. Hadi bakalım mızıkçılık yok.

Hatırladığı anı bir silüete dönüşüp silinirken yürümekten kan ter içinde kaldığını ancak fark etmişti. Kendisini çok güçsüz hissediyordu. Önce çok uzaktan adının seslendiğini duydu. Ses gittikçe güçlenirken o kendinden geçiyordu. Uyandığında bir hastane yatağında idi. Başında bardaki Mehmet ve Elif duruyordu ve aynı sıcaklıkla kendisine gülümsüyorlardı.

- Uyanmana sevindim madam. Sayıklamaların bizi korkuttu. Neyse ki her şey bitti. Artık iyisin.

- Ben neredeyim? Ne oldu bana?

- Hım! Sanırım anestezinin etkisi hala biraz devam ediyor. Ben, doktorun Mehmet ve bu güzel hanımda hemşiren Elif. Bize sekiz haftalık gebeliğini sonlandırmak için geldin. Biz de sana yardımcı olduk. Operasyon sorunsuz bir şekilde geçti. Birkaç saat sonra taburcu olabilirsin. Şimdi hatırladın mı?

- Evet! Yalnız yürümenin dehşeti hakkında bir fikriniz yok. Bu nedenle gülümseyebiliyorsunuz. Lütfen beni yalnız bırakın.

[italik]

'bir şey yaparsak, yaptığımız şeyin bir hainlik, bir alçaklık, bir utanmazlık, çok büyük bir ümitsizlik olduğunu söylemek zorunda kalıncaya kadar yaptığımız şeyi düşünürüz, yaptığımızın doğal olarak yanlış olduğu açıktır. böylece her gün bizim için cehenneme dönüşür, istesek de istemesek de ve düşündüğümüz şeyi onun için gereken soğukkanlı düşünceye ve keskin zekaya sahip olarak aklımızdan geçirirsek, her durumda da bir hainliğe ve alçaklığa ve gereksizliğe varırız, bu da bizi dehşet verici biçimde bunaltır. çünkü düşünülen her şey gereksizdir.'

Thomas Bernhard [/italik]

[italik]Deniz... [/italik]

LOGOSA KARŞI NOUS

[italik]Zamanın içinde dönüp duran olaylara neden olan varlığımız
Zaman için öyle önemsiz ve sıradan şeyleriz
Varlık ve Hiç'lik arasında sıkışıp kalmış ruhlarımız
Tek olmanın özel bir şey olduğunu sanma yanılgısı içinde
Gereksiz duygu ve ilahi özümsemelerin
Kendi yarattığı öfkenin sebebinin bir diğeri sanması kadar saçma
Oysa öfke kendi tekliğimizin iradesinde
İnanışlarımızın yaması hurafe törenlerimiz kadar ucube şeyler yaşıyoruz
O eller havaya kalkmasa mesela Tanrı sizi duymayacak mı?
An'lar ve onlara verdiğimiz değer
Yaşanmışlık dediğimiz önemsiz, nefessiz, ölü geçmiş
Hadi, şimdi bugün kalkıp gelsin yattığı yerden
Evrenin hiçbir tabusu yok
Tüm herşeyi bedenselleştiren yine benim
Ya nefret et ya da affet...
Affetmediğimden nefret etmeme hakkımı kullanacağım ben
Bir kuyuya düşer gibi düşüyoruz varlığın ortasına
Ve!
Kendimizi öğrenip bulduğumuzda ölüyoruz yavaşça
Öncesiz ve sonrasız olamıyoruz
Bir biri ardına uyumsuz dizilen aforizmalar gibi her şey
Boşluğun kendisi bile kendi içine dolarken bir "TEK" olarak
Yeryüzünde ve dahi evrende ne kadar olmayı bekliyor bu küstah insan
Şimdi ol yeter
"ol"
Olmanın pek çok sancılı evirilişi vardır
Bu yazıyı yazarken tüm imla hatalarını bilerek yaptığımı söylemek kadar
Kurnazca savunuyoruz 'BEN' i ...
Tek yaptığımız bu yaşamak boyunca
Ben olmak
Doğadan ayrı ve onun üzerinde ve ona sahip
BEN
Peh!
Ne kadar ulusun sen öyle "İnsan"
Ve!
İnsan ne ile yaşar?
Güneş ...
Bir köle için hindistan cevizi, bir köylü için bir denizden yükselip akşam olunca bir adanın ardından batan ateş topu, bir balıkçı için ise okyanustan doğup bir denizden batan ateş topu, bir hintliye göre ise Deva adında bir tanrıdır...
Bildiğin kadar olduğun halde yaşadığın anda kalmayı bile öğrenemedin.
Binlerce yıldır "Savaş Sanatı" güncelini okuyoruz değil mi?
Stratejik yaşamak, göze göz diş diş hesaplaşmak istiyoruz.
Herkesin bir yaratıcısı var
Öylece oluverdiğimiz ihtimali bizim kadar üstün varlıklar için mümkünsüz
Nokta koymadan yazmak bir bilinç altı eylemi imiş. Ben ise bunu bile isteğe yapıyorum
Bunu da isimlendiriniz çok bilmiş psikanalist...
Hep bir nedene bağlı davranıyoruz öyle mi?
Benin zayıf düşmesi ile göreceğim HİÇ beni korkutuyor
Hiç karanlığın kuyusudur
Koca bir boşluk
Davranışsal edinilmişliklerin hükmü geçersizdir
Nirvana soğuk ve karanlık bir yüksekliktir
Yüksekliğin aşağıya devindiği 27000 yıllık tecrübedir
Kanıksadığım her şeyden vazgeçme eğiliminde isem bir boyutun ötesinde var oluş sorgusuna başlarım
Şu beynimi yiyip bitiren varlık nedenine bir cevap bulamadan yokluğu, Hiç olmayı öğrenmeyi beklemek ne büyük küstahlık
Oysa Hiç olmanın bile HİÇlik için bir önemi yokken...
İşte kolay olanı seçtiniz sizler, felsefeciler... Varlığı kabul etmek, Hiç olmaya mistik bir değer vermekle yaratılan

matriks içinde yaşadığımız oyun parkını bize sunuyor.

Anlamsızlaşsın istiyorum yaşamak. Bir anlam arayan Sokrates ve tüm diğerleriniz yerin dibine batınız. Felsefik kuramlarınızı alın başınıza çalın. Akıl oyunları ile yüreğime gömdüğüm ağır taş ölümlerle kendi karanlığıma gömülmek ve sadece bir HiÇ kadar etmek istiyorum. Anlam aradığınız insan sadece kendi tutkuları ve bencillikleri ile hiçbir varoluş amacına uymuyor görmüyor musunuz? Bir *ok bildiğiniz yok.

Tüm bunları neden mi yazdım?

“Bilinmeyen bir kadının mektubu”nu kendi dilinden okudunuz.

“İyi olan şeyler unutulmaz ve ben seni hiç unutmayacağım” dedi kadın.

Deniz... [/italik]

LANETLİ ÇOCUK VE TANRILARIN ÖYKÜSÜ

[italik]Bir an o mülteci çocuğun gözlerinde ölür insanlık
Utanırsın cisminden varlığının ,

-bir rakı masasından kalkar toplu mezarlar.

Şık bir silah sesi gelir Ta! Oradan

İnsan olan yutkunamaz kan kokusundan ya

- yemeği seviyoruz... En çok İnsan etini.
- sisli bir kabus gibidir uzaktan
- seyre daldığımız fakirlik...
- Ramazan bereketi ile gelir nasıl olsa

İğreniyorum hepimizin anladığınız,hiç dilinizden düşürmediğiniz ahlaktan,

- bacak arasına sığdırdığınız
- Görgü kullarınızdan,
- osurmamak sandığınız.

Rast gele getirdiğiniz düzene saygılı yaşamanız midemi bulandırıyor

- Mülteci çocuğun zeytin gözlerinde ve kirli minik ellerinde ölüyorsunuz birer birer
- Avuç açarken önünüzde.

Size

-sesleniyorum!

- Bayım; sanalın külhan beyi ya da gerçeğin beyefendi kişisi
- Siz madam; zarif bir meleksiniz , he hoş!
- Arkanızdan geçen çocuk hamalı boş verin,gülümseyin çünkü bu "Selfie"

Görmemek için oyuklarınızı uzaktan baksam da size burnumu yakıyor içinize çürüyüşünüzün kokusu

İrili ufaklı parçalanıyorum... bütünün aslını yitirirken mutsuzluğuma bile alışıyorum.

Rengarenk taşlar gibisiniz,değersiz...

- " İnsanlarla uzun süre yaşayamıyorum. Sonsuzluğun payından bana biraz yalnızlık gerek. "
- demiş ya Camus
- Sevgili Yaratıcı; Bana da aynısından iki doz lütfen....

İçimden geçiyor bazı ayıplı küfürler,çınlasın kulaklarınız ve siz dahasını anlarsınız.

Nasıl olsa sevmekten anladığınız da sevişmek değilmi ki...

Hulasa; her yeni gün ile utanmazlığınızın maskelerini boyayıp
dünyanın kanını içerken bile umursamıyorsunuz.
Bir şiirin lafı mı olur aramızda...

Deniz...[/italik]

(Şu girinti,çıkıntı işini yapamadığımdan şiir bölümünde paylaşamadım.Üzgünüm)

FATAL ERROR

[italik]- Sevgilim çok romantiksin gerçekten. Bu tepeden manzara olağan üstü, romantik bir müzik gibi yayılıyor gözlerimizden ruhumuza. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.

- Bitanem benim, ben seni mutlu etmek için her şeyi yaparım. İstersen omuzuma yaslan, başını dinlendirirsin.

- Peki... Canım burayı sen nereden buldun böyle? Çok sakın bir yer, yaprakların hareketini bile duyabilirsin.

- Tesadüf oldu öyle...

- Burayı tesadüfen nasıl bulmuş olabilirsin ki?

- Ha! Değil mi, tabi...

- Anlamadım...

- Şöyle şey edeyim sevgilim; bir gün insanlardan çok bunalmıştım. Bir soru gibi yaşıyordum boşlukta, sorulmayı bekleyen. Bir an için kırk yılın geçtiğini sandım, beş yüz senedir bu anı bekliyordum gibi kırıldı içim. Beklediğim gibi olmamıştı bu düşüş... Ruhum soyunup edepsiz bir cümle kurdu kendime. İçimin yüzü kızardı... Böyle çıplak ve ahlaksız bir ruh ile insanın kendi içine çikılmaz dedim ve yol aldım insanlığımdan. İşte kendimi burada buldum.

“iyi ki ezberlemişim lan bu sözleri. Şimdi hatun eriyip bitmiştir bana”

- Hım..! Felsefik bir iç sorgusu ile savaşırken kendini burada buldun yani? Aslında bir insanın kendisine kalabilmesi için öyle ıssız bir yere ihtiyacı yoktur bence. Ben bazen kalabalık bir parkta iken öyle yoğunlaşıyorum ki benliğime, tüm diğer şeyler silinip içimin boşluğunda kayboluyor biliyor musun? Beni anlayabilecek birini daha hiç görmedim şimdiye dek. Sıradan ve sığ olan fikirlerimi, duygularımı bile anlamıyor kimse. Artık “ sanırım ben normal biri değilim” cümlesine kendimi inandırıp sadece beni dost edindim. Yani sevgilim, sen karşıma çıkana dek bu böyle idi.

- Evet, sığ insanlar, çoğu aptal... Hiç kitap okumuyorlar ki.

- Kitap demişken... Şu aralar ne okuyorsun bakalım tatlım. Üzerinde tartışalım.

- “ Şimdi sıçtın olum Mehmet... Bu kızı öyle kolay kandıramazsın. Düşün, düşün...”

Şey! Aşkım, bu aralar ruhumla konuşuyorum hep. :Öğrendiklerimin bende nasıl dizayn edildiğini sorguluyorum. Kendi yolculuğuma çıktım diyebiliriz.

- Sana saygı duyuyorum canım.

- Neyse, baksana bu gün hava da çok güzel şansımıza.. Keşke mayo getirseydik yanımızda. Aslında girilirmiş denize...

Az ileride bir koy var, çok sote...

- Sote derken?

- Yani... O değil de aslında bu bir fırsat canım. Kendi sınırlarımızı görebiliriz.

- Nasıl yani?

- Zaten etrafta kimse yok. Neden o koya gidip Adem ve Havva gibi kendimizi doğanın ve suyun kollarına bırakıp arınmıyoruz. Bir tür yoga seansı gibi düşün.

- Türkçesi; çıplak denize girelim diyorsun. Yok, canım ben almayayım. Sınırlarımı yazarak ve düşünerek zorlamayı tercih ederim.

Bir süre sessizlik...

- Sevgilim ellerin çok güzel ve tenin çok yumuşak... Sana dokunmak bulutları sevmek gibi.

- Çok tatlısın Mehmet.

- Öpmek ister misin? Belki de o kadar tatlı değilimdir, dene bakalım.

- Hahahah... Şımarık şey... Dikkat et bak, mavinin üç tonunu görebiliyoruz şu anda.

- Küçük pembe çiçekleri de var. Görmedim sanma. Her şeyin farkındayım ama utanma diye söylememiştim.

- Ne? Sen benim sutyenime mi bakıyorsun oradan.

- Ha! Sen neden bahsetmiştin ki?

- Denizden, manzaradan...

- E! Tamam herkesin manzarası kendine güzel demek ki

- Hem pişkin, hem öküz... !

10 dakika sonra;

- Çok kalbimi kırdın ama...

- Bak yarım saattir özür diliyorum sevgilim. Sadece şaka yapmıştım.

- Sadece on dakikadır özür diliyorsun. Üstüne bir de yalancı mısın sen?

- Sen insanı delirtirsin de işte ben sana çok aşığım.

- Hıh!

- Niye” hıh” şimdi.

- Ben çekilmez biriyim demek.

- Sen benim gülüm, nazlı çiçeğimsin. Hiç öyle şey olur mu sevgilim. Hadi bak tadımız kaçmasın, gel koy başını omuzuma yine. Bir de hafif bir müzik açayım ben sana, huzurla dolalım.

- Bir daha böyle şeyler yapma ama.

- Yok, gülüm yapmam söz.

Yarım saat sonra;

- Çok güzel kokuyorsun. Hangi parfüm bu?

- Bu benim sırrım, söylemem.

- Şu boynundan biraz koklasam.

- Ama!

- Hımm,oh! .. Mis gibiymiş...

- Sen sadece koklamıyorsun ama.

- Ufacık öptüm ya ne var bunda.

- Öyle kendine doğru çekme beni, vites kolu karnımı acıtıyor sevgilim.

- Ha! Beni öyle heyecanlandırıyorsun ki ne yaptığımı bilmiyorum. Ne yaptın kızım bana sen ya?

- Ne yapmışım ki?

- Kaldır bak bi başını bana

- Evet?

- Çok güzel gözlerin var, yüzün ve...

- Ve ...?

- Muckkkk....

- Aşkım ...dur ama..

- Ufacık bir öpücük lütfen...

- Sevgilim... Şey...

- Çok tatlı dudakların..

- Bi hava alacağım.

- Ya ben arabanın camlarını açarım. İnmene gerek yok ki...

- Kolumu bırak mısın lütfen canım. İnmek istiyorum.

- Ya, neden ama?

- Hava almak istiyorum dedim ya!

- Bak, bende çok heyecanlandım. Ama senin gibi kaçmıyorum. Bu anı yaşamamız gerekiyorsa yaşayacağız. Hayatla savaşmak böyle bir şeydir.

- Aşkım, kolumu acıtıyorsun. Çok saçmalıyorsun şu anda ve ben inmek istiyorum arabadan.

İki dakika sonra..

- Kokuyu sen de aldın mı gülüm?

- Ne kokusu? Ben koku falan duymuyorum.

- Nasıl ya? Çok iğrenç bir koku bu. Şehirden de çok uzaktayız. Kanalizasyon falan ne arar buralarda.

- Araban kokuyor demek ki!

- İki saattir kokmuyordu da şimdi mi koktu bu meret?

- Öküzün sen ya.

- Kızım ben ne dedim şimdi yine ya?

- Kes sesini Mehmet!

- Elif, buralarda kokarca falan var mıdır ki? Sonuçta ormanlık arazi, arabaya bir hayvan girmiş olmasın.

- Sensin hayvan.

- Ne?

- Beni evime bırak geri zekalı!

Deniz...

[/italik]

CEVAPLARI BİLENLERDEN YARDIM İSTİYORUM

[[italik] kalin][kalin]Son zamanlarda İslam dini ile ilgili daha fazla şey okuyorum. Okuduğum kaynakların bir ikisinde Hz. Muhammed'in peygamber olmadan önce ticaret için İstanbul'a kadar gittiği yazıyordu. Doğru düzgün bir açıklama ve ispat olmayan bu iddia benim biraz aklımı karıştırdı. Hepimizin bildiği üzere İstanbul'un fethi ile ilgili dinimizde ciddi bilgiler var. Fetih önceden müjdelenmiş mesela... Hadisler olduğu söyleniyor. Bu konuyu zaten biliyorsunuz. Şimdi bazı sorularım olacak. Lütfen dini bilgisi yetkin olarak üyeler bana yardımcı olabilir mi?

1. Hz. Muhammed Ticaret için peygamber olmadan önce İstanbul'a kadar gitti mi?

2. O hadis'in yezit için söylendiği hakkında ne düşünüyorsunuz? Düzenlediği ve yarıda kalan İstanbul seferi için söylenmiştir deniyor.

3. Dinimizde gelecekte haber vermekle ilgili kesin kurallar olmasına rağmen peygamber efendimizin böyle bir müjde vermesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

4. Bizim dinimizde savaş hakkında söylenenlere bakılınca bir başkasının ülkesini işgal edilmesi hakkında müjde verilmiş olabilir mi?

5. Hz. Eyüp'ün İstanbul seferine katılıp orada bir kabrinin bulunması hakkında ne düşünüyorsunuz? Peygamber efendimizi Muaviye ve ordusunun İstanbul'u kuşatmasından yıllar önce evinde ağırlamış olduğunu düşünürsek tarihi açıp baktığımızda bazı şeyler çok mantıksız geliyor. Hz. Eyüp kendi döneminde bir insan ömrünün 40-50 yaşlarında son bulunduğu bir zamanda en az 80-90 yaşlarında iken hem de deve üstünde onca yolu mu gelmiş İstanbul'a? Bir de o orduya komuta mı etmiş? Nasıl yani?

6. Akşemseddin hazretlerinin rüyada görerek İstanbul'un fethi sırasında mermer lahitler arasında bulunduğu Hz. Eyüp'ün mezarı neden İslami usullere göre değil de Roma tarzında defnedilmiş?

Aslında not aldığım çok soru var. Ancak önemseyip bunlara cevap verecek birilerini bulabilirsem aranızdan sormaya devam edeceğim. Kafam çok karışık... Yardımcı olan arkadaşlara şimdiden teşekkür ederim.

Sevgilerimle...

Deniz...
[/italik]

Candide'yi Plaja Gömdüm

[italik] Kumsalda, şezlonguma boylu boyunca uzanmıştım. Hem kitabımı okuyor hem de güneşleniyordum. Tatil bu işte be! Dalga sesleri ,hafif hafif kulağıma bir müzik tınısı gibi dolarken güneş tatlı tatlı tenimi yakıyordu. Yanımda getirdiğim buzluktan soğuk biramı da açıp yanıma koymuşum daha ne oldu.

Şimdi bu adam haksız mı kardeşim " içinde yaşadığımız dünyanın, dünyaların en düzenlisi, en mükemmeli" olduğunu söylemekle. Leibniz bence o kitabı yazmadan önce böyle bir anı kesinlikle yaşamış olmalı. Yoksa ne diye bunca kavganın ve iğrençliğin yaşandığı bir dünya için böyle düşünsün ki. Bu sahilin öznesi olmak her yiğidin hakkıdır. Buradan sonra yapıp edeceklerimin tamamı için gizil bir tözden bahsedebilirim. "Benim ruhsal tözüm,ağzını burnunu yediğim felsefik minnoşum. Monadlarım nerede benim yahu? Acaba şu biranın içine girip kendi sonsuz evrenlerini arıyor olabilirler mi? Matematiksel açıdan bunu desteklemek güneş yağımın görevi olmalı. Aslında uyuyan monadların sadece bitkilerde olduğunu düşünen filozof abimize saygılarımı sunarken çakırkeyf bir halde felsefe okumanın bi *oka yaramadığını düşünüyorum" demiş bulundum kendime.

İşte ben böyle ulvi bir yola kendimi adanmışken, çık çıkabilirsen işin içinden felsefesinin dibini bulmuşken yüzüme damlayan su damlaları ile irkildim. Evet! Tabi ya... Ege'nin yüzünden gelip tam düşün yanındaki şezlonga otursan başına gelecek budur Deniz hanım. Neymiş efendim küçük bey denizden çıkınca hemen duş alıyormuş ve havlu için fazla uzağa gitmek istemiyormuş.Bu çocuğun beynine büyütürken ne ekliyor olabilirim diye kendimi sorgularım çoğu zaman. Erkek monadları tamamen tembel işte. Kim demiş sadece bitkiler böyledir diye. Demişler evet de Descartes' de kusura bakmasın artık canım. Bu Ege canavarını ben büyütüyorum. Öyle oturdukları yerden felsefe yapması kolay tabi. Tinsel bir kendilik ile monadlarına hükmeden bu evlat benim dostum. Kaç köz varmış,kim kime daha yakınmış,kimin kuyruğu hangi monada değişiyormuş bunu da Tanrı biliyormuş madem ben daha ne diye okuyayım ki bu kitapları. Adam işte açıkça yazmış,yazmış, en sonunda sen bi *ok bilemezsin bilse bilse Tanrı bilir demiş olayı bitirmiş.

Yahu hala ıslatıyorlardı ama beni ya! Hafif arkama doğru dönüp bakmaya karar verdim. Denizden çıkıp duş alan iki yazlık komşumuz bey kendi aralarında konuşuyorlardı.

- Abi bu sene yöneticinin değişmesi çok iyi oldu. Adam dünya kadar para çalmış diyorlar.
- İftira Mehmet'ciğim inanma böyle laflara sen. İrfan bey yıllardır çırpınıp duruyor.Baksana basketbol sahamız bile ne kadar güzel oldu.
- Onu biliyorum abi de bu işler böyledir zaten. Belediyecilerde böyle yapıyor işte. Göz boyamak için iki park yapıp tüm parayı cebe indiriyorlar.

Böyle böyle devam eden sohbetin orta yerinde(sohbet ederken hala duş alıyorlar olmalarından hiç rahatsız değiller) Mehmet beyin elini şortunun içine sokup karıştırırken son cümleleri ettiğini görünce "oha!" demeden edemedim. Başımı hızla çevirip elimdeki kitaba gömülmüşken yeniden bilin bakalım ne oldu?

- Anne , annee, annee!!!!!!
- Efendim Ege, bu kadar bağırma lütfen rahatsız olabilir insanlar.
- Anne! Ben bağırıyorummmmm... Sesimi duyuyorummmmmmm..
- Ege, yanıma gelip konuş oğlum.

Dişlerimi sıkıp etrafa gülümserken bu Ege ile ne yapacağımı düşünüyordum . Elimden geldiğince elit bir yazlıkçı olmak için bunca çaba harcamışken Ege'nin bütün karizmamı bir plaj kumsalına her seferinde gömmesine engel olamıyordum. Bu sefer de iki metre uzaktan" Ama çiğim geldi ne yapayım, denize mi gireyim?" diye bağırması ile yan şezlongtaki Gülseren hanımın dudak büküp "A! " diye bir ses çıkarması ile yerin dibine girmiş oldum.

Ayağa kalkıp Ege'nin yanına gitmek zorunda kaldım. Yerimden doğrulurken Gülseren hanıma tatlı bir tebessüm bırakıp, " Çocuk işte,törebilim hakkında henüz bir fikri yok. Yoksa ussal açıdan bir eksiği bulunmuyor. Yabanılarda bile var olan bir yetenek için aslında çok da zekaya gerek yok" dedim. " Pardon Deniz hanım anlayamadım" diyen Gülseren hanıma " Buda o yamulttuğun dudaklarının kıymeti kadar bir cümle idi boş ver" diyecektim. Ama sadece " Büyüdükçe anlayacak" demekle yetindim.

Gülseren hanımın delici bakışlarını popom da neden hissettiğime bir anlam veremedim Ege'nin yanına vardım. - Oğlum, böyle şeyler bağırarak söylenmez ki ama. Gelirsin yanıma söylersin,gideriz Ömer abinin kafesinde tualete girersin. Bu davranış sana yakışmadı.

Ege'nin elinden tutup kafeye doğru ilerlerken konuşmamız devam etti.

- Anne, şimdi denize kimse işemiyor mu?
- Bilmiyorum,sanmıyorum...
- Bence herkes işiyor anne
- Bunu nereden çıkardın Ege şimdi?

- Eğer kimse işemiyor olsa idi mer abinin tuvaletinde kuyruk olurdu. Hani bak kimse yok.
- !?
- Anne?
- Efendim Ege
- Cevap vermedin .
- Senin büyüdüğünde nasıl biri olacağın hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu düşünüyordum.
- Merak etme anne senden daha akıllı olacağım.
- Ha! Beni akıllı bulmuyor musun?
- Yok akıllısın da ...
- Eee!
- Hep kurallara göre aklın var.
- Sen nasıl olmamı isterdin?
- Denize işemeni isterdim.
- !?

Gülseren hanımın hiç mer'in tuvaletini kullandığını görmediğimi düşününce Ege'nin haklı olduğunu fark ettim. Sanırım benden daha akıllı olacağı konusunda da haklı idi. Ama aklını bu şekilde kullanması pek hoşuma gitmiyordu. Bu durumda ben Candide oluyordum. Voltaire beni görse Candide için bir kadını uygun görebilirdi. Ege için ise derviş karakterini uygun buluyorum .

Voltaire Candide'yi yaratırken aslında felsefe adına bir adım atmıştı. Ne ilginçtir ki kitabın kurgusu öyle tutuldu ki çok satanlar arasına girdi. Dünya işte, olmayacak ne var ki! Voltaire monarşiyi desteklemese aslında çok kafa adam bana göre. Bir kere dine bakış açısı bire bir olmasa da bana çok yakın. Gülseren hanım gibi birinin Nihilizme gönül verdiğini düşünmek bile korku filmi senaryosu gibi. Hazmedilmemiş bilgilerle ateizme yönelen insanların veba mikrobu gibi tehlike saacaklarına inanıyorum. Voltaire'in " "Tanrının olmaması durumunda bile, bir Tanrının icat edilmesi gerekir" sözü asla boşuna değildir.

- Anne!
- Ha! şey.. Efendim Ege
- Ne düşünüyorsun ,beni duymadın ?
- Saatiyi düşünüyorum oğlum.
- Ne?
- Ege, bak eğer elimizde bir saat var ise onu yapan birinin olduğunu da düşünürüz değil mi?
- Yoo! Ben saat istemiyorum ama telefon alabilirsin.
- Hahahha ... Peki o zaman bir telefonun varsa o telefonu yapan birinin olduğunu düşünmez mi insan?
- Bana telefon mu alacaksın?
- Hayır Ege, konu o değil.
- Oho... Ne diyorsun anne ya?
- Seninle hiç felsefe konuşulmuyor Ege.
- Anne ...!
- Evet.
- Artık denize girebilmiyiz? Ben çok sıkıldım,zaten Arda da denize girdi.
- Tamam geliyorum, yaratıcı hakkında daha sonra konuşuruz. Yaratıkları ile daha çok meşgulsün şu anda.

O tatil gününden haftalar sonra okul açıldı ve Ege ile zorlu savaşımız kaldığı yerden devam ediyor. Birinci sınıfta oldukça sıkıntılı bir yıl geçirmiştik. Ege'nin kural tanımaz davranışları,lider kişiliği öğretmenimizi ve hatta mdrmz hayli yormuştu. Neredeyse her gün okula çağırılmak bende alışkanlık yaratmıştı. Okuldan aranmadığım günlerde ben okulu arayıp "Ege iyi mi?" diye sorar hale gelmiştim. Yeni dönemin ilk haftasını geride bıraktınca Ege'ye sordum.

- Oğlum, bu sene okul kurallarına daha çok uyacağın konusunda anlaşmıştik . İlk haftan sence nasıl geçti?
- Öğretmen bana uyum sağladı anne. Merak etme bu sene fazla sorun çıkartmaz.
- !?

Oğlumun otodeterminizm yanlısı yaşam anlayışı hakkında neler yapabilirim zaman içinde göreceğim. şu anda tek bildiğim kurallar hakkında bende çoğunlukla onun gibi düşünüyorum. Toplumsal birlikteliği sağlamak adına bireysel ödünlerin arttığı bir zamanda yaşıyoruz.

Yaşasın anarşist ruhlar...!

Deniz...[/italik]

JUGGERNAUT

[italik]Ruhtaki yaraların şöyle bir özelliği vardır: Gizlenirler; ama kapanmazlar, her zaman acı verirler, her zaman dokunulduğunda kanamaya hazırdırlar, her zaman yürekte canlı ve açık kalırlar.

[/italik]

Alexandre Dumas

[italik] Bu gece gökyüzünden inen kocaman bir kulağın kime ait olduğunu hiç sormadım. Muhtemelen burnunu kaybetmiş olan binbaşı bu kez de kulağının birini arıyordur diye düşündüm. Kulak dinlemek için beni seçmişti.

Kimsenin kimseyi gerçek anlamda dinlemediği bir zamanda böyle ihtişamlı bir kulağın gelip beni bulmasına öyle sevinmişim ki ona anlatmaya nereden başlayacağıma karar veremedim. Sadece sıradan şeylerin olduğu bir dünyada bir kulağın beni dinlemek için gelmesine elbette şaşırırlar olacaktır.

Dünyada olan sıradan şeyler... Yıllar önceydi... Bir anne (akli dengesinin yerinde olmadığı söylenen bir öğretmenmiş) kırk günlük bebeğini evde tek başına bırakıp bir haftalığına tatile çıkmıştı. Bebek günlerce çığlık çığlığa ağlamış, tüm komşular bunu duymasına rağmen hiç kimse gidip evde ne olduğuna bakmamıştı. Sonunda bebek böyle acımasızca bir cinayetle, aç kalarak, ağlayarak ölmüştü.

Bir çok Müslüman ülkede insanlar açlıktan, savaşlardan dolayı ölümlerini biz akın akın hacca gidip baş örtümüzü ne güzel kurtardığımızı konuşuyoruz. Artık din ülkemizi temsil eden en önemli unsur. Zaten İslamın ilk şartı bu idi değil mi? İmanın şartı mıydı yoksa? Son düzlükte dolar duasına çıkmak gibi sıradan şeyler yaparken baktık ki olmuyor ver elini Trump dedik ve mermi gözlü nurtopu gibi bir geleceğe hep beraber merhaba dedik.

Şimdi ben bu muhteşem kulağa ne anlatabilirim ki! Bizler sıradan insanlar ,sıradan şeyler yaşarken bu kadar asil bir kulağa bunlardan bahsedersen beni dinlemeyi bırakabilir. Uzun kuyruğunda gök kuşağının yedi rengini taşıyan bir kuş görmüştüm geçen gün, onu mu anlatsam acaba?

Ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir deprem var kulak. Dünyayı dinledikçe kulaklarımdan kanlar akacak sanıyorum. İki bir yalınlık doğuruyor içim ruhumdan. İyilik ve kötülük can çekişirken Dr. Jekyll ve Mr. Hyde bedenimde can buluyor. Aslında farkında olmasa da yaşamaya mahkum edildiğimiz kabuğun içinde her birimiz ikiz ruhlarımızın ağırlığı ile sağa sola yalpalayıp duruyoruz. İnternet başında zaman geçiren her birey kendini öyle kaptırıyor ki ruhunda gelişen parçalanmanın farkına bile varamadan kendine biçtiği görevi tıpkı gerçek hayatında oynadığı gibi başarı ile yerine getiriyor.

Filipi tutsakları için dua edelim dostlar! Kulakları sağır tüm insanlığın ağzıkendi dini söylemlerini haykırırken ; Gerçek mutluluk (Luk.6:20-23)

İsa kalabalıkları görünce dağa çıktı. Oturduktan sonra, öğrencileri yanına geldiler. 2-3Onlara seslenip şöyle ders vermeye başladı:

«Ne mutlu ruhta yoksul olanlara!

Göklerin Egemenliği onlarındır.

4Ne mutlu yaşlı olanlara!

Onlar teselli edilecekler.

5Ne mutlu yumuşak huylu olanlara!

Onlar yeryüzünü miras alacaklar.

6Ne mutlu doğruluğa acıkıp susayanlara!

Onlar doyurulacaklar.

7Ne mutlu merhametli olanlara!

Onlar merhamet bulacaklar.

8Ne mutlu yüreği temiz olanlara!

Onlar Tanrı'yı görecekler.

9Ne mutlu barışı sağlayanlara!

Onlara Tanrı oğulları denecek.

10Ne mutlu doğruluk uğruna zulüm görenlere!

Göklerin Egemenliği onlarındır.

11«Bana olan bağlılığınızdan ötürü insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! 12Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür. Sizden önce

yaşamış olan peygamberlere de böyle zulmettiler.

Kulağın elleri olsa tıkayacak kendini. Zulüm diyorum, peygamberliğin erdeminden utanmıyor ki! Babilli eli şimdi bu kulağa tıkamalıyız. Şimdi kehanetler konuşup cehenennem müjdelemeli ki bizlere çocuk ve ölümün, çocuk ve tecavüzün yan yana yürüdüğü bu yer yüzü yok günlerine başlasın.

İçimde kendim adında bir kent vardı eskiden. Şimdi harabeleri arasında gezinirken duyulan ayak seslerim cılız ve tekinsiz. Hiçbir kulağın tahammül edemeyeceği şeylerdi benim gerçeklerim. Az ötede duran ışığa uzanamayan bir tutsaktım. Ve İsa bile çivilerimi sökmedi o zaman benim.

Kibrim horgörü ile konuşuyordu kendimin en tepesinde eskiden. Özel ve önemli hissetmek değildir kibiri besleyen. Bu değil bahsettiğim... Kulak; sen beni duyduğun sürece konuşabilirim bu gece. Bilgi ve öğreti cehaletimin taştan kalesine çarpa çarpa yıktı duvarlarımı. Kibrim un ufak olurken acınır bir kimsesizliğim oldu böylece. Bilmek insanı özgürleştirmiyor. Tam tersine, derin acı ve kederin çaresizliğine yeni bir mahkumiyet başlatıyor. Etrafında pek az insanın görebildiğini çoğuna anlatmakla tükettiği azap zamanları bunlar işte...

Şimdi kulağın bir burnu olsa şuracıkta yanan ateşin kokusundan yanımda duramazdı. İçimin dağları birer birer devrilirken bir kent üzre yıkılıyor. Kentin alevleri yalımlarla dans ederken Deniz'in sakin göğsü bomboş kalasıya dek yok oluyor. Dağların soruları kendi seslerini bırakıyor o boşluğa. Her soru bir tepeden aşağıya bir taş bırakmak gibi. Domino taşları gibi bir biri ardına yıkılıyor koca evrenim. Kendi sularımdan kanayarak yakarıyorum Rab; "bu kulağı sen mi gönderdin? Ama bu kulak sağır!"

Harpiyalar daha duyulmamış bir Ezgi'yi alıp götürdükleri günden beri ben böyleyim. Bir müzik hangi kulağa hoş gelmezdi ki? Bazı eller kulakları dinlemez. Bazı eller silahtır ve bebekler onların içinde can verirler. Harpiyalar benim başımı gezdiriyolar artık diyar diyar.. Dünya da katledilen onca çocuk ve kadın için içimin yıkılan harabelerinde kocaman bir çukur açtık. İşte yayılan o iğrenç kokudan kaçıyor tüm onurlu burunlarınız demek istiyorum diğerlerine.

İçim...Ah! İçim... Ufarak cüssenle taşımak zorunda bırakıldığın hepsi için özür dilerim.Zeus'un Anarşist Tanrısı Dionysos daha kaç kez idam edilecek nazarımızda. Ölülerin bile bir tanrısı varmış madem neden ölüyoruz açıklıktan? Sevgili Nietzsche; Apollon'u öldürdük ve artık içimizden fıskıran uyum bize hayvani bir metropol sanatı verdi. Aklın uçlarda gezindiği bu günlerde sanat kulak kabartıyor hayvanların ulu orta işkencesine. Elimizde bir arp bulutlara dek kulak arıyoruz sesini duyurmak için.

Şimdi uzaktan gelen rüzgarın masum sesi ile rahatlamak vaktidir. Tatlı bir huzur ve anlık bir sevinç için kısa bir ara verebiliriz. Ağır ağır artan rüzgar bir fırtınanın habercisi gibi. Çılgın bir konçerto bu. Dalların sesi dağılan yaprakları önüne katmışken tarifsiz bir ıslık gibi yankılanıyor çatılarda sıkışmış rüzgar. Can çekişen bir köpek gibi uğulduyor yer ve gök. Anlık sevinçler gibi bir görünüp bir kaybolan şimşek ardı sıra yağmuru davet ediyor sahneye. Kulak; sen bile gözlerin olsun isterdin görmek için bu güzelliği. İşte tam da böyle anlarda Rab tüm bunları benim için tasarladı diye düşünerek önemsiyorum ruhumu nadiren.

Oysa sevinç, suda büyüyen halkaların giderek küçülüp yok olması gibidir. Bu gecenin hatırına şimdi öyle bir şey içmeliyim ki gün aydınlandığında yayılan acı badem kokusu tüm kayıp burunları sahibine kavuşturmalı.

Deniz... [/italik]

PİNYON ÇARKI

[italik]Saat altı civarı tren bir istasyonda durdu. Bu kadar küçük bir taşradaki tren istasyonu için oldukça kalabalık bir yerdi. İlginç olan şey, camdan görebildiğim kadarı ile onca kalabalığın içinden sadece bir kişinin trene binmiş olması idi. Peronda bulunan diğer insanların sanki çok daha önemli bir işi vardı ve bu iş sanırım o istasyonla ilgili idi. Biraz eğilip istasyonun ismini görmeye çalıştım. "Astapovo" dedim sesimi yükselterek. Sonra bulunduğum kompartımda tek başıma olduğumu hatırladım.

Yerime sakince otururken kompartımın kapısı açıldı. Uzun parmaklı, düzgün elleri ilk dikkatimi çeken şey olmuştu. Başındaki şapkayı çıkarıp selam veren kibar beye baş selamı ile karşılık verdim. "Rahatsız etmeyeceksem burayı sizinle paylaşabilir miyim?" dedi büyük bir nezaketle. "Elbette" dedim aynı şekilde. Karşıma oturduğunda ondaki başkalığın uzun beyaz sakalları ile ilgili olmadığını ilk anda hissetmişim. Gözlerindeki derinlik hemen insanı içine çeken cinsinden idi. Eğer bu kadar yaşlı bir adam olmasa ilk görüşte aşka düştüğümü bile düşünebilirdim. Sanki uzun zamandır tanıdığım bir yüze bakıyordum. Onu öyle büyük bir coşku ile sevdim ki bu saçma duyguma bir anlam veremedim. Onunla konuşarak bu coşkulu hislerimden kurtulabileceğimi düşündüm.

- Yolculuk nereye?

- İçimize ... Her gittiğimiz yerde sadece kendimize varıyoruz aslında.

- Felsefe seviyorsunuz sanırım.

- Siz de seviyorsunuz.

- Beni tanıyor musunuz?

- Daha çok siz beni tanıyorsunuz aslına.

- Ben... Bir şey anlamadığımı söylesem...

- Her şeyin bittiği yerden alıp beni getirip karşınıza oturtan siz olduğunuza göre anlamış olduğunuz bazı şeyler olmalı. Hayatın rastlantısal olduğuna inanıyorsanız ikimizin bu kompartıman da var olmasını da açıklamış olursunuz.

- Var oluşumuzun bile rastlantısal olduğuna inanıyor muyum? Bundan henüz emin değilim. Her şey mükemmel bir düzen içinde oluşup yok oluyor. Bunca tesadüf... Bilemiyorum.

- Ben size inançlarınızı terk edin demiyorum. Şiddetten temizlenmiş tüm dinleri kabul edebilirim aslında. "Sezar'ın hakkı, Sezar'a... Allah'ın hakkı, Allah'a..." demişliğim bile vardır. İyelik korunsun diye din pazarlarının açılıp din temsilcileri tarafından satışa sunulduğu ortamlarda hava pusludur. Yönünü bulmak oldukça zordur. Bu temsili ret etmek benim seçimimdi.

- Ben bu sözü hatırlıyorum. İsa'nın bu sözü üzerine şiddet karşıtı bir din şekillenmeli, dinleri sömürüden kurtarmalı diyen...

Yok! Daha neler o siz olamazsınız. Siz...?

- Benim kim olduğumun bir önemi yok. Ben hayatı boyunca kendisini öğretmeye ve bilmeye adanmış bir adamdan başka bir şey değilim. Geldiğimiz bir yer var ise de gideceğimiz bir yer olmadığına inanıyorum. Ölüm hayatın en basit gerçeği. Ölüme yüklenen onca anlamın anlamsızlığı açıklanabilir bir durum değil aslında.

- Bilgeliğiniz her kelimeniz de ışık saçıyor. Sözleriniz çok eski bir dostun sesi kadar tanıdık ve samimi. Ben hala büyüme ağrıları çeken bir belleğe sahibim. Nereye ve ne kadar daha gideceğimi bile bilmiyorum. İçinde olduğumuz bu trenin bir güzergahı var. Ne yapacağını biliyor, gidebileceği yol belli. Rayların dışında hareketi mümkün değil. İşte ben de kendi hayatım içinde bu durumdayım. Bu durumu değiştirmek ve gidebileceğim başka yönler için de seçim şansım olsun istiyorum. Kendi ruhumda sıkışıp kalmış bir başkası var ve artık öyle büyüdü ki onu hapsettiğim yerde daha fazla kalmak istemiyorum.

- "Gelişim aşamalarının bazı bölümlerinde ilerleme yanlış yönde gelişebilir." Cümlesini kurduğumda böyle bir şeyi anlatmak istemişim. Yön! Neden var olduğumuzu bulmaya gidecek her yönü doğru kabul edebilirim. "Benim için tek olan gerçek insanın kendisidir" derken senin gerçek olduğunu sana zaten söylemişim. Mesele, bir şeyi niçin yaptığınla ilgili. Bunu bilmek önemlidir.

Her şeyin tekamül ettiğini savundum ben. Her şeyin kültür yolu ile tekamül etmesinden bahsettim. Sahip olduğum güce ve unvanlara itiraz etmeden kendi doğrularımı yine de savundum. Karşı çıktığım sistemin ekmeği ve suyu ile beslenerek büyütülüp eğitildiğim halde onlara kendi kelimeleri ile karşı çıktım. Bunun sonucundan önce nedenine bakacak olursak kültürü göreceğiz.

- Yaptığım ve yapacağım şeylerin önemsizleştiğini düşünüyorum artık. Etrafımda olup biten pek çok şeyi saçma buluyorum ve tahammül etmekte zorlanıyorum. Tıpkı şu içinde bulunduğumuz ve hızla giden tren gibi hayat. Bu örneği az önce de verdiğimin farkındayım ama tam da durum bu. Bunca hızına aldırmandan şimdi bile gidip trenin kapısını açıp kendimi boşluğa bırakabilirim. Bunu düşünmek bile beni rahatlatıyor. Garip bir şekilde tüm saçmalıkları kabullenip kalmaya devam ediyorum. Gelecek planları yapmanın bir yok oluşa gidiliyorken hiçbir özgül ağırlığı kalmıyor.

- Öz yıkım düşüncesi! Bu benim itirafımdı. Bir devinin aksi yöne hareketi. Eski yaşama çabasına benzeyenin tam zıttı. Hayattan korkuyorken yine ondan bir şeyler beklemek neden anlamlı olsun? Eğer eşimle evliliğimi yapmamış olsa idim o yaşadığım dönemi çok çok daha önce yaşayacak olduğumu biliyorum.

Hayatımın ölümü yok etmeyeceği bir anlamı olup olmadığını aradığım dönemlerde bilimin bile buna bir cevabının olmadığını gördüm. Hayatın anlamsızlığı bilimle kanıtlanmıştır. Bilim sadece varoluşa cevap verebilmiştir. Aslında soru: Niçin yaşayayım?

Deneyisel ve soyut bilimlerin tamamı hakkında yaşamım boyunca araştırma yaptım ve sonuç koca bir hiç! Hepsi sadece kendi alanları ile ilgili konuşuyorlar. Sonsuz gelişim yasası diye bir şey yok. "Ne için yaşıyorum?" sorusuna bir cevap aramadığım yer kalmadı. Sonsuz gelişme yasası diye bir şey yok. Sonsuzlukta "ben kimim" sorusuna verilebilecek bir cevap yok.

Deneyisel bilimlere bakınca sonsuz uzayda ve sonsuz zamanda sonsuz derecede "ne için varız?" sorusuna bir yanıt bulamazsınız. Var oluşun bir çözümü yok ve elimizde bir soru ile öylece kalakalıyoruz.

Soyut bilim insanı nihai sonuca gitmelidir. "Ben kimim", "evren nedir?" soruları Sokrates'e dek dayanır. Adını ne koyarsanız koyun bir öz vardır. Ben bu özden var oldum. Bu özün neden var olduğunu felsefe söylemez. İşte sana koca bir boşluk. Evren;her şey ,her şey ve hiçbir şeydir.

- Mükemmel evrende her şeyin bir denge halinde olmasının neden bozulmadan duracağına inanıldığını bende anlamış değilim. Siz bayım, mucizelere zerrece inanmayan benim gibi birinin karşısında tüm mükemmelliğinizle oturup evren yasalarını yok saymamı istiyorsunuz. İsminizi burada telaffuz edecek olsam kendi deliliğim kanıtlanmış olacağım. Hani demiştiniz ya," hayatım aptalca bir şaka,elimde olmadan beni buraya birinin koyması bir şaka" Kim gülüyor bize? Bir şakanın içinden siz böyle karşımda durdukça başka bir şaka doğmuş oluyor.

Bir hayvandan kaçan adamın öyküsünde yaşıyorum ben. Bazen dalı kemiren farelerle,bazen dalın kendisi ile,bazen kuyunun dibindeki ejderha ile,bazen kurumuş o kuyu ile, bazen de yukarıda beni bekleyen vahşi hayvan ile yer değiştiriyorum. Empati koca bir saçmalık. İnsanı eriten bir eylem. Sizi defalarca kez,yüzlerce kelimeniz den okudum. Yine de varoluşun içindeki savaşınızı lüks bir malikane, ihtişamlı bir yaşam içinden vermiş olmanıza bir anlam veremedim. Bunu eleştirme hakkımın olmadığını düşünebilirsiniz. Siz Süleyman'a atıfla bu durumunuzu kotaracak olsanız bile ben bu empati de yokum.

- Artık gerçek anlamda tanışmış olduğumuza göre böyle sert bir yumruk atmak hakkınız olduğunu düşündünüz küçük hanım. Bunu itiraf etmişim " Şunu kabul ediyorum ki, bizimkisi hayatın kendisi değil bir taklidiydi" sözlerimle. Yine de hakkımda bunca şey biliyor olmanızdan memnunum. Ancak itirafımın sizin tarifinize cevap olacak kadar sığ olmadığını kavramış olmanızı umuyorum. Burada çok daha fazlasını demek istemişim. Yaşanan hayatın tamamı hakkında bir görüşü o.

Yaptığım onca akıl yürütmelerin sonunda edindiğim şey; Hiçbir şey! "Güç güçtür, madde maddedir, irade iradedir, sonsuz sonsuzdur, hiçbir şey hiçbir şeydir. Elde edebileceğim tüm sonuç buydu" derken sadece kendi hayatıma değil tüm olan bitene bakarak konuşmuştum.

- Biz sıradan insanların sizi anlamaya çalışması bile sizin için bir teselli olamadı değil mi? Önce kendinize,sonra tüm hepimize dargın ayrıldınız aramızdan. Geride bıraktığınız çözümlerin aslında cevabını bulmamız gereken sorular olduğunu okudukça anlıyorum. Sonlu ve sonsuzu karşılaştırmak yerine uç uca eklemeye çalışan felsefe bilginlerinin bize yaşadığımızdan daha mükemmel bir dünya olmayacağını söylemeleri bile aklımızı karıştırmaya yetiyordu oysa. Siz ölümün tek gerçek olduğunu söylediğinizden beri pek çoğumuz hayatın anlamsız olduğuna inanmayı seçtik. Şimdi mutlu musunuz? Hayatın anlamı nedir? Bana,"sen hayatım dediğin şeysin" demiştiniz kitaplarınızda. Madem ki bizler rastlantısal varlıklar isek,parçacıkların tesadüfen bir araya gelmesi ile var olunmuş isek bu hayatımız dediğimiz şey de neden söz hakkımız olsun? Bundan sonra olacak olan şeylerde rastlantısal değil mi? Seçimlerimizin yön belirleyici olması gerek mezmi? Aksini düşünmek kadercı bir yaklaşımdır. Siz ise tam da böyle birisiniz. Kaderciliğinizin karşısında olduğunuz dinler için vaz geçilmez bir unsur olduğunu görmemiş olamazsınız.

- Benim inandığım Tanrının sizinki ile aynısı olması gerekmez. Burada hatanız var. Evrenin özü iradedir. Süleyman hiçliğin hiçliğini bulmak için hayattan uzaklaşmıştır. Sokrates ise bunu yıllar öncesinden salık vermiştir. Buda

öğretilerine baktığınızda da aynı cümleleri görürsünüz. “ Kendimizi hayattan kurtarmalıyız” demiştir. Schopenhauer ve benim görebildiğimizi başka kimsenin görememiş olması bazen canımı yakmıştır açıkçası.” Hayat anlamsızdır” Bazıları kendi tercihleri ile gitmeyi seçer,bazıları görmeden yaşar,bazıları ise benim gibi kalır ve acı çeker.

- Hayata sarılmak ve her şeye rağmen kalmak güçlülerin işidir denilirken siz tam tersini savundunuz. Epikürcülüğün zayıflık olduğunu düşündüğünüze inanmak istemiyorum. Mutlu olmanın bilgiye dayandırıldığı sürece ne zararı olabilir ki? Hayatın anlamının anlamsızlığından doğan bir çürümüşlük olmasına inanmak hepimizi hızla giden şu trenden atlamaya itmez mi? Süleyman mutluluğu övmedi mi? Sonra neden herşey böyle oluyor? Hayatımız dediğimiz şeyin ölümün yolculuğu olduğunu düşündükçe koca bir boşluğa bakmış olmuyor muyuz?

Evet anlıyorum sizi. İnançları olan insanlar ile olmayanlar arasında bir yaşama farkı yok. Her ikisi de yeterlilik ve bolluk içinde yaşıyorlar. Daha fazlasını istemek konusunda aynı durumdalar. İyi ama inançlı olmak zevklere ve ihtiyaçlara veda etmek demek olsa idi bunca nimet ne diye dünyaya saçılmış olsun? Anlamakta zorlandığımız dini öğretilerin arasında cinselliğin yadsınması da var tabii ki. Ürememiz istenmediği halde tüm canlılara bu iç güdü ne diye bahşedilsin ki? Kiliselerin bu saçmalığa son vermesi gerekir. Sevişmek; vermek ve almaktan ibarettir. Bu durumun tarafları her iki eylemi kendi içinde yaşar.

- Kendi çıkarımlarınızı savunmanızı takdir ediyorum. Ancak şu anlattıklarınız benim için oldukça gereksiz. Tendeki hayat büyük bir kötülük ve yalandan ibarettir. Bu yüzden bu hayatın ortadan kaldırılması bir nimettir. Bizim arzu etmemiz gereken bir şeydir. Yer yüzünde olan her şey anlamsızdır. Sonsuz Tanrı kavramı aslında insanın sonsuzluğu,hayatın sonsuzluğudur. Buna pek çok inanç ve inanıştan kılıflar uydurabiliriz.Güneşin altında yeni bir şey yok küçük hanım. Eski eskidir ve yarında eskiyecek. Sahip olduğumuz ve olacağımız sadece “hiçlik”. Sonuç olarak ne yaparsak yapalım kendimizden sonrakilere bırakıp gideceğiz. Bunun en iyi kanıtı sanattır. Sanat hayatın aynasıdır. İnsanların karanlıktan değil ışıktan korktuklarını, kötülüğün hayatın ta kendisi olduğunu pek güzel ortaya döker sanat. Gerçek ise anlatılanlarla değil yaşayarak elde edilir mi? Sanat bize bunun cevabını veremez. Cevaplar asla bulunamıyor.

- Gerçek yaşayarak elde ediliyorsa yaşadığım hayatın doğru bir hayat olduğunu nereden bileceğim ki gerçeğe ulaşacağım? O zaman sizin sözünüze temas etmiş oluyoruz değil mi? Sebepler, arayışlar ve cevapları verilememiş sorular ile kalakalmış durumdayız. Siz yelkensiz kayığınıza binip nehir boyunca devam eden yolculuğunuza çıktığınızda göre bu tren de ne işiniz var?

- Beni siz getirdiniz hanım efendi. Aklınızla beni öyle çok sorguladınız ki işte karşınızdayım.Dinlerin Tanrı inancını öldürüyor olması canınızı yakıyor ve siz tüm hırsınızı benden almak istiyorsunuz. Hızla yol alan trenden ve her şeyden sıkıldınız. Hayatın bir anlamı olsun istiyorsunuz ve bulamadıkça kalmak için nedenler aramaya devam ediyorsunuz. O cevap yok!

- “Hep aynı yere düşen mürekkep damlaları gibi bir yere toplanan sorular” ile beni baş başa bırakıp gidemezsiniz. Benim inancım dünyevi bir amaca hizmet etmiyor. Ben arınmak istediğim için ayrılmak istemiyorum inandıklarımın. Kendi irademizle ile burada değilsek buraya getirilmemizin bir şakadan daha fazlası olduğuna inanmak benim hakkım olmalı. Sadeleşmiş bir din yoksa kendi sadeleştirdiğim inancıma bağlı kalacağım. Ama illaki her şeyin ilk sebebi olan Tanrının olduğuna hep inanacağım. Boşlukta gezinen izotoplar gibiyiz. Bir atom çekirdeği olmak için çok mu geç kaldık?

- Sorular sizi yeni arayışlara götürecektir. Ancak yolcuğumuzun bundan sonrasında yalnızsınız küçük hanım.

Geldiği anki nezaketinden zerrece ödün vermeden karşımda oturan ve ayağa kalkarken gösterdiği zarif beden hareketleri ile beni kendine bir kez daha hayran bırakan bir dahi ile bir tren kompartımanında yolculuk ettiğime kimseyi inandıramam. Kucağıma onlarca yeni soru bırakmış olmasına bile aldırmadan ayağa kalkıp ona tüm içtenliğim ile sarıldım. Çok eski bir dostu yolcu eder gibi gözlerime dolan yaşlara engel olamadım.

Uyandığımda elimde bir kitap ile odamdaki kanepemde uyuyup kaldığımı gördüm. Kitabın ön yüzünü çevirip gülümsedim. Tolstoy’un itiraflarını bizzat kendi ağzından dinlemek dünya üzerinde kaç kişiye nasip olmuştur ki?

Son soru: Sokrates gibi bir hücrede ölüme yürümenin son olduğunu bile bile bunca sorguya neden ihtiyacımız vardı ki?

Deniz...

[/italik]

BİR ÖLÜDEN GELEN MEKTUP

[italik]

Günlerdir kaşınan ve kokan sağ kulağım bir hafta önce düştü. Zaten çürümüştü. Her şey o zaman başladı. Sonra sol elimin parmakları teker teker çürümeye başladı. Garip bir acı duyuyordum. Bu acı aslında bana zevk veriyordu. Çürürken kokmasalar aslında çok sorun etmeyecektim.

Sol kolum tamamen öldükten sonra bedenimin ölüşü daha da hızlandı. Mehmet'e çürüyen organlarımı gösterdikçe bana gülüyordu. Şaka yaptığımı sandı önceleri. Sonra benim için endişelenmeye başladı. Ama artık çok geçti.

Bir doktora gitmem için çok ısrar etti Mehmet. "Ben bir ölüyüm," dedim ona. Doktorlar yaşayan insanlar için vardır. Benim artık defnedilmem gerekiyor. Sesimi yükselttim bir gün. "Beni artık gömmen gerekiyor Mehmet!". Anlamıyordu...

Etrafımdaki insanlara kötü kokumla zarar vermemek için sürekli olarak bedenimi yıkıyordum. Ama artık son bir kez beni onların yıkayıp huzurla toprağa karıştırmaları gerektiğini söylüyordum. Annem ve Mehmet benim öldüğümü kabul etmek istemediler. O iğrenç çürümüş bedenimle sürünerek etraflarında dolaşmamı tercih ettiler. Çok kızıyorum onlara. Çok!

Mehmet işe gitmişti. Annem yanımda uyuyakalmıştı. Ben ise artık içimdeki mezarlık özlemime dur diyemiyordum. Sessizce evden ayrılıp soluğu mezarlıkta aldım. Bir çocuğun lunaparkta olması kadar sevinçli ve heyecanlı idim. Artık ait olduğum yere gelmişim. Onlarla saatlerce konuştum. Kendime bir mezar kazmak için mezarlık bekçisinden bir kürek rica ettim. Adam oldukça şaşırılmış olsa da bana istediklerimi verdi. Bir süre sonra yanında polislerle beni yeni kazmaya başladığım çukurumun içinden zorla çıkardılar. Hiç kimsenin ölümlere saygısı kalmamış.

Ölü bir bedenle, yaşayanların arasında sıkışıp kalmış olmak beni defalarca kez öldürüyordu. Mehmet beni o doktora kesinlikle götürecekti. Çürümüş bedenime bir doktor ne yapabiliirdi ki? Bedenimden çıkan kurtlar tüm evi saracak yakında. Bu kadar çok olmaları komik geliyor bazen. Yakında konuşamayacak ve yazamayacağım. En son beynim ölecek sanırım. Hala düşünemediğime göre beynim hayatta olabilir. Belki de bu düşünceyi sağlayan şey ruhumdur. Tüm bedenim ölmüşken, damarlarımda tek damla kan kalmamışken beynimin hala iş görüyor olması nasıl mümkün olabilir ki?

Mehmet'in beni doktora götürmek için zorladığı sabah bir çarşafa sardım bedenimi. Tamamen görünmeyeceğim bir şekilde bu kefenin içinde beni götüreceksen onunla gideceğimi söyledim. Benim için tek bir dua bile etmedi. Ölmüş birinin ardından bazı törenler yapılması gerekmez mi? Çok kızgınım Mehmet'e!

Doktorun odasına varana kadar insanların şaşkın bakışları üzerimden hiç ayrılmadı. Oysa kendimi çok iyi sardığımı düşünüyordum. Mehmet dışında herkes benim ölü olduğumu görebiliyordu. Ha! Bir de annem var tabii. O da asla inanmadı bana. Sürekli olarak ağlıyor. Ölmüş olmam onu üzüyor biliyorum ama artık benim aralarından ayrılmam gerek. Bu şekilde çok acı çektiğimi neden göremiyorlar?

Doktorun odasında oldukça uzun kaldık. Benim bir ölü olduğuma o hiç şaşırmadı. Demek ki benim gibi olan insanlara daha önce de rastlamış diye düşündüm. Kulağımdan başlayarak, yavaş yavaş, acı çekerek, çürüyerek nasıl öldüğümü ona ayrıntısı ile anlattım. "Kazayı hatırlıyor musun?" dedi. Şaşırıldım... Bir kaza geçirmiştin sanırım ve o kazadan sağ kurtulamamıştım. Ancak ben o kazayı hiç ama hiç hatırlamıyordum." Karşıdan karşıya geçerken sana bir arabanın çarpmasından bahsediyorum. On gün boyunca hastanede tedavi görmüşsün. Ucuz atlatılmış, sonunda aramıza dönmüşsün. Hiç bir şey hatırlamıyor musun?" Doktor bunları söylerken olmayan midemin neden bulandığını anlayamadım. Son üç gündür hiçbir şey yemiyor olmama rağmen kusmuş olmam da oldukça saçma gelmişti.

"Elif, seni bir süre bu hastaneye yatıracağız. Seni çok sevdiğimi asla unutma. Lütfen benim için iyi ol bitanem". Mehmet bu sözleri söyleyip beni bu hapishaneye bırakıp gitti. Hem bir ölü hem de bir mahkumdum artık. Belki de burası gömülemeyen ölümlerin morgudur. Yakında sıra ile hepimizi gömmenin bir yolunu bulana kadar burada bekliyoruz olabiliriz.

Tahmin ettiğim gibi beynim daha ölmemiş. Çünkü burada beynimi hayatta tutmak için sürekli olarak elektroşok uyguluyorlar. Tam kafatasıma verdikleri elektrik ile çok canım yanıyor. Çürümüş et kokumdan daha tahammül edilemez olanı bu şok seansları. Buraya geleli birkaç gün oldu. Çaresizlik içinde yazdığım bu mektubu az sonra kıracağım camdan aşağıya atacağım. Bu mektup kimin eline geçerse lütfen acilen beni bulsun. Burada, ölü bir bedenle mahkum edilmişken, her gün ağır işkencelere maruz bırakılıyorum. Lütfen bana yardım edin!

Deniz...[/italik]

YARIN HEP OLUR

[italik]

Kasabanın ortasında kurulmuş darağacı tüm dehşetiyle kurbanını bekliyordu. Ellerim arkamdan bağlanmış itile kakıla yağlı ilmeğe doru hızla yaklaşıyorum. Mehmet'in son anlarında neler hissettiğini hiç öğrenemedim. Mesela beni düşünmüş müydü? Bir sevmek yüzünden ölüme yürümenin ne kadar aptalca olduğu fikrini bir kenara atıp beni,beni,bizi düşünmüş müydü Mehmet?

- Öldürün bu kahpeyi, kasabanın namusunu ayaklar altına alan bu sürtüğü sallandırın.

- Bana verin onu! Ellerimle yolayım günaha davet eden o simsiyah saçlarını. Sonra o şehvet saçan güzel gözlerini oyalayım tırnaklarımla.

Toplanan kalabalık için benim az sonra asılacak olmam yeterli değil. Onlar bedenimdeki her bir parçayı elleri ile söküp almak istiyorlar. Bunca öfke ve kin için ne yapmışım ben? Yüzüme taş,elma, domates fırlatıyorlar,aralarında olduğum askerlere rağmen bir yolunu bulunca saçlarımı koparıp bedenime darbeler indiriyorlar. Bir adamı sevmenin bir bedeli olması, hem de böyle bir bedeli olması çok acımasızca. Yok! Bu düpedüz saçmalık.

Bir çılgınlığın uzağından, hayalet olmuş, dolanıyordu aklım. Dünya dev bir zebani gibi cezalandırıyor hepimizi ve arayıp durduğumuz cehennem içimizden eritip duruyor ruhumuzu. Bir mum gibi eridikçe damla damla yayılan ruhlarımız, pelte gibi şeklini kaybederek uzayıp gidiyor. Her biri diğerinin üzerini örterek aşınmış temellerimizi örtüyor.

Sakince adımlıyorum sonumu .Sessizliğimin derinliğinden taş kesmiş bir trans, sağırlığına inat, en keskin bakışıyla delip geçti duvarlarını kalabalığın. Hüzün dolu bir patırtı ile indi tuğlalar ve toz bulutunun içinde yine aynı bakış.Görebildiği ne varsa yıkıyor bir bir.Ta ki Mehmet sislerin arasından görününceye dek uzadı bakışlarım. Gözlerimizle seviyoruz birbirimizi bunca karmaşa arasında. Yüzümden yayılan tebessüm daha çok kıskırttı çirkef insan yığını. Ama artık hiçbir darbeyi hissetmiyorum. Mehmet beni bekliyor...

Aklımın en derininde oluşan kavrayış kalabalığı alıp götürdü görüşümden. Mehmet! Her bir dokunuşun tüm bunlara değdiğini mi soruyorsun karşıma dikilmiş? Evet! İki inci tanesinin bir kabuğu paylaşması kadar olanaksız bir ev arayışydı ruhlarımızın yolculuğu. Aynı zorlukla oluşan her bir yağmur tanesinin tenimizi ıslattığı o gün olanlar bize bahşedilmiş bir cennet yolculuğu idi. Şimdi karnımda gizlenen bir kum tanesi var ve benim bir istiridye olduğumdan onların haberi yok. Senden bir parça ile yürüyorum son adımlarımı. İnci tanemizi onların eline bırakıp gidecekkadar delirmedim, merak etme.

Biz her şeyi geride bırakıp gidiyorken, bir anıda gece, lacivert giysisini giymiş, derin dekoltesinden gösteriyordu yıldızlarını. Siyah gölgeden saçlarını savurmuştu sokaklara, topukların sesleri tarafından çiğnensin diye.Buna engel olamadığımız için mi saçlarımın her bir teli onların elinde? Biz gerçek bir aşka muhtaç çaresizlerden başka bir şey değildik. Onların kurallarına uymak bile istemiştik üstelik. Evlenmesek bile bir olmuş yüreklerimize bir isim vermelerine izin verecektik. Gecenin siyah saçlarını güneşin koynundan neden alıyorlar? Gece ve gündüz kadar ayrı olabiliriz. Ama yine gece ve gündüz kadar birbirimize mecbur olduğumuzu göremediler. Biz, dinlerin dışında bir güne uyanıyorduk. Biz, onların bakamadığı bir gün doğumuyduk. Tam gece ve gündüzün öpüştüğü andık biz.

Yüzlerin her birinden fıskıran öfke ve nefretin soğuk nefesi yüreğimi buz kesti. Kanım damarlarımdan çekilmiş, benim hissini kaybetti artık. Kana acıkmış,şiddete doyamamış bu insan kalabalığı benim kadar zararsız, sıradan bir varlığı yok etmek için derin bir susuzluk çekiyor. Bir an için onlara karşı aynı nefreti hissettim. O an kendimden utandım. Değdikleri her şeyi kendilerine benzetiyorlar." İçime ektiğiniz nefret tohumundan sizler sorumlusun" dedim sessizce. Başımı kaldırıncaya yerden bir an içlerinden biri ile göz göze geldim."Ben gölgelerinizle konuşuyorum siz bilmezken," dedim bakışlarımla ona. An da burnumu yakan koku çok tanıdık. Bakışlarımın bulunduğu tüccar,sinsice gülümseyerek bir balta gibi kesti sözcüklerimi. Aç gözlülüğün kokusunu neden sadece ben duyuyorum? Bir ceset kokusu kadar keskin bir şekilde öylece,havada asılı duruyor oysa. Ona istediğini vermediğimden beri tüm kasabalıyı bana düşman etmesi yetmemişti ona. Dokunamadığı bedenimin işkence çekerek ölmesini istiyor. Onlar her zaman kazanır!

Sadece birkaç adım kalmışken dar ağacının merdivenlerine, ruhum hava kadar şeffaf,bedenim toprak kadar ağır. Yüreğim onlarca tedirginlik yığıyor boşluğuma. Merdivenin başında duran Belediye Başkanının yüzüne takındığı ifade çok komik. İçi bomboş olan bu adamın takındığı bu ifade onun çok bilgili ve önemli biri olduğunu sanmanıza yol açıyor. Oysa biraz konuşunca size böyle bir ifade ile bir yanılısama sunduğunu anlıyorsunuz. Defalarca kez onu halkı bu şekilde dolandırmaması konusunda uyarıştım. Bu çevremde toplanan halkın demokrasi adı altında soyulup,tüm haklarına tecavüz edilmemesi için ciddi savaşlar vermişim. Şimdi aynı halk, ona alkış tutarken beni asmak için büyük bir arzu duyuyorlar.Yanımdan geçip merdivenleri çıkarken durdum.

- Yalan ve hile kadar bir insanı ölümlü yapan bir şey yoktur sayın Başkan. Sizin gibi yaşamak ağız dolusu kurtçuk yemek kadar tiksindirici olsa da açlığınıza dayanamayıp onu çiğnemeye devam ediyorsunuz. Ben ise ölümsüzüm!

- Götürün şu pisliği gözümün önünden. Hadi! Asker ne duruyorsun, çıkar sunu merdivenlerden.

Askerlerin canımı yakarak, zorlayarak çıkardığı dört basamak boyunca gözümü bir insanlık suçu olan başkandan hiç ayırmadım. Ben ölecektim ama onun yüzüne kilitlediğim bakışlarım onu her aynaya baktığında yeniden karşılayacaktı. Yine de, onlar her zaman kazanır!

Bulduğum yükseklikten kasabanın çıkışındaki manzarayı görebiliyorum. Son bir kez bu güzelliği içime doldurmak için bakabildiğim kadar çok ayrıntıyı görmeye çalıştım. Ruhumun gölgesini, tek bir yaprağı bile incitmeden güçlkle ve yavaşça sürükledim dağların tepesine. İşte dağların krallığı! Bitki örtüsü selam duruyordu, başı dumanlı, en yüce olanına.

Yemyeşil bu doğanın koynuna sonsuza dek gömülmek belki de o kadar kötü bir şey değildir. Güneş öyle yakıyor ki terleyen kara hemen yanındaki denizden bir yudum su dileniyor gibi. Deniz ve doğanın buluştuğu o keskin çizgi tıpkı Mehmet ve benim gibi kavuşmakla kavuşamamak arasında ölece duruyor. Tekneler ve kıyı, önümde öykü karakterleri gibi duruyor. Huzursuz, kasvetli, davetkar, dilsiz, asık suratlı ve isyankarlar. Gel de bizi keşfet yeniden diyorlar. Burnumdan ciğerlerime dolan tuz ve yosun kokusu içimde oynaşan kum tanesini öpüyor. An, beni artık doğanın ve denizin kollarına götürmüştü nasılsa. Ne olacaksa olsun bedenime, ben artık aranızda değilim.

Karşı ki yamaçta bir yara izi gibi duran yanık alan canımı yakınca ayıldım düşümden. "Evimi bile yakmışlar," dedim yine sessizce. Demek ki nehrin bunca uykusuz görünmesi bu yüzden. Uykusuz ve yorgun bir şarkı çalıyor süzülükçe denize doğru. Gözlerimden akan yaşları Mehmet'in gölgeden elleri sildi. Gülümsüyor bana!

Onlar boynuma ilmeği takmaya hazırlanırken bir fırtına çıktı aniden. Tüm kalabalık şaşkın... Fırtına büyük bir hızla denizden karaya doğru ilerliyor. Dalgalar azgın birer köpek gibi ardı arkasına karayı ısıyor. Kıyı şefkatli bir anne gibi kollarını azgın dalgalara açmış olsa da tıpkı buradaki kalabalık gibi öfkeli dalgalar an ben an büyüyüp devleşiyorlar. Doğa bunca haksızlık karşısında uykusundan uyandı. Kendisini rahatsız edenleri artık başından savıyor. Fırtına koca ağzını açmış bir dinazor gibi saldırıyor toprağa. İçinde bulunduğumuz sahil kasabası artık doğanın nefreti karşısında çaresizce aman diliyor, doğa ona hiç aldırmıyor. Deprem ve fırtına el ele vermiş öfke kusuyor üzerimize. Halk sağa sola kaçışsa da beni bırakmıyor."Bu kadın bir büyücü. Bize bir felaket gönderdi. Bunun yüzünden hepimiz helak olacağız. Bir an önce asın bu cadıyı!" demekten vaz geçmiyor. Ben ölürsem felaket son bulacak sanıyorlar. Cellad çaresiz, ayakta zor durmasına rağmen boynuma ipi geçirdiği şu anda artık dalgalar bulunduğumuz yere kadar geldi ve görünen o ki bugün ölecek olan sadece ben değilim. Boynumda bir ip, ellerim bağlı halde sulara gömüldüm.

Mehmet'in suyun içinde, balıkların arasında yürüdüğü yolu takip ediyorum. Geriye dönüp bana bir kez daha gülümsedi. Yine evim işte bu gülümseme...

Katliamların oncası arasında herhangi bir geceyi, gündüzü katletmenin bir hükmü olmuyor "yarın" olunca...

Bugün onlar kazanır. Yarın yeniden doğulur...

[/kalin][/italik]

[italik]Deniz...[/italik]

Türk Milleti Çalışkandır, Türk Milleti Zekidir

[italik] Elif kafeye geldiğinde arkadaşlarını hararetli bir konuşmanın ortasında buldu. Tam yedi kişi küçücük masaya sığışmışlardı. Aralarındaki iki genci tanıyamadı. Masaya doğru yürürken garsona el hareketi ile arkadaşlarının olduğu yeri işaret ederek “çift kaşarlı bir tane ve bir de duble çay. Abi, lütfen acil olsun fazla vaktim yok,” diyerek yüksek sesle siparişini verdi. Elif’in sesini duyan Mehmet masadaki koyu sohbetten başını kaldırıp kendilerine doğru yaklaşmakta olan Elif’e gülümsedi.

- İşte benim sevgilim de gelmiş. Gel bitanem, gel, konular tam senlik.
- Hayırdır, bu kadar hararetli ne konuşuyorsunuz?

Mehmet ayağa kalkıp Elif’e yerini verdikten sonra arka masadan bir sandalye çekerken cevap verdi.

- Bak canım bu arkadaşlar Musa ve Cengiz. Bizi andımız kaldırılmasının abartılacak kadar önemli bir şey olmadığına ve hatta bunun gerekli olduğuna inandırmak istiyorlarmış.
- Ha! Biz fikirlere açığız, gerçekten geçerli nedenler sunarsanız ikna olabiliriz tabi ki. O zaman sizi yoracağım ama baştan alın bakalım beyler.
- Of! O zaman siz baştan alın ben gidip bir sigara içeceğim dışarıda.
- Bir hoş geldin bile demedin ama git bakalım Mustafa.
- Hoş geldin Elif. Canım benim konuya dalmışız kusura bakma.
- Neyse, hadi affettim. Git ama geri gel, kaybolma seninle işimiz var.
- Evet, unutmadım . Yardım edeceğim dedim, biz sözümüzün eriyiz kızım!
- Hahaha.. Tama canım teşekkür ederim. E! Beyler buyurun bakalım sizi dinliyoruz.
- Elif bacım, sen Türk ‘müsün bilmiyorum ama objektif olarak bakacak olursak bir kere metnin tamamı ırkçı söylemler içeriyor. Bu ülkede yaşayan Türklerin dışında Lazlar, Çerkezler, Kürtler, Arnavutlar ve daha başka ırktan olan insanlar var. Neden her gün “Ne Mutlu Türküm Diyene” demek zorundayız? Ben neden varlığımı Türk varlığına armağan edeceğim ki? Bize bunlar ilkokulda ezberletiliyor. Hem beynimiz yıkıyor hem de karşısında olduğumuz ezberci eğitimin tam içinde olmuş oluyoruz. Hatırlarsanız her sabah aynı tantana yüzünden dakikalarca okulun önünde ayakta duruyorduk küçük yaşta. Millet sussun ve andımız okunsun diye beklerken kış günü donuyorduk kapı önünde. Üstelik bak, mesela ben yıllarca aynı andı okuduğum halde kendimi hiç öyle hissetmiyorum. Kafamıza zorla doldurulmuş çakma tarihten kurtulursanız siz de “Ey yüce Atatürk” demeyeceksiniz aslında.
- Sonunda geldi benim tost. Çok açım, aç, aç, aç. Atatürk’ü de sevmiyorsun yani? Sadece andımıza karşı olunmaz zaten, bazıları açıkça dile getirmez ama altında yatan neden bu Atatürk kinidir aslında. Sen hangi bölümde okuyorsun Musa kardeş?
- Tarih.
- Anladım, peki devam et sen. Sözüünü kestim kusura bakma.
- Yok, önemli değil. Nerede kalmıştım... Ha! Evet, bu ant Atatürk’ün kendi egosunu şişirmek için tasarlattığı bir dayatmadır. Öldükten sonra bile sürekli zirvede kalmak için uydurduğu masalların gökten üç elma düşmüş deme halidir.

Bu ülke pek çok savaş yaşamıştır. Ama en şaibeli olanı Kurtuluş Savaşıdır. O savaşta kahramanlıkları ile adını Dünyaya duyurabilecek pek çok komutan Atatürk’ün gölgesinde bırakılmıştır. Sanki adam bütün savaşları tek başına kazandı. Hepsini geçtim, Çanakkale Savaşı bir deniz savaşı olmasına rağmen yine Atatürk’ten bahsediliyor ve onun kahramanlıklarından. Tarih bilmesek inanacağız kardeşim. Osmanlıyı yıkıp kendi istediği devleti kurmak için uğraşır ecdadınızı tarihe gömmüş, rezil etmiş, dinsiz bir adam için “Yüce” demek akla isyandır.

Hem, sizler çağdaş demokratik gençlersiniz madem nasıl oluyor da böyle bir dayatmayı kabul ediyorsunuz? Nerede kaldı insan hakları? Eğer bir Çinli olsa idiniz bu ülke de, size her gün “Ne mutlu Türküm diyene” dedirtselerci nasıl hissederdiniz? Sizin meşhur sözlerinizden olan “empati”, yapın bakalım.

- Valla, ben Kürt’üm ama hiç öyle senin dediğin gibi andımızı okumaktan rahatsız olmadım. Senin hissettiğin gibi kendimi ötekilemiş falan da hissetmiyorum. Ben bu topraklarda doğdum, atalarım yüz yıllardır bu vatanın üzerinde yaşıyorlar. Kök saldığım bu topraklara aitim. Neden kendimi bir mülteci, bir azınlık gibi hissedecekmişim? Anadolu zaten pek çok kültürün bir araya gelmesinden oluşmuştur. Şimdi herkes kendi ırkının peşine düşse bu ülkenin adını ne koyacağız? Bize Dünya da hangi isimle hitap edecekler? Sadece bizim ülkemiz değil ki pek çok ülkede farklı ırkların karması vardır. Çin örneği verdin sen madem oradan yola çıkarsak; Çin dediğin ülkede bilinen 400 tane etnik grup var. Şimdi hangisini biliyorsun bana söylesene? Dünya da Çinlilik diye bir kavram mı var? Ama biz de nedense ülkelilik türetmesi de başladı. “Türkiyelilik” ne demek kardeşim? Bu ülkenin adı Türkiye, üzerinde yaşayan ve uyruğunu paylaşan herkes “Türk” işte. Bunu başka şekilde halledemezsin. Ulus olmanın yolu öncelikle tek olmakla başlar. Bir bayrağın altında, onlarca etnik kökenimizle, hepimiz milletiz. Biz eğer “Türk” milleti olmayı başaramazsak gelip hepimizin altından toprağını, başımızdan bayrağımızı, en son da bedenlerimizden başlarımızı ayırırlar. En iyi ihtimalle sömürge, zavallı bir topluluk haline geliriz. Sen ki tarih okumuşsun madem İngiliz’in bu sömürge devletlere neler yaptığını da en iyi bilen kişi olmalısın. İşte andımız bu yüzden değerlidir. Bize çocuk yaşta öğretilmeye çalışılan “ulus” olmak bilinci; yaşamamız, büyümemiz, saygın olmamız için sigortamızdır. Dünya devletleri akbaba gibi, sürünenlerin

ölmelerini bekliyor. Bir kere düşünmeyegör bakalım senin etnik kimliğin hangi devletin umurunda olacak.

- Madem bu kadar etkili idi ben neden senin gibi düşünmüyorum Mehmet kardeşim o zaman? Andımızı her sabah okumak ben de tam tersi olumsuz etkiler yapmış bak gördüğün gibi.

- Bu senin suçun değil Cengiz. Bilinçli olmak toplumsal bir bakış açısı gerektirir bazı konularda. Eğer ailelerimiz, öğretmenlerimiz, komşumuz, akrabamız, çevremizde bulunan etkenlerin büyük çoğunluğu bize başka bir şeyi dayatıyorsa doğru olanı görmemiz zor olur. Mesela dinler bu konuda daha başarılıdır. Aslında hiç birimiz bu konu da seçme şansına sahip değilizdir. Çok az insan içinde doğduğu, büyüdüğü toplumun dininden başka bir dini benimser daha sonra. Eğer ailelerimiz bize dinde gösterdikleri öz veriyi toplumsal birey olmak konusunda gösterebilirlerdi şimdi bizde Japonya örneğindeki gibi hem geleneklerimize bağlı, hem de yaşam standartı yüksek, sahip olduklarımızın kıymetini bilen vatandaşlar olurduk. Oysa bizler asıl ezberi dinle yapıyoruz. Atatürk bizlere mensubu olduğumuz dini okuyup anlayalım diye Türkçe olarak sundu. Ne oldu? Buraya hiç girmeyeceğim şimdi ama sen beni çok iyi anladın bence. Japonya halkından hiç kimse "ben Japonyalıyım ve etnik kökenim de şu olduğundan Japon denilmesini istemiyorum" demez. Ya, düşününce çok komik değil mi bu zaten. Bu kadar komik bir tasarının manipüle edilebilmiş olması bizim halkımızı küçük düşüren bir durum bence. Öyle çok ince ayarlar falan verilmemiş aslında, kabataslak bir tasarım ham hali ile pompalanmış ve senin gibi üniversite de okuyan bir genci bile etkisi altına alabilmiş. Bu neden oluyor biliyor musun dostum? Bu bizlerin yumuşak karnı ile ilgili. Bize karşı biraz "bende sizdenim, Allah Muhammed, din, iman" dediler mi biz o insana hemen güveniyoruz. Bir Müslümandan zarar gelmez diyoruz. "Hem bu adam tıpkı bizim gibi konuşuyor. Hiç öyle üstenci bir dil kullanmıyor. İçimizden birine güvenmeyeceksek kime güveneceğiz. Adam sen de hangisi çalıp çırpmadı ki? Azıcık da bunlar götürsün bir şey olmaz. Double, double gelişmişlik geldi bak ülkemize," diyoruz. Ama en çok zararı da tarih boyunca bizi dinle zehirleyenlerden görüyoruz. Akıllanmak gibi bir niyetimiz olsa çok iyi olur. Artık yolun sonuna geliyoruz.

Elif yemeğini bitirmiş ellerini silerken göz ucu ile masadakileri izliyordu. Mehmet'in ağzını eli ile kapatıp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kollarını Mehmet'in boynuna doladı.

- Söylesene sevgilim bizim çocuklarımız olunca onların ırkı KürTürk mü olacak? Nasıl ayrılacağız biz ırklara? Yahu, herkes birbirini almış evlenmiş, turşu gibi karışmışız. Nasıl etnik saptama yapacaksınız beyler merak ettim doğrusu. Hem var ya Elmalılı'nın Kuran Tefsiri dışında rüya tabirleri konusunda da başarılı olduğunu bilmenizi isterim efemim. Bir dip not daha var ki biz Kur'anı Türkçe okuyunca neden kabul olmuyor? Deniliyor ki bazı kelimeler tam olarak çevrilmemiş. Dünya üzerinde yüzlerce farklı dilden dua eden yaratıcı bizim ne demek istediğimizi mi anlamayacak? Sadece Arap dilini mi biliyor Rab? Bu, işte bir Arap kültürü dayatmasıdır gençler. İşte asıl siz bunların üzerine gidin de ülkemiz kendi kültürünü, kendi törelerini Arap adetlerinden aykırılasın. Yoksa andımızı okuyarak kültürel yozlaşma yaşamazsınız. Sen etnik kökenini sıkı sıkı tut yine, kimselere çiğnetme. Ama millet olmayı da bundan ayırmayı öğren. Yoksa! Hepimizi öcüler yer ha.

Elif'in bu sevimli halleri masadaki herkesi güldürdü. Ama Musa oldukça düşünceli görünüyordu yine de. O ana dek doğru olduğuna inandığı şeyleri bir tartıya koymuş gibi bir hali vardı. Elif, Musa'ya kilitlediği bakışları ile masaya seslendi.

- Kısaca tarihten bahsedelim derim ben. Mademki masamızda bu işin uzmanları var, yanlılarımız var ise düzeltsinler. Bir yanlışı doğru bilerek yaşayıp gitmek istemem doğrusu. Ne dersin Musa, benim lise düzeyi Tarih bilgimi düzeltmekte bana yardımcı olur musun?

- Estağfurullah, elimizden bir şey gelirse Allah'ın izni ile yardımcı oluruz tabi.

- Hah! Çok yaşa sen. O zaman ben Osmanlı'nın son zamanlarından biraz bahsetmek istiyorum. Aslında bana göre son zamanları idi ve ondan sonrasına uzatmaları diyebiliriz. Kanuni'nin kapitülasyonlarından bir zarar görmese de Osmanlı ondan sonra belini doğrultamadı biliyorsunuz. Kanuni, güçlü ve bilgili bir devlet adamı idi. Bu nedenle düşünmeden hareket etmediğinden kapitülasyonlar bizim lehimize çalışmıştı. Çünkü verilen ticari ayrıcalıkları eğer kontrol edebilirden refah getirir. Bu güce sahip olman gerekir. Bunun doğru bir tespit olduğunu da yıllar sonra 3. Murat'ın İngilizlere verdiği imtiyazlar ile Osmanlı'nın yarı sömürge bir devlet durumuna düşmesinden görebiliyoruz. Daha sonra Avrupa'nın diğer ülkelerine de iştah açıcı gelen bu yemek artık Osmanlı Devleti'ni hepsinin ortak pazarı haline getirmiştir. Biz neden bu hale geldik Musa? Mısır sorunu hakkında bize ne söyleyebilirsin?

- Kısaca anlatayım o zaman ben Elif. Kavalalı Mehmet Ali Paşa, Yunan isyanı sırasında Osmanlı Devleti'ne yardım etmişti. Ancak onun gönderdiği donanma İngiliz, Fransız ve Rus donanması karşısında 1827'de Navarin'de ağır bir yenilgiye uğramıştı. Böylece Yunan isyanını bastıramamış 1829 Edirne antlaşması ile Yunanlılara bağımsızlıklarını vermek zorunda kalmıştır. Ama Kavalalı buna rağmen durmamış Osmanlı'dan yeni şeyler talep etmiştir. Yanan donanmasının zararının karşılanmasını, isyan bastırılırsa verilecek olan Mora yerine Suriye ve Girit'in kendisine verilmesini istemişti. 2. Mahmut bu istekleri reddedince zaten yorgun olan Osmanlı'ya tehdit bu kez kendi Mısır valisi Kavalalı olmuştur. Kütahya'ya kadar gelen Kavalalı Osmanlı'yı oldukça zor bir duruma düşürmüştür. Rusya hemen kolları sıvayıp fırsattan istifade ederek Osmanlı'ya yardım ediyor gözüküp donanmasını İstanbul açıklarına gönderir. Bu durum diğer vampirlerin yani İngiltere ve Fransa'nın işine gelmez. Artık Kavalalı sorunu uluslararası bir hal almıştır. En sonunda tüm kargaşa arasında 1833 yılında imzalanan Kütahya Antlaşması ile Kavalalı'ya Suriye, Mısır ve Girit valilikleri verilmiş olur. Kavalalı'nın oğlu olan İbrahim Paşa'da bu sayede Cidde ve Adana valiliklerini kapmış olur.

Kavalalı dönemine göre oldukça modern yöntemler ile hem ordusunu hem de valisi bulunduğu toprakları yönetiyordu. Bu durum ne Osmanlı'nın ne de diğer devletlerin hoşuna gitmiyordu. Gücüne güç katıyor, üstelik bir

Müslüman vali olarak ilk kez bu kadar cüretkar ve medeni adımlar atan bir valiyi halk oldukça seviyordu.

Yeniçeri ocağını bile 1826 yılında lağvetmiş olan Osmanlı yaptığı islahatlar ve ekonomik sıkıntılar yüzünden çok zor günler yaşıyordu. Kavalalı karşısında oldukça güçsüzdü. Kavalalı bu durumu kullanıp İstanbul'a kadar yürümek peşindeydi.

Osmanlı bu tehlikeden Hünkâr İskeleyi antlaşması ile kurtulabileceğini düşünmüştür. Bu antlaşmaya göre kısaca Osmanlı Saldırıya uğrarsa masraflarını ödemesi karşılığında Rusların askeri yardımını alacaktı. Karşılığında Ruslar saldırıya uğrarsa Osmanlı Boğazları kapatacaktı. İşte bundan sonra yıllarca dillerden düşmeyen "boğazlar sorunu" böylece başlamış oldu.

- Çok güzel özetledin, teşekkür ederim. Bundan sonrasında Kavalalı ile girilen kavgada Osmanlı ve Mısır savaşı 1832'de olmuştur. Bu savaşta komutanlık yapanlar asla Tarihte altın harflerle anılmadılar. Çünkü pek çok askeri hata yaptılar. Demek ki bir ordu olmak yetmiyor. Demek ki bir ordunun başarılı olması için güçlü, halkına zulmetmeyen, onlara değer veren bir yönetici olmak gerekiyor. Senin arkanda isterse on tane devlet, yüzlerce asker olsun, eğer sen kötü bir devlet adamı ve kötü bir komutan isen sonunda her zaman yenilirsin. Tarihe damga vurmak için öncelikle bu vasıflara sahip olmak gerekir. Burada eğer Atatürk gibi bir lider olsa idi belki de Osmanlı yeniden ayağa kalkabilirdi. Beceriksiz paşaların karşısında usta ama hain bir başka paşa vardı. Eğer Kavalalı, Atatürk gibi ulus bilinci, toprak kıymeti bilse idi kendi gücünü değil halkının önceliklerini önemserdi. Yani Atatürk ne 2. Mahmut gibi basiretsizdi ne de Kavalalı gibi haindi. Buradan alacağımız dersler bunlarla sınırlı değil. Eğer şimdi de doğu da böyle imtiyazlar verecek olursak özerklik, toprak gibi vatanın bölünmezliğine aykırı işler yapacak olursak yine aynı devletler başımıza üşüşüp bizi yine aynı sona sürüklerler. Böyle davranmanın zararını hep beraber görürüz. Ayrıca senin en başta dediğin gibi Osmanlı'yı Atatürk parçalamış, yabancı devletler ile antlaşmalar yapmış olsa idi o devirde çoktan doğmuş olurdu. Dostum Musa, Atatürk kaç yılında doğdu? Biz Osmanlı'nın son anlarından kısa bir kesiti paylaştık. Buradan böyle yürüdüğümüzde Atatürk'e kadar zaten ortada Osmanlı'dan geriye sadece bir isim kaldığını göreceğiz. O zaman sen bütün bunları bile bile hala neden Atatürk Osmanlı'yı yok etti diyebiliyorsun?

Sonrasında otuz yıl yaprak bile kıpırdamadan sedatif bir uykuda gibi koca bir ülkeyi yönetmek iyi bir yönetici özelliği midir bilemedim. Mısırdan İngilizler bayrağını gözümüze sokarken barış içinde yaşamış olmanın bir halüsinasyon olmadığını söylemek akılsızlıktır. Kardeşim adamlar senin topraklarını zapt etmiş, daha hangi barıştan bahsediyorsun. Eğer İngiliz'e haddini bildirse idi Abdülhamit, Bulgarlar ve dahi tüm vampirler ayağını denk alırdı. Ha! Şimdi bana dersiniz ki etrafta çok fazla tehdit vardı. En güzeli iyi ilişkilerdi. O zaman ben de size Atatürk derim. Çünkü o Samsun'a çıktığında ne bir ordusu, ne de hükümdarı olduğu bir devleti vardı. Ama o korkmadı. Ama o yılmadı. Atatürk gibi Dünya'da eşi ve benzeri görülmemiş bir insana ben sabahtan akşama kadar "Ey Yüce Atatürk" demezsem bana yazıklar olsun.

Gelelim Çanakkale'ye değil mi Musa?

- Gelelim Elif, bakalım oradan ne çıkaracaksın? Ama şu ana dek tarihi bir hata yapmadın. Yorumlama şeklin de ayrılıyor aslında. Ben Abdülhamit'in gerçekten durumu çok iyi idare ettiğini düşünüyorum.

- Hayır, ben düşünmüyorum. Bir milletin elinden özgürlüğünü alırsanız artık hiçbir şeyi kalmamıştır. Bizim hiçbir şeyimiz yokken yaşadık onca yılı Musa. Keşke o zaman kopsa idi kıyamet ve onca şehit o zaman verilse idi. Bizde şimdi bu tarihi utancımızla yaşamak zorunda kalmadık. Doksan üç harbi dediğimiz tam bir fiyaskodur. Mithat Paşa için herhangi bir Dünya ülkesinde övgü dolu sözlere rastladık mı? Hayır. Sebep? Çünkü yönettiği orduya kötü komuta etmiştir. Eğer Atatürk'te öyle hatalar yapmış olsa idi şimdi onunla beraber yürüyen diğer ordu komutanlarını değil onun adını nefretle anacaktık. Yani bu başarıyı Atatürk'e mal etmek de bunun kadar doğal bir sonuçtur.

Toprak bütünlüğünün önemini, sadrazam düzeyinde hainliğin nelere mal olduğunu hep Abdülhamit döneminde görmekteyiz. Ayrıca yönetim şeklini değiştirdi diye Atatürk'e kızanlar Abdülhamit'i de göklere çıkarmasın o zaman. Meşrutiyeti tam iki kez ilan eden bir hükümdardan bahsediyoruz. İlk anayasayı getiren, ilk Türk Medeni kanunu nu bizlere sunan padişah kendisi. Demek ki Dünya değişiyordu ve bizim de bir şekilde çağa ayak uydurmamız gerekiyordu. Eğer Abdülhamit bir hünkâr olmasa idi belki de isteyeceği acil yönetim şekli Cumhuriyet olurdu. Hilafet desen zaten arabin düdüğü haline gelmiş sembolik bir malzemedden başka bir şey değildi artık. Hiçbir ağırlığımız kalmamıştı ki Dünyanın gözünde. O devirde yaşayan ve akli başında olan herkes değişimi istemek zorunda olduğunu görüyordu. Ancak ne hikmetse onlarca yıl sonra biz şimdi komik bir şekilde saltanat oyunu oynuyoruz. Dünya çok sesli olmanın, daha çok sesli olmanın yolunu ararken biz tüm yetkileri tek bir kişinin kucağına nasıl yığıyoruz diye hesap yapıyoruz. Bunu yapanları da başımıza taç ediyoruz. Utanmasak padişahım çok yaşa diyeceğiz.

Abdülhamit'in adını dağa taşayanlar yaptıklarından hiç feyiz almamışlardır. Abdülhamit kızların okuması için teşvik edici olan bir hükümdar idi. Üretime ve yerli malına önem veren bir padişah idi. E! Biz şimdi bulduğumuzu satıyoruz. Demek ki sadece ümmet bilincini ayakta tutmak için onun adını bile kirletir olduk.

- Ben de Abdülhamit hakkında bu kadar nasıl olumsuz düşünürsün diyecektim. Bari kızları okula gönderdiği için sev onu diyecektim.

- Merak etme Musa, ben bir İzmirliyim kardeşim. Kendi ucube fikirlerimi başkalarına dikte ettirmek için ne bir grup insana, ne de kendi tarihime çamur atmam. Biz İzmir'de demokrasinin kıymetini bilir, büyüklerimizi sayar, küçüklerimizi severiz. Hatta büyüklerimize öyle değer veririz ki kimsesiz kalmış olanlarımız itilip kakılmasınlar diye konforlu, rahat otel gibi konaklama evleri kurulmuştur bir sürü. Buralarda kadınlar dövüle sövüle, zorla, kimliksiz şekilde bir kaynana, bir kayın baba, on çocuk, beş tane de kayın ve görümceye bakmak zorunda bırakılmaz. Kadın, insandır. Çocuk, yaşlılık sigortası değildir. Çocuklarımızı en iyi okullarda Atatürk'ün istediği gibi aydın, kültürlü ve

ülkesine faydalı insanlar olarak yetiştiririz. Bizim dizimizin dibinde oturup ayakkağı boyasın diye değil. Zaten andımızda geçen "varlığım Türk varlığına armağan olsun" sözleri de bunu der. Gidin çocuklarınızı Suriye topraklarında öldürtün anlamına gelmez. Milyonlarca Suriyeliyi kendi topraklarında beslerken sen çocuğunu gönder de oralarda ölüp kalsın demek değildir. Varlığımızı bu topraklara armağan ederek savcı, hakim, avukat, doktor, hemşire, muhasebeci... Bir şey ol ama asla asalak olma, devletin malına zarar verme, yaptığın işi tam yap demektir. Haddini bil, başka şehirlerde yaşayan insanları üç kuruşluk çıkarların için aşağılama. Bu millet bir bütündür. Bu millet tek tek şehirlerden oluşmaz. Bu millet tüm o şehirlerin bir bütünüdür. Herhangi bir şehirdeki insanlara saygısızca hakaret edersen aynı anda kendine de etmiş olursun. Ama eğer sen de bir olma bilinci yoksa bunun farkına bile varamazsın. İşte acz içinde olmak durumu böyle bir şeydir. Saygısızlık ettiğin kendi yurttaşlarının yüzüne arsızca bakabilmektir.

Çanakkale demiştin onu unuttum. Çok konuştum biliyorum ama buradan bağlayacağım artık. Evet, Çanakkale bir deniz savaşıdır. Ancak tamamı donanmalar arasında yaşanmamıştır. Musa bir tarih öğrencisi olarak sen benden daha iyi bilirsin ki Osmanlı'nın çıkardığı "harp mecmuası" vardır. Orada Mustafa Kemal'in öne çıkmasını istemeyen Enver Paşa'nın bizzat kendi çıkardığı dergi de "Anafartalar Kahramanı" Mustafa Kemal dehasından bahsetmek zorunda kaldığını biliyorsundur. Üstelik Çanakkale'de Atatürk yoktu diyen Tarih tahrifçileri, sözüm ona hoca müsveddeleri nasıl oluyor da oradaki tam da mermiden yapılan o meşhur anıtın önünden geçerken çekilmiş Atatürk resmini görmüyorlar. İnsanlar Atatürk'ten önce nefret ediyorlar. Sonra da o nefrete haklı nedenler bulmak için bir sürü masal anlatıyorlar. Mısır koçanı bir tarafına giresice, o rezil, tarih çarpmış yaratık gibi Ata'nın ölmüş kızına bile iftira atacak kadar şirazedden çıkıyorlar. O zamanın tüm gazetelerinde boy boy resmi olan, adına sokak isimleri verilen, heykelticikleri elden ele satılan Mustafa Kemal Çanakkale'de yokmuş öyle mi? Ben buna inanan insanın ya aptal, ya da hain olduğunu düşünürüm arkadaş. Eğer Mustafa Kemal Anafartalar zaferini elde etmemiş olsa idi belki de deniz savaşı diye dilden dile dolaşan bir kahramanlık öykümüz hiç olmayacaktı.

Tarihi nasıl yok edebilirsin? Ben var ya ben, tek başıma taşırım onun tüm hatırasını omuzlarımda. İşte ben o andı içtiğim günden beri Atatürk'ün bana bıraktığı yurdumu ve milletimi özümden çok seviyorum arkadaş! İşte ben, bu millet için doğru ve çalışkan olmak için her sabah yeniden andımı içiyorum. O öyle bir güneş ki karşısında hangi bataklık olursa olsun, hangi karanlık olursa olsun daha yüzyıllar boyunca önümüzü aydınlatacaktır.

Biz Musa, Biz Cengiz ve biz hepimiz el ele olmalıyım diye yapıyor bunca şey. Biz gençler Atatürk'ün en güvendikleriyiz. Bu ülke, bu vatan bizlere emanettir. Şimdi ve her zaman gözümüz açık ve tetikte olmak zorundayız. Öyle güzel bir vatan da yaşıyoruz ki her karışı için türlü oyunlar oynayan, görünen ve görünmeyen pek çok düşmanımız var. İşte biz el ele olduğumuz sürece bu Cumhuriyet sonsuza dek yaşayabilir.

Elini bırakmayacağım. Elimi bırakma lütfen!

- Elif seferberlik ilan ettin ya. Bak saat kaç oldu kızım, hadi gidelim, asalım şu afişleri artık.

- Ay! Evet, ya unuttum Mustafa. Hemen kalkıyorum. Mehmet, hadi gidiyoruz.

- Ya nereye? Ne afişi asıyorsunuz siz?

- Musa, biz andımız protestosu yapıyoruz. İzmir'in sokaklarına andımızı asacağız. Gerçi bu şehir de andımızı ezberle bilmeyen ve gönülden inanmayan pek bulunmaz ama biz yine de görevimizi yapalım dedik. Bir dakika ya, hadi siz de gelsenize afiş asmaya.

- Şey, bilmem ki...

- Musa, hadi ama o kadar şey konuştuk. Bence ikna oldunuz siz.

- Tamam, ben geliyorum. Hadi Cengiz, kalk yardım edelim arkadaşlara.

- Yok, ben gelmiyorum. Andımız konusunda hala tereddütlerim var. Ama sen git, ben yurda geçerim buradan.

- Tamam, hadi gidelim Elif.

- İki kişiden biri yüzde elli eder. Bu büyük bir başarıdır. Kalan yüzde elli için umut var olmak gerekir. Daha çok uzun yolumuz ama Cumhuriyet bekçisiz kalmaz.

- Elif, seni seviyorum.

- Mehmet, seni seviyorum... Mehmet, ben ülkemi özümden çok seviyorum. Mehmet, benim ülküm; yükselmek, ileri gitmektir.

- Elif, varlığım Türk varlığına armağan olsun. Sadece, senin aşkın benim olsun.

- Deli!

Deniz...[/italik]

İNSAN VATANINI SEVMekten VAZGEÇMEZ ATAM

[[italik] kalın]

Seni sevmek değil de sevdiğimi söylemek için çok zor zamanlar dayım Paşam. Seni toprağım gibi sevdiğimi anlamadıklarına üzülüyorum. İnsan toprağından vaz geçer mi? Seni bayrağım gibi sevdiğimi anlamıyorlar Paşam. İnsan bayrağından vazgeçer mi?

Ben bugünleri yaşadıkça geçmişimi çok özlüyorum. İlkokulda Metin isminde bir öğretmenim olmuştu. Onu çok sevmiştim. Seni bu kadar çok sevmeyi biraz da ondan öğrenmiştim. Her gün senin yeni bir kahramanlığından bahsedirdi bize. Anlayacağımız şekilde Yunan'ı denize döktüğümüz güne dek anlattı bir bir. Ben o zamanlar senin bir insan olduğunu önceleri anlayamamıştım. Bir masal kahramanı gibi geliyordun bana. Böyle Süpermen gibi güçlü ve yakışıklı, hayali, yenilmez kahramanımdın benim.

Sakarya'da, Dumlupınar'da devleşen milletinle seni, özgürlüğe koşarken dinledim. Dünyada "başöğretmen" olabilmiş tek liderin hikâyesini nefes nefese takip ettim. Bize armağan ettiğin Cumhuriyetin kıymetini, anlamını öğrendim. Biz kız çocuklarını nasıl sevdiğini, nasıl göklere çıkarıp Sabihaların kanatlarında meclise koştüğümüzü öğrendim. Seni bir kez daha, bir kez daha ve daha da çok sevdim. Senin uğruna ömrünü verdiği toprakları, sen gibi sevdim.

Metin öğretmenimiz, bir gün On Kasım'ı anlatmaya başladı. Bizler daha çocuk olduğumuz için çok duygusal olmamaya çalışıyorduk. "Saat dokuzu beş geçte Atatürk aramızdan ayrıldı" derken gözlerinin dolduğunu gördüm. "Aramızdan ayrılmak" ne demekti? Bunu çok iyi anlamamıştım ama öğretmenimin gözlerindeki yaş bana senin başına çok kötü bir şey geldiğini söylemişti. O an senin de bir insan olduğunu gerçek anlamda hissetmiştim. Öğretmenimize "aramızdan ayrılmak nedir?" diye sordum. Metin öğretmen; yutkunarak bize senin öldüğünü söyledi.

Bir kahraman ölür müydü? Bir masal kahramanı...! O gün bir daha hiçbir derste parmak kaldırmadım. Bir şeye çok üzülmiştim ama içimde kopan o şeyin ne olduğunu bir türlü anlamlandıramıyordum. "Atatürk ölmüştü." Bunu anlamıyordum. Asla ölmeyecek dediğimiz sen, meğer çoktan ölmüştün.

Ben senin evine ziyarete gelecektim. Babam, "Atamızı Anıtkabirde ziyaret edeceğiz bu yaz" demişti. Anıtkabir senin evinmiş. Şimdi ben seni gelip göremeyecektim öyle mi? Sana, senin için yaptığım Anıtkabir resmini gösterecektim ben. Sana her gün sözler veriyordum. Açtığın yolda yürüyeceğime yemin ediyordum. Beni duyduğunu düşündükçe daha bir coşku ile ant içiyordum. Ama sen ölmüştün!

O gün akşama kadar yüzüm hiç gülmedi. Gün bitip çocuklar sınıfı boşaltırken hiç yerimden kalkmadım. Kendimi hem çok bitkin hem de çaresiz hissediyordum. Benim Ata'm ölmüştü. Ben bunu tam olarak anlayamıyor olsam bile çok ama çok üzgündüm.

Metin öğretmen babamın arkadaşı idi. Sınıf boşaldıktan sonra yanıma geldi. Bir yandan sıramın üzerindeki eşyalarımı toplarken bir yandan benimle konuştu. "Deniz, bugün sizin eve beraber yürüyelim mi? Hem yol da giderken sohbet ederiz." Ben ayağa kalkıp Metin öğretmenimin kocaman göbeğine kadar bile gelmeyen boyumla ve sıska bedenimle ona öyle bir sarıldım ki onu bile şaşırttım. "Öğretmenim şimdi biz onsuz ne yapacağız?". Bunu der demez ağlamaya başladım. O koca cüsseli, kocaman adam sanki kollarımın arasında eridi. Eğilip gözyaşlarımı sildikten sonra çantamı kendi koluna takıp elimden tuttu. "Gel bakalım önce yüzünü yıkayalım. Yolda giderken konuşuruz bunları" dedi.

Yol da giderken senin çok uzun zaman önce öldüğünü ama bize bıraktığın fikirlerinin ve mirasının bizim sayemizde sonsuza dek yaşayacağını anlattı. Senin bile ölmeden önce kendi ölümünün kesin olduğunu, Dünya durdukça yaşaması gerekenin Türkiye Cumhuriyeti olduğunu söylediğinden bahsetti. Seni gerçekten seviyorsam önce çalışkan bir öğrenci, sonra iyi bir insan olmam gerektiğini anlattı Metin öğretmen.

Anıtkabir'in senin sonsuza dek uyuman için yapılan bir ev olduğunu, kapılarının herkese açık olduğunu söyledi bana. Oraya gittiğim de mozole denilen bir yere elimdeki çiçekleri bırakırken senin için dua etmemi, ona bayrağımıza ve vatanımıza yaşadığım sürece sahip çıkacağıma söz vermemi söyledi. İşte bunları yaparsam senin beni duyabileceğini, uyuduğun yerde huzur bulacağını anlattı.

Senin öldüğünde tüm Dünyanın önünde saygı ile eğildiğini öğrendim. Büyüdükçe aslında sadece bizim değil Dünyanın bile, 1938'de, General McArthur'un en zor, en problemli, en buhranlı döneminde, danışman, senatör ve bakanlarından oluşan yüz yirmiden fazla kişiye; "Şu anda hiçbirinizi değil, büyük istidadi ile Mustafa Kemal'i görmek için neler vermezdim" dediğinde öksüz kaldığını anladım.

Bir ilkokul öğrencisi, küçük bir kızın önce yüreğinde, sonra da yaşamında bir kez daha, yeniden doğup can bulduğunda senin nasıl ölümsüz olduğunu tüm herkese gösterdim. Üsteğmen Kara Fatma'nın kim olduğunu öğrenip

bildiğim, tanıdığım herkese anlatırken kadın olmanın ne kadar gurur verici bir şey olduğunu, Ata'mın bana verdiği değeri hak etmek için ülkemizi daha ileri seviyelere taşımanın görevim olduğunu çok daha iyi kavradım.

2000'de ABD Başkanı'nın milenyum mesajında; "Milenyumun hiç şüphe yoktur ki; tek devlet adamı Mustafa Kemal ATATÜRK' tür. Çünkü o yılın değil asrın lideri olabilmeyi başarmış, tek liderdir' dedikten sonra göğsümüzü kabartan bu gururla sana layık evlatlar olabildik mi? Bizler ülke sorunlarında yeterince söz sahibi olabilmek için gereken gayreti gösteriyor muyuz?

Belki de, senin yüzüne bakmaya utanacağımız günler yaşıyoruz. Senin evlatlarının sana olan nefretlerini açıkça kustukları, hatıranı kirlettikleri, sana türlü iftiralar atarken omuzlarda taşındıkları bu günlerde bizler karşında başımız eğik, utanç içindeyiz.

Atam, üzülme! Bil ki doğacaktır yine güneş yine en tepeden. Senin mirasına sahip çıkacak, canı pahasına koruyacak daha milyonlarca evladın var. Sen Atam, yine de rahat uyu yerinde. Bak, oradalar, daha nice Mehmetler, Elifler, Denizler, Mustafalar, Ayşeler... Biz Atam sen rahat uyu diye, bu topraklar yeniden düşman çizmesi altında ezilmesin diye, kendi içimizden çıkan hainlere kurban edilmesin diye Cumhuriyeti, bayrağı, ilkelerini, fikirlerini ömrümüz oldukça korumaya, her zorluğun karşısında yılmadan özgürlük ve laiklik meşalesini nesilden nesile taşımaya yemin edenleriz.

Biz İzmir'de yakılmış bir şehrin küllerinden yeniden doğuşunu Vecihi'nin kanatlarından gösterdik. Biz Kocatepe'de gösterdiğin ilk hedefe, emrettiğin ölüme yeniden koşacak olanlarız. Küçük bir kızın avuçlarında mozoleye bırakılan bir Anıtkabir resminden bin kez daha, bir ölüp bin dirilenleriz.

Dünya'nın bizi yeniden gerçekten kıskanacağı çocuklar yetiştireceğiz. Biz inadına Cumhuriyet, inadına Demokrasi diye bağırırken bayrağımızı göklerden indirmeyecek olanlarız. Biz Atam bilmelisin ki seni asla unutmayacağız, unutturmayacağız.

Atam, ben seni sevmekten nasıl vazgeçerim... İnsan toprağından, insan bayrağından vazgeçer mi? Ben seni vatanım gibi sevdim.

Deniz...[/italik]

GEBE KALMIŞ BİR KOCA

Adam - İyi günler müsait misiniz doktor hanım?

Doktor- Evet tabi ki buyurun lütfen.

Adam- Biz eşimle gebelik için gelmiştik.

Doktor- infertilite ... A! Şey yani kısırlik sorunu mu var?

Adam- Yok, yeni gebelik bizimki.

Doktor- Öyle mi? Ne güzel, gözünüz aydın. Nasıl öğrendiniz gebeliği?

Kadın- Test yaptım evde.

Adam- İdrar testi yaptık

Doktor- Tamam, güzel. Ama biz bu gebelik durumundan kesin olarak emin olmak için hem kan testi hem de ultrason yapalım yine de.

Adam- Bebeği de görmüş oluruz. Ultrason çekilecek bak hayatım.

Kadın- Evet, ama o küçük daha. Göremeyiz biz sanırım.

Doktor- Yani... Ama kalp sesini duyabilirsiniz. Son adet tarihiniz nedir?

Adam- 18 Eylül

Doktor-?

Kadın- Eşim her şeyi yakından takip ediyor da doktor hanım.

Doktor- Peki bakalım. Bu durumda verdiğiniz tarihe göre sekiz haftalık gebelikten bahsediyoruz. Ben tetkiklerinizi yazmadan önce bir ön kayıt alacağım. Aşağıda bilgileriniz alınmıştır ama ben kendim için ayrıca kayıt alıyorum her zaman.

Adam- Tabi, tabi alın siz doktor hanım. Ne yapmamız gerekiyor?

Doktor- Bazı basit sorular soracağım hepsi bu.

Adam- Tamamdır. Buyurum sorun.

Doktor- Adınız; Elif Kılıç değil mi?

Adam- Benim adım da Mehmet efendim.

Doktor – Tamam, güzel. Elif hanım eşinizle akrabalığınız var mı?

Adam- Hayır yok.

Doktor- Bu kaçınıcı gebeliğiniz?

Adam- İkinci bu, Bir kızımız var yedi yaşında.

Doktor- Bu arada düşük, kürtaj falan oldu mu?

Adam- Yok, yok .. Başka gebelik olmadı.

Doktor- Kan grubunuz?

Adam- O Rh Pozitif.

Doktor- Bu kimin kan grubu?

Adam- Benim.

Doktor- Beyefendi ben gebenin kan grubunu sordum ama. Sormasam yanlış yazacaktım.

Adam- Ha! Onun grubu A Rh pozitif

Doktor- Peki, sorularım hanımefendiye yönelik olacak. Kendi bilgilerinizi vermeyin lütfen.

Adam- Peki, özür dilerim.

Doktor- Bir önceki doğum nerede oldu?

Adam- Hastane de oldu da doktor hanım ben neler çektim hiç sormayın. Zor yetiştik trafik yüzünden. Az kalsın yolda doğuracaktık.

Doktor- Ay! Çok hoş. Mehmet Bey, siz de mi beraber doğurdunuz?

Adam- Evet, keşke ben doğursam da bir de Elif'i yanımda taşımak zorunda kalmasam.

Kadın- Doktor Hanım benim eşim biraz farklıdır.

Doktor- Evet, o farkı fark ettim ben. Boyunuz kaçtı?

Adam- Bir seksen beş.

Doktor- Ama nasıl olur? En fazla bir yetmiş gibi.

Adam- Ha! Elif bir altmış beş. Bana sordunuz sandım.

Doktor- Bir gün doğuracak olursanız sorarım söz. Kadınları belli bir santimin altında boyları olunca doğum yönünden bazı riskleri oluyor. Bu nedenle öğreniyoruz. Sizin boyunuzdan bana ne!

Kadın- Haklısın doktor hanım. Şey!

Doktor- Siz sakın olun ama. Bebek ve siz iyi olmalısınız. Neyse sorularda bitti şimdilik. Ben sizi kan testine göndereyim önce. Eğer aç iseniz gebelikte bakılması gereken diğer tahlillerden bazılarını da isteyelim şimdiden. Bir daha kan aldirmek zorunda kalmazsınız bir süre. Aç mısınız?

Adam- Evet!

Doktor- Beyefendi, aç olan siz misiniz?

Adam- Evet...

Doktor- Bir gevrek söyleyeyim mi?

[italik]
Deniz... [/italik]

Not: Yaşanmış bir olayın tamamı birebir aktarılmıştır.

:)))))))))

YERDEN GÖĞE ÖLENLER

[italik] [italik] “Sustum anne, müebbeden sustum;

Her taraf sis... Boğuldu bak ruhum...”

Şükûfe Nihal Başar

[/italik]

Böyle yağmurlu havalarda her zaman kilitlenen trafik yine yapacağını yapmıştı. Bir sağa, bir sola hareketiyle camı temizleyen sileceklerden gözünü ayırmadan radyo kanallarını değiştirmeye çalışıyordu. Sileceklerin görüşü bir çırpıda düzeltilmesi yerine yağın yağmur damlaları ile yeniden temizlemesini tıpkı hayatına benzetti. Sürekli olarak hayatına yağmur gibi yağın sorunların sileceği olmaktan bitkin düşmüş hissediyordu. Bir çocukla, çalışan yalnız bir anne olmanın ne demek olduğunu ancak yaşayan bilirdi.

Otomatik kanal araması bir kanalda durdu. Radyo da konuşan kadının sesini tanıdı. “Feminizmin en ateşli savunucularından olan bu yazarı sesinden dahi olsa tanımayacak pek az kadın vardır” diye geçirdi içinden. Zengin bir aileden gelip paranın ve gücün tüm imkanlarından faydalanarak en iyi okullarda okumuş olan bu kadının “bir kadın hareketi” savunucusu olmasını komik buluyordu. Yine de bir süre onu dinlemeye karar verdi. Radyonun sesini biraz daha açtı. Yazar bir soruya yanıt veriyordu.

- Bakın bu soru gerçekten güzeldi. Cumhuriyete geçişle birlikte ülkemizde yaratılan “yeni kadın” bize özgürlüğün yüzü gibi görünüyor. Ancak bu bile bir dayatmadır. Çarşıdan, ötekileştirilmekten, evinin sınırları içinde dahi mecbur bırakıldığı köle yaşamından kurtulmuş gibi görünse de yeni imajımızı bize yine erkekler çizmiştir. “vatansever, özverili, iffetli” kadınlar Halide Edip ile yeni bir portre çizmiştir. Seçme ve seçilme hakkımızın bize verilmiş olması elbette ki bir nimettir. Ancak iş dünyasında bize her işi yapabileceğimiz söylene de hemşirelik, öğretmenlik, sekreterlik gibi işlerin işaret edilmiş olması kendi içinde koca bir yalanın aynası olarak doğan “yeni kadın” dan bahsedilmelidir. Başında şapkası, korsesi, usturuplu konuşma ve davranma mecburiyeti sunulan kadının cinsel kimliği silinmiştir. Cinsel bir obje olmak ve cinselliğinin yok sayılması arasında iki seçim hakkına sahip bir yaşam dayatılmıştır. Türkçülük, vatanseverlik, ulus bilinci taşıyan, kocasının yanında ve yardımcı, iffetli bir eş ve her şeyden önce fedakar anne rolü verilen “yeni kadın” oldukça sade olsun istenmiştir. Cinselliğini asla ön plana çıkarmasın diye makyajsız, edepli kadınlarımız özgürlüğün tadını çıkardıklarını düşünmekteydi.

Öğrendikçe gücünün farkına varan kadın sınırları zorlamaya başladığında gerçeği görmüştür. Dünya erkeklerini ve onların bize sunduğu imkânlar ve roller dışında tavır almamız bizlerin rahatını bozacak işlere kalkışmamız anlamına geliyordu. Düzenin işleyişi içinde hem çalışıyor, hem seçilip seçiyorduk. Artık eskisi gibi evlerine mahkum edilmiş ikinci sınıf insan muamelesi görmüyorduk. Bize verileden fazlasını istemek te ne demek oluyordu?

Ataerkil düzenin şeklen özgürleşen kadınlarının “zihinsel devrimi” bugün bile gerçekleşmemiştir. Cinsellikten bahsedemeyen bir toplumun ürünleri olarak biz yeni kadınlarda ne yazık ki özgür birer birey olmanın ne demek olduğunu hala bilmiyoruz. Cinselliğin, seks objesi olmaktan öteye gitmediğini düşünen bir duvarın önündeyiz. Gönümüzce sevmek, sevişmek, eş dışında da partnerlerimiz olması hakkına sahip olmak ahlaksızlık olarak görülüyor. Elbette bunun dinsel tema üzerinde de kabul görmeyişi oldukça etkindir. Ancak tüm dünyada ne tesadüftür ki kadın, hem sadece cinsel arzunun tezahürü hem de cinsellekle aynı cümle içinde kullanılmayacak kutsal bir hurafe. Sadece “insan” olabildiğimiz gün özgür olacağız. Nezihe Muhittin 1931’de yayımladığı Türk Kadını isimli kitabını tüm kadın ve erkeklere öneririm. “Ev kadını”, “eş”, “anne” olmak dışında kabul görülmeyen rollerimize eklenen “iş kadını” kimliği ancak diğer görevlerimizi tam ve eksiksiz yerine getirdiğimizde takdirle karşılanan bir görevdir. Hal böyle olduğundan kadının iş hayatına girmesi onu özgürleştirmiş gibi dursa da boynuna yeni bir halka eklenmiştir sadece. Sadakat göstermek her zaman ve daima kadının birinci görevidir. Oysa cinsel kimliklere ayrılmadan sadık olmanın insanca bir vazife olması gerekmez mi?

İyi bir kadın tanımında illa ki ağırbaşlı ve alçakgönüllü sıfatları olmak zorunda ise biz hangi özgürlükten bahsediyoruz? Ayrıca sahip olunduğu kadarı ile kadın özgürlüğünün hayat içinde işleyişinin yasalar ile doğru orantılı iletilmesi devletlerin görevleri değil midir? Kadına şiddetin bunca kanıksandığı, artarak çoğalan cinayetlerin normalleştirildiği bir düzenin içinde hangi kadın haklarından bahsediyorsunuz? Kadına yönelik şiddete dikkat çekmek isteyen kadınlara yine devletin kendisi şiddet uyguluyor, gözaltına alıyor. Otobüste, dolmuşta, sokakta gündüz ya da gece hiç güvende değiliz. Birakın ailemizden olan erkekleri artık hiç tanımadığımız adamlar tarafından şiddet görüyoruz. Her tecavüzü meşrulaştıracak nedenler buluyoruz. Çocuk gelinleri kendi düzeni içinde normal kabul ediyoruz. Sakallarını sıvayarak gezen matruşka imamlar tarafından yeniden ve daha aşağılık şekilde cinsel meta haline dönüştürülüyor. Özgür dünyaya yüzümüzü çevirmek istersek kırmızı ruj, meme ve vajinadan ibaret bir tanımla erkeklerin beyinde geziniyor. İstedikimiz sadece demokrasinin gereklerinin uygulanması oysa. Demek ki demokrasi bizim değil anglosakson sosyal topluluklarının ciddiye aldığı bir kavram. Biz artık yalanlarla uyutulmak istemiyoruz. Kocamız tarafından dövülmek bizim suçumuzmuş gibi saklanmak zorunda kalmayacağımız, devletin ve yasaların gerçek anlamda bizleri koruduğu bir yaşam istiyoruz.

Osmanlıdan beri sadece üst düzey ailelerin kızlarının nimetlerinden faydalandığı bir özgürlükler dünyası istemiyoruz.

Her ne kadar takiminin da sahip olduğu şey pek özgürlük denemese de Anadolu da yaşanan eşitsizlik ile kıyas edilince bir nebze daha iyi durumda olduklarını söyleyebiliriz. İşin ilginç yanı da pastanın kreması yiyen Cumhuriyetin salon kadınlarından başka da yaşanan çarpıklıklara karşı çıkan, savaşı başkaca bir kesimin olmayışı.

Olamaz da zaten! Çünkü bir dağ köyünde kendisinin bir kişi olduğu ona öğretilmeyen bir kız çocuğunun her hangi bir hakka sahip olması gerektiği bilincinin gelişmesi düşünülemez. Hal böyle olunca o kız çocuğunun hem şiddete maruz kalması hem de bir cinayete kurban gitmesi beklenen bir sondur. Tanrının cezası namus kavramınız yerin dibine batsın. Her öldürülen kadının katili devlettir. Devletler kanlı elleri ile para sayıp yoluna bakarken biz ölüyoruz! BİZ ÖLÜYORUZ!

Sessiz kalan tüm kadın ve erkekler öldürülen her kadın ve çocuğun kanlarını içiyorsunuz. Her biriniz yetiştirdiğiniz çocuklar ile topluma ne yaptığınıza bir bakın. Bu insafsız döngünün sorumlusu her birinizsiniz. Kadın katillerini başka bir yerden getirmediler. Onlar sizlerin arasında büyüdüler. Her katilin azmettiricisi sizlersiniz. İnsanları cinsiyetlere, dinlere, etnik kimliklerine ayırırken en büyük vicdansızlığı kadına yaptınız. Bir kadın hem etnik kökeni, hem dini hem de cinsiyeti nedeni ile toplu halde ötekileştiriliyor yahut baskı altına alınıyor. Siz öyle istiyorsunuz diye yaşıyor her ne yaşıyorsa. Kadınların koruyucusu olmayı gücün simgesi olarak görüyorsunuz. Sahip olduğunuz fiziksel üstünlük ile bir kadının her hakkını yönetiyorsunuz. Ondan sonra yetişen neslin sorumlusu olarak yine kadınları gösteriyorsunuz. Siz erkekler! Evet, sizler baylar toplum içinde mağdur edilmiş tüm kadınların başına gelen her şeyin sorumlusunuz. Ataerkil düzeniniz içinde sınırsız özgürlüklerinizin bedeli olan bu cinayetler, katliamlar, şiddet, taciz ve tecavüzlerin sizin eserinizi olduğunu da kabul edeceksiniz.

Kadın yazarın ateşli konuşması radyodan yankılanırken trafik açılmıştı. Ağır ağır ilerliyor olsa bile artık en azından hareket edebilen bir araç zinciri vardı. Elif otobana çıkabildiğinde aracını güvenlik şeridine çekip dörtlüleri yaktı. Bütün camları açmış olmasına rağmen nefes alamıyordu. Yağmura rağmen aracından indi. Aracın kapısına yaslanarak otururken görüntüler akmaya devam ediyordu. Başını dizlerinin arasına alarak görmemeye çalışıyordu ama hayaletler dirilmişti bir kere.

Sabaha karşı eve gelen adamın ayak seslerinin yatağa doğru yaklaştığını şimdi bile duyuyordu. Yattığı yerde uyuyormuş gibi yapan Elif yaprak gibi titremesine engel olamamıştı. Üzerine eğilen adamın iğrenç ağız kokusu midesini bulandırmıştı. Saçlarından kavrayıp yüzünü kendine doğru çevirince gözyaşlarını durduramamıştı.

- Sevgili karıcığım uyumayıp beni beklemiş demek ki. Neden kocanı kapıda karşılamıyorsun sevgilim? Gözlerini aç ve yüzüme bak! Elif sen bir haşeresin biliyorsun değil mi? Seni evimde besliyorum ve sen buna karşılık hiç minnet duymuyorsun.

Bunları söylerken bir yandan da direnmesine rağmen kadının üzerindeki kıyafetleri zorla çıkarıyordu. Önce yüzüne bir tokat atıyor, ardından tokatladığı yeri emerek öpüyordu. Kadın onu üzerinden atmaya çalıştıkça daha çok üzerine abanıyordu. Kadının bedenini kendi bedeni altında hapsederken bir yandan da aşağılık cümleler kuruyordu. Isırıyor, tokatlıyor ve hırpalıyordu. Kadın kendisini bırakması için ağlayarak yalvarırken ağzını eliyle kapatıp memelerini dişleyerek canını yakıyordu.

Kadın kocası tarafında hem dövülüyor hem de tecavüze uğruyordu. Bu işkence daha fazla dayanamayıp adamın bacak arasına dizleriyle bir darbe indirince adam acı ile doğrulmuştu. Bunu fırsat bilip adamın elinden kurtulup kaçan kadını koridorda yeniden yakalayan kocası bir elini boğazına dayayıp diğer eli ile bedenini duvara sabitlemeye uğraşıyordu. Göz göze geldiklerinden adamın iğrenç ve sinsi bir gülümseme ile kendisine baktığını gören Elif yeniden yalvarmaya başlamıştı. "Bana acımıyorsan bebeğimize acı" dediğinde adam bir an durmuştu. Sonra kadının karnına attığı yumruk ile hem Elif'in hem de karnındaki bebeğin katili olmuştu. Durdurulamayan kanama ile günlerce yoğun bakımda yatan kadın fiziksel olarak yeniden yaşama dönse de bir kan pıhtısı olarak bedeninden sızan kızıyla beraber ruhunun da öldüğünü kimselere söyleyememişti.

Şimdilerde nerede birileri sesini yükseltse nefessiz kalıyordu. Yolda ya da iş ortamında bir kavgaya şahit olsa bir adım daha atamıyordu. Bedenen tam bir iyilik halinde görülen Elif'in ruhunun katili ise elini kolunu sallaya sallaya geziyordu. Aynı anda iki hayatı yok eden bir canavar toplumsal kabul görmede hiçbir sorun yaşamamıştı. Bulunduğu mevkii nedeni ile yaşanan her şey kılıfına uydurulmuştu. Boşanmaya çalışırken bile bebeğinin katili durmamış ona yapılabilecek tüm kötülükleri yapmıştı. Yine de ayakta kalmayı başardığı için çevresindeki herkes tarafından "güçlü kadın" olmak beratı ile ödüllendirilmiş Elif artık asla normal biri gibi davranmadığını pek az insana anlatabiliyordu.

Elif o günde aracının yanında yol kenarında bayılıp kalmıştı. Yanından geçen araçlardan bazıları durup ambulans ile onun hastaneye götürülmesine yardımcı olmuşlardı.

Gözlerini açtığında başında annesi ve bir doktor duruyordu. Doktor ona olup biteni kısaca anlatıp bir nöroloji ve psikiyatri doktoruna görünmesi gerektiğini anlatmıştı. Çalışan, statüsü olan bir kadın olarak Elif'in bunları atlamayacağından emin olduğunu söyleyen doktor onun ellerine dokunarak güven ve sevgisini sunmaya çalışmıştı.

Olan biteni uğuldayan kulakları ile duymaya çalışırken tüm bunlar onun başına gelmemiş gibi yabancılaşmıştı. Doktor gülümseyerek sordu.

- Elif hanım başınızda bir travma izi yok. Bayılmanız hakkında bize söyleyecek bir şeyiniz var mı?

- Travma çok daha derinde doktor. Müebbet ölüyüm ben.

Şukufe Nihal aşk ile damgalanıp tarih sayfasında yerini alırken yalnız bir kadın olarak bir huzurevinde nihayete erdi. Elif çevresindeki onca kalabalık ve omuzunda apolet gibi tenine zımbalanmış türlü mevkiler ile yine yalnızdı. Biri müebbet susarken diğeri müebbet ölüyordu. Hepsinin sorumlusu sizce kim?

[italik]'Zavallı sevgili arkadaşım, onun hazin ve feci akıbeti, o vakitler düşünülebilir miydi? Ne kadar güzel, ne kadar zarif, ne kadar iyi kalpli, ne kadar şairdi. Herkes tarafından sevilir, sayılırdı. Asil ailesi içinde küçük yaşından beri böyle sevilmiş, şımartılmıştı. Etrafında daima bir hayranlar halkası bulunurdu; refah içindeydi, fakat Şükûfe Nihal hiçbir gün mesut olmadı, olamadı. Onu kimse tanımadı, tanıyamadı.'

Halide Nusret Zorlutuna (Bir Devrin Romanı 126)
[/italik][/italik]

[italik]Deniz...[/italik]

maldonadona josicoyim

Evrenin en kirli lekesinin Dünya olduğunu düşünüyorum. Geberip gidince bile içine gömülmek zorunda kaldığımız koca bir çöplük. Buzullarından ekvatoruna dek bakir kalamayan devasa bir kevaşesin sen Dünya.

Kendi kendine konuşana deli derlermiş ya benim ki o hesap. Yersemonolog! Dünya diyordum ben. Kendimin aklını karıştırmayın hanımefendi. Takım elbise giymiş gibi boğazıma dek sıkacak bir hece şiiri ile anlatacak değildim Dünyayı değil mi? Salaş bir ritmi olmalı yaşamanın. Uyaksa da olur uyakmasa da. Bir dize diğerine denk gelecek diye uğraşıp durunca maaş günlerini hatırlıyorum. Yok , yok.. Dünya dediğimizizin uyum neresinde ki zaten.

Kendi kendimin ağırlığı olduğum zamanlardayım. Ellerim arsız bir arzu ile yazmak istiyor. Anlamlı, anlamsız cümleler kurup avazım çıktığıınca bağırarak istiyorum sayfalardan. Bir de ayıptır söylemesi çok pis küfürler geçiyor aklımın uç mekanlarından. Dişi bir nefret ile boğmak istiyorum koca yerküreyi. Mavili atmosferinden tutup ellerime dolamak ve onun bize yaptığı gibi defalarca sismek istiyorum koca , çirkin, şişko dünyayı. İçinde bunca ahlaksızlığı barındırdığı için ağızımdan çıkan lafları yüzüne kismek istiyorum onun. Hangi Pompei bir hece şiiri ile anlatılabilir ki! Tüm ağaçları taş kesilsin bizler gibi. Ve ellerimi gökyüzüne kaldırıp "bu mu bizi içine gönderdiğin ev?" diye haykırmak istiyorum da ya orada kimse yoksa!

Dün gece hiç kıpırdamadan saatlerce bekledim. Tek ses yoktu. Belli ki Tanrı da kıpırdamadı. Bunca vahşetin bir sınav olmasına gülesim geliyor. Adem beklide Dünyada Lilith'i arıyordu. Aslında tüm Ademler Lilith'in peşinde olup Havvalarla evleniyorlar. Ne saçma şeysin Dünya. Bunca ozon deliği nöron yitimine yol açtığından sıkık bir beynin var artık. Ölen çocukları damı görmüyorsun orospu çocuğu? Evet, öyle. Güneş tüm ihtişamı ile hepinize gülümseyen, parlak memelerini kimseden saklamayan lanet bir sürtük. O aptal parçasını bir tarafına sokamayıp Dünya denen piçi doğurmak zorunda değildi.

Nasıl monolog? İyidir iyi...! Nasıl olsa sayılı gün çabuk geçer... Keşke bir elimin hiç parmağı olmasaydı.

Deniz...

AŞK SAVAŞI ZIRVALARI

[italik]

Aşk, hem savaşmak hem de sevişmektir. Taktiksel planlama ile bu ikili muharebenin sadece bir tek kazananı olacaktır. O bir tek kazanan neden kadın olmasın? Şimdi hanımlar dikkatlice not alınız. Size aşk savaşının sırlarını vereceğim. Bu yazılanlar belki de iki bin yıl sonra ki hem cinslerimize bile ışık tutacak bir rehber olacaktır. Az sonra okuyacaklarınız "Savaş Sanatı" isimli kitabın öykünmesidir. Her yazdığı kitap çok satanlar listesinde olan Elif Şafak gibi usta, bilge, dopdolu bir yazar bile bunu yapıyorsa tek bir kitabı bile olmayan Deniz kulunuz yapmışsa ne olmuş yani. Son günler de öykünen öykünene edebiyat dünyasında. Eskiden yazarlar kendi yazdıklarına yeni ön sözler yazıp yazıp yeniden piyasaya sürerlerdi. Şimdi aynı kitapların yeni sürüm yazarlardan okunmasına öykünme diyoruz. Temalardan ilham alınıyor dostlarım! Kendi aranızda dedikodu yapacağınıza oturun öykünmesiz bir kitap çıkarın da görelim. Hiç! Yani...!

Konuyu dağıttırdınız bana da ya. Ne diyorduk? Hah! Evet, aşk savaşı veya aşk sanatı da diyebiliriz. Madde madde sıralıyorum. Lütfen okurken kafanızı başka şeylerle meşgul etmeyiniz. Tamam, öyle "Kara Kitap" gibi defalarca okuduğunuzda ne dediğini anlar gibi olduğunuz türünden bilgiler içermeyecek. Ama olsun rica ediyorum biraz yazara saygınız olsun. En azından "gelinim mutfakta" yarışmasını izlerken gösterdiğiniz ilgiden birazını hak ettiğimi düşünüyorum. Yahu, ülkemizde izlenme oranı en yüksek programlardan biri imiş. Bu günler de hazır izinli iken biraz bakayım dedim, beşinci dakikada pes ettim. Yok, benim bünyem kaldırmadı. O beş dakika yüzünden iki gündür televizyon izlemiyorum. Kendimi zehirlenmiş gibi hissettim.

Bak yine konu dağıldı. Hep sizin yüzünüzden, lafa tutmasanız sıralayacağım tek tek. Siz de meraktan kurtulmuş olacaksınız. Bi susun ya! Tamam artık başlıyoruz. Okumaya başladığınızda geriye dönüşünüz olmayacak. Anlamadığınız maddeleri yeniden okumadan diğerine geçmeyin. Sonra ki maddeyi hiç anlamazsınız. Benden söylemesi.

Deniz Tzu der ki;

1. Aşk sanatında her yol mubahtır. Tek bir gayeniz olmalı, onu elde etmek. Ahlaki değerlerin, gök, toprak, disiplin gibi kelimelerin aşkla ne ilgisi var Allah aşkına. Siz sadece hedefe kilitlenin kızlar. Artık seçilen olmayı boş verin. Kimi istiyorsanız gidip alın. Bu onların olduğu kadar sizin de hakkınız. Göz süzme, gülümseme, kur yapma haklarınızın tamamını bir sefer de kullanmayın. Planlı olun. Onu taksit taksit etkiniz altına alın.
2. Bütün savaşlar da olduğu gibi aşkta da her şey kandırmaca üzerine kuruludur. Bu güne dek onlar bize olmadıkları biri gibi göründüler. Artık sıra biz de. Mesela Fatma hanıma siparişle yaptırdığınız yaprak sarmalarını "ben yaptım, senin için" demenin kimseye bir zararı olmaz. Olmayan meziyetlerinizi ona açık etmek sizi güçten düşürür. Karşı tarafın eline koz vermiş olursunuz. Sakın!
3. Kızlar, bütün hesaplarınızı onu kazanacakmışsınız gibi yapmayın. Eğer beş planlama ve hesaplama yaptı iseniz bunların iki tanesi kaybetmek üzerine olsun. Mutlaka hedefinize bir kişiyi daha ekleyin. Adam size yüz vermezse dımdızlak kalırsınız bak sonra.
4. Her hava şartı, her durum için mutlaka tedarikli olun. Cephaneniz sağlam olursa galibiyet daha kesin olur. Her renk oje, her duruma uygun ayakkabı ve çanta, değişik kıyafet kombinleriniz tasarlanmış olsun. Aniden bir yemek daveti alacak olursanız alış veriş yapmaya zamanınız olmayabilir. Sadece kıyafetiniz olmadığı için o yemeğe gidemediğinizi bir düşünsenize... Bu kâbusu ve hayal kırıklığını hiç biriniz yaşamak istemiyorsanız bir zahmet öğlen tatillerinde kebabçıları gezmeyi bırakın ve gidin birkaç dikkat çekici kıyafet satın alın.
5. Su, bulunduğu kabin şeklini alır. Sizler de su gibi olun. Unun sakın zamanlarında vurucu darbeleri indirin. Hiddetli zamanlarında bir kedi gibi olun. Siz, mırıldayarak etrafında gezinirken size ne kadar öfkeli olursa olsun kızamasın. Sizi daha çok sevmek istesin. Böyle ponçık ponçık, tatlış ciciler olun.
6. Akıllı bir kadın, onun zavıf anlarını takip eder. Onu elde ettiğinizde her zaman onu yorgun ve savaşamayacak anlarını kollayın. Aldırmak istediğiniz, yaptırmak istediğiniz ne varsa bu zamanlar da yaptırın. Sizinle savaşacak gücü yokken istediğinizi alın. İşte bu savaş sanatıdır.
7. Onu ağınıza düşürdüğünüz de sınır geçişlerini durdurun. Cep telefonu, arkadaş görüşmelerini (hele hele bekâr olanlar) askıya alın. O maç evde de izlenebilir. Eğer illa ki dışarıda izlemek istiyorsa üzerinize formanızı geçirip ondan önce ayakkabılarınızı giyin. Bak güzel kardeşim, maç izlemek, halı saha maçları, arkadaşlarla iki tek atmalar, biz teraviden sonra sohbe katılacağız lar falan hep ihanet kokar. Asla göz açtırma. O cep telefonundan bütün tehlikeli kadın isimlerini sil. Düşmanın senin topraklarına sızmasına izin verme. Tek bir açık kapı bırakırsan zaten genetiği bozuk olan erkek milleti elinden kaçır bak haberin olsun.
8. Onun sürekli olduğu yerlere ajanlarını yerleştir (iş yeri mesela). Eğer sen onu aradığında iş yerinde olmadığı halde "işteyim canım, toplantım var" gibi cümleler kuruyorsa yandı gülüm keten helva. Sen o aşkın helvasını kavur artık ablacığım. Senin sevgili buharlaşmış demektir. Ha! Sen ben bunu anlamazdan geleceğim diyorsan (deme, onu deme) yeni planlar yapman gerekecek. Artık sen bir SHUALI- KAN olmak zorundasın. Ch'ang dağlarında yaşayan bu yılan türü gibi saldırı nereden gelirse tam aksi yönden karşılık vermelisin. Başka çaren kalmamıştır bacım.

9. Bozguna uğramamak için bozguna uğratacaksın. Elinde avucunda ne var yoksa bahaneler uydurup alacaksın. Onu senden başka kimsenin beğenmediğine inandıracaksın. Hayatta ki tek dalı olduğunu düşündürecek sin. Onun sürekli yanında kalmasını istiyorsan onu hem poh pohlayıp hem de on da gördüklerini sadece senin görebildiğini söyleyeceksin. Onun gizli bir hazine olduğunu ve onu sadece senin bulabildiğini anlatacaksın. "Değerlisin ama sadece benim yanımda" cümlesini kafasına çivi gibi çakacaksın.

10. Bu madde ye dek okuyup hala bu ne saçmalıyor demedi isen şimdi git televizyonu aç ve kendini zehirlemeye kaldığın yerden devam et.

Hanımfendi, sen bir bireysin. Karşı cinsle olan ilişkilerini bu şekilde taktiksel bir savaşa çevirip sevdiğin adamı elde edilecek bir ürün gibi görürsen onun da sana meta gibi davranmasına kızmayacaksın.

Aşk, hava da bir dolaşan oksijen gibidir. Onun varlığını ancak nefessiz kaldığımız da anlarız ve hatırlarız. Aşk üzerine tek bildiğim bundan ibarettir.

Deniz Tzu der ki;

Ancak, ben felsefe üzerine daha uzun konuşabilirim. Mesela, Ludwig Josef Johann Wittgenstein gibi sıra dışı bir felsefe dâhisinin neden çok az kişi tarafından biliniyor olduğu hakkında konuşmak isterdim. Otizmin bir türü ile yaşamak zorunda olan bir adamın 20. Yüzyılın en iyi felsefecisi olduğunu düşündüğümünden bahsedebilirdim. Dil ve mantık felsefesi üzerine yapmış olduğu katkıların hayranlık verici olduğundan konuşalım isterdim. Tek bir kitap ile (yaşarken basılan) pozitivizm üzerinde nasıl olup da oldukça sözü edilecek etkiler yaptığını sorgulayabilirdik.

"Dil oyunu" kavramını merak edenler için Mavi Kitap Kahverengi Kitap tavsiye edilir. İş bankası yayınlarının bizler için armağan niteliğinde olan felsefecinin notlarından derlenmiş bu kitabı okumanızı diliyorum.

Son sözü ünlü felsefeciye bırakıyorum.

" Dünya olduğu gibi olandır"

Deniz... [/italik]

YİRMİ YEDİNCİ METRE

[italik]

Bazı eğrilerin
Toprağa dikiliş ayininde
Buda'nın gözlerini gördüm

Uzun uzadıya
Bambu tohumu hakkında konuşacaktık
Bir
İki
Üç
Dört
Beşe kadar saymayı biliyorum
Belki beklemeyi de öğrenirim

Bazı eğrilerin göğe gönderildiği sırada
Nietzsche'nin burun deliklerini gördüm
"bir gericinin karşıtı ile konuşmaya korkmuyor musun?"
Dedi
Ve işaret etti kalabalığı
"işte insan"

"Yıldızlardan bile korkuyorlar"
Dedi
Cemil Meriç

Belki;
Bu eğriler ile güneşi vuracaklar!

Diyalektik savaşları
Eğrilerin saflara ayrıldığı
En çok
Argümanın kimde olduğu
Kadar basit bir önermenin
Ruhuna sıkıştırıldı

Ontolojik yalvarmaların ötesinde
Ben her şeye rağmen
Boş bir sandalye ile konuşup durduğumuzu düşünmek istemiyorum
Var olanları var edene inanmak
İç rahatlatıcı
Kesinlik
Mantığın avuçlarında
Sımsıkı tutmaya devam edebilir.

Anlamadığınız şeyler konusunda
Güçlük çektiğinizde hırçınlaşmayı
Bırakın!
Her karşıtın evren de sorgulandığı
Var oluşun bir üçgene dayandığı
Tek bir ayak üzerinde yükselen
Ağaçların bile dallara ayrıldığı
Görsel izahlar ile
Size sunulan siyah ve beyazların
Olması gerektiği gibi olduğu
Evrimsel bir geçişten
Bahsedene birine
Kulak tıkamayı kesin artık.

Ya da;

Ziplenmiş beyinlerinize
Pompalanan
Karşıtlık haplarınızı
İçmeden uyumayınız!

Deniz...[/italik]

DENİZİZM GELDİ, ERKEKLER EVİNE

[italik] Anlatacaklarımı dinlemeden önce birer kadeh karahindiba şarabı içmek zorundasınız. Yoksa bu anlatılanların fantastik bir kurgu olduğunu unutup bana kızabilirsiniz. Yine de unutmayın ki burası Ray Bradbury'n Green Town'daki cenneti değil. Büyük baba bizler için gereken şarabı hazırladı ve artık sahnedeki çekilecek.

Ben sizlerin yeni, güncellenmiş, okuyabileceğiniz, dokunabileceğiniz, dışı tanrınızım. Artık kurallar değişiyor insanoğlu. Şimdi, dışilerin zamanı. İçinizden birçok dışı temsilci yarattım. Artık peygamber yok. Onlara anne diyeceksiniz.

Mutluluk yapacak gizemli bir makine falan asla icat edemeyeceksiniz. Size gereken her şeyi ben sağlayacağım. İhtiyacınız olan tüm gereksinimleriniz doğaya saçtım. Biliyorum ki sizler yine hepsini çar çur edeceksiniz. Ben her şeyi bilirim. Sonra da bana dualar ederek sizlere yeni bereketler göndermemi isteyeceksiniz. Kıyametin gelmesinden korktuğunuz kadar sahip olduklarınızı kaybetmekten korkmuş olsa idiniz Dünya size daha uzunca bir süre yetebilirdi. Ancak sonunuz yaklaşıyor.

Şiddeti ve korkuyu din adına meşru kılanlarınızı ilk önce cezalandıracağım. Erkek kullarıma daha önce verilmiş olan tüm ayrıcalıklı hakları geri alıyorum. Artık Denizizm geldi. Hepiniz bana tapın. Bazı kurallarımı mantık dışı bulsanız bile tapınmaya devam edin. Sizler insan aklınızın ermeyeceği şeyleri düşünemezsiniz. Ben sizin yerinize zaten her şeyi düşünüp var ettim. Siz sadece söylenenleri yapacaksınız. Size vermiş olduğum iradeyi kullanma yetkisini kısıtlıyorum. Dünya'nın haline bakılırsa içine etmiş görünüyorsunuz. Bence artık tamamdır. Siz düşünmeyi falan bırakın, sadece yapın yeter.

Yeni dinin yeni kurallarından bazıları şöyle olacak:

1. Meryem'e vahyedildiği günden beri sizlerle kadınların secde etmesine, meclislerinde bulunmalarına izin vermeyerek büyük bir başkaldırı içinde oldunuz. Eğer gelen dinlerin muhatabı sadece erkekler ise kurallara şiddetle uydurulmak istenen neden kadınlar oldu? Bu artık değişiyor. Ben tüm kuralları kadınlara gönderiyorum o zaman. Bu kuralları erkeklere uygulamak görevini de onlara (kadınlara) verdik.
2. Bir kadının kocasından ayrılması için "boş ol" demesi yeterli olacak. Ancak erkekler için durum pek öyle değil. Uzun uzun anlatmayacağım ama kadı/n temsilciler sizin boşanma talebiniz yerinde ise yardımcı olacaklar. Erkeklerden zinhar temsilci olmayacak.
3. Kadınlar, kocalarını dinimiz usullerine göre dövebilirler. Çünkü ben bazılarınızı bazılarınızdan üstün kıldım. Kadınlar kendi mallarından harcamaktadırlar. İyi erkekler itaatkârdır. Kadınlar erkeklerin koruyucusu ve kollayıcısıdır. Eğer itaat etmeyen erkekleriniz var ise; onları önce ikaz edin. Olmadı yatakta yalnız bırakın. Baktınız yine olmuyor onları hafifçe dövünüz. (Eğer dövme işini abartırsanız temsilci tarafından kulağınız çekilerek cezalandırılacaksınız). Ayet ile size emrettim. "darebe", vur gitsin, göm gitsin demektir. Ben size "darebe", terk etmektir demiş olsam bile sizler nasıl olsa binlerce hadis uyduracaksınız ve erkeklerinize şiddet uygulamak için nedenler bulacaksınız. Terk etmek insancadır. Oysa dövmek, yaratılıştan beri aslında sadece düşünen hayvan olan sizler için daha uygun bir davranış olacaktır. Bu nedenle dalın gitsin (ancak kızartmadan, iz bırakmadan, kafaya vurmada dövceksiniz) emrediyorum! Bu emri, Nisan suresi 140-178 ayetleri arasında Mart suresinden sonra göreceksiniz.
4. Kadınlar, yani kullarım olan insanlar (erkekler için tırnaklı hayvan denebilir), erkeklere dininizi bahane ederek sistematik olarak baskı uygulayabilirsiniz. Erkekler, evlerinin süsüdür. Sokakta gezen erkeğin azgın bir köpekten farkı yoktur. Erkekleriniz ev dışında olmaya özenirlerse onlar serkeş mahlûklardır. "Erkeklerin lüzumsuz yere dışarı çıkmasının hoş görülmemesi" sedd-i zera'i kabilinden, muhtemel fitnelere ve zararlardan erkekleri korumaya yöneliktir. Erkekler, birer embesil olduklarından kendilerini koruyamazlar. Kadınları birer canavar gibi yetiştirdiğimiz için yine erkekleri kendimizden korumak görevi de bizlerindir. Ayrıca erkekler annelerinin evlerine bile gidecek olsalar eşlerinden izin alacaklardır. Bu aile kurumunu korumaya yönelik bir uygulamadır. Aile, kadınların hâkimiyetinde yarı açık cezaevi gibi bir yerdir. Cezaevi müdürleri de kadınlar olduğundan izin kâğıdı almadan dışarı çıkmak maazallah düzeni bozar. Unutmayınız ki erkekler dışarı çıktıklarında şeytan onu kadınlara güzel, çekici, seksi göstermeye çalışabilir. Bu nedenlerle erkeklerin dışarı çıkması mekruhtur. Bu kuralların kadınların ellerinde bulundurdukları gücü kaybetmek korkusu ile hiç ilgisi yoktur. Evinden çıkıp sosyal hayatı tanıyacak olan erkeklerin kendilerine dayatılan köle düzenine başkaldıracakları, eşit haklar isteyecekleri, ezilmeye ve hor görülmeye tepki gösterecekleri falan hiç hesap edilmemiştir. Tek derdimiz bir erkek poposunun tüm kadınların gözlerinden korunmasıdır. Bir popo ve bir pipi üzerine inşa ettiğimiz sosyal düzen asla mantıksız değildir.
5. "Bilin ki, erkek şeytan sûretinde gelir ve şeytân sûretinde gider. Sizden biriniz, bir erkek görünce kocasına gelsin. Bu içinde doğmuş olanı giderir." Buradan da anlayacağınız üzere biz dini tamamen bacak arası muhabbetlerine indirgemiş durumdayız. Kadın ve erkeğin cinsel hayatı bu dinin temel derdidir. Sosyal hayatı düzenleyip kusursuz kurallar getirerek insanlar arasında eşitliğin yaratıldığı bir sosyal yaşantı sağlamak asla bir dinin görevi değildir. Varsa yoksa cinsel açıklıklar, erkek ve kadın organları, bunları neyle ve nasıl saklayacağımıza dair haşemalı kurgular ve töreler